

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eğer
PEŞİNDEN
Geliyorsam

EMEL GÜL

*"Eğer pusludun gelirsen geri dönemezsin,
dandiriy-ah! O gün seni dinlemeliydim."*

Kimyaizliğe doğan *Armin Yücel*,
geçmişinden çok önce en büyük hayali uğruna yıllarca
para biriktirir fakat gerçek arkadaşı tarafından dolandırılıp
her şeyini kaybeder. Hayatına son vermek istediği gece karşısına
çıkan yabancısı, onu ölümün kıyısından çekip kurtarır.

Bir hırsız çetesi lideri olan *Saruhan Kalaycı*,
kaybettiği her şeyin intikamını almaya yeminliyen
Armin'in sırları, bir savaş başlatmak üzeredir.
Zira bazı sırlar, kanlı bir savaşın mutlak kaderini yazar.
Bu savaşta atılan her adım insanı özgürlüğe, her söz ihanete
ve tek bir his ölüme sürükler. Ve bazen...
Peşinden gittiğin kişi, en büyük yıkımın olur.

Karşılarında sessizce şehirleri zehirleyen
bir suç imparatorluğu vardı.
Kimsesizlerin celladı.

ŞAH... MAT.

Bu hikâyede ne kurallar var ne de güven.
İkinci şanslara yer yok.
SADECE SAVAŞ VE KAN.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

Ölümün kol gezdiği
karanlık bir dünyada,
yalnızca hayatta
kalanlar ödüllendirilir.
Kaybedenler ise ya
unutulur ya da
yok edilirdi.
Ve o dünyanın kalbine
meydan okuyacak bir
hırsız çetesi,
küllerin içinden doğdu.

EĞER PEŞİNDEN GELİRSEM - 1

YAZAR

Emre Gül

BASKI VE TASARIM

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Gülден Girgin Gültekin

Son Okuma: Ayşe Özer

Kapak ve Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Haziran, 2025

ISBN: 978-625-95335-8-2

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025*Emre Gül

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma

yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

E M R E G Ü L

Eğer
PEŞİNDEN
Geliysem

Düzenleme
Ny.özlem

DİKKAT! Bu kitapta yer alan tüm kişi, kurum ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişi ve kuruluşlarla bir ilgisi yoktur.

GİRİŞ

13 Aralık 2019

Dinmek bilmeyen bir öfkeyle yağan yağmura eşlik eden gök gürültüsü, geceye kasvet katıyordu. İnsanın içini huzursuz eden, uğursuz bir geceydi bu gece. Gecenin zifirî karanlığıyla gölgelenen sokaklarda kimse yoktu. Herkes kaçıp saklanmıştı sanki.

Her şimşek çaktığında kulakları sağır eden gök gürültüsü, sıcacık evlerinde oturan insanları huzursuz ediyor, kundaktaki bebekleri ağlatıyordu. Oyun oynayan küçük çocuklar odalarının penceresinden dışarıyı izliyordu. Sokak çocukları titriyordu korkudan. Evsiz insanlar sığınacak bir kuytu peşindeydi.

Gecenin karanlığında avlanmaya çıkan günahkârlar ise fırsat biliyordu bu tekinsizliği. Sol taraflarına şeytanı katmışlar, günahlarına geceyi davet ediyorlardı. Hepsi intikam peşindeydi.

Yarı açık olan pencereden içeriye sızan rüzgâr, dışarıdaki soğuğu olduğu gibi içeri taşıyordu. Küçük odayı aydınlatan mum ışığı, rüzgârın her darbesinde sarsılsa da direnmeyi hiç bırakmıyordu. Genç adamı tümüyle karanlığa teslim etmek istemiyorlardı çünkü. Öyle yalnızdı ki... Ömrü tükenmek üzere olan iki mum bile onun hâline acıyor, kalan zamanlarını ona eşlik etmek üzere harcıyorlardı.

Oysa genç adam tekmelerini, karanlığa bile kafa tutacak kadar gözü kara bir biçimde kum torbasına savururken birkaç saatlik ömrü olan mumların ona acıması son derece komikti.

Yağmurun şiddetle yağdığı asfalttan çıkan melodik ses, gök gürültüsünün çıkarmış olduğu dehşet verici sesle harmanlandıkça tüm sokaklarda gökyüzünün senfonisi yankılanıyordu.

Genç adam dondurucu soğuğa bu yüzden katlanıyor, saatlerdir pencereyi bu sebeple kapamıyordu. Hiddetle dövdüğü kum torbasından çıkan sesler yağmur sesine karıştığında, hissettiği haz artıyordu.

Rüzgârın ateşe dokunmasıyla titreyen mum ışıkları genç adamı kısa süreliğine karanlıkta bıraksa da onun umurunda değildi. Ürküyor, karanlıkta kalmaktan korku duymuyordu. O yıllarca karanlıkta kalmıştı. Aydınlığı arzuladığı yoktu. Karanlıkta, hayatta kalmayı öğrenmişti. Karanlıkta görmeyi ve işitmeyi... Can vermeyi ve can almayı... Sahip olduğu her şeyi karanlıkta kaldığı yıllar öğretmişti ona.

Karanlıktan ilham alıyordu. Işıklar söndüğünde hayatının, bulunduğu ortamdaki daha karanlık ve zavallı olduğu gerçeği tokat gibi yüzüne çarpıyor, hissetmesi gereken tüm duyguları en doğru şekilde ortaya çıkarıyordu. Kum torbasını yumruklarken cansız bir nesne olmaktan çıkıyor, hayatının bu noktaya gelmesine sebep olan herkesten hıncını alıyordu.

Attığı tekmelerle yumruklar son derece sert ve seriydi. Soluklanması gerektiği anlarda kendine dirsek temasıyla birkaç saniyelik vakit ayırıyordu ancak.

Bu gece uyumak yoktu. Öfkesi öyle büyüktü ki kum torbasıyla daha uzun süre vakit geçirecek gibi duruyordu. Tek isteği, bir an önce öfkesinin yatışmasıydı. Aksi hâlde planını hiçe sayıp hayatı pahasına oraya dönerdi.

Duyduğu ses, genç adamı bir an durmaya zorladı.

İşittiği ses bir silaha mı aitti yoksa dehşet saçan gök gürültüsüne mi? Ayırt edemediği sesin tekrarlanma ihtimaliyle bir süre daha hareketsizce bekledi. Nefes nefese kalmış olmasına rağmen ciğerlerini bir süreliğine nefessiz bırakarak avını bekleyen bir avcı gibi sesleri dinledi.

Asfaltı döven yağmur damlalarının gürültüsünden başka bir şey duyulmuyordu. Genç adamla birlikte yavaşlayan yağmur, onun yumruklarıyla birlikte yeniden şiddetini arttırdı.

Çenesinin hizasında kaldırdığı yumruğunun ardındaki yüzü ölümcül bir tehlikeyle gerilmişti. Tam şu anda bir aynanın karşısına geçse kendi yansımasına yabancı kalırdı.

Arka arkaya attığı yumruklarla kum torbasını hırpalamaya devam etti. Yıllar önce ardında bırakmıştı her şeyi. Bu uğurda canı bildiği, kardeşi bildiği insanlardan vazgeçmişti. Onlar yaşasın diye, bu kirli oyunun bir parçası olmasınlar diye kendi hayatını feda etmişti.

Bulduğu ilk fırsatta kaçtığı o çukurun çamuru üzerinden gider sandı. Yanıldı. Kaçtığını sandı, oysa genç adam hiçbir zaman o çukurdan çıkmadı.

Bunu biliyordu zaten. Kor gibi yüreğinde yanan intikam ateşinin sebebi de buydu. O çukurdan kaçış yoktu. Kurtuluş yoktu.

Geriye tek bir şey kalıyordu: İçinde kendisinin de olacağını bile bile o çukuru hepsine mezar edecekti.

Yalnızca ay ışığının aydınlattığı dar sokaklardan telaşla ilerleyen genç kadın, ne yöne gittiğini bilmeden koşuyordu. Tek derdi, bu gece yaşananlardan kendini sıyrabilecek bir yol bulabilmektir. Şehrin en ücra sokaklarında ardına bakmadan kaçıyor, kahrolası gök gürültüsü her yanı aydınlattıkça kalbi ağzına geliyordu. Karanlığa karışan gölgelerden biri olmak istiyordu. Karanlık, sığınağı olsa ne de iyi olurdu diye umut ediyordu.

○ genç kadın, suçluydu.

○ genç kadın, günahkârdı.

○ genç kadın, bu gece günaha davetiye çıkarandı.

Sessizliği dağıtan siren sesleri büyük bir gürültüyle şehrin sokaklarını karış karış dolaşırken genç kadın iyice paniklemeye başladı. Gecenin sonunda başına bunların geleceğinden haberi yoktu. En yakın arkadaşını geride bıraktığı için fazlasıyla gergindi fakat onunla birlikte yakalanırsa annesinin gözünde beceriksiz bir çocuk olarak kalacaktı ki bu hayatta isteyeceği en son şey bile değildi.

Annesini gurulandırmak için beraber çıktıkları bu kirli suç oyununda arkadaşlarını geride bırakmıştı. Görevi başaramamıştı çünkü polisler gelmişti ama onlar için yakalanmamak her şeyden önemliydi.

Zira ülkenin en büyük suç örgütünün lideri onun annesiydi ve ne pahasına olursa olsun örgüt daima kişilerden üstündü. Böyle öğretilmişti onlara. Gerektiğinde kendilerini bile feda ederlerdi. Arkadaşlarından mı vazgeçemeyecekti?

Böyle düşünmek içini rahatlatıyordu.

Nefes nefese kalmıştı.

Gökyüzü bir kez daha gürlendiğinde karanlığın içinde mavi bir şerit yansıdı. Yağmur şiddetini arttırmak için bu ânı bekliyor gibiydi. Gökyüzü öyle hiddetliydi ki bir grup suçlunun günahlarından arınmalarını emrediyordu sanki. Öfkeyle gürlüyor, işledikleri suçun bedelini ödemelerini istiyordu.

Biraz sonra sokağa vuran siren ışıklarını görünce, kalbi gök gürül-rüsüne meydan okurcasına çarpan genç kadın, tüm gücünü yitirmesine rağmen dinlenmeye vakti olmadığını pekâlâ farkındaydı ve adımlarını hızlandırarak ıssız sokaklarda ilerlemeye devam etti.

Dakikalarca süren koşuşturması boyunca her adımının ardından arkasını yoklamayı ihmal etmiyordu. Yeteri kadar uzaklaştığını düşündüğünde adımlarını yavaşlattı.

Sağanak yağış yüzünden göz gözü görmüyordu.

Gökyüzünün öfkesini üzerine alındı genç kadın. Günahların en büyüğü ihanetti. Bu gece, arkadaşını geride bırakarak işlemiştii en büyük günahı. Bir bedeli olmalıydı. Olacaktı, bunu biliyordu.

Zihnini meşgul eden tüm bu aptal düşünceleri kafasının içinden kovmak için başını hızlıca iki yana sallayarak yürümeye devam etti. Yolun karşısına geçme kararı aldığı anda bir an bile düşünmemenin bedelini az kalsın canıyla ödüyordu. Hem de bir polis arabasının altında kalarak... Kazara polis arabasının önüne atlayarak ölmek, bir suçlu için ne de trajik bir son olurdu, öyle değil mi?

Elini kalbinin üzerine koymuş, hâlâ hayatta olduğu için şükreliyordu.

Çok geçmeden ıslandığı için yüzüne yapışan uzun saçlarından kurtuldu.

Afallamıştı, ne yapacağını bilemediği için defalarca sağını solunu kontrol etmekle geçirdiği saniyelerin ardından temkinli bir adım attı. Tüm bu ıssızlığın içinde sokak lambalarına eşlik eden bir ışık vardı dükkânların birinde. Genç kadın, orada kimin olduğunu zaten biliyordu.

Dükkânın hemen önünde durup, yağmur damlalarının ıslattığı kir-piklerini kırıştırarak baktı. Korkusuzca kapıya yaklaştığında mekânı görebilmek için büyük camları örten perdelerin arasından içeriyi görmeye çalıştı. Bulduğu ilk aralıktan bakarken, elini cama yaslayıp kafasını iyice uzattı.

Köşedeki boy aynasının yansıması sayesinde gördükleri genç kadının yüzüne şeytani bir gülüş bağısladı. İştahla dudağının kenarını dişlerken aklından geçenler, ona daha fazla beklemek yerine bir an önce harekete geçmesini tembihleyen türdendi.

Hemen geri çekilip, duruşunu dikleştirerek kendine çekidüzen verdi. Kapıyı çalmadan evvel sessizce boğazını temizledi. Son olarak, saçlarını tek omzunun üzerinde toplayıp boynunun açıkta kalmasını sağladı.

Kapının cam kısmına avuç içiyle sertçe vurduğunda, cam elinin altında parçalara ayrılacak gibi sarsıldı. Heyecanı, beklediğinden daha fazla güç

uygulamasına neden olsa da bu durumu umursamadan bir kez daha çaldı. Sonra bir adım geri çekilerek biraz önce içeriği dikizlediği yerden tekrar baktı.

Genç adam kapıyı duymazlıktan gelmişti. Öfkeyle kaşları çatıldığında yeniden kapıyı çaldı. Bu kez diğerinden de sert vurdu, çıkan gürültü umurunda bile değildi. Genç adamın bilerek kapıyı açmadığına emindi. Onu delirten de buydu aslında.

Son bir kez daha çaldığında, genç adam nihayet kum torbasına son bir yumruk daha indirip, kenardaki havluya uzanarak çıplak göğsünün üzerindeki teri sildi. Hemen sonra alınıdakileri... Tüm bunları yaparken, hızla inip kalkan göğsünün aksine son derece sakin bir tavır sergiliyordu.

Genç kadın onu izlemekten son derece keyif alıyordu ama kapıda dikilmekten de sıkılmıştı.

Adam son olarak boynunu da kuruladıktan sonra havluyu omzuna attı ve miskin adımlarla kapıya doğru yöneldiğinde kadın, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kapının bir an önce açılmasını istiyor, yerinde sabırsızlıkla kıpırdanıyordu.

Çok geçmeden cam kapının ardında beliren silüet kadının nabzını iyiden iyiye yükseltmişti. Heyecanla nefesini tutup kapının açılacağı ânı bekledi.

Kapı açıldığında genç adamın gergin yüzü tehlikeli bir ifadeyle kasılınca kadın irkildi. İkisi de donup kalmıştı. Adamın çıplak vücudu ve gergin yüzü kadının dikkatini dağıtıyordu. Büyük bir merak ve açlıkla incelemekten kendini alamıyordu.

Ne yapacağını çok iyi biliyordu. Dakikalardır aklında dönen tek bir şey vardı ve derin bir nefes aldıktan sonra harekete geçti.

“Neden bu kadar geç açtın?” demesiyle birlikte adamın üzerine atıldı ve şehvetli dokunuşlarla adamın dudaklarını öpmeye başladı.

Kadının beklenmedik hamlesine hazırlıksız yakalanan adam geriye doğru sendelerken çareyi kızın ince beline tutunmakta buldu.

Kadın küçük bir hareketle cam kapıyı arkalarından kapatırken adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve daha büyük bir tutkuyla öpmeye devam etti.

Artık adamın da tepkisiz kalmaya niyeti yoktu. Kadını belinden tutup kucakladı ve sırtı soğuk duvarla temas edene kadar ağır ağır ilerledi.

Kadının narin bedenini duvarla arasında sıkıştırdığında bacakları beline dolandı. Kadın küçük inlemelerle bedenini adamın çıplak vücuduna bastırırdıkça kendinden geçiyordu.

Genç kadın kısa bir an geri çekilip dudaklarından ayrıldı ve karanlıkta parlayan gözlerini adamın gözlerine dikti.

Nefes nefese kalmıştı ikisi de.

Adam bir şey söylemek üzere dudaklarını araladığında kadın, elini adamın göğsüne koydu. Avucunun altında deli gibi çarpan kalbi vücudunda garip bir his uyandırmıştı. Yüzündeki histerik gülüş adamın da yüzüne yansdı.

Çok geçmeden yeniden kavuştu dudakları. Biraz önceki gibi adamın yüzüne yerleşen elleri bu kez ağır ağır boynuna doğru süzüldü ve parmak uçları ensesindeki saçları çekiştirirken kolları çoktan geniş omuzlarındaki yerini almıştı. Genç adamın kaskatı kesilen bedeni iştahını iyice kabartıyordu.

Adamın beklenmedik hamlesi kadını delirtmişti. Kalçalarını sıkıca kavrayan parmakların baskısı acı bir zevkle bedenini sarsarken kışkırtıcı gülüşü günaha davetiye çıkaran bir devrimdi. Adam, kadının kalçalarını sertliğine bastırduğunda kollarının arasında titreyen zayıf bedenin iniltilerinden keyif alıyordu.

Boynundaki damarlar, hissettiği edepsiz dürtülerin koynunda irileşmişti. Kadının ıslak dudaklarından dökülen iniltiyle nabızı iyice düzensizleşti. Genç kadın hemen sonra davetkâr bir tavır sergileyerek diliyle adamın dudaklarını yokladığında buna karşı koyamayacağına emindi.

Ellerinin altındaki kusursuz vücudundan yayılan sıcaklıkla genç kadının ruhunda bir yangın başladı. Bu gece hiç dinmesini istemediği o yangın ikisini de yaksın istiyordu.

Adamın kasları daha da gerildiğinde kadın başardığını sandı. Âşık olduğu adamın kollarında huzurlu bir gece geçireceğine inandı.

Yanılıyordu.

Adam birden kollarını kadının bedeninden çektiğinde, düşmek üzere olan genç kadın güçlükle dengesini koruyup ayakta kaldı.

“Bitti,” dedi adam buz gibi sesiyle.

“Be- Ben...” diye kekeleyen kadın afallamıştı. Ne diyeceğini bilemez bir hâlde yüzündeki saçları kulağının arkasına tararken dehşete düşmüş ifadesini gizleyemiyordu.

“Şunu yapmayı kes artık, Çağla!” diyerek kadının üzerine yürüdü.

Neye uğradığını şaşırması bir ifadeyle adamın yüzüne bakakaldığında herhangi bir şey söyleyememişti. Beklediği bu değildi çünkü. Adamın kucağında arka odaya taşınacağına emindi. Harika bir gecenin başladığını ve onu bacaklarının arasında istediğini biliyordu. Onu arzuluyordu. Her şeyden çok.

“Ama...”

Genç adamın yüzüne gölgeler düşmüş olsa da dişlerini sıkıdığı rahatlıkla görülebiliyordu.

Çağla'nın karşısından çekilip kenardaki eski kanepeye doğru yürümeye başladığında, “Boşuna bakma bana öyle,” diye homurdandı. “Ne yapmaya çalıştığının farkındayım.” Sesindeki öfke bir anlığına genç kadını tereddüte düşürse de o nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu öfkeyle. “Hiçbir şey anlamadım. Neden bahsediyorsun?”

“Benimle oyun oynama!” diye gürleyerek arkasını döndü genç adam. Çağla'nın korkuyla sıçradığını ve gözlerindeki paniği görünce daha sakin bir şekilde tekrarladı. “Benimle sakın oyun oynama!” İşaret parmağını ikaz edercesine sallıyordu.

Kadın, gözleri öfkeyle kısılırken bunu adama yansıtmak yerine bambaşka bir yol tercih etti.

Saruhan arkasını dönmüş, öylece camın ardından yağmuru seyrediyordu. Parmak ucunda yükseldi ve adamın arkasından usul usul sokulmaya başladı.

“Gecenin bir yarısı...” diye fısıldayarak konuşmaya başladı. “Dışarıda yağmur yağarken...” Kesik kesik konuşuyor ve bazı harfleri âdeta inler gibi tiz bir sesle sarf ediyordu. “Terli ve yarı çıplak bir şekilde karşımda duran, tanıdığım en yakışıklı adamla sevişmekten başka ne düşünebilirim ki?” Onu karanlık arzularından yakalamayı hedeflemişti.

Genç adam tepki vermeden dışarıyı izlemeye devam etti.

Çağla hem onunla sevişmeyi hem de verilen emri yerine getirmeyi kafasına koymuştu. İstedikini alana kadar da durmaya niyeti yoktu.

Genç adamın hemen arkasında durup derin bir nefes aldı. Titreyen nefesi çoktan havaya karışmışken, cesaretini toplar toplamaz, ellerini adamın sırtına koyup, tırnaklarını sürterek vücudunda gezindi.

Tek bir şey istiyordu ve tümüyle hedefine kilitlenmiş durumdaydı.

Belindeki gamzelere dokunurken iç çekmekten alıkoyamadı kendini. İri sırtına dokunmayalı yıllar olmuştu. Onu deliler gibi seviyordu ama adamın sevgisizliğine emindi. Hiç sevmemişti. Hiç sevmeyecekti. Genç kadın ağlamak istiyordu ama şimdi değil. Evine gittiğinde ağlamak için bolca vakti olacaktı. Şimdi sadece genç adamın kollarında olmayı arzuluyordu.

Adamın kollarının arasından karnına doğru uzanan elleri, vakit kaybetmeden aşağı doğru kaymaya başladı. Genç adam hiç tepki vermiyordu. Bundan aldığı cesaretle parmakları arsızca adamın vücudunu okşamaya devam etti. Adım adım hareket eden parmaklarının altında gerilen karın kasları kadının keyfini yerine getiriyordu.

Çağla yanağını adamın çıplak sırtına yasladıktan sonra parmakları hedefine ulaşmak için şortundan içeriye sızdı ve edepsiz bir kıkırdamayla başını kaldırdı. Bir anlığına durup soluklandı kadın. Bir tepki vereceğinden korktu ama adamın düzensiz soluklarından başka bir şey duyulmuyordu.

Parmakları haylazca ilerleyip adamın *boxer*'ından içeri sızdığı anda, kendi kalp atışları kulaklarını sağır etti. Çağla sabırsızlanıyordu. Adamın sertliğini okşamak için heyecanlıydı fakat beklediğini bulamamak onu incitmişti.

Genç adamın kendisine karşı hiçbir şey hissetmediği gerçeği tokat gibi yüzüne çarpmıştı. Aksi hâlde etkilenmesi gerekirdi. Sertleşmemiştir bile. Bu durum genç kadını kahretmişti.

Genç adam bir süre bekleyip kadının cevabını almasını istemiştir ama vakit dolmuştu. Daha fazla kendine dokunmasına izin vermeyecekti. Çağla'yı bileğinden sertçe yakalayıp elini geri çekti ve öfkeyle itti.

"Sana yapmamayı söylemiştim," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Şansını zorlama. Sakın sınırlarımı aşmaya kalkma."

Çağla, genç adamın öfkesini görmezden gelerek bir adım geri çekildi. Gözlerini gözlerinden ayırmadan ellerini arkasına götürdü ve büstiyerinin fermuarını ağır ağır aşağıya çekerken her an daha da büyüyen bir gülüşle gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Gururunu ayaklar altına aldığı biliyordu ama eli boş dönemezdi. Ona bir görev verilmişti ve yerine getirmekten başka şansı yoktu.

Fermuarını açtıktan sonra omzuna tutunan büstiyerin ince askılarını küçük birer dokunuşla üzerinden düşürdü.

"Yapma şunu," dedi adam kaşlarını çatarak. Bakışları kadını mahvediyordu. Acıyarak bakıyordu çünkü. Bir zavallıya bakar gibi.

“Seni istiyorum. Kollarında olmayı, yatağında olmayı... Ölüyorum senin için. Anlasana!”

İnandırıcı olabilmek için ağlamaklı bir şekilde konuşmuştu.

“Neden geldiğini biliyorum. Seni o gönderdi, değil mi?”

“Yanılıyorsun,” diyerek yeniden adama sokulmaya çalıştı. “Ben yalnızca seni istiyorum.” Bir adım daha attı Çağla. Genç adam bir yenisine izin vermeyerek, durmasını söylercesine elini havaya kaldırdığında öfkeyle dişlerini sıktı. “Neden böylesin?”

Genç adam bu kez karşılık vermeden birkaç adımla yaklaştı. Çağla tam gözlerinin içine bakarken, gözünü bile kırpmadan aralarındaki mesafeyi kapadı. Yüzü her an biraz daha kadına yaklaşıırken tedirgin bir şekilde yutkunduğunu gördü.

Gülümsediğinde, dudakları ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu ilan eder nitelikteydi.

Yeniden dudaklarına uzandı kadının.

Genç adamın beklemediği bu hamlesi karşısında donup kalsa da adamın dudakları dokunabilsin diye dudaklarını araladı hafifçe.

Biraz daha yaklaştı adam. Biraz daha... Biraz daha ve dudakları kadına dokunmadan hemen önce durdu. Şehvetle yumulmuş gözlere gözlerini dikerek açılmasını bekledi.

Geçen saniyelerin ardından boşuna beklediğini anlayan kadın aceleyle gözlerini açtığı anda adamın alaycı bakışlarıyla karşılaştı. Bu, öfkesini kö-rükleyen son hamleydi.

“Söyle o annene...” dedi. “Bir şey istiyorsa kendisi çıksın karşıma, kızını yatağıma göndererek hiçbir şey elde edemez. O yaşlı kafasına soksun bunu. Ben ne istersem o olur.” Ağzından dökülen her kelimededen ayrı bir zevk aldığı belli eden gülüşü kadını delirtmişti.

Göz pınarlarında biriken yaşların süzülmesine engel olmak için gözlerini kaçırarak Çağla, genç adamın çıplak göğsünü yumruklayarak onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Anneme karşı gelersen sana neler yapabileceğini benden iyi biliyorsun. O lider!” diye hatırlattı tehditkâr bir tonla. “Ve lider ne istiyorsa alır. Sen de istediğini yapmak zorundasın. Bizi örgüt yetiştirdi. Ona hizmet etmek için varız.”

Genç adam bir süre Çağla'nın söylediklerini cevapsız bırakıp biraz önceki yerine, camın önüne döndü ve yağmurun sesini dinlemeye devam etti.

"Değilim," dedi rahat bir tavırla. "Git, söyle. Onunla işim bitti. Geri dönmeyeceğim."

"Bu yüzden mi ondan çaldın?" Genç adam duyduklarını anlamakta zorlanmış gibi bakakaldı. "Söyle. Madem onunla işin bitti, kaçarken neden onun için en önemli şeyi çaldın?" Neden bahsettiğini bile bilmiyordu genç adam. Hiçbir şey çalmamıştı.

"Ne çalması? Ben hiçbir şey çalmadım," dedi sakince başını sallayarak.

"Yalan söylüyorsun. Annem çok kızgın. Ondan çalınanı geri istiyor. Ve seni..." Adamın şaşkınlığı, genç kadını hedefine biraz daha yaklaştırmıştı. "Bunu yapmak zorundasın. Eğer yapmazsan seni bitirirler." Onun için endişeleniyormuş gibi konuşuyordu ama adam buna inanacak değildi.

"Ne yapabilirler ki?" diye mırıldandı genç adam. "En kötü ihtimalle ölürüm."

"En iyi ihtimalle de cesedinin bulunmasına izin vereceği bir ölümün olur," diye ekleyen kadının sesi korkuyla titredi.

Genç adam umursamaz bir şekilde önüne döndü. "O zaman bulunmamayı yeğlerim," dediğinde kadın, annesinin yapacaklarını düşünüyor ve ona zarar vereceği için delicesine korkuyordu.

"İnat etme, lütfen..."

"Yeter!" diye elini kaldırarak kadının konuşmasını engelledi. "Seninle de annen olacak o kadınla da işim bitti!"

Son söyledikleri genç kadın için büyük bir yıkım demekti. Gerçekten seviyordu onu. Haklıydı, çoğu zaman annesinin ısrarları yüzünden yaklaşıyordu ona ama seviyordu da. Hem de günden güne artan bir bağlılıkla seviyordu. Yıllardır -kaçıp gittiği günden beri- özlemini çekiyordu. Bunları duymayı beklemiyordu. Şaşkınlığını ifade edebileceği bir kelime bulamadığı için çaresiz ve zavallı hissediyordu kendini.

"Daha yirmi yedi yaşındasın."

Kadının sözlerine anlam verememişti adam. İlgisizce kaşlarını kaldırarak, "Yani?" dedi.

"Yani..." dedikten sonra sustu ve adamla arasındaki mesafeyi kapadı. "Ölmek için fazla gençsin, aptal!" Bunu söyleyerek onu kararından vazgeçirebileceğini umuyordu.

Bir an yaşanan sessizlikle içi umutla doldu. Genç adamın kararından vazgeçtiğini düşünse de bu pek uzun sürmemişti. Adamın ne kadar korkusuz ve gözü kara olduğunu unutmuştu.

Alaycı bir gülüşle, “Belki de tam zamanıdır,” dedi genç adam. “Şimdi git buradan.”

Çağla donup kalmıştı. Nefes bile almadan öylece bakakalmıştı fakat elinden bir şey gelmeyeceğini kabullenmişti artık. Başka çaresi de kalmamıştı.

“Sen bilirsin,” derken sesi intikam ateşiyle harlanmıştı. “Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin.”

Adam cevap bile vermeyince, genç kadın koşarak yanından ayrıldı.

Genç adam hiç olmadığı kadar keyifliydi. Onlardan korkmuyordu. O çukura dönmeyecekti. Sadece aklını kurcalayan bir şey vardı: Lider’in kendisinden çaldığını sandığı şey neydi?

O hiçbir şey çalmamıştı. Anlaşılan onu bir oyunun içine çekmek istiyorlardı. İzin vermeyecekti. Oyun yeni başlıyordu ve kendi kurallarını devreye sokma vakti gelmişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

22 Şubat 2022

Gece, şehrin üzerine ağır bir tül gibi serilmişti. Şehrin sokakları, diğer günlerin aksine oldukça kalabalıktı. Genç adam yalnızlığı severdi fakat bu gece başkaydı ve insan kalabalığını sorun edecek değildi.

Rüzgâr caddeleri yalayıp, geçerken zamana meydan okuyan taş binaların arasında yankılanan eski fısıltılar gibi uğulduyordu. Ama bu gece, o fısıltılar içini huzursuz ediyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyordu. O hep böyle hissederdi. Hele ki güneş batmaya görsün, içini kemiren düşünceler yakasını bırakmazdı hiç. Bu akşam başkaydı, gölgelerin dahi ayak seslerini duyuyordu.

Yol bitmek üzereydi ama genç adam öfkeliydi. Peşine takılan gölgesinden bile kuşku duyuyordu. Bu yüzden her adımı temkinli ve ağırdı. Etrafını kolaçan edip duruyor, her seferinde yersiz paranoyaları yüzünden kendine öfkeleniyordu.

Güvende olmadığını biliyordu. Karanlığa saklanan gölgelerin pusu kurduğuna emindi. Ya ölecekti ya esir düşecekti. İkisi de aynı anlama geliyordu ve korkmuyordu. Onu yalnızca kahrolası belirsizlik delirtiyordu.

Yıllardır hiçbir şey olmamıştı. Bundan sonra da olacak değildi. Koz onun elindeydi ve o ne zaman harekete geçerse savaş o vakit başlardı.

Dün başlamamıştı.

Bugün başlamayacaktı.

Yarın da hiçbir şey olmazdı.

Şehrin en büyük tiyatro oyunu için haftalar önce aldığı biletin saati yaklaşıyordu. Bu akşam tek başına, görkemli bir oyun izleyecek ve keyifli vakit geçirecekti. Hepsi bu.

Kongre Merkezi denize sıfır bir konumdaydı. Aylardır konuşulan tiyatro oyunu binlerce kişinin katılımlarıyla oynanacaktı. Görkemli bir gece olacağını bildiğinden siyah, pahalı bir takım elbise tercih etmişti. Dağınık kullanmayı sevdiği saçları özenle geriye taranmıştı şimdi. İnsanın giydikleri, kimliğini gizlerdi.

Bu gece kimliğini ardında bırakmıştı. Sıradan insanlar gibi vakit geçirmek onun da hakkıydı.

Binanın girişindeki kalabalık, sokaktaki kalabalıktan daha fazlaydı. Oyun başlamadan önce son sigaralarını içiyordu insanlar.

Genç adam doğrudan döner kapıdan geçip içeri girdi. Onun bir arkadaşı yoktu. Bir ailesi ya da âşık olduğu bir kadın yoktu. Yalnızdı, yapa-yalnız. Bunu kendisi istemişti.

On beş dakika sonra oyun başlayacaktı. Ana sahneye girmeden önce girişte biletini kontrol eden gencin bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Neden gözünü dikmiş bakıyordu ki öyle?

“Buyurun, efendim. İyi seyirler.”

Biletini alıp, salona girerken başını iki yana salladı. Yine aynı şeyi yapmıştı işte. Gereksiz detaylara takılıp boşa anlam yüklemişti. Sadece işini yapan genç bir çocuktan şüphe edecek kadar kafayı yememeliydi.

Koltuğuna doğru ilerlerken salonda göz gezdirdi. Merak ettiğinden değil elbet, her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için bakıyordu etrafına.

Gösterişli avizeler loş bir ihtişamla parlıyor, kırmızı kadife koltuklar hızla doluyordu.

Yanı boştu genç adamın. Rahatça oturup geriye yaslandı. Salona giren herkesi dikkatle incelemekten alamadı kendini. Gölgesine bile güvenmezdi. Bunun için yüzlerce sebebi vardı. En önemlisi de peşinde olanlardı.

Salonun neredeyse tamamı dolduğunda oyunun başlama anonsu yapıldı ve ışıklar söndü. Bundan hiç hoşlanmadı. Karanlık ona daima ilham verirdi ama yalnız olduğu vakitlerde severdi karanlığı. Etrafı insan doluyken değil.

Sahne ışıkları eşliğinde dev, kırmızı perdeler usul usul açıldıktan sonra piyes nihayet başlamıştı.

Şehirde kim varsa bu salondaydı sanki. Gösterinin büyüüne kapılan insanlar, kalplerinin ritmini sahnede dans eden karakterlere emanet etmişti.

Alkışlar kulaklarında yankılanıyordu. Genç adam bir türlü gerginliğini üzerinden atamamıştı. Bakışları sahneye kilidenmiş, keyif almayı umuyordu ama zihni sahneden uzak, gölgelerden gelen bir huzursuzlukla meşguldü. Sanki perdenin arkasında başka bir oyun oynanıyordu.

Oyun başladıktan kısa bir süre sonra düşüncelerin prangalarından kurtulmuştu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamayacağı kadar çok etkilenmişti oyundan. Öyle ki piyesin finaline yaklaştıkları için üzülmüştü bile. Dram yükseliyor, karakterler çırpınıyor, trajedi kaçınılmaz bir sona sürükleniyordu. Genç adam, kendini kaptırmış gibi görünüyordu.

Daha fazlasını izlemek istemişti, diğer herkes gibi.

Sonra anlamadığı bir an geldi. Yanına biri oturdu.

Solukları keskin, sessizliği ağırdı. Bir bıçağın keskinliği, bir fırtınanın habercisi gibi sessizliği bile bir varlık gibi hissediliyordu. Havada belirsiz bir soğukluk oluşmuştu.

Saruhan, bedenini yalayıp geçen ürpertiyle irkildi fakat gözlerini sahneden ayırmadı. Yanına kimin oturduğunu düşünüyordu ama buna gerek kalmadı.

“Yıllar sonra yeniden...” dedi bir fısıltıyla tüm sesleri bastıran o yabancı ses. “Merhaba.”

Genç adam başını hafifçe çevirdi. Karanlığın içinde parlayan bir çift gözle buluştu. Ve o anda, dönüp gitse kapıyı kimsenin açmayacağı o yıllara gitti. *Çocukluğuna...* Kimsesizliğin kucakladığı geçmişine.

Görmeyi beklediği son kişi bile değildi. “Burada ne işin var?” diye sordu sakince. Nabızı hızlanmıştı. Adamın kim olduğunu biliyordu. Bilmediği tek şey ne istediğiydi.

“Beni hatırladın mı?”

Adamın histerik gülüşü, genç adamın bocalamasına sebep oldu.

Geçmiş, bir çakmak gibi yandı hafızasında.

Yetimhane. Çocukluk. Geceleri paylaşılan aynı korkular... Onu tanıyordu. Hiç unutmamıştı ki.

“Neden geldin, Atakan?” diye sordu genç adam. Sesi ne şaşkın ne de korkuluydu. Sanki bunun olacağını biliyormuş gibi sakindi.

Genç adamın zihni, yüzlerce kimsesiz çocuğun hatıra defteriydi ve yanına oturan Atakan da onlardan biriydi. On yıl önce mi görmüştü en son onu? Hayır, hayır. Yirmi yıl olmuştu. Zaman ne kadar da hızlı geçmişti.

Görmeye alışık olduğu korkulu gözlere hüznün çökmüştü. O çukurdayken yanında olan ilk arkadaşlarından biri Atakan'dı ve şimdi gözlerinin içine bakıyordu.

Mazi zihninin dehlizlerinde haylaz bir çocuk gibi koşturup, hatırlaması yürek sızlatan anıları gün yüzüne çıkarırken genç adam yeniden gözlerini sahneye çevirdi. Bir kadın ağlıyordu.

Hayır, hayır. Bir kadın feryat ediyordu. Ne güzel de canlandırıyordu karakteri. Hayran olunasıydı.

Gözleri yalnızca ışıkların altında duran kadına takılmıştı. Atakan iç çekerek, "Hâlâ ilk gördüğüm günkü gibi," diye mırıldandı. "Ben onu hiç unutamadım, kardeşim," dediğinde genç adam bu kez hayretle ona baktı. Duygularını gizleme gereği duymadı. Onun için gelmişti. "Bugün ölmeli. Örgüt onu işaret etti. Birazdan zamanı dolacak."

Atakan neredeyse ağlayacaktı. Avucunda sıkıdığı telefonun ekranını açtığı anda geri sayımın açık olduğunu gördü genç adam.

Altı dakika kırk dokuz saniye...

Ne içindi bu?

Zaman sifıra ulaştığında ne olacaktı?

"Sana bir sır vereyim mi kardeşim?" Başındaki siyah şapkayı hafifçe geriye itti Atakan. Doğrudan genç adamın gözlerinin içine bakıyordu. "Yıllar önce kaçtığın örgüt hakkında bilmen gereken sırlar var."

"Nedir?" Genç adamın ağzından çıkan kelimenin bütün harfleri dudaklarını yakmıştı. "Onu neden öldürmek istiyorlar?"

"İsyan etti, benim göz bebeğim. Huzurlu bir hayat için onlara yalvardı ama onlar buna izin vermedi."

"İtaat etmezsen ölürsün," diye mırıldandı genç adam. Tam bir yıl önce aynı tehlike onun da kapısını çalmıştı ama henüz sırası gelmemişti demek.

"Cellat..." Atakan ağlamaklıydı. "Cellat onun için geldi."

"Durdurabiliriz," dedi genç adam vakit kaybetmeden. Elinden ne geliyorsa yapmaya hazırdı. Bir masumu daha o kahrolası örgüte kurban vermek istemiyordu artık.

Atakan acıyla gülerek, "Merak etme. Onu öldürmeyeceğim," dediğinde genç adamın şaşkınlığı karanlıkta alenen kendini açık etti.

"Nasıl?" Şok olmuştu. "Sen..." Genç adam başını hafifçe yana yatırıp gözlerini sahneye dikti. Kadın, şairane repliklerle feryat ediyor, seyirci

coşkuyla alkışlıyordu. İzleyiciler büyülenmişti. Fakat Saruhan, çoktan ölmüş bir kadını izlediğini biliyordu.

“Onu öldürmem emredildi,” dedi bu kez titreyen sesiyle. “Ben ona nasıl kıyarım, kardeşim?”

Kaçırıldığı ilk geceyi hatırladı. Çocuk yaşında korkuyla çarpan kalbindeki hisler, ruhunu yakıp geçiyordu şimdi. İlk gün tanıdığı kimsesiz çocuğa zaman acımamıştı. İlk arkadaşıydı Atakan. Kendisinden on yaş daha büyük olduğunu biliyordu. Yüzündeki soğuk rüzgârlar, yitip giden onca zamanı açıkça gösteriyordu.

“Seni bu şekilde cezalandırmak istediler, değil mi?” diye sordu çekimser bir tavırla.

“Hayır,” dedi Atakan net olarak. “Bu benim işim. Ölümsüz infazcı benim, kardeşim. Kimliksiz Cellat benim.”

Örgütün kurallarını bozan, yasakları çiğneyen, çürük yani başarısız olanların avcısıydı Cellat. Onun bir efsane olduğuna inanılır, eğitilen çocukları korkutmak için uydurulan bir hikâyeye sanılırdı.

Genç adam şaşkınlığını bir türlü atamıyordu. Bu zamana dek onlarca arkadaşı gözlerinin önünde öldürülmüştü. Kimisi hasta olduğu için ölüme terk edilmişti, kimisi isyancı olduğu için öldürülmüştü ama hepsini Cellat’ın yaptığına inanmıyordu.

“Son dört dakika,” diyerek iç çektikten sonra koltuğun kenarına yasladığı kolunu kaldırıp arkadaşına uzattı Atakan.

Genç adam panikle geri çekildi. Gördüğü şeyi anlamadı önce. Elinin üstü simsiyahtı. Telefonun ışığını tuttuğunda gördüğü şeyin bir dövme olduğunu anlayınca kaşları çatıldı.

“Bu... Bu ne?” Örgüt hakkında bilmediği onlarca şeyden biri de buydu. Atakan’ın sol elinin üstüne kazınan örümcek dövmesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

“Cellat’ın mührü. Her kim seçilirse bu dövmeyi taşır ve sisteme kimin adı yazılırsa Cellat onun canını alır.”

Demek bu yüzden bir sabah uyandığında Atakan’ı yatağında bulamamıştı. O günden sonra bir daha dönmemesinin sebebi buydu. O seçilmişti. Cellat’ın kimliksiz olduğunu söylerlerdi hep. Bir insan olmadığını bile söyledikleri olurdu. *Hayatı, işaret edilenleri öldürmekten ibaret bir ölüm makinesi*, derlerdi. Çocukları korkutmak için uydurulduğuna emindi.

Yanılmıştı.

“Bugüne kadar yüzlerce insanı öldürdüm. Mecburdum. Öldürmezsem ölürdüm çünkü. Ama âşık olduğum kadına nasıl kıyarım?”

Uzanıp Atakan’ın telefonundan kalan zamana baktı.

Üç dakika yirmi bir saniye...

Cevabını duymak istemediği bir soru sorup, “Süre dolduğunda ne olacak, Atakan?” dedi.

“Zaman duracak. Onu öldürmeyeceğim.” Sahneye bakarak gülümsedi. “Ve bu yüzden ben öleceğim.”

Genç adamın zihninde bütün kelimeler infaz edilmişti. Söyleyeceği her şey yitip gitmişti. Sessiz bakışlarla arkadaşına baktı. Ne diyecekti? Yaşamak için aşkının kalbine bir kurşun sıkmasını mı?

İki dakika otuz saniye...

“Beni dinle. Vaktim kalmadı. Eğer onu öldürmem istenmeseydi buraya gelmem bile yasaktı. Ben hiç insan gibi yaşayamadım. Cellat olarak seçildiğim gün önce insanlığımı elimden aldılar. Sonra kimliğimi. Kimsesiz bir çocuğun kimliğini almak zor olmadı onlar için.” Atakan’ın ağzından çıkan her kelime genç adamın yüreğini yakıyor ama acısı geçmiyordu. Aksine her nefes alışında daha fazla içi yanıyordu.

“Benim ondan başka kimsem yoktu. Hiç olmadı. Yıllarca uzaktan izlemek zorunda kaldım, yaklaşırsam ölürdü. Yaklaşmadım ve yine ölecek. Ben bunu izlemeye dayanamam, kardeşim.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu panikle.

“Son iki dakikam kaldı. Sana bildiğim ne varsa anlatacağım ve ışıklar açılmadan yanından gideceğim. Yoksa tehlikeye girersin.” Solukları hızlanmıştı. “En azından bildiklerimi, benden sonra bir kişi daha bilmeli.”

Her saniye biraz daha geriliyor ve elleri titriyordu. “Ne anlatacaksın?” dedi.

Birilerinin duymasından korkar gibi etrafını kolaçan ederek, “MAT,” diye fısıldadı. “Sandığın gibi bir suç örgütü değil. O, bir suç imparatorluğu. Bağlantıları aklının alacağının da ötesinde. Uluslararası bir oluşum ve yüz-yıllara dayanıyor.”

MAT... Kimsesizlerin celladı.

Örgütün lideri, çocukluğunun katili olan kadındı. Bu kadar güçlü müydü sahiden? Genç adamın aklı karışmıştı. Tehlikenin farkındaydı ama bu denli büyük olabileceğini düşünmemişti.

“Hepsinin üstünde bir düzen var ve bu düzenin içinde örgüt sadece bir gölge. Ama gölgeler, en derin yerlerde hüküm sürer. Bunu unutma.”

“Kafamı karıştırıyorsun. Açık konuş,” dedi genç adam. Gerginliği sesinin öfkeli çıkmasına sebep olmuştu.

“Örgüt artık sadece para, güç ve kan istemiyor, kardeşim. Onlar sistemi değiştirmenin peşinde. Yeraltı dünyasındaki her şeyin ve herkesin kendilerine bağlı kalmasını istiyorlar.”

Sadece çocuk kaçakçılığı yapan, yetimhane ve okulları paravan olarak kullanan bir örgütten fazlasıydı. Daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacı vardı. Her şeyi bilmeliydi ama mümkün görünmüyordu.

Zaman öyle hızlı akıyordu ki...

Elli dokuz saniye...

“Bunları nereden biliyorsun?”

“Cellat, örgütün en önemli ve en gizli üyelerinden biridir. Onlardan olan, örgütün sırlarını da bilir. İçlerinden biriydim. Bu yüzden her şeyi biliyorum.”

Titreyen elleriyle telefonu açıp saniyeye baktı. Akrep ve yelkovan âdeta ölüme koşuyordu.

“Son bir şey daha...” Düzensiz solukları konuşmasını güçleştiriyordu. “Lider... Onun da zamanı yaklaşıyor. Büyük bir sırtı var. Herkesten sakladığı büyük sır...”

Sözcükler bir yemin gibiydi. Zaten kaderi çizilmiş bir ölümün habercisi...

On saniye...

Dokuz...

Sekiz...

Atakan birden sustuğunda genç adamın göğsü hızla inip kalkmaya başladı. “Al bunu.” Ceketinin cebinden çıkardığı deri kaplı yıpranmış defteri kucağına bırakıp ayağa kalktı. “Lider seni ve arkadaşlarını isyancı olarak görüyor. Ya geri döneceksiniz ya da sistem yakında sizin de adınızı Cellat’a verecek. Lider böyle istiyor. Eğer ondan önce davranıp sırtına ulaşırsan Lider’i yok edebilirsin.”

Genç adam şimdi anlamıştı. Aşkının kalbine bir kurşun sıkmak için değil, *kardeşim*, dediği adamın hayatını kurtarmak için gelmişti.

Üç saniye...

Seyirci, piyesin son perdesini coşkuyla alkışlarken, Atakan kalabalığın arasından geçerek güçlükle koltukların arasındaki merdivene ulaşabildi. Karanlık her saniye biraz daha artıyordu. Zira gölgeler saklanıyordu.

Genç adam kucağındaki defteri sıkıca tutarken akıbetinin ne olacağını bilmediği arkadaşının arkasından bakakalmıştı.

Tam o anda tiyatronun havası değişti ve sonra bir şey oldu.

Bir kırmızı ışık.

Karanlığı delen, hedefini belirleyen, ölümün gözleri.

Kırmızı ışık merdivenlerin olduğu yerde, bir gölgenin üzerinde sabit kaldı. Genç adam arkadaşını bir silüet olarak görüyordu ve tetikçi, Atakan'ın tam kalbini hedef almıştı. Her kimse bir milim bile kıpırdamıyordu kırmızı nokta.

“Hayır!”

Genç adam bağırdığında Atakan omzunun üstünden baktı. Susmasını söyler gibi işaret parmağını dudaklarına bastırdı fakat elini indirmeye bile şansı olmadan sağır edici ses devasa tiyatro sahnesini alaşağı etti.

Tüm tiyatro, bir nefes kadar kısa ama sonsuz gibi gelen bir sessizliğe gömüldü.

Ve ışıklar açıldı. Oyun bitmişti ama kimse alkışlamıyordu. Piyesin son perdesi kana bulanmıştı çünkü.

Atakan'ın göğsünü delen kurşun zamana bir çelme takmıştı. Her şey ağır çekimde ilerliyordu sanki. Atakan başını eğip göğsünde açılan deliğe baktı. Ölümün soluğu göğsündeki yaradan sızıyordu.

Başını kaldırıp, son kez sahnedeki aşkına bakmak isterken, merdivenlerden sahne önüne kadar yuvarlanmaya başlayınca seyircilerin çığlıkları tiyatro salonuna kıyameti getirdi.

Ve sonra kırmızı ışık bir kez daha hareket etti.

Sahneye döndü.

Atakan'ın küçük bir çocukken, en masum hislerle yetimhanede görüp sevdiği o kimsesiz kızı, sahnedeki yetenekli kadını kalbinden vurdu.

Örgütün yanında olmak, her gün ölümü beklemekle eş değerkdi.

Örgütün karşısında olmaksızın ölmek demektir.

Genç adam bunu biliyordu. Bilmediği tek şey... Hâlâ neden hayattaydı?

Lider onu çoktan gözden çıkarmıştı. Ölmesini istediğine emindi ama hâlâ yaşıyordu.

Defteri hızlıca pantolonun kemer kısmına sıkıştırıp ceketini üzerine örttü. Biraz önce bir katliam çıkmamış gibi sakın görünüyordu ama gözlerinde kopan fırtına, kıyameti müjdeliyordu.

Etrafı savaş alanına dönmüştü ama dik duruşuyla hâkimiyetin kimde olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. İnsanlar kaçarken o yürüyordu. Ölümle göz göze gelmiş biri gibi değil, ölümün ta kendisi gibi ilerliyordu salonun çıkışına.

Arkadaşını ardında bırakırken gözleri sessiz bir yemin fısıldar gibi uzaklara dalmıştı. Masumiyet bu gece, örgütün son verdiği iki hayatın kanında boğulmuştu.

Aklı da kalbi de tek bir şey fısıldıyordu ruhuna: *Lider onu öldürmeden Lider'i o öldürmeliydi.*

1

Ortak Hesap

Uykusuz geçen gecelerden nefret ediyor, zihnimdeki seslerin neden susmak bilmediğini anlamıyordum.

Her gece, geçmişiyile yüzleşmeden uykuya dalamayan bir ben miydim? Gözlerimi sıkıca yumuyordum ama uyuyormuş gibi yaparak kendimi kandırmaya çalışsam da uykuya dalmam saatlerimi alıyordu.

Tam da böyle bir gecenin sabahındaydım. En çok böyle gecelerden nefret ediyordum.

Tüm gece çalışmıştım. Yorgunluktan yatağıma bile zor ulaşmama rağmen hâlâ nasıl uyuyamadığımı bilmiyordum. Bunu son zamanlarda oldukça sık yaşıyordum. Bir an önce uyuyabilmeyi umut ederek, makyajımı bile silmeden yatağa girmiştim ama hiçbir işe yaramamıştı.

İtiraf etmem gerekirse son günlerde heyecandan uyuyamıyordum. Beklediğim gün gelip çatmıştı ve yarın benim için büyük gündü. O berbat mekânda son kez çalışacak, önümüzdeki haftayla birlikte kendi mekânımı açarak istediğim hayata doğru kocaman bir adım atmış olacaktım. Yıllardır uğruna çalıştığım hayalime kavuşmama çok az kalmıştı.

Sabaha karşı güç bela uykuya dalmıştım ama daha güneşin ilk ışıkları odama sızarken uyanmıştım. Sorun değildi. Dudaklarım keyifle kıvrıldı. Dün gece açık bıraktığım perdelerden yüzüme vuran güneşe sövüyor olmam gerekirken tenimi ısıttığı yerlerde kelebekler uçuşuyor gibi hissediyordum. Sahi, ne kadar zaman olmuştu böyle hissetmeyeli?

Yaşıyor gibi...

Uzun zaman önce, yaşayan biri gibi davranmayı bırakmıştım aslında. Yıllar önce... Her şeyi ardımda bırakıp, kaçtığımı sanırken daha büyük bir bataklığa çekildiğim o kahrolası günden sonra beni nasıl bir hayatın

beklediğini bilmiyordum ama insan kendine inandığında başka bir hayat mümkün olabilirdi, öyle değil mi?

Ben ardımda bırakmadığım geçmişimin gölgelerinden saklanarak sahip olduğum tek hayalimin uğruna yıllarca çalışmışım ve artık vakit gelmişti. Elimi uzatsam tutabileceğim kadar yakınımda hissediyordum.

Yatakta oyalanmak bile keyif vermediği için güne bir an önce başlama hevesiyle yattığım yerden doğrulduğumda, birkaç dakikayı ayaklarımı yataktan sarkıtmış bir şekilde boş boş pencereden dışarıya bakarak harcadım.

Darmadağın olan saçlarımı karıştırarak, oturduğum yerden kalkıp doğrudan pencereye yöneldim. Her şeyden önce pencereyi açıp odayı havalandırmalıyım çünkü çalıştığım mekânın kokusu üzerime öyle sinmişti ki kendi odamda değil de mekânda uyuyakalmışım gibi hissedecek kadar ağır ve kötü kokuyu beraberimde getirmiştım.

Temiz hava ciğerlerimle buluşurken, başımı geriye atıp gerindim. Dayak yemiş gibi hissediyordum ve soğuk bir duş alana kadar bu histen kurtulabileceğimi sanmıyordum.

Odanın çıkışına doğru yürürken ayağıma takılan şey yüzünden yere kapaklanmaktan son anda kurtuldum. Küfrederek ayağıma dolaşan kot pantolonuma tekme attım. Son bir aydır gece eve girer girmez leş gibi sigara ve alkol kokan kıyafetlerimi sağa sola fırlatarak odamın dışında bırakıyor, yatağıma girdiğimde üzerimde sadece iç çamaşırlarım kalmış oluyordu. Son zamanlarda bunu gelenek hâline getirmiştım.

Sırf bu yüzden bile yalnız yaşamayı seviyordum çünkü fazlasıyla rahatına düşkün bir yapıya sahip olduğum için dağınıklık hoşuma gidiyordu. Yaşadığım, çalıştığım ortamların dağınık olması evimdeymiş hissini bolca yaşıatıyordu bana.

Banyonun önüne geldiğimde esneyerek içeri girdim ve doğruca kendimi suyun altına attım.

Şarkı söylemeyi seviyordum. Sahnede olmayı ve ışıkların üzerimde olmasını... Sevdığım işi yaparak para kazanmayı seviyordum ama çalıştığım mekân için aynı şeyi düşündüğüm söylenemezdi. Özellikle mekân el değiştirdiğinden beri nefret ediyordum. Yeni sahibi pisliğin tekiydi ve her gece aramızda gerginlik çıkıyordu.

“Neyse ki bugün son,” diyerek kendime hatırlatmak bile keyfimi yerine getirdi.

Hızlıca soğuk bir duş alıp, fazla oyalanmadan çıktım. Banyodaki nemli aynadan kendime bakınca beklediğim kadar berbat görünmediğime sevindim. Aksine dinlenip uykusunu almış gibi dinç görünüyordum.

Islak saçlarımı elimle geriye tararken, yüzümü son kez inceleyip banyodan ayrıldım.

Mart ayının son günlerinde havanın kafası epey karışık. Dün soğuktan titriyorken şimdi kavurucu sıcak yüzünden pencereye yaklaşmak bile istemiyordum. Bu yüzden kazak yerine tişört giymeye karar vererek askıdaki beyaz tişörtlerimden ve dolabımın sağ tarafındaki kotlardan birini alıp kıyafet işini hızlıca halletmiş oldum.

Pantolonumu giydikten sonra tişörtümü giymeden, biraz önce yatağa fırlattığım havluyu alarak vücudumda ıslak kalan yerleri kuruladım çünkü tam kurulanmadan giydiğim tişörtün üzerime yapışmasından hoşlanmıyordum.

Boynumdan asla çıkarmadığım kolyemin ters dönen ucunu düzelttikten sonra geriye sadece saçlarımı kurutmak kalmıştı. Başımı öne eğip saç havlusuyla kurulamaya başladım.

Okula gideceğim için özenmemi gerektirecek bir durum yoktu. Oldukça sade ve gündelik kıyafetler giymiştim.

Daha fazla oyalanmadan geçen haftadan beri dolabın yanında duran sırt çantamı aldım. Bugün teslim etmem gereken ödev dosyası vardı. Son anda aklıma geldiği için şükrederek dosyayı masamın üzerinden aldım ve özenli bir şekilde çantama yerleştirdim.

Birkaç haftadır uykumdan fedakârlık ederek, yeri geldiğinde sahneye çıkmadan önce bile üzerinde çalışarak hazırladığım dönem ödevimi unutursam büyük bir aptallık etmiş olurum. Ödev teslim tarihine daha çok vardı ama ben erkenden bitirmiştim.

Yakında işlerim o kadar yoğunlaşacaktı ki okula dahi gidemeyecektim. Neyse ki en yakın arkadaşım yoklama kâğıdına uzunca bir süre benim yerime imza atacak, ders notlarını da benimle paylaşacaktı. Ben de sadece sınavlara girerek, son sınıfı tamamlayıp mezun olacaktım.

Mezun olmayı pek de umursadığım söylenemezdi. İşletme okuyordum ve doğrusu sırf üniversite hayatını yaşamak için seçmişim. Her ne kadar hayal ettiğim gibi olmasa da bir şekilde dört yılı tamamlayacaktım işte.

Evin girişindeki askıya bıraktığım anahtarlarla birlikte evden ayrılırken saatin kaç olduğunu öğrenmek için telefonuma baktım. Bildirim

panelindeki mesaj dikkatimi çektiği için saate bakmak yerine Sinan'dan gelen mesajı okudum.

Sinan: *Günaydın sevgilim.*

Sinan: *Armin?*

Aceleyle hazırlanıp çıktığım için Sinan'ın mesajlarını henüz görüyordum. Tuş kilidini kapatıp telefonu cebime attım. Mesajlaşmak yerine yoldayken Sinan'ı aramaya karar vermiştim.

Uyandığımdan beri aklımda dönüp duran şarkıyı mırıldanırken aynı zamanda şarkının ritmine uygun adımlarla merdivenleri hızlıca indim.

Bir kat merdiveni geride bıraktıktan sonra ikinci katta karşılaştığım genç adam yüzünden mırıldanmayı bırakmak zorunda kaldım.

Adamın bitkin yüzünü gördüğümde bir an tüm neşem gitmişti. Baş eğikti. Omuzları çökmüş bir şekilde merdivenleri ağır ağır çıkan genç adamı izlemeye devam ettim.

Bu ilk karşılaşmamız değildi.

Buraya taşındığımdan beri onunla neredeyse sadece beş kere karşılaşmıştım. Oysa bu apartmanda iki yıldır yaşıyordum. Üst katınızda yaşayan komşunuzu iki yılda sadece beş kere görmek pek mantıklı gelmiyor kulağa, öyle değil mi?

Onu her gördüğümde ruh gibi ortalarda dolaşmaktan başka bir şey yapmıyordu. Yalan söylediğimi düşünebilirsiniz ama size yemin ederim ki bir kez bile göz göze gelemedik. Hep bir dalgınlık hâli vardı ve başı yerde dolaşıyordu. Tam anlamıyla yüzünü bile görmemiştim. Onu daha çok kapüşonlu ceketlerinden ya da uzun boyundan tanırdım.

Kabul etmeliyim ki hedeflerimden bir tanesi kendi mekânımı açmaksa diğeri de bu yabancıyı daha yakından tanımaktı. Uzun zamandır istediğim buydu ama onun gözünde görünmezliğim varmış gibi hissediyordum.

Oysa bu apartmana taşınmamın bir sebebi de oydu. Onunla yıllar öncesine dayanan ve hiç başlamayan bir hikâyem vardı. *Başlayamayan*, desem daha doğru olabilirdi. Onun gözünde bir yabancı olduğumu biliyordum ama bazen benden kaçtığını düşünüyordum. İnsan, tanımadığı birinden kaçır mıydı?

Ansızın içime düşen merak duygusuyla kafam karıştığında, kaşlarımı çatarak onu daha dikkatli inceledim. Her zamanki gibi siyah ceketi üzerindeydi ve kapüşonunu yüzüne kadar çekmişti. Siması, yoksulluğun kirli gölgesinin ardına gizlenmişti. Üzerine, bedeninden iki hatta üç kat büyük

olan salaş kıyafetler giymişti. Kapüşonlu ceketinin üzerine giydiği deri ceketinin eski havası son zamanlarda modaydı ama onun modaya uymak için bu ceketi seçtiğini düşünmüyordum.

Belki de ön yargılı davranıyordum. Sonuçta benimle aynı apartmanda oturuyordu. Ben yoksul değilsem benimle aynı apartmanda yaşayan biri neden yoksul olmak zorundaydı ki?

Kahretsin! Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim birinin peşindeymiş gibi davranmak, kendimi çatlağın tekiymiş gibi hissetmeme neden oluyordu ve bu yüzden onunla ilgili konuşmak şöyle dursun, hiçbir şey düşünmek bile istemiyordum.

Merdivenin başında dikilmiş, iç sesimle tartışırken, o da kendisine baktığımı anlayıp, başını daha çok yana çevirerek adımlarını hızlandırdı. Yanlış görmediysem kısa bir an dönüp ters ters yüzüme bakmıştı. Bakışları buz gibiydi. Onu dikizlediğimi anlamış olmalıydı.

Genç adam gözden kaybolmuştu ama ben hâlâ arkasından bakıyordum. Başımı hafifçe yana yatırıp merdiven boşluğuna son bir bakış attım ve omuz silkerek merdivenleri indim.

Rutubet kokan binadan dışarıya çıktığım an soluduğum havayla birlikte ciğerlerim ilk kez temiz havayla tanışıyormuş gibi geliyordu. Oturduğum bina o kadar eskiydi ki çoğu zaman neden burada yaşamaya devam ettiğimi sorguluyordum ve cevap çok basitti.

Bir hedefim vardı ve bunun için bir süre kısıtlı bir hayat yaşamak zorundaydım. Neyse ki sona gelmiştim. Önümüzdeki her yeni gün, avuçlarıma hayallerimi bırakmak üzere doğacaktı artık. Zaman, benim zamanımdı.

Bunları düşününce ne oturduğum harabe sayılan binadan ne de köhne mahallemden şikâyet ediyordum. Sırf yol masrafım olmasın diye, çalıştığım mekânın iki sokak arkasındaki eski binalarla dolu bu mahalledeki daireyi bulabilmişim. O zamanlar bu daireyi bulmak benim için şans sayıldığından bir an bile düşünmeden kontratı imzalamıştım.

Varlıklı bir ailede büyümüştüm. Liseye geçene kadar fazla lüks bir hayata sahiptim. Evler, arabalar... Babam dudak uçuklatacak kadar zengindi. Lise zamanı geldiğinde, başka bir şehirde yatılı bir liseye gitmek istediğimi söylemiş ve Ankara'dan ayrılmıştım. Babamla bunun için çok fazla kavga etsek de nihayetinde kazanan ben olmuştum.

On sekiz yaşına bastığım gün kendi paramı kazanmak üzere bir iş bulmuş, küçük yaşımdan itibaren babamdan gizli çalışıp para kazanmak için çabalamıştım. Sırf harçlık göndermeyi kesmemesi için uzunca bir

süre babamla da aramı bozmadan idare etmiş, gönderdiği tüm harçlıkları biriktirdiğim paranın üstüne koymuştum.

İtiraf etmem gerekirse ondan nefret ediyordum.

Babamın inşaat şirketleri sağ olsun, sahip olduğu mal varlığı sayesinde bana gönderdiği harçlıklar hep yüksek meblağlar olurdu.

Birçok farklı iş denemiştım. Karşıma şans eseri şimdiki çalıştığım mekân çıkınca, yeteneğimi kullanıp, şarkı söyleyerek daha fazla para kazanmaya başlamıştım.

Artık kendi mekânımı açabilecek maddi güce ulaşmıştım. Geçen hafta bulduğum muhteşem mekânı kiralayıp kendi sahnemde şarkı söylemeye başlayacaktım. Rüya gibi geliyordu.

Sevinçten dişlerimi birbirine bastırırken, adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ettim.

Küçük yaşlardan beri yaşıtlarımdan hep daha büyük düşünüyordum. Dertlerim onların dertlerine kıyasla her zaman daha büyük ve daha ileri yaşlarımda başıma gelmesi gereken dertlerdi. Çünkü ben babam yüzünden lüks evimden ayrıldığım gün, o küçük kız çocuğunu duvarların arkasına saklamıştım. Büyümem gerekiyordu. Dışarıdaki insanların her ne kadar babam kadar çok canımı yakamayacağını bilsem de onlarla baş edebilmek için küçük yaşta büyümek zorunda kalmıştım.

Şimdi o duvarların ardındaki küçük kız, ısılt ısılt parlayan gözleriyle hayatımı taşıdığım noktayı hayretle izliyor ve benimle gurur duyuyordu. Ve ben her ne yapıyorsam o küçük kız çocuğu için yapıyordum. Çünkü ona... Yani kendime çok şey borçluydum.

Kendime, kendimden çaldığım bir çocukluk borcum vardı.

Geçmişini düşünerek canımı daha fazla sıkmak istemiyordum. Sonsuza dek anılarımda kalacak olan mahalleye vedalaşır gibi uzun uzun bakarken yüzümde buruk bir tebessüm belirdi.

Buraya taşındığım ilk günden beri bir gün bu mahalleden taşınacağımı biliyordum. Çünkü buradan ayrılmam, hayallerime kavuştuğum anlamına geliyordu. Başarmıştım ve çok yakında buradan taşınacaktım. Kalbimin derinliklerinde bir yer, buradan ayrılacağım için şimdiden sızlamaya başlamıştı.

Sanırım burayı sevmeye başlamıştım. Lüks hayatların arka sokaklarında kalmış bu mahalle, zengin insanların yüz çevirdiği, lüks arabaların ya da insanların girmeye bile çekindiği mahallelerden biriydi.

Sıvaları çatlayıp dökülmüş eski binalar, boya vurulmaya bile tenezzül edilmediği için tuğlaları görünen duvarlar ve mahalle gençleri tarafından yıkık dökük duvarların üzerine yazılmış karman çorman yazılar buraya tekinsiz bir hava katıyordu.

Tüm o burnu havada insanların bilmediği bir şey vardı ki yoksul mahallelerin sahip olamadığı tek şey yeni ve süslü binalardı. Onların sahip olmadığı şeyse vicdandı. Yitirilmiş binalar yeniden kazanılabilirdi fakat vicdan asla...

Burada yaşadığım yıllar bana bunu öğretmişti işte. Hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değildi. Fikrinin olmadığı ve yaşamadığı şeyleri yargılamak kolay gelirdi insana. Oysa içeride bambaşka hayatlar yaşanıyordu. O hayatlara eşlik etmeden kimsenin söz söyleme hakkı olmamalıydı.

İçine daldığım duygu karmaşasını dağıtan telefonumun sesiyle yürümeyi bıraktım. Cebimden çıkarıp arayan kişiyi öğrenmek için ekrana baktım.

Sinan'ın adını görünce avucumun içiyle alnıma vurdum. "Kahretsin!" diye söylendim. Düşüncelere dalıp onu aramayı tamamen unutmuştum.

Daha fazla çalmasına içim el vermeyince, aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma götürdüm. Yüzümdeki tebessüm, mutlulukla beslenen koca bir gülüşe dönüştü.

Neşeli çıkması için çabaladığım bir sesle, "Alo?" diyerek ilk konuşan ben oldum.

"Armin?" diye karşılık verdiğinde gergin olup olmadığını anlamak için dikkat kesildim. "Günaydın, sevgilim. Hâlâ uyuyorsun sanıyordum ama dışarıdasın sanırım, ha?"

Kıkırdayarak, "Günaydın!" diye karşılık verdim. Tamamen rol yapıyordum. Aksi hâlde ufak bir tartışma yaşanabilirdi. "Evet, aceleyle hazırlanıp çıktım. Ben arayacakken sen önce davrandın."

"Neredesin?" diye sorduğunda cevap vermeden önce derin bir nefes aldım.

"Evden daha yeni çıktım. Mahalleden bile ayrılmadım yani o kadar yeni," diye cevap verdim. "Okula gidiyorum, ödevimi teslim edeceğim. Sen de dışarıda mısın?"

"Evet. Bugün işlerimi erkenden halledeyim dedim," dedi ve nihayet güldüğünü duydum. Keyifle sırtımdan edemedim. "Sen nereye gidiyorsun?"

Saniyeler önce cevap vermiş olmama rağmen aynı soruyu sormasına kaşlarımı çattım. “Okula gitmem gerekiyor. Az önce söyledim ya! Biliyorsun, mekânı halletmeden önce tüm işlerimi hallediyorum. Hatırlarsan sürekli uğraştığım bir dönem ödevim vardı. Onu teslim etmeye gideceğim,” diye uzun uzun açıklama yaptım bu kez.

“Tamam,” dediğinde kaşlarım daha da çatıldı.

“*Tamam*, derken?” diye sordum ters ters. “Görüldü atsaydın, Sinan?”

“Bugün bir tripli miyiz yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Hayır, canım. Ne trip atması! Mutlu uyandım gayet!” diye karşı çıktım. “Ayrıca unuttun mu? Bundan sonra hiçbir şey canımı sıkamaz artık,” dedim ve mutluluk dolu bir gülüş eşliğinde omuz silkerek alt dudağımı dişledim. Her şey tam da istediğim gibi ilerliyordu çünkü.

“Okulda işin ne zaman biter?”

Birden konuyu değiştirmesi garip gelse de bu durumu önemsemeden, “Bilmem, çok fazla işim yok,” dedim. “Sadece ödevi hocaya teslim edip çıkacağım. Ondan sonra boşum. Neden ki?”

Merakla cevabını bekledim.

“Benim işlerim de çok uzun sürmez. Sen okula gidip ödevini verene kadar ben de hızlıca işlerimi halledeyim de öğle yemeğini birlikte yiyelim diyorum. Ne dersin?”

“Süper olur!” Hiç düşünmeden sevinçle kabul ettim. Günün yoğunluğu arasında birkaç saati Sinan’la geçirmek harika olurdu. Son birkaç gündür ikimiz de yoğun çalıştığımız için görüşme fırsatı bulamamıştık ve onu özlemiştim.

“Tamamdır o zaman. İşlerimizi çabucak halledelim,” dedi. Bir an telefonu kapatacağını sanıp panikledim.

“Anlaştık. Saat kaçta buluşuyoruz?”

“Benim yarım saatlik bir işim var. On dakika da yol mesafesi desek... En fazla kırk beş dakika sonra boştayım. Senin ne kadar sürer?” diye sorduğunda Sinan’ın aksine işimin ne kadar süreceğini sessizce hesaplamayı tercih etmiştim.

Kafamdan tahmini bir hesap yapıp, “Benim işim daha uzun sür-” diye konuşmaya başlasam da Sinan lafımı kesti.

“Ne kadar sürer?”

“En fazla bir buçuk saat diyelim,” dediğimde ofladı. “Ne oldu?”

“Çokmuş,” derken sesindeki üzüntü gülümsememe neden oldu. “Çok özledim.”

“Tamam. O hâlde taksiye binip okula öyle gideyim. Bu bana en az yarım saat kazandırır.”

Cümlemi bitirir bitirmez keyifle güldü. Sevimli yüzünü gözümde canlandırabiliyordum.

Eski model bir arabam vardı. Eğer onunla gidersem zamandan biraz daha kazanabilirdim fakat bana ayak bağı olacağına emindim. Park yeri aramakla zaman kaybedeceğime taksiyi tercih ederdim.

“Süper o zaman! Sahildeki kafede seni bekliyorum,” dediğinde gülümseyerek başımı salladım.

“Tamam, olur,” derken sıırtmaya devam ediyordum. “Görüşürüz, kapatıyorum.”

“Görüşürüz, sevgilim,” dedi ama karşılık vermek yerine derin bir nefes alıp telefonu kulağımdan çektim.

Sinan’la iki seneye yakın bir süredir tanışıyorduk. İlişkımız ise bir yılı aşkın süredir devam ediyordu. Çalıştığım mekânda tanışmıştık onunla. Bir gece en ön sırada oturup tüm sahne boyunca gözlerini benden ayırmamıştı. Işıl ışıl parlayan gözleriyle beni izlemesine âşık olmuştum.

Sahnem bittikten sonra mekândaki tek arkadaşım Çağla sayesinde bir araya gelme şansımız olmuştu. O günden beri de sahne günlerimde beni izlemek için sık sık gelmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra Sinan’ı görebilmek için her gece sahneye daha istekli çıkar olmuştum. Şimdiyse iki yılımız dolmak üzereydi. Zaman çok hızlı geçiyor olsa da Sinan’ı her gün daha çok tanıyor ve ilk kez görüyormuş gibi her gün yeniden âşık oluyordum.

Köşeyi dönen taksinin görüş alanına girebilmek için kaldırımın ucuna kadar koştum ve telaşlı bir şekilde el sallamaya başladım. Taksici sinyal verip önümde durana kadar el sallamayı bırakmamıştım.

Taksiye bindikten sonra arkama yaslandığımda, “Nereye gidiyoruz, hanımefendi?” diye soran taksi şoförüne cevap vermek için iki koltuğun arasına doğru başımı uzattım.

“Göztepe Kampüsü’ne,” dedim kısaca.

Taksi şoförü başıyla onayladıktan sonra dikiz aynasından bana bakan gözleri yola çevrildi ve araba hareket etmeye başladı. Trafığe bağlı olarak

ne kadar süreceğini bilmediğim yolculuğun kalanında yolu izleyerek vakit geçirdim.

Kampüs güvenliğinden geçerken kartımı son kez okutmanın hüznüyle dudaklarımı birbirine bastırdım.

Girişteki öğrenci kalabalığının arasına son kez karışıyordum. Bu kalabalık yüzünden derslerime geç kaldığım günleri hatırlayınca içim burkuldu.

Öğrenci olmayı, okula gitmeyi her zaman seven biriydim. Şimdi hayalim için okulu bir süre uzaktan idare etmek zorundaydım.

Doğruca fakülteme yürümeye başladım. Bir yandan yürüyor, diğer yandan öğrenci kartımı yeniden çantama attıktan sonra ön gözünde oluşan kargaşayı toparlamaya çalışıyordum.

Üç yıldan beri gelip gittiğim, ezbere bildiğim fakülte yoluna bakmadan yürümeye devam ettim. Çantamla daha fazla oyalanmadan, fermuarını çekip telefonumu elime aldım.

Saatin 12.25 olduğunu görünce telaşım arttı. Telefonu cebime attığım gibi koşmaya başladım çünkü öğle arasına girmelerine beş dakika kalmıştı. Eğer yetişemezsem çok fazla beklemek zorunda kalacaktım ve bu, şu an istediğim en son şey bile değildi. Bir an önce Sinan'la buluşmak istiyordum.

Acelem olduğu için elbette şanssızlık kapımı çalmayı ihmal etmemişti. Artık film ya da dizilerde bile karşılaşamayacağımız kadar klişe olan bir sahneyi yaşamak şok etkisi yaratmıştı bedenimde.

Karşıdan gelen çocuğun tekiyle öyle bir çarpışmıştık ki omzumda asılı olan çantam bile yeri boylamıştı. Şiddetli çarpışmanın etkisiyle neye uğradığımı şaşırmıştım. Zamanla yarıştığım dakikalar içinde şanssızlığımın ayağıma çelme takması hiç hoş değildi.

“Be- Ben...”

O an kekelemekten başka bir şey yapamamıştım. Hem beton gibi bir bedene sahip uzun boylu çocuğa kıyasla küçücük kalan vücudumdaki acı hem de yaşadığım şaşkınlık, söylenebilecek tüm kelimeleri ezip geçmişti.

Arkası dönük olduğu için çarptığım kişinin yüzünü göremedim. Biraz öteye savrulan çantama doğru yürüdüğünü görünce, öylece arkasından bakıp beklemek dışında bir şey yapmadım.

Çantamı yerden alıp, yanıma gelirken yüzünü merakla incelemek istesem de gözleri beni bulduğu an bakışlarımı yere çevirdim. Tarif edemediğim, farklı bir şey vardı gözlerinde.

Çok geçmeden merak dolu bakışlarım yeniden ona döndü. Zihnim, bu tanıdık simayı nereden hatırladığını bulmaya çalışıyordu. Koyu kahve saçlarının dağınıklığını gizlemek için kapüşonlusunu düzeltmekle meşgulken gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Yeşile çalan gözlerinin ardındaki derinlikle, hipnoz edilmiş gibi ağzım açık bir şekilde bakakaldım.

Çatık kaşlarının yüzünde oluşturduğu çizgiler oldukça sert bir görüntü sunuyor ve içimi huzursuz ediyordu.

Ne tepki vermem gerektiğini bilemediğim gibi nasıl davranmam gerektiğini de karıştırmıştım. Boşta kalmış gibi hissettiğim ellerimin tekiyle yüzüme düşen saçları çekerken diğeri de kot ceketimin kenarından çekirtmeye başladı.

Birkaç adımla yanıma ulaştığında dikkatsiz davranan taraf olduğum için mahcup bir gülümsemeyle özür dilemek istedim ama artık yüzüme bakmadığını fark ettim.

Hâlâ yüzünün tanıdık olduğuna dair o garip his içimi dürtmeye başladı. Onu daha önce nerede gördüğümü biraz daha hatırlayamazsam kafayı yiyebilirdim.

Çantamı askılarından -iğrenç bir şey tutarmış gibi- parmağının ucuyla bana doğru uzatıp, "Al," dedi donuk bir sesle. Dövermiş gibi çıkan sesine rağmen tebessüm etmeye devam ettim ancak aynı tonla, "Çarptığın yere dikkat et," diye azarlayınca bütün nezaketimi kaçırmıştı.

Onunkilere meydan okur gibi daha fazla çatılan kaşlarım ve öfkeyle kararan gözlerim yüzüne dikildiğinde, koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

O an karşılık vermemin yanlış olacağı düşüncesine kapılsam da içimdeki korkuyu bir kenara atıp duruşumu dikleştirdim. "Sen bana çarptın," diye tersledim.

Dikkatsiz davrandığım için suçlu olabilirdim ama nezaketsiz tavrı yüzünden hatalı taraf oydu artık. Hemen sonra iğrenir gibi tutmaya devam ettiği çantamı hınçla çekerek elinden almaya çalıştım ama çantayı birden geri çektiğinde elim boşlukta savruldu.

“Delirdin mi? Versene çantamı!” diye öfkeyle soludum.

Öylece yüzüme bakıyordu. Gözlerinin ardına saklanmış gölgeler vardı sanki. İnsanı huzursuz eden sert yüz hatları, kelimelerin ayağına çelme takıyordu.

“Bana çarptın,” diye mırıldandığında buz gibi sesi içimi üşüttü.

Hiç beklemeden, “Asıl sen bana çarptın!” diye karşı çıktım. Yine sessiz kaldığı için kısa bir süre cevap beklediğimi belirtircesine gözlerinin içine bakmaya devam etmem işe yaramıştı.

“Bunu mu tartışalım şimdi?” diye sorduğunda nefesimi tuttum.

Hayatım boyunca insanlarla tartışmaktan hep kaçınırdım. Kolay kolay kimseyle zıtlmazdım çünkü birinin bana bağırmasından korkardım. Çünkü bir insan benimle yüksek sesle konuştuğu an kendimi tutamayıp ağlıyordum. Tek dileğim karşımdaki bu yabancıнын benimle tartışmaya girmemesiydi. Ağlarsam komik duruma düşerdim.

Bir adım daha yaklaştığında alt dudağımı dişlemeye başladım. Ne yapacağını bilemeyerek geçirdiğim saniyeler hızla geçtiğinde o artık hemen dibimde duruyordu.

Gözlerimin içine bakmayı sürdürerek eğildiğinde gözlerim korkuyla açıldı. Neler olduğuna anlam veremezken içimdeki çılgılık atma isteği saniyeler içinde çığ gibi büyüdü ama hemen elinde tuttuğu çantamı ayaklarımın dibine koyunca bu istek kayboldu. Yeniden doğruldu ve hiçbir şey söylemeden, arkasını dönüp yürümeye başladı.

Daha birkaç adım uzağımdayken, “Özür dilemek bu kadar mı zor?” diye onun da duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştum. Cevap vermedi. Arkasından, “İt!” diye homurdandım.

Öfkeyle sıkıtuğım dişlerimi onun kollarına geçirme isteğiyle dolup, taşarken bakışlarım hâlâ ayaklarımın dibinde duran çantama döndü. Eğilip hınçla çantamı yerden aldım ve doğrulduktan sonra aklıma gelen şey yüzünden var gücümle koşmaya başladım.

Geç kalmıştım!

Aptalın teki yüzünden ödevimi ulaştıramaz ve hocanın dönmesi için saatlerce öğle arasının bitmesini beklemek zorunda kalırsam sinirden delirirdim.

Saatin kaç olduğunu öğrenmek için cebimden telefonumu bile çıkarmaya vaktim yoktu. Nefes nefese kalmış bir hâlde dualar ederek koşuyordum.

Fakültenin önüne geldiğimde öğrenci yoğunluğunu görünce, durup soluklandım. Kimisi arkadaşıyla birlikte sigara içerken, kimisi kalabalık arkadaş gruplarıyla sohbet edip eğleniyordu. Bu görüntü, her şey için çok geç olduğu anlamına geliyordu çünkü bu öğrenci kalabalığı, öğle arasından önceki son dersin çoktan bitmesi demekti.

“Kahretsin ya, kahretsin!” Ağlamaklı bir sesle ayağımı yere vurdum. Yine de şansımı denemem gerektiğini söyleyen bir sesin dürtüsüyle zaman kaybetmeden merdivenlere yöneldim.

Ödevi verebilmek için üçüncü kata çıkmam gerekiyordu. O kadar yorulmuştum ki nefes alamıyordum resmen. Normalde hiçbir kuvvet o merdivenleri çıkmamı sağlayamazdı ama asansör bekleyecek vaktim olmadığı için başka şansım kalmamıştı.

“Aptal. Umarım bir kez daha karşıma çıkarsın da o suratına patlatırım bir tane,” diye söylenerek merdivenleri birer ikişer çıkmaya başladım. “Yeşil gözlü olmasından belliydi zaten. Uğursuz!” diye söylenmeye devam ettim. “Dişlerini sıkıp, o çene kaslarını gösterince kendini yakışıklı sanıyor, itici!” İkinci kata ulaşmıştım. “Ay, bir de kaşlarını çatmaz mı? Aynen, sırf kaşların çatık diye herkes âşık oldu. Baksana, dizlerimin bağı çözüldü!” Binada kimse olmadığı için rahat rahat söylenebiliyordum. “İki dakikada huzurumu kaçırdı, pes! Salak mıdır nedir?”

Ve nihayet üçüncü kata ulaşabilmişim. Koridorun başında durup soluklanmak için kendime zaman tanıdım. Nefes nefese kalsam bile hâlâ sinirli olduğum için söylenmeye devam ettim. “Ben bu ödevi yetiştiremezsem... Seni bulup dünyanın kaç bucak olduğunu göstermeyen Armin’e Armin demesinler.”

“Armin!”

Tam bu cümlemin üstüne birinin seslendiğini duyunca korkuyla irkildim. Koridorun sonundaki kişiyi görünce mutluluktan ağlamak istedim. Ödevi teslim etmem gereken hocanın asistanı odanın kapısında durmuş, beni bekliyordu.

Çok fazla karşılaştığım fakat adını bilmediğim asistanın yanına koşarak ulaştığımda nefessizlikten ciğerlerim acıyordu. Ödevimi çıkarmak üzere çantamı elime aldım.

Ödev dosyasını doğruca asistana uzatırken, “Leyla Hoca çıktı mı?” diye sordum.

Ödevimi alırken, “Evet, yemeğe gittiler,” dedi. “Hoca’yla daha önce konuşmuşsunuz sanırım. Benden ödevini almam için beklememi rica etti.”

“Evet, konuşmuştuk. Aslında çoktan okula gelmişim ama fakülteye gelirken ufak bir kaza yaşadım. O yüzden geç kaldım,” diye anlatırken hâlâ nefes alıp verişim düzensizdi. “Kusura bakma. Benim yüzümden sen de bekledin o kadar. Öğle tatilinden çaldım,” diye ekledim nezaketen.

“Hiç önemli değil. Önceki dersim boştu zaten, yemeğimi çoktan yemiştim. Problem değil yani. Kafana takma.” İşaret parmağının tersiyle siyah, kemik çerçeve gözlüğünü yukarı doğru iterek düzeltti.

“İnan, bana çok büyük bir iyilik yapmış oldun. Çok teşekkür ederim,” diyerek minnettarlığımı bir kez daha dile getirdim.

“Rica ederim,” dedi omuz silkerek. “Ekleyeceğin başka bir şey var mı?” diye sorduğunda hiç düşünmeden başımı iki yana salladım. “Peki, adını ve soyadını yazdın mı?”

“Yazdığımdan eminim ama yine de bir kontrol edebilir miyim?” diyerek ödevimi vermesi için elimi uzattım. Dosyanın kapağını açıp ilk sayfasını kontrol ettim. Hızlıca tüm bilgileri eksiksiz doldurduğumu teyit ettikten sonra ufak bir gülümsemeyle dosyamın kapağını kapatıp yeniden asistana uzattım.

“Tamam mı?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Evet, evet. Her şey tamam. Leyla Hoca’ya teslim edebilirsin,” dediğimde hâlâ gülümsemeye devam ediyordum.

“Tamamdır o hâlde. Yalnızca ödevi teslim ettiğine dair imzanı alacağım,” dedi ve hemen önünde durduğumuz Leyla Hoca’nın odasına girdi. Arkasından gidip imza atacağım kâğıdın önüne koyulmasını bekledim.

Listenin başlarında olan adımın karşısındaki boşluğa imzamı attıktan sonra kâğıdı usulca asistanın önüne doğru iterek doğruldum. “Başka bir şey kalmadı, değil mi?” diye sorduğumda başını iki yana salladı.

“Evet, bu kadar. Gidebilirsin.” Selam verir gibi gülümsediğinde aynı şekilde başımı sallayarak karşılık verdim.

“Tekrardan çok teşekkür ederim. İyi günler,” diyerek odadan çıktım.

Koridorda ağır adımlarla ilerlerken üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Sorumluluklarımın birinden daha kurtulmuştum. Tam anlamıyla asıl hedefime odaklanabilecektim artık.

Beklediğim asansör nihayet geldiğinde aşağı inmek için tuşa bastım. Asansörde yalnız olduğum için ayağımla ritim tutarak sabırsızlığımı

dışa vuruyordum çünkü sonunda Sinan'la buluşmam için hiçbir engel kalmamıştı.

Çoğu zaman buluştuğumuz sahildeki kafeden içeri girer girmez gözlerim Sinan'ı aradı. Neredeyse tüm masalar doluydu. Kolay kolay yer bulunmazdı. Özellikle gençlerin çok fazla tercih ettiği bu kafenin salaş tarzını seviyordum.

Sinan sigara kullandığı için hep açık alanda otururduk. Bu yüzden doğruca bahçe tarafına açılan kapıya ulaştım.

“Buyurun, hoş geldiniz,” dedi garsonlardan biri.

“Arkadaşım burada, dışarıda,” diyerek gülümsedim. Oturacağım masanın belli olduğunu söylediğim için uygun bir masaya yönlendirme zahmetine girmek zorunda kalmadığından gülümseyerek başım salladı.

Bahçe tarafına çıkar çıkmaz, Sinan'ı arayan gözlerim ona rastlayınca kocaman açıldı. Kenardaki masaların birinde telefonuyla ilgileniyordu. “Sinan!” dedim masaya ulaşmama birkaç adım kala.

Sesimin geldiği yöne şaşkınlıkla baksa da beni görünce hızla toparlandı. “Canım!” dedi neşeli bir sesle. Beni beklerken vakit geçirdiği telefonunu masanın üzerine bıraktı ve oturduğu yerden kalktı.

Birbirimize kocaman sarılırken, yanağına ufak bir öpücük kondurup yeniden başımı omzuna yasladım. Hasret gidermemiz bitince yerime geçtim. Çantamı da yanıma koyarak koltuğa yerleştikten sonra bakışlarım Sinan'a döndü.

“Neler yaptın?” diye sordum sohbet olsun diye.

“Bankada işlerim vardı,” dedi kısaca.

“Ne işin vardı?” dedim ama bu kez merak ettiğim için sormuştum.

Cevap vermeden önce sakallarını kaşıdı ve muzip bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

“Madem ortak bir hayalin peşinden gidiyoruz...” dedi. “İşlerimizi kolaylaştırmak adına bir adım attım.” İyice kafamı karıştırmıştı. Neyden bahsettiğini anlamamıştım bile.

“Anlamadım. Ne?” diyerek arkama yaslandım. “Ne yaptın ki?”

“Bir süredir mekân için ben de para biriktiriyordum. Bugün de biriktirdiğim paranın tamamını banka hesabına aktarıp ortak kart çıkarttım.” Geldiğimden beri masanın kenarında duran zarfı bana uzattı. “Tüm para burada. Mekânı tuttuktan sonra tüm ihtiyaçları karşılarken, birbirimizi bekleme gereği duymadan bu kartı kullanabilirsin.”

“Buna ne gerek vardı ki Sinan?” Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hâlâ şaşkınlıktan ağzım açıkken önümde duran zarfı elime aldım. “Biliyorsun, benim de param var.” Söyleyeceklerimin bitmesini beklemeden araya girdi.

“Olsun. Artık mekân sahibi olacağız, Armin. Ne zaman, ne kadar paraya ihtiyacımız olacağını bilemeyiz. Garanti olsun, lazım olursa buradan da kullanırsın işte,” dediğinde bu kadar düşünceli bir adam olduğu için kalkıp onu kocaman öpmek istemiştim.

“Sinan, ya...” dedim harfleri uzatarak. “Kendi mekânımı açma hayalimin peşinden giderken yalnızdım ve üstesinden gelip gelemeyeceğimi bilemediğim için korkuyordum. Şimdi sen varsın, yanımdasın. İyi ki hayalime ortak oldun. İyi ki karşıma çıktın.” Duygularımı tarif edecek doğru kelimeleri seçmekte zorlanıyordum.

“Asıl sen iyi ki varsın. Bir hayale tutunmamı sağladın. Sen olmasan bomboş, oradan oraya savrulup dururdum,” dedi ve gülümseyerek arkasına yaslandı.

Elimde tuttuğum zarfın içindeki kredi kartına uzun uzun baktım. Hemen sonra zarfı birlikte verdiği, katlanmış bir şekilde duran kâğıt dikkatimi çekti. Zarfı kenara koyarken makbuz olduğunu düşündüğüm kâğıdı açtım.

Gözüm ilk önce hesaba aktarılan paranın tutarına kaydı. Gördüğüm miktarın gerçek olup olmadığını algılayabilmem için gözlerimi kırptırdım. Sinan’la para hakkında konuşmazdık hiç. Hayalini kurduğum mekâna çok geç dâhil olduğu için kısa sürede bu kadar biriktirmesine şaşırmıştım.

Beklediğimin çok daha üstünde olan tutar tokat gibi yüzüme çarptığı için afallamıştım.

Şaşkınlık dolu bakışlarım makbuzla Sinan arasında mekik dokurken Sinan’ın dudakları keyifle kıvrılmaya başladı.

“Bu... Bu çok fazla, Sinan.”

“Geleceğimiz için,” diye mırıldandı.

“Harika bir geleceğimiz olacak,” dedim mutlulukla. “Şöyle bir hayal ediyorum da... Düşünsene! Kendi mekânımızı işletiyor olacağız. Zevkimize göre dekore etmişiz ve harika bir ortam... Her gece sahne alıyorum.

Şu hayatta sevdiğim tek şeyi, kendi mekânımızın sahnesinde gerçekleştireyorum. Rüya gibi!” Cümlenin sonunda ağızından kaçan sevinç çığlığı ikimizi de güldürdü. “Hayal ettikçe çıldıracak gibi oluyorum!”

“Muhteşem bir hayat bizi bekliyor!” derken, uzanıp masaya yasladığım ellerimi tuttu ve güven dolu bakışları gözlerime sabitlendi.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, “Bu hafta, şu internetten baktığımız yeri görmeye gideceğiz, değil mi?” diye sorup, bambaşka bir konu açarak aramızdaki sessizliği bozdum.

Başını sallayıp, “Evet, evet,” dedi. “Dün adamı aradım, haftaya çarşamba günü için randevulaştık.”

Kocaman gülümsedim.

“Ben oraya aşırı ısındım yalnız. Eğer fotoğraflarda görüldüğü gibiyse muhtemelen orayı tutacağız, şimdiden hazırla kendini,” dedim net bir şekilde. “İçeride ne yapacağıma bile karar verdim, biliyor musun?”

“Bayağı sevdin anlaşılan, ha?” dedi şaşkınlıkla.

“Evet!” dedim lafını bitirir bitirmez. “Garip bir şekilde, ilk gördüğüm andan beri hayalimdekiyle örtüşen tek yer orası gibi geliyor. Yine de görmeden karar vermeyelim tabii ama şimdilik kalbim oradan yana.” Ellerimi göğsüme bastırarak söylediklerimde ne kadar samimi olduğumu göstermeye çalıştım.

“Sen nasıl istersen öyle olsun. Hayal senin. Ben misafirim,” derken omuz silktiğinde öfkeyle kaşlarımı çattım. Evet, hayatıma ve hayallerime sonradan ortak olmuş olabilirdi fakat en az benim kadar çabaladığı bu yolda kendini misafir olarak tanımlaması hoşuma gitmemiştii. En az benim kadar o da bu hayalin ortağıydı.

“Bir daha böyle konuşursan ciddi anlamda trip atacağım, haberin olsun!” diye azarladığımda keyifle güldü. “Çok ciddiym, Sinan. Sakın gülme.”

“Tamam, güzelim, tamam.” Uzanıp yeniden ellerimi avuçlarının arasına aldı. “Bizim hayalimiz, bizim hayatımız.”

“Hah şöyle!” derken kıkırdamadan edemedim.

Sinan’la sevgili olmasaydık bile onun bir şekilde ortağım olmasını isterdim çünkü hayatımda tanıdığım en dürüst, en çalışkan insanlardan biriydi. Aynı zamanda ailesinin ve kendisinin konumu dolayısıyla gerçekten yardımcı olabilirlerdi. Babası inşaat sektöründeydi, kendisi

de mimarlık okumuştı. Ben şanslıydım ki Sinan hem ortağım hem de sevgilimdi.

Saatlerce oturmaya devam ettik ve tüm vaktimizi hayal kurmaya harcadık. Aynı konuları tekrar tekrar konuşmaktan hiç sıkılmadığımızı görebiliyordum. İkimiz de bu geleceği çok istiyorduk.

Günün tamamını Sinan'la geçirmeyi ne kadar istesem de gece hem son sahneme çıkacaktım hem de bankaya gitmem gerekiyordu.

Neyse ki Sinan'ın da işleri olduğunu duyunca birlikte kalktık ve ben mesai saati bitmeden bankaya yetişebilmiştim.

Yüzümdeki aptal gülümseme gün boyu hiç eksik olmadı çünkü hem hayalimize kavuşmak üzereydik hem de sevdiğim adamın bana tüm parasını emanet edecek kadar güvenmesi paha biçilemezdi.

Yüz binlerce lirayı gözü kapalı bir şekilde hesaba yükleyip avuçlarımın arasına bırakmıştı. Bu bana koşulsuz güvendiğini gösterirdi, değil mi?

Tam da bu yüzden benim de ona ne kadar güvendiğimi göstermem gerekiyordu. Madem bu hafta itibarıyla mekân için harekete geçecektik, biriktirdiğim paraları ortak hesabımıza aktarmamda bir sakınca yoktu. Hem elimizdeki bakiyenin tamamını görmüş olurduk hem de Sinan'a karşı güvenimi göstermiş olurdum.

Yarım saate yakın bir süre boyunca devam eden işlemlerin ardından makbuzumu alarak bankadan ayrıldım.

Sinan'ın mekân için ayırdığı tutardan çok daha fazlasını biriktirmiştim. Şimdiyse paranın tamamı elimde tuttuğum makbuzda yazıyordu ve her okuduğumda keyfim daha da yerine geliyordu. Yüklü miktarda bir para olsa da yeni bir mekân açmak için daha fazlası gerekebilirdi fakat bir yerden başlayıp yavaş yavaş ilerlememiz gerekiyordu.

Bunun haberini verebilmek için otobüs durağına yürürken, vakit kaybetmemek için telefonumu cebimden çıkarıp Sinan'ı aradım.

"Alo, sevgilim?"

"Sinan," dedim keyifle gülerek. "Neredesin?"

"Bizimkiler akşam yemeğine çağırdı da oraya doğru gidiyorum. Sen?"

"Ben de şimdi bankadan çıktım," dedim heceleyerek.

"Bankadan mı? Neden?"

"Kendi paramı da ortak hesaba aktarmak istedim. Tüm bütçemiz aynı yerde olsun, harcamaların tamamını oradan yaparız. Hem de hesap tutmak daha kolay olur diye düşündüm."

Açıklamamın ardından gülümseyerek omuz silktikten sonra yine telefonda olduğumuzu ve Sinan'ın bunları göremeyeceğini hatırlayarak sırtıma bıraktım.

“Finansal yönetim sende zaten. O yüzden senin için nasıl kolay olarsa öyle yap, güzelim,” dediğinde içim sıcacık oldu. Sanırım bu adamı seviyordum.

“Öyle yani. Bunu haber vermek istemiştin.”

“Tamam, tamam. Sorun yok. Ben geldim şimdi. Kapatayım. Daha sonra konuşuruz, olur mu?”

“Tamam, olur,” dedim fazla uzatmamak için. “Selam söyle.”

“Söylerim. Hadi, görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Telefonu kulağımdan çekip otobüs durağına doğru hızlıca yürümeye devam ettim. Her ne kadar bir an önce eve gitmek istesem de mekâna gidip bu gece son kez sahneye çıkmak zorundaydım.

Yıllardır bu işi yaptığım için belli bir dinleyici kitlesine ulaşmıştım. Bu sayede sahnelerim oldukça kalabalık ve eğlenceli geçiyordu. Şansıma, bu gecenin diğer gecelerden çok daha kalabalık olması, uyuz mekân sahibiyle yaptığım ayrılık konuşmasının uzamasına neden olmuştu. Bektan mekânı benim sayemde ilgi gördüğü için haklı olarak beni kaybetmek istemiyordu ama kimin umurundaydı ki?

Saatler süren konuşmanın sonunda, sorunsuz bir şekilde ayrılmayı başarmıştım.

Yürüme mesafesindeki evime doğru ilerlerken tüm yorgunluğuma rağmen keyfim ve enerjim oldukça yerindeydi.

Sokağın başındaki marketten günü kutlamak için atıştırmalık bir şeyler almaya karar verdim. Ayrıca karnım zil çalıyordu ve evde yiyecek bir şey olmadığına emindim. Bu saatten sonra yemek yapmaya hâlim olmadığı için tek sığınağım abur cuburlar olacaktı.

Markete girince açlığım ikiye katlandı. Kucağım bir orduyu doyuracak kadar fazla abur cuburla doldu. Güçlkle kasaya taşıdıktan sonra kasiyer çocuk hesap yaparken ben cüzdanımı çıkardım.

“İki yüz kırk altı lira, yetmiş beş kuruş,” diyen kasiyer çocuğa doğrudan yeni kartımızı uzattım. Ortak hesap kartını...

Kasiyer çoktan işlemlerini tamamlayıp şifre girmem için pos cihazını bana uzattı. Şifreyi hızlıca girdim. Doğru ezberleyip ezberlemediğimi bilmediğim için yeşil tuşa bastıktan sonra ekranda *onaylandı* yazısını görene kadar cihaza merakla bakmaya devam ettim.

Kasiyer pos cihazını önümden çektiği için göremedim ve sessizce beklemeye koyuldum. Eski püskü duran cihaz, işlemleri o kadar yavaş algılıyordu ki her geçen saniye açlıktan bayılacak gibi hissediyordum.

“Abla, yetersiz bakiye dedi bu,” diyen kasiyere kaşlarımı çatarak baktım.

“Na- Nasıl?” diye sordum kekeleyerek. “İmkânsız! Tekrar dener misin?”

“Olur, abla,” dedi ve çok geçmeden şifreyi girmem için cihazı yeniden uzattı. Telaşlı bir şekilde şifreyi girdikten sonra gerginlikten titreyen ellerimi yeniden göğsümün altında birleştirip beklemeye başladım.

“Yok, abla. Yine yetersiz bakiye dedi.”

Çocuğun sesi kurşun gibi beynime saplanırken panikten ne yapacağımı bilememiştim. Çoktan mideme kramplar girmeye başlamıştı.

“Şey... Ben... Ben bir bankayı arayayım, bekler misin? Kartı bugün aldım, belki yeni olduğu için bir şeyleri onaylamam falan gerekiyordu,” diye aklıma gelen ilk ihtimalle çocuğa açıklama yaptım.

“Olur, abla. Bekliyorum,” dedi sevecen bir tavırla.

Marketin dışına çıktıktan sonra internetten bankanın numarasını bulup hızlıca aradım. Dakikalarca süren mücadele sonucu nihayet müşteri hizmetlerine bağlandım. O kadar uzun sürmüştü ki neden aradığımı unuttak hâle gelmişim.

“Alo, merhaba. Ben müşteri hizmetlerinden Erhan. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Merhaba, iyi akşamlar. Erkek arkadaşımın bugün çıkarttığımız hesap kartıyla biraz önce marketten alışveriş yapmaya çalıştım fakat içinde yüklü miktarda para olmasına rağmen yetersiz bakiye uyarısı verdiği için işlemi gerçekleştiremedim. Bunun nedenini öğrenmek için aramıştım. Kartın yeni olmasıyla bir alakası olabilir mi?”

O kadar paniklemiştim ki tek nefeste konuşmuştum.

“Hemen kontrollerimi sağlıyorum, çok kısa bekleteceğim.”

“Tabii, bekliyorum,” dediğimde çoktan marketin önünde volta atmaya başlamıştım.

“Armin Hanım...”

Adamın sesiyle irkildim ve olduğum yerde durup, “Evet, buradayım,” diye cevap verdim. Heyecandan kalp atışlarım beynimin içinde yankılanıyordu.

“Görüntülediğim kadarıyla hesabınızdaki paranın tamamı gün içinde çekilmiş olarak görünüyor,” dediğinde marketin kenarındaki küçük duvarın üzerine bıraktım kendimi. Duyduklarım yüzünden ayakta duracak gücüm kalmamıştı.

“Nasıl?” diye sordum ama sesim bir fısıltı gibi döküldü dudaklarımdan. “Bir yanlışlık olmalı. Tekrar kontrol edin, lütfen!”

“Tabii ama şu an görünen durum bu. Tüm para kullanılmış.”

“Ben...” Sustum. Ne söyleyebilirdim ki? “Peki, teşekkürler,” demekten başka bir şey gelmedi elimden.

“Yardımcı olmamı istediğiniz başka bir konu var mı?” diye sordu müşteri temsilcisi.

“Ha- Hayır, teşekkürler.”

“Ben teşekkür ederim,” dedikten sonra telefonu kulağımdan çektim.

Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Vakit kaybetmeden Sinan’ı aradım.

Kulağıma götürdüğüm telefondan çıkan sesle dakikalardır karanlığa saklanan düşünceler zihnimde katledildi.

Aradığınız numara kullanılmamaktadır.

Telefonu kulağımdan çekip yeniden arama tuşuna bastım ve bu kez Sinan’ın sesini duyabilmek için dua ederek beklemeye başladım. Değişen hiçbir şey olmadı.

Aradığınız numara kullanılmamaktadır.

İnsanın hayatı bir gecede nasıl tepetaklak olurdu?

Kaybetmiştim. Sahip olduğum tek hayalimi de onun uğruna yıllardır verdiğim tüm emeğimi de tek gecede kaybetmiştim ve darmadağın olan hayatımın enkazında can vermek üzereydim.

Biraz önce iki yıllık sevgilim tarafından dolandırıldığımı öğrenmiştim.

2

Yanğın Merdiveni

Zaman durmuştu. Akrep ve yelkovan birbirini kovalamayı bırakmıştı. Hiçbiri ilerlemek istemiyor gibiydi. Hayallerimin enkazında can çekişirken güneş bir daha doğmamak üzere batmış, hayatım zifirî karanlığa gömülmüştü.

Gece artık güneşin battıktan sonraki zaman dilimi değil, ihtiyacı olanların sığınağıydı. Suçluların sığınağı. Günahkârların sığınağı. Peki, geriye kalanlar?

Onlar işlenen günahların kazazedeleriydi ve başlarına yıkılan dünyalarının enkazında ölüme mahkûm edilmiş kimsesizlerdi.

Biraz önce öğrendiğim gerçek, hayallerimin cesetlerini omuzlarıma yüklemişti ve bu taşıyamayacağım kadar ağır bir yükü.

Bir ölüden farksız olan bedenimi eve sürüklemeye çalışıyordum. İstedğim tek şey evime ulaşabilmekti. Yer yer boyaları dökülmüş, tek bir pencereyle güç bela ışık alan küçücük odama gitmek ve kalbimde, yegâne hayalimin cenazesini kaldırmak istiyordum.

Hiçbir zaman geri getiremeyeceğim yıllarla bedelini ödediğim hayalimin cenazesi...

Oysa Sinan benden alelade bir hayali çalmamıştı. Yıllardır üzerime yapışan tüm kirli geçmişimin izlerini söküp atacağım bir dal olacaktı bu mekân. Kurtulmak istediğim her şeye karşı yıkılmaz bir kale olacaktı.

Olmadı.

Kendimi bir tiyatro sahnesinin ortasında çırlıçıplak hissediyordum. Yıllardır bir oyunun içindeydim ve o oyunun içinde figürandan başkası

değildim. Profesyonelce oynanan roller arasında en aptal olanıydım ve her şeyimi kaybetmiştim.

Sokak lambalarının yardımıyla aydınlanan yollardan geçerken sessizliğe olan ihtiyacım, hıçkırıklarım arasında boğulmayı tercih etmeme neden oldu.

Ağlıyordum ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Hayalim avuçlarımdan sökülüp alınmıştı ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Bugün, yirmi üç yaşındaki genç bir kızın hayalleri katledilmişti ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Yaşamak için ve hayatıma devam edebilmek için tutunduğum son dalı gözünü kırpmadan kıran adamdan tüm kalbimle nefret ettim. Ve insanlara güvenmemem gerektiğini öğrenemeyecek kadar aptal olduğum için aynı zamanda kendimden de iğreniyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Oturduğum apartmanın önüne geldiğimde başımı kaldırıp uzun uzun inceledim. Tüm katların ışıkları kapalıydı. Hayatım gibi yaşadığım bina da karanlığa gömülmüştü. Ağlamam iyice şiddetlendi. Artık nefes almak bile zordu benim için.

Her geçen saniye biraz daha ağırlaşan yüklerimle birlikte merdivenleri ağır ağır tırmandım ve sonsuza dek nefretle hatırlayacağım o yere, evime ulaştım.

Çantamı omzumdan çıkarıp, kapının önüne atınca onunla birlikte yere yığıldım. Hem ağladım hem anahtarımı aradım. Apartman boşluğunda yankılanan feryadımı duyan kimse yoktu. Hiç olmamıştı zaten. Hayatım boyunca kimse duymamıştı yakarışlarımı.

Ne kadar sonra bulduğumu bilmediğim anahtarları kullanarak eve girdim. Işıkları açmadan doğruca salona yürüdüm.

Karanlığına rağmen dağınık olduğu apaçık belli olan salonda yavaşça ilerleyerek pencerelerin olduğu tarafa ulaştım. Sokak lambalarının bir kısmı patlamıştı. Hâlâ ışıldayabilecek durumda olanlar ise yanmaya devam etse de karanlığa direnecek kadar güçlü değildi. *Benim gibi...*

Dakikalardır önünde durup dışarıyı izlediğim pencereyi açtım. Sonra diğer uçtakini. Soluduğum hava ciğerlerime yetmiyordu. Fazlasına ihtiyacım vardı, çok daha fazlasına...

Salonun köşesindeki kapıyı açıp balkona çıktığımda derin bir nefes aldım. Oturduğum binada tüm katların balkonunu birbirine bağlayan yangın merdiveni vardı. Balkonun uç kısmına ilerledim.

İki ince demirle çevrelenmiş kenarlıklar koruma amaçlı yapılsa da pek güvenli durduğu söylenemezdi.

Balkonun kenarına oturup iki demir arasındaki derin boşluktan aşağı bacaklarımı sarkıttım. Daha sonra göğüs hizama gelen diğer demire kollarımı yaslayıp, başımı kollarımın üzerine koyarak bacaklarımın arasından mahallenin ıssızlığını izlemeye koyuldum.

Baş döndürücü yükseklik içimi huzursuz etmiyordu artık. Düne kadar en çok yüksekten korkardım. Şimdi umurumda bile değildi.

Gücüm olsa tam şu an polise gider, Sinan denen dolandırıcı herifi ihbar ederdim fakat yapamazdım. Yorgundum. Birine dert anlatacak gücü bulamazdım. Sadece burada oturup güneş doğana kadar beklemek istiyordum.

Ya da... Güneşin doğuşunu beklemeden hayatıma son vermek... Çok daha cazip geliyordu kulağa. Aslında bunu sırf Sinan paramı çaldığı için değil, çocukluğumdan beri yaşadıklarım yüzünden uzun zaman önce yapmalıydım.

Gözümünden süzülen yaş, yanağıma ulaşmadan üçüncü kattan aşağı düştü. Süzülüp karanlığa karışmasını izledim. Öylece kaybolup gidişini... Benim için yeni bir yol haritası oluşturmak istemişti sanki.

Yıllarca hayalimin peşinden koşmuştum ama her şey bir anda mahvolmuştu. Belki şimdi de gözyaşımın peşinden gitmeliydim.

Düşüncelerin zehirli fısıltıları zihnimi allak bullak etmişti. Boğulma hissiyle başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yıldızlar bile çekip gitmişti. Uçsuz bucaksız karanlıktan başka bir şey yoktu gökyüzünde. Tıpkı benim gibi ışığını kaybetmişti.

“Ölmek istiyorum,” diye haykırdım gözyaşlarımın arasından. “Her şeyimi kaybettim.” Ellerimi sıkıca demire yaslayıp son cümlemi tekrarladım defalarca kez. *Her şeyimi kaybettim...*

Hayal kırıklığıyla yeniden başımı eğdim ve oturduğum yerde usulca kıpırdanarak biraz daha kaydım. O kadar uçtaydım ki havada oturuyor gibiydim. Öne doğru en ufak bir hareketim, demirlerin arasından kayıp gitmeme neden olabilirdi.

İstemsizce önümdeki demire daha sıkı tutunurken korkuyla yutkundum ama buna hakkım yoktu. Öfkeyle ellerimi gevşettim. Hak ettiğim buydu.

Umarım bu gece kendimi kendimden kurtarabilirim.

Düşünmeden edemiyordum. Sinan bunu nasıl yapabilmişti? Böyle bir suç için kendimden dahi şüphe ederdim fakat Sinan bunu yapabilecek en son kişi bile olamazdı. Hem benim parama ihtiyacı olamayacak kadar zengin bir ailenin çocuğuydu. Tabii yalan değilse...

Ağladığım için mi bulanık görüyordum aşağıyı yoksa başım mı dönüyordu?

Gözlerimi sıkıca yumdum ve yeniden başımı kollarıma yasladım. Gündüz hava ne kadar iyiye şu an bir o kadar soğuktu. Şimdiden üşümeye başlamıştım. Gözyaşlarım kollarıma süzülüyor, yanaklarıma dokunan rüzgâr, ürpermeme neden oluyordu.

Neden hep dipteyken hayat bir film şeridi gibi gözünün önünden geçip giderdi ki? Mutlu anılarımıza tutunup devam edebilmemiz için miydi yoksa hayatın ne kadar berbat olduğunu görüp icabına bakmamız gerektiğini söylemenin bir başka yolu muydu bu?

Çocukluğumu düşündüm. Hayatın benden çaldığı çocukluğumu... Zengin bir hayatın içinde, ailesinden geriye kalan tek kişiden, babasından nefret ederek geçen çocukluğumu... Annemse... Unutun gitsin.

Ve babamdan kaçıp, kendi hayatımı kurduğumu sanırken o gece yaşadıklarım... Bundan bahsetmek bile istemiyorum. Zira insanın kendine bile söyleyemeyeceği sırları ve aklından geçirmekten bile korktuğu geçmiş yaraları vardır. Düşündükçe tekrar tekrar yaralanırsın çünkü.

Ben, sırlarımı en derinlerime gömdüm. Acılarımı ise bir daha gün yüzüne çıkmasınlar diye toprak gibi üzerine serdim. Eğer çıkarsa benden geriye hiçbir şey kalmazdı.

Ne acınası bir hayattı bu. Sonu da bana yakışacak kadar acınasıydı işte.

Düşüncelerin çıkardığı kargaşa arasında uyuşan zihnim kendini o kadar bırakmıştı ki bedenim uyku hâline geçmiş gibi kendini bırakmak üzereyken kulağıma çalınan sesle kendime geldim.

Beni olumsuzluğun pençesine doğru tekmeleyen tüm gereksiz düşüncelerin esaretinden bir anlığına kurtulup başımı kaldırdım. Sola doğru başımı çevirip baktığımda gördüğüm ilk şey bir çift bacak oldu. Yangın merdiveninin basamaklarını inerken, adımlarının çıkardığı metalik sesin kaynağı olan kişi tereddüt etmeden yanıma oturdu.

Şaşkınlıktan kalbim deli gibi çarparken merakla yanıma oturan kişiye bakmaya devam ettim.

Sanki burada değilmışim gibi bir an bile bana doğru dönüp bakmadı. Tıpkı benim oturduğum gibi bacaklarını demirin altından geçirip uca oturdu ve bacaklarını sallandırırken kollarını demirin üzerine yasladı.

Bu ne cüretti? Yanımda ne yaptığını deli gibi merak ediyordum fakat beni insan yerine koyup bana bakana kadar tek kelime dahi etmeyi düşünmüyordum.

Hâlâ umursamamaya devam ederek kapüşonlusunun cebinden bir paket çıkardı. Paketten bir dal sigara çekerek, sakince dudaklarının arasına yerleştirip yakmasını bekledim.

Tam çakmağı kullanmak üzereyken beklemediğim bir hamleyle dudaklarının arasındaki sigarayı hışımla aldı ve öfkeli bakışları nihayet beni buldu.

“Her ne yapıyorsan onu yapmaya devam et,” dedi. Benimle emir verir gibi konuşmasıyla kaşlarım çatıldı. “Beni izlemeyi bırak ve işine bak.”

Söylediklerine cevap vermek yerine şaşkınlığıma yenik düşüp, “Sen...” diye mırıldandım. “Sen osun.”

Kampüsün bahçesinde bana çarpan çocuktı. Üst komşum olmadığına yemin edebilirdim, gerçekten telaştan dikkatli bakmamış mıydım yoksa zihnim benimle alay mı ediyordu?

“Bak!” Sabrının sonuna gelmiş de her şeye rağmen sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi bir tavırla iç çekerek konuşmaya devam etti. “Yine *bana çarptın*, diye ağlayacaksan geçip evinde ağla,” dedi ve başından savar gibi elini arkaya doğru salladıktan sonra tekrardan sigarasını ağzına götürdü.

Sabahtan beri ona haddinden fazla anlayış gösteriyordum ama artık yeterdi. Daha fazla sakin kalmayacaktım. “Benimle düzgün konuş,” diye tersledim.

Göz devirdi. Bir türlü yakamadığı sigarasını içermiş gibi iki parmağının arasına alarak alay eder gibi, “Tamam,” dedi.

“Üst katımda sen mi yaşıyorsun?” diye sorduğumda yüzüne bakmaya devam ettim.

Kaşlarını kaldırarak, “Bir sakıncası yoksa?” dedi.

Bir anlık boşluğuma geldiği için, “Hayır, yok,” dedim ukala bir tavırla.

Yanmayı bekleyen sigarasını dudağında tutarken gözleri benimkilerle buluştu. Gülmüyordu ama alay ettiği apaçık ortadaydı. Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu çünkü yüz ifadesiyle ve bakışlarıyla bir aptalmışım gibi muamele yapabiliyordu.

Başını iki yana sallayarak önüne döndüğünde konuyu değiştirmek ve dakikalardır bir türlü beceremediği şeyi yapmak için bir anda uzanıp çakmağı elinden aldım. Şaşırmış olmasına rağmen duygusunu ustalıklı gizlemişti. İfadesiz bir şekilde karşımda durmasını umursamadan, uzanıp sigarasını yaktım.

Çakmak, sigaranın ucunu ateşlerken, “Orospunun sigarasını pezevengi yakarmış,” deyip kahkahayı patlattım.

Çağla’yla aramızda sürekli dönüp duran bir muhabbeti hiç tanımadığım ve domuzun teki olan bir adama söylediğim için tam o an dilim kopsun istedim. Ağız alışkanlığıydı. Kendimi rezil bir duruma düşürdüğüm için yer yarılısın ve içine girip bir daha çıkamayayım istedim. Ya da en iyisi kendimi aşağı bırakma vaktim gelmişti.

Bir geri zekâlı olduğumu haykırır gibi aşağılayan bakışlarını dakikalarca yüzümden ayırmadı. Dudaklarının arasında yanan sigara gibi olmak istiyordum şimdi. Utançtan dudaklarımı dişleyip duruyordum.

Sigarasını parmaklarının arasına aldıktan sonra beklemediğim bir anda uzanıp şakağıma birkaç kez vurdu. Canımı yakacak kadar sert değildi. Yine de öfkeyle, “Ne yapıyorsun?” diye homurdandım.

“Hiç,” diyerek kendini geri çekti ve sigarasını yeniden dudaklarına taşıdı fakat yerleştirmeden önce, “Yokladım sadece. Var mı diye merak ettim,” dedi ve yine aynı alaycı ifadesiyle sigarasını dudaklarıyla buluşturdu.

İlk başta neden bahsettiğini anlamamış olsam da çok geçmeden, kaşlarımı çatarak, “Ne ima ediyorsun sen?” diye cırladım.

Bakışları benimkilerle buluştu ama bir şey söylemedi. Defalarca kez merdivenlerde karşılaştığım üst komşumla aynı üniversitede okuyorduk. Sokak lambalarının yetersiz ışığına rağmen incelediğim yüzü fazla şeydi... Yakışıklı!

Hayır, Armin. Böyle düşünme.

Yüzünün inkâr edilemez çekiciliğini gizlemek için mi sürekli kapüşon takıyordu? Kaşları neden hep çatıktı? Dişlerini sıkıp durması canını acıtmıyor muydu? Dudakları hep bir şey söylemek üzereymiş gibi gergin duruyordu. Takındığı ifadeye bakılırsa daha çok sövmek ister gibiydi.

“Özür dilemek için mi geldin?” diye sorarak hem konuyu değiştirmek istedim hem de yapması gerekeni hatırlatmış oldum. Ona çarpan bendim fakat kaba davrandığı için özür dilemesi gereken taraf kesinlikle oydu.

“Ne zaman atlayacaksın?” diye sordu sabrı tükeniyormuş gibi.

“Ne?” diye çığlık attım. “Ne saçmalıyorsun?”

“İntihar etmeyecek misin?” Böyle bir şeyi bu kadar rahat ve sakince sorması korkunçtu. Ölümden bahsederken gözünü bile kırpmamıştı, inanılır gibi değildi.

Ayrıca bunu istediğimi nereden biliyordu?

“Be- Ben...” diye kekeledim. Daha kendim bile ne istediğimden emin değilken ona ne söyleyebilirdim ki?

“Kafan karışmış, belli. Ada gitsin,” diyerek önüne döndüğünde dehşete düşmüş bir ifadeyle bakakaldım.

“Sahiden beni intihara mı teşvik ediyorsun yoksa kulaklarım yanlış mı duyuyor?”

“Ne yaptığınla ilgilenmiyorum. Sadece şu hâline bak. Korkunç görünüyorsun.” Karşısında bir insan olduğunu, kırılabileceğini zerre kadar önemsemeden kafasına estiği gibi konuşuyordu. “Ayrıca merak etme, atladığında şu anki hâlinden daha kötü görünmeyeceksin.”

“Ruh hastası mısın?” diye öfkeyle bağırdım. “Eminim üçüncü kattan adamak, senin hakaretlerini dinlemekten daha iyidir.”

“Buyur, dene,” diyerek aşağıyı gösterdi.

“Karşında gerçekten intihar edecek kadar kötü durumda olan bir insan olabilirdi,” diyerek ona sağlam bir ders vermek üzere konuşmaya başladım.

“Sakin bana, bunun iyi hâlin olduğunu söyleme,” diyerek alay etmeye devam ettiğinde söyleyecek her şeyim bitmişti. “Eğer öyleyse ben atlayacağım çünkü.”

“Atla.”

“Ben genelde kötü olduğumda...” Sigarayı tutan parmakları küçümseyici bir şekilde beni işaret ederken konuşmaya devam etti. “Kum torbası patlatarak rahatlıyorum. Sen atlayıp kafanı patlatmayı tercih ediyorsan saygı duyarım.”

“Benim kadar kötü bir hayatın olsa kum torbası yetmezdi, emin ol,” diyerek karşılık verdim.

İlk kez güldüğünü görmüştüm. Alay eder gibi olsa da gülmüştü işte.

“En azından atladığında yol fazla kirlenmeyecek, için rahat olsun. Biraz önce şakağına o yüzden vurdum. Yoklamak için,” dediğinde sözlerinin altında yatan zehirli iğneler ok gibi beynime saplanmış ve öfkeyle kızarmama neden olmuştu. Alenen *beyinsiz*, demişti bana!

“Öylece karşıma geçip beni aşağılamana izin vereceğimi mi sanıyorsun?” diye azarladım.

Yüzüme bakmadan, “Ne yapabilirsin ki?” dedi ve umursamaz bir tavırla omuz silkti.

Onunla daha fazla atışmak istemiyordum çünkü bugün yaşadıklarımın üzerine bir yabancıyla ağız dalaşına girmek, bana hiçbir şey kazandırmayacaktı.

Ayrıca haklıydı, ne yapabiliirdim ki?

Hiç.

“Git başımdan!” derken elimi savuşturur gibi ona doğru salladım. Korkunç bir günün ardından, kendini bir şey sanan aptalın tekiyle uğraşacak değildim.

Ne bir şey söylemişti ne de yanımdan ayrılmıştı. Öylece durup alay eder gibi yüzüme bakmaya devam etti.

“Ne?” diyerek öfkeyle ona döndüm. “Ne bakıyorsun?”

“Bakmıyorum. Bekliyorum,” dediğinde öfkeyle gözlerimi kıstım.

“Pardon da kıt mısın? Evimin önüne gelmiş, beni rahatsız ediyorsun. Kovduğum hâlde gitmiyorsun da. Derdin ne?” diye azarladığımda ağır ağır başını sallayarak tepki verdi.

“Benim bir derdim yok. Sigaramı içip kalkacağım,” derken, parmaklarının arasındaki rüzgârın içtiği sigarasını görüş hizamda kaldırarak gösterdi.

“Zıkkım iç,” diye tersleyerek göz devirdim.

Önüme döndüğümde, aramızdaki sessizlik onun konuşmasından daha fazla rahatsız etmişti. Başımı usulca ona doğru çevirdim. Gerçekten atlasam umursamadan gidecek miydi acaba?

“Çekinme, yak bir tane,” dediğinde çenesinin ucuyla aramızda duran paketi işaret etti fakat bana bakmadı.

Başımı iki yana sallayıp, “Teşekkürler, kullanmıyorum,” diyerek teklifini reddettim.

“Ziyan olurdu zaten,” diye mırıldandığında yatışan öfkem yeniden yükseldi.

“Şaka mısın ya sen?” diye homurdandım. “Madem ziyan olacağını düşünüyorsun, neden teklif ettin?”

Başını iki yana sallayarak geçiştirmeye çalıştı. Başardı da. Cevap vermediği için üsteleyememiştin ve konu öylece kapanırken yeniden vücudumu kuşatan öfkemle birlikte sessizliğe gömülmek zorunda kaldım.

Yanıma oturduğundan beri o kadar çok dile getirmişti ki onun yüzünden dakikalardır gerçekten intihar etmek isteyip istemediğimi düşünüyordum.

Bunun cevabını kendime verebilecek kadar cesur değildim. Düşünce netleşirse eyleme geçmem kaçınılmaz olurdu çünkü. Her şeyimi kaybetmiş olabilirdim. Canım çok fazla yanıyor da olabilirdi fakat yine de ölüm korkutucu geliyordu. Kalbimin duvarları ardında gözyaşı döken küçük kız çocuğu için yaşamak istiyordum ama... Beceremiyordum.

Tüm bu düşünceler kalbimi derin bir korkuya sürükleyince, kendimden kaçıp yabancıya döndüm. Onunla sohbet ederek kafamı dağıtsam iyi olurdu. En azından o gitmeden önce sakinleşebilirsem sabahı bekleyip daha sağlıklı düşünebilirdim.

“Sen kimsin?” diye sordum.

“Üst komşun,” dediğinde yüzümü buruşturarak tiksindirir gibi baktım.

Sinirden deliye döndüren alaycı tavrına rağmen hemen gitmemesi için terslemek yerine sakinliğimi korudum. “Adın ne?” diye yeni bir soru yönlendirdim.

“Seninki ne?” diye soruyla karşılık verdiğinde bıkkınlıkla nefes verdim.

“Armin,” dedim sahte bir gülümsemeyle.

“İyiymiş,” dedi başını sallayarak.

İyiymiş mi?

“Senin adın ne?” diyerek sorumu yinelediğimde, saçma bir şekilde adını daha da merak etmeye başladığımı fark ettim.

“Neden atlayacaksın?” diye yine soruyla karşılık verdiğinde, istemsizce kaşlarım çatılsa da cevap vermeyi tercih ettim.

“Biraz önce markette alışveriş yaparken erkek arkadaşım tarafından dolandırıldığımı öğrendim.” Yabancı birine anlatmamam gereken hayatımın en özel ve aynı zamanda en aptal durumunu tek seferde anlatıverdim.

“İkna oldum, atlayabilirsin.”

“Gerçekten bu kadar kötü bir insan mısın?” diye sordum hayretle.

O kadar garipti ki gerçekten biraz sonra intihar edeceksem bile atlamadan önce onunla tanışmak istiyordum.

“Körülük bunun neresinde?” diye sorarken yüzüme baktı. “Sana iyilik yapıyorum.”

Sigarası bitmek üzereydi ve ben bunu hiç istemiyordum. Bittiğinde gideceğini söylemişti çünkü. Bense gitmesini hiç istemiyordum.

“Ölmemi istiyorsun. İyilik bunun neresinde?” diye sorduğumda şaşkınlıkla gözleri açıldı.

Gözlerine düşen gölgeler bir anlığına çekildiğinde yeşillerine denk geldim ve dudaklarım büyülenmiş gibi aralandı. Uzun kirpikleri yeniden harelerini gölgeleyene kadar gözümü bile kırpmadım.

“Buraya oturduğumdan beri istediğim tek şey susmandı. Ölmen umurumda değil.”

Daha ne kadar değersiz hissettirebilirdi, merak etmiştim açıkçası.

Yeşil gözleri... Ölüm kadar soğuk ama yaşam kadar baş döndürücüydü. Bakışları, dipsiz bir girdap kadar tehlikeliydi. Zamanın bir başka aktığı tekinsiz gözlerinden kaçarak kendime bir iyilik yapmış oldum çünkü onunla uzun süre göz teması kurmak, ucu bucağı görünmeyen bir kuyuya atlamaya benziyordu.

Kaçar gibi önüme döndüğümde daha fazla alttan almak istemiyordum. “Madem rahatsız oluyorsun, neden yanımdasın?” diye azarladım. Yaşamak ya da ölmek arasındaki kararımı vermek için bir yabancıya ihtiyacım yoktu.

“Merak etme, kalkacağım şimdi. Sigara için oturmuştum, çenesi düşük bir aptal olacağını bilemedim.” Sigarasından son bir nefes daha çektikten sonra dumanını havaya üflerken, bacaklarını geri çekip oturduğu yerden kalktı.

İzmariti yola doğru fırlattıktan sonra onu umursamıyormuş gibi görünmek için önüme bakmaya devam ettim.

“Hadi, sana kolay gelsin,” diyerek yanımdan ayrıldı. Öylece arkasından bakarken birkaç adım sonra durdu ve yeniden bana döndü. “Bu arada, benden sana bir tavsiye...” dedi. “Buradan atlarsan muhtemelen sakat kalırsın. İşini garantiye al ve çatıya çık. Kesin çözüm.” Sesi buz gibi ama buyurgandı. O an varlığı, hayatın tüm dengesi ağzından çıkan iki kelime üzerine kurulmuş gibi bir güç uyguladı üzerime.

Karanlığı dize getiren dik duruşu ve her baktığımda sonsuz bir uçurum gördüğüm gözleri beni daha da sinirlendirmişti.

“Pisliğin teki olmak seni yormuyor mu?” diye homurdandım. Gü-lüşünü duymamla birlikte kaşlarım daha da çatılırken nabzım iyice

yükseldi. O kadar sinirlenmiştim ki kendimi değil, onu aşağı atmak istiyordum.

“Daha fazlası olduğum zamanlar da olmuştu,” diyerek yürümeye başladığında daha fazla muhatap olmak istemediğim için cevap vermedim. Bir daha görmek ya da konuşmak zorunda kalmamak için bir an önce defolup gitmesini istiyordum.

Biraz sonra, “Hey!” diyerek durmasını sağladım.

“Yine ne var?”

“Ne yapmaya çalıştığını şimdi anladım!” dediğimde alaycı gülüşü dudaklarındaki yerini aldı.

Tavrına eşlik eder gibi kaşları yukarı kaydı. “Ne yapmaya çalışıyormuşum?” diye sordu.

“Ters psikoloji yaparak beni intihar etmekten vazgeçirebileceğini sanıyorsun, değil mi?” diye sorduğumda bilmiş bir ifadeyle yüzümde bir gülüş yer etti.

Başını geriye atıp, göz devirerek, “Ne olur, sen bir şey düşünme,” dedi. “Sadece atla.”

Ellerini ceplerine koyup yürümeye başladığında arkasından, “Atlama-yacağım!” diye bağırdım.

Ofladığını duysam da bir süre olduğu yerde, arkası dönük bir şekilde durmaya devam etti. Cevap verip vermeyeceğini merakla bekledim. Gözlerimi kısıp ne yapacağını dikkatlice izlemeye koyuldum.

Çoğu kez yaptığı gibi yine bana bakmadan, “Keyfin bilir,” diyerek omuz silkti.

Tıpkı sabah yaptığım gibi arkasından, “İt!” diye homurdandım.

Yangın merdivenini kullanarak evine çıkacağım sanıyordum. Arkasından izlemeye devam ederken merdivenlere yönelmek yerine sonuna kadar açık olan kapıdan içeriye, benim evime girince, dehşete kapılarak bacaklarımı demirin altından çıkardım ve aceleyle ayaklandım.

“Hey!” diye arkasından bağırdım fakat o çoktan eve girmişti bile. “Ne yapıyorsun?” diye bağırsam da beni umursamadan evimde dolaşmaya başladı.

Koşar adımlarla kapıya doğru ilerlerken ayağım yere serdiğim battaniyelerin tekine takıldı ve uçar gibi kapının önüne doğru dizlerimin üstüne kapaklandım. Acıyla inlerken, düşüşümü yavaşlatmak için yere koyarak destek aldığım ellerimin içi daha çok acımişti. “Kahretsin!” diye söylenerek

yerden kalktım ve canımın yanmasını umursamadan, kapıya tutunarak içeri girdim.

Beni umursamadan salonun içinde dolaştığını görünce, “Sana ne yaptığını sordum!” diye bağırdım.

“Sen atlamadın mı hâlâ?” diye homurdandı tok bir sesle. “Ben de o yüzden çığlık attın sanmıştım.”

“Sana inat, atlamayacağım!” diye inatlaştığımda buzdolabının kapağını açtı.

Buzdolabının sarı ışığıyla aydınlanan karanlık salonun ortasında, kollarımı göğsümün altında birleştirerek dik dik bakmaya devam etsem de onun dolabımı karıştırmaktan bana bakmaya niyeti pek yok gibiydi.

“Bu ne biçim dolap?” Söylenerek doğruldu ve kapağın üstünden bana bakarken pişkin bir tavırla, “Yiyecek bir şey yok mu?” diye sordu.

“Ay, kusura bakma! Hazırlık yapamadım, affet!” diye alay ettim.

“Alışveriş yaptığını söylemiştin. İşe yarar bir şeyler yok mu?” diye sorduğunda üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Aynı cümle içinde dolandırıldığımı da söyledim. Sen alışveriş kısmını mı aklında tuttun?” diye söylenirken hesap soran bir hâlë büründüğüm için ellerim istemsizce belimdeki yerlerini aldı.

“Senin dolandırılmış olman hayatımda bir şeyi değiştirmez. Ama alışverişte aldıkların karnımı doyurabilir,” dedikten sonra bakışları yeniden dolaba döndü. “Açım ve sen başımı ağrıtmaktan başka bir işe yararıyorsun.”

“Bak...” Sabır dilenircesine derin bir nefes aldım ve sonrasında konuşmaya devam ettim. “Seninle daha fazla uğraşamayacağım ve çok rica ediyorum, siktir olup gider misin evimden?”

“Ne kadar ayıp!” derken dolabımdan aldığı ve karanlık yüzünden ne olduğunu göremediğim bir şeyi ağzına attı. “Senin gibi bir kıza küfretmek yakışıyor mu?”

“Daha fazlasını duymak istemiyorsan git evimden!” diye bağırdığımda gülmeye başladı.

“Bana ait olanları almadan gitmem!” der demez yüzünün ciddileşmesi korkuyla yutkunmama sebep oldu. Neden bahsediyordu? Daha yeni tanıştığım bir insana ait neyim olabilirdi ki?

“Ne- Neden bahsediyorsun?” diye kekelediğimde keyifle güldü.

“Ne güzel de salağa yatıyorsun sen öyle!” derken sert bir şekilde dolabın kapağını kapatıp üzerime doğru yürümeye başladı. “Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?”

“Ben...” Korkuyla geri çekildim. “Ben... Anlamıyorum. Neden bahsediyorsun? Ne kandırması?”

Gergin yüzünde pek de tekin olmayan bir ifadeye rastladığımda paniklemeye başlamıştım. Ağır adımlarla üzerime doğru yürüdükçe temkinli adımlarla geriye doğru kaçmaya devam ettim. Ta ki sırtım duvara yaslanana kadar.

“Polisi aramak zorunda bırakma beni!” diye tehdit etsem de hiçbir işe yaramadı.

Sırtımın yaslandığı duvarın sağındaki tuşlarla salonun ışıklarını açarak kendimi biraz daha güvende hissettim. Şimdi birbirimizi görebiliyorduk ve onun yeşillerinde, dipsiz bir ormanın ortasında kaybolmuş gibi hissediyordum.

“Bana dokunacak olursan...” dedim ama sesim öyle bir titremişti ki devamında söyleyeceklerimin hiçbir inandırıcılığı olmayacaktı. “Tüm mahalleyi ayağa kaldırana kadar çığlık atacağım.”

Konuşmuyordu.

Son bir adımla dibime kadar girmiş oldu. Dişlerini sıkıtuğunu görebiliyordum. Karanlığı kışkırtacak kadar derin bir kasvete sahip gözlerini kıstığında, ifadesi daha tehlikeli bir hâle bürününce ellerimi korkuyla duvara yasladım.

Kulağıma doğru eğilerek, “Bağır,” diye fısıldadı. “Durma, bağır!” diye bağırduğunda irkilerek gözlerimi kapadım. “Hatta polisi de ara.” Kapüşonunu tek hareketle başından attı. “Ara hadi, ne bekliyorsun?” Üzerime geldiğinde neden bahsettiğini bilmediğim hâlde suçluluk psikolojisiyle hiçbir şey yapamadım.

“Ben bir şey yapmadım,” dedim titreyen sesimle. “Hiçbir şey yapmadım!”

“Öyle mi?” derken geri çekildi ve birkaç atım ötemizde duran çantamı eline aldı.

Ne yapmaya çalıştığımı anlamak için öylece izledim. Çantamın büyük tarafının fermuarını açınca şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırarak yanına koştum. “Bırak çantamı!”

Söylediklerimi duymazlıktan geldiği için atılıp çantamı ellerinden kurtardım.

“Çantamı aç,” diye emrettiğinde öfkeyle kaşlarım çatıldı.

“Özelime karışamazsın!” diye karşı çıktığımda dudakları gerildi.

“Ne özelinden bahsediyorsun?” diye sordu sinirli bir şekilde. “Benden çaldıklarını sakladığın özelin mi?”

“Ne?” diye bağırdım duyduklarımın inanamayarak. “Senden çaldıklarım mı?”

“Aynen öyle. Benden çaldıkların,” derken kelimeleri heceledi ve her hecenin ardından çenesiyle nokta koyar gibi başını usulca sallamıştı.

“Ben bir şey çalmadım!” diye inatlaşmaya devam ederken, çantamı göğsüme bastırıp sıkıca sarıldım.

“O zaman çantamı aç da görelim,” dediğinde kendimi haklı çıkarmak için çantamı açmaktan başka şansım kalmamıştı.

Çantamı göğsümden ayırmadan, yanından geçip salonun ortasındaki sehpa doğru yürüdüm.

Sehpanın önünde dizlerimin üzerine çökerek oturduktan sonra fermuarı sonuna kadar açtım ve çantamı ters çevirip içinde ne varsa döktüm. Okulla ilgili ıvır zıvırdan başka pek fazla bir şey olmadığı için rahatlıkla açmıştım.

Bana ait olan eşyaların arasında gördüğüm şey yüzünden küçük dilimi yutmak üzereydim. Donup kalmıştım.

“İşte!” derken ağır adımlarının sesiyle ürperdim. Çok geçmeden, üzerime düşen gölgesinin ağırlığı altında ezildiğimi hissederek öfkeyle dişlerimi sıktım.

“Bu olamaz!” diye itiraz ettiğimde hemen omzumun üzerinden uzanıp sehpanın üzerindeki erkek cüzdanını eline aldı.

“Bak sen şu işe, küçük hırsızımız acemi çıktı!” dediğinde durumumdan keyif aldığını belirten bir sesle konuşmuştu.

“Ben hırsız değilim!” diyerek kendimi savundum hemen.

“Çantan öyle demiyor ama bak,” diye üstelediğinde bunun bir oyun olduğuna emindim.

“Sen yaptın!” diyerek ayağa kalktım. “Cüzdanını oraya sen koydun.”

“Bunu neden yapayım? Herhangi bir mantıklı açıklaman var mı?” derken, ellerini pantolonunun ceplerine koyup cevap beklediğini belli eden bir duruşla yüzüme bakmaya devam etti.

“Pisliğin teki olman oldukça yeterli bir sebep değil mi?” diye terslediğimde kaşları çatıldı. “Sen yaptın.”

Gülerek başını iki yana sallarken geriye doğru birkaç adım attı.

“Neye gülüyorsun?” diye sordum sıkıtuğım dişlerimin arasından.

“Neden seni seçtiğini daha iyi anlıyorum,” dediğinde ne söylemeye çalıştığını anlamadığım için kaşlarımı çatarak başımı hafifçe yana yatırdım. “Erkek arkadaşın diyorum, neden seni seçmiş, çok iyi anlıyorum. Dolandırmak için senden daha iyisi bulunamaz.”

“İğrenç herif!” dedim sinirle. “İnsanların acısıyla alay edecek kadar kötüsün!”

“Saflık kötü bir şey değil, üzülme.” Yeniden üzerime doğru yürümeye başladığında bu kez olduğum yerde güçlü bir şekilde durdum. “Her şeyini kaybetmiş olabilirsin ama intihardan başka çözüm yolları da var.” Cümlesini tamamladığında tam karşımda duruyor ve keskin bakışlarıyla gözlerimin derinliklerine iniyordu.

Tıpkı onun gibi gözümü bile kırpmadan, gözlerine bakmaya devam ederken, “Nasıl?” diye mırıldandım. “Nasıl bir çözüm yolu?”

Cevap vermeden, aramızdaki mesafeyi bir adım daha azalttıktan sonra eli bana doğru uzanınca geriye kaçmak istesem de ne yapacağını merak ettiğim için olduğum yerde durmaya devam ettim.

Uzanıp ceketimin cebine elini soktuğunda, kendimi istemsiz bir şekilde nefesimi tutarken buldum. Ne yapacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Saniyeler içinde elini cebimden çekince iki parmağının ucunda sallanan fotoğrafı gördüm. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

“Bu... Na- Nasıl?” diye kekeledim.

Cebimde, onun fotoğrafının ne aradığına dair bir açıklama bekliyordum. Fotoğrafının cebimde olmasının herhangi bir mantıklı yanı olmasa da merakla soruma cevap vermesini bekledim. O ise her sorunun ardından yaptığı gibi yine alaycı bir gülüşle sessiz kalmayı tercih etti.

Fotoğrafi yeniden cebime bırakırken kulağıma doğru fısıldadı. “Benimle birlikte çalışacaksın,” dediğinde neden bahsettiğini anlayamamıştım. “Ben de sana paranı geri alman için yardım edeceğim.”

“Ne iş yapıyorsun ki?” diye sordum merakıma yenik düşerek.

“Sürpriz olsun,” diyerek doğruldu ve gözlerimin içine bakmaya devam etti. “Vakti geldiğinde öğrenirsin.”

“Sana neden güveneyim?” diye sordum net bir şekilde.

Yüzü ciddi bir ifadeye büründü. “Güvenmeni kim söyledi?” dedi.

“Senin bu işten çıkarın ne? Neden yardım edeceksin?” diye sordumda bu kez kusursuz dişlerini göstererek güldü. Keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu.

“Seni kullanacağım,” dediğinde yeniden sınırlarım tepeme hücum etti ve kaşlarımı çatıttım.

“Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun?” diye tersledim.

“Başka şansın mı var?” dedi kendinden emin bir şekilde. “Karpuz gibi parçalanmak istemiyorsan tabii.” Omzumun arkasındaki balkon kapısını işaret ettiğinde korkuyla yutkundum.

“Ne yapacağım?” diye sorarken duruşumu dikleştirdim ve koyu yeşil gözlerine dik dik bakarak cevap vermesini bekledim.

“Beni bekleyeceksin,” dedi omuz silkerek. “Tekrardan gelene kadar hiçbir şey yapmayacaksın.”

Öfkeyle kollarımı göğsümün altında birleştirip ters ters yüzüne baktım. “Ve sen de bana sürekli emir mi vereceksin?” diye sordum.

“Rica mı edeceğim bir de?” dediğinde net bir şekilde başımı onaylarcasına salladım.

“Aynen öyle yapacaksın!”

“Şu sevgilinin adı neydi senin?” diye sorarak konuyu bambaşka bir yere getirdi.

“Sinan,” dedikten sonra vakit kaybetmeden, “Sinan Yaşar,” diyerek soyadını da söyledim.

“Tamam, yeterli,” dedikten sonra bir adım geri çekildi ve evin çıkış kapısına doğru yürümeye başladı.

Arkasından, “Daha adını bile bilmiyorum!” diye bağırdım.

Durdu ve başını geriye atarak ofladktan sonra bıkkın bir ifadeyle bana döndü. Kısarak baktığı gözlerinin ardında net bir ifade göremediğim için ister istemez gerilsem de bunu belli etmemeye çalışıyordum.

“Hep böyle konuşacak mısın sen?” diye sordu sıkılmış gibi çıkan bir ses tonuyla.

“Gerektiği kadar,” diyerek kollarımı birleştirdim ve onun yaptığını bu kez ben yapıp alaycı bir gülümsemeye karşılık verdim.

“O hâlde anlaşıldı. Aptal paranı kurtardıktan sonra paranı eline sayar saymaz seni bir kez de ben dolandıracağım,” dedikten sonra arkasını döndü.

“Adını söyle!”

“Bana emir verme,” dedi omzunun üstünden ters bir bakış atarak.

“Sen veriyorsun ama!” derken ukala bir tavır takındığımın ve bunun sinirlerini ne kadar bozduğunun farkında olsam da geri adım atmak istemiyordum.

“Sen, ben değilsin. Bana kimse emir veremez!” diye azarladığında kaşlarım çatıldı.

“Adını merak ediyorum,” diye mırıldandım. *Aptal Armin, geri adım atmasan ölürsün zaten!*

“Saruhan,” diye karşılık verdiğinde, cevaplamasını hiç beklemediğim için şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Saruhan Kalaycı.”

“Teşekkür ederim,” derken gülümsemeye çalıştım. Madem birlikte bir iş yapacaktık, birbirimizle iyi geçinsek daha mantıklı olurdu fakat ona karşı attığım bu iyimser adıma karşılık arkasını dönüp gitmekten başka bir şey yapmadı.

Sert bir şekilde kapıyı kapatıp evden ayrıldı.

Öylece bakakaldığım birkaç dakikanın ardından aklıma gelen şeyle elimi hızla cebime attım. Biraz önce gözüme soktuğu ve sonrasında yeniden cebime bıraktığı fotoğrafı elime aldım. Yorgundum. Kendimi koltuğa bırakıp fotoğrafı incelemeye başladım.

Bir gün onunla tanışacağımı biliyordum ama bu gece beklenmedikti. Böylesini hiç hayal etmemiştim. Ve Saruhan hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı, artık buna emindim.

Saruhan’ın yüzünü incelerken fotoğrafta daha genç ve sakalsız olduğunu fark ettim. Dürüst olmam gerekirse yüzündeki gerginlik bulaşıcıydı. Fotoğraftakinin aksine bu gece tanıştığım Saruhan daha olgun ve tehlikeli duruyordu.

“Saruhan Kalaycı...” diye mırıldandım adını. “Kimsin sen?”

Saruhan'la tanıştığımız günün üzerinden bir haftadan fazla bir zaman geçmişti ama ondan hiçbir haber alamamıştım. Bir kere kapısını çalmak üzere üst kata çıkmıştım fakat cesaret edemediğim için yalnızca kapıyı dinlemekle yetinip eve dönmüştüm.

Hiçbir sosyal medya hesabı yoktu. Telefon numarası falan da bırakmamıştı. Koskoca bir hafta boyunca Saruhan'ın kim olduğu sorusuyla zihnimi yormuştum.

Kimdi sahiden?

Açık açık beni kullanacağını söylerken neyi kastetmişti?

Ve asıl önemlisi ne iş yapıyordu?

Sadece bir saat kadar konuştuğum adamın sözünü dinleyip polise bile gitmemiştim. Sinan'ı dolandırıcılıktan ihbar etmem gerekirken, ben Saruhan'ın bana tembihlediği gibi onun sözünü dinleyerek, evimde oturup ondan haber beklemiştim.

Muhtemelen yine aptallık yapıyordum ama içimden bir ses Saruhan'a güvenmem gerektiğini söylüyordu.

Aslında tüm bunlardan daha büyük bir sorunum vardı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Sinan beni dolandırmadan birkaç gün öncesinde babamla telefonda konuşmuştuk. Bu hafta Ankara'ya ziyaretine gitmem için sözleşmiştik çünkü onun yardımı olmadan, ayaklarımın üzerinde durup kendi mekânımı açacağımı söylemek ve yüzünün hâlini bizzat görmek istemiştım.

Eminim ki bu durum onu delirtecekti. Tabii tüm paramı çaldırmasaydım. Şimdi ne bok yiyeceğimi bilmiyordum.

Babam birkaç gündür sürekli beni arıyor ve ne zaman gideceğimi soruyordu.

Paramı çaldırdığımı ve beş kuruşsuz ortada kaldığımı duyarsa yıllarca dilinden kurtulamazdım. Gitmezsem de bir şekilde kendisi gelir ya da hâlimi öğrenmenin bir yolunu bulurdu.

Ona hiçbir şey çaktırmadan, hayatımda her şeyin yolunda gittiğini söylemek için birkaç günlüğüne yanına gidip hemen geri dönebilirdim. Ki dün gece bunun kararını aldığım için alelacele valizimi bile hazırlamıştım.

Saruhan'ın beni kandırdığı alenen ortadaydı. Benimle alay etmiş ve sırta kadem basmıştı.

Tüm acılarımı yanıma alarak biraz sonra yola çıkacaktım. Elimde kalan son şey olan külüstürümle Ankara'ya gidecektim. Neredeyse tüm eşyalarımı toplamıştım aslında. Pek fazla eşyam olmadığı için zorlanmamıştım.

Belki de aradan geçen yıllar babamı daha iyi bir adam olmaya teşvik etmiştir diye umuyordum. Böylece başıma gelenleri anlatıp temelli yanında kalmak istediğimi söyleyebilirdim. Buna pek ihtimal vermesem de bir umutla içimden öyle geçtiği için eski püskü eşyalarımı bu evde bırakıp, çoğunlukla kıyafetlerimi yanıma alarak evden ayrıldım.

Hayatımın nasıl bir yöne evrileceğini bilmiyordum fakat elimde hiçbir şey kalmadığı için öylece sokaklarda kalıp başımı içinden kurtulamayacağım bir belaya sokmaktansa babamın çenesine katlanmaya razıydım. Doğrusu buna mecburdum.

Eski ama benim için değeri çok yüksek olan küçük evime son bir kez dönüp baktıktan sonra ağlamamak için dudaklarımı dişleyerek evden ayrıldım.

Merdivenleri ağır ağır inip ikinci katta durdum. Her zaman Saruhan'la burada karşılaştık. Şimdi ortalarda yoktu.

Dişlerimi sıkarak merdivenleri inmeye devam ettim.

Evimin önünde duran, belki de eşi benzeri zor bulunacak kadar eski, turuncu arabamın kapısını güçlükle açtım. Para biriktirirken ileride lazım olur diye çok ucuza aldığım ve yıllar içinde asla değerlenmeyen, satsam bile hâlâ beş kuruş etmeyecek arabama şu an şükrediyordum. Burun kıvırdığım külüstürüm olmasa Ankara'ya gidebilmek için bilet almaya bile param yoktu.

Neyse ki geçen hafta yakıt deposunu tamamen doldurmuştum.

Eşyalarımı arka koltuğa yerleştirdikten sonra şoför koltuğuna yerleştim. Emniyet kemerini takmak üzere sola döndüğümde kapının açıldığını ve hemen sonra sert bir şekilde kapandığını duydum.

Telaşlı bir şekilde yanımdaki koltuğa döndüğümde Saruhan'ın alaycı ifadesiyle karşılaşmak beni dehşete düşürmüştü.

"Sen..." derken şaşkınlıktan nefesim kesilmişti.

"Hiç laf dinlemiyorsun," diye söylenirken emniyet kemerini çekti. "Sana ne diyorsam onu yapmak zorundasın. Yoksa başın belaya girer. Ve başın belaya girerse bırakırım, kurtarmam."

"Babamın yanına gidiyorum," diye açıkladım.

“İyi, sür,” diyerek arkasına yaslandığında kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

“Sen gelemezsin!”

Karşı çıkmamı umursamadı bile. Gergin bir ifadeyle, “Sür,” dedi. “İki-letme.”

“*Babamın yanına gidiyorum*, diyorum. Bu cümlemin nesini anlamadın acaba? *Babam*, diyorum. Yabancı biriyle karşısına dikilmemi kabul edeceğimi mi sanıyorsun?”

“Nerede yaşıyor baban?” diye sordu bana bakmadan.

“Ankara,” diye tersledim.

“Tamam, yolumuz uzun. Bir çaresini bulursun,” dedi ve oturduğu yerde kayıp, yayılarak dizinin tekini torpidoya yasladı.

“Olmaz.”

“Patron benim, unutma. Bana karşı gelirsen paranı unut.”

Sinirden dişlerimi öyle bir sıkıtm ki neredeyse kırılacağını sandım. “Parayı unutup seni başımdan defetmem an meselesi, bunu o taş kafana yaz!” diye söylenerek anahtarı yerine oturttum ve arabayı çalıştırdım.

“Bir kez bulaştın artık. Kurtulabileceğini mi sanıyorsun?”

Tekinsiz gülüşü iyice zihnimi bulandırırken aynı soru tekrar tekrar kafamın içinde yankılanmaya devam etti.

Saruhan Kalaycı artık hayatımdaydı.

3

Yol Arkadaşı

Yolun sonu nereye çıkar, bilinmez. Her yol, başka bir yolun kapısıdır. Birlikte yola çıktığın insan ise yolun sonunda artık tanıdığın o insan değildir.

Yollar değişir, insanlar değişir.

Hayatım boyunca yolun sonundan çok yolculukta geçireceğim zaman için heyecanlanırdım. Şimdi ise yola çıktığım andan beri mideme saplanan bir sancı, kalbime çöken bir yük, boğazıma oturan bir yumru eşliğinde kıvrılarak yolculuk ediyordum. Araba ilerledikçe yol netliğini kaybediyor, görüşüm gittikçe bulanıyordu.

Ağlıyordum çünkü.

Burnumu çektikten sonra çenemin titremesine aldanmadan çalan şarkıya eşlik ettim. Şarkının her kelimesinde sesim biraz daha yükseliyordu. Yetmezmiş gibi şarkı sözleri aklamamı şiddetlendiriyordu.

*"Kaderimde bu da mı vardı? Sevdiğimi başkalarıyla göreceğim eğer kö-"*¹

"Kes artık!" diyen Saruhan'ın sesiyle irkilerek kendime geldim fakat şarkıyı kapamak için uzanan eline dehşetle bakakaldım.

"Ne yapıyorsun ya?" diye çıkıştım hemen.

Tek elimle direksiyonu tutmaya devam ederken diğer elimi, şarkıyı yeniden açmak üzere müzik çalara uzattım. Şarkı kaldığı yerden devam ederken biraz öncekine kıyasla daha yüksek bir sesle eşlik etmeye devam ettim. Saruhan'a inat.

¹Seksendört - Ölürüm Hasretinle.

"Yâr... Ellerin nerede? Ya beni de götür ya da gitme..."

Saruhan tam anlamıyla duyamadığım bir küfür homurdanırken, şarkıyı yeniden kapatarak benimle inatlaşmaya başladı. Burnundan soluyarak geriye yaslandığında öfkeli bakışlarının yüzümü incelediğini gördüm.

Yüzündeki öfkenin aksine gayet sakin bir sesle, "Uçuruma sür," dedi.

"Ne?" Kulaklarıma inanamamış gibi bir ifadeyle kaşlarımı çatıttım. "Ne yapayım?"

"O berbat sesinle kulaklarıma işkence etmeye devam edeceksen uçuruma sür, daha iyi," diye açıklayarak başını geriye yasladı ve uykusuna devam etmek ister gibi gözlerini sıkıca yumdu.

"Benim arabam değil mi? İstedığimi yapmakta özgürüm," diye karşı çıkarak omuz silktim ve yola odaklandım.

"Sen buna araba mı diyorsun?" dediğinde öfkelenme sırası bendeydi. Arabamı çok seviyordum ve ona hakaret etme cüretinde bulunamazdı.

"Bir daha arabam hakkın-"

"Külüstürünü mü savunuyorsun?" diyerek lafımı kestiğinde öfkeyle kaşlarımı çatıttım.

"Arabam hakkında doğru konuş!" diye bağırdığımda umursamaz bir tavırla kollarını karnının üzerine yerleştirip, öne doğru kayarak oturmaya devam etti.

"Biraz daha ağlamaya devam edersen külüstürüne hurda demek zorunda kalacağım," diye mırıldandı uykulu sesiyle. "Tabii hayatta kalırsak."

"Ağlamıyorum ben," diye itiraz ettikten sonra gözlerinin kapalı olmasını fırsat bilerek aceleyle yanaklarımı sildim. "Gayet mutluyum." Duruşumu dikleştirdim.

Cevap vermek yerine duymazlıktan gelmeyi tercih etmişti. Hemen sonra ayağını torpidoya koyduğunda gözlerim fırlayacakmış gibi açılırken, kendime hâkim olamayıp çığlık attım.

"İndir ayağını oradan!"

Sinirden gözüm dönmüştü. Yıllardır arabama birçok insan binmişti fakat hiçbiri ona bu şekilde davranmamıştı.

Bu kez bana doğru dönüp, "Neden? Külüstürün de mi ağlar?" diyerek alaycı bir tavırla yüzümü inceledi.

"Arabama külüstür deme!" diyerek daha çok sinirlendim. "Ve ayağını indir oradan, kirletiyorsun."

Yine söylediklerimi umursamadan, “Baban ne iş yapıyor?” diye aklına geleni soruverdi.

“Bu seni ilgilendirmez,” diye tersledim.

“Annen ne iş yapıyor?” diye yeni bir soru yöneltti.

“Bu da seni ilgilendirmez.”

“Ankara’ya neden gidiyorsun?” diye soru yağdırmaya devam ettiğinde tüm sorularına verdiğim cevabı bu sorusu için de kullanmaktan çekinmedim.

“İnanır mısın bu da seni hiç ilgilendirmiyor,” dedim alaycı bir tavırla.

Birlikte vakit geçirdiğimiz her dakika biraz daha geriliyordum. Bir yabancıyla birlikte babamın yanına gitme düşüncesi zihnimin kapısını çaldığı her an dehşete düşüyordum. Tüm paramı nasıl çaldırdığımı açıklamak yetmezmiş gibi bir de Saruhan’ın kim olduğuyla ilgili bir sürü yalan söylemek zorunda kalacaktım.

Sırf paramı geri alabileceğini söyledi diye Saruhan’a neden güvenmiştim ki?

Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı çünkü. Tutunacak bir dalım da yoktu. Saruhan’a güvenmek tek şansımdı. Özellikle kendinden bu kadar emin olması garip bir şekilde iyi hissettirmişti.

“Kenara çek!” Saruhan’ın sesiyle düşüncelerimden sıyrılırken aniden hareketlenmesiyle gerginliğim arttı. Bir yandan arabayı sürmeye devam ederken diğer yandan göz ucuyla Saruhan’a bakıyor, ne yaptığını anlamaya çalışıyordum.

“Neden?” diye sordum merakla. “Derdin ne?”

“Sorma, çek kenara!” diye yinelediğinde göz devirerek önüme döndüm ve yola bakmaya devam ettim. Umursamıyormuş gibi davranma sırası bendeydi.

Çok geçmeden yeniden Saruhan’a baktığımda kaşlarını çatarak el frenini tuttu.

“Duruyor musun yoksa durmuyor musun?” diye tehdit ettiğinde, ifadesi ürkütücü derecede ciddi görünüyordu.

“Eğer bunu yaparsan...” diye konuşmaya başlasam da cümlenin devamını Saruhan getirdi.

“Muhtemelen araba takla atar.” Tüyler ürperten soğukkanlılığı karşısında ağzım açık bir şekilde bakakaldım. “Çek kenara.”

Saruhan'ın dediğini yapıp, durmak için sağ tarafa sinyal verirken, dikkatlice şeridi kontrol edip hızımı yavaşlattım. Sinirden delirecektim resmen.

“Şunu bil ki emir vermenden çok sıkıldım. Bana bu şekilde davranamazsın!” diye azarladığımda söylediklerimin zerre kadar umurunda olmadığına yemin edebilirdim.

Arabayı sağ tarafa çektikten sonra dörtlüleri yakar yakmaz kapıyı açtı. “Verdiğim emri yerine getirirken bunu söylemen çok tatlı,” diye alay ederek arabadan indi.

Kapıyı sertçe kapatıp yürümeye başladığında öfkeli bakışlarım sırtına dikildi.

Arabanın ön tarafından dolaşırken bakışlarımı hissetmiş olmalıydı ki tam önümden geçerken, omzunun üzerinden kısa bir bakış atıp göz kırptı. Alaycı gülüşü dudaklarına yerleştiğinde ise başını iki yana sallayarak önüne döndü ve yürümeye devam etti.

“Pislik!” diye homurdanırken, gaza basarak onu ezmek istedim.

Çok geçmeden, şoför kapısının yanında belirince şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım. Hiç beklemeden kapımı açtıktan sonra kapıya yaslanarak dik dik yüzüme baktı.

Başını hafifçe sağa yatırıp, “İn,” dedi tok sesiyle.

“N- Ne?” Şaşkınlığımı gizlemek şöyle dursun kekelemeden konuşmayı bile beceremedim. “Ne saçmalıyorsun sen?”

“Bir şeyi de ikiletme.” Sabrı taşmak üzereymiş gibi burnundan soludu. “İn diyorsam sorgulamadan in.”

“Yok ya!” diye ciyakladım. “Bana emir verme!”

“Çok yoruyorsun insanı, laf dinle!” dedi. Dişlerini sıkacak kadar neye sinirlendiğini anlayamamıştım.

“Asıl sen beni dinle ve benimle düzgün konuşmayı öğren,” diye üstel dedim çünkü sürekli emir vermesine o kadar sinirlenmiştim ki rica etmeyi öğrenene kadar gerekirse ömrümün sonuna kadar onunla tartışmaktan geri kalmayacaktım.

“Tamam, öğrenirim. İn şimdi aşağı,” derken, yeniden başını sağa yatırarak yüzüme bakmaya devam etti.

Dakikalarca birbirimizin yüzüne ters ters bakmaktan kendimizi alamadık. Ne o inadından vazgeçti ne de ben. Bakışlarımı bir an bile ayırmadığım gözlerinin yeşili derin bir uçurum gibi her an daha da koyulaşıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse gözleri insanı etkisi altına alıyordu. Bunu olumlu ve olumsuz olarak her iki türlü de anlayabilirdiniz.

Onu yakışıklı bulduğum için kendime sinirlenerek kaşlarımı çattım ve bakışlarımı kaçırıp önüme döndüm.

“Yenildin,” dedi sırtarak. “İn.”

Öfkeyle sıkıttığım dişlerimin arasından bir küfür homurdandım. İstemeye istemeye arabadan inip, yanından geçerken sağlam bir omuz attım.

“Ne dedin?” diye sordu merakla kaşlarını kaldırarak.

“Küfrettim. Ömür boyu bunu merak et,” diye çıktım.

“Mutlaka ederim,” diye alay ettiğinde çoktan Saruhan’la yer değiştirmiştik bile. Kollarımı göğsümün altında birleştirerek kapıya yaslanan bendim, şoför koltuğuna yerleşen ise o.

“Ne oldu şimdi?” diye sordum.

Cevap vermesini beklerken, hiç beklemediğim bir anda gaza basıp, uzaklaşmaya başlayınca, aklıma gelen tek şeyi yapıp geri kaçım ve ayaklarımın üzerinden geçmesinden son anda kurtuldum.

Arkasından can havliyle, “Ne yapıyorsun?” diye bağırdım. “Hey!”

Öylece basıp gitti.

Bir kez daha dolandırılmak üzere olduğuma inanamıyordum. Biriktirdiğim paramdan geriye yalnızca bu araba kalmıştı elimde ve ben biraz önce onu da başka bir yabancıya kaptırmıştım.

Kalbim ağlama isteğiyle ezilirken var gücümle koşmaya başladım.

“Bekle!” diye bağırdım arkasından. “Buraya gel!”

Arabanın ardında bıraktığı tozda boğularak, koşmaya devam ederken nefes nefese kalmıştım. Yine de bunun beni engellemesine izin vermeden peşinden gitmeye devam ettim. Arabamı da kaybedersem geriye hiçbir şeyim kalmazdı.

Her saniye biraz daha hızlanan arabanın hızına yetişemeyecek kadar yavaş ve güçsüz kalan bacaklarım uyuşmaya başladığında, yolun sonuna geldiğimi anladım. *Başaramayacağım*, derken yine hiç ummadığım bir şey oldu. Süratle giden arabam aniden durduğunda donup kaldım.

Arabanın arka farlarındaki geri vites ışıkları yandı ve aynı süratle üzerime doğru gelmeye başladı. Öyle hızlı ve kontrolsüz sürüyordu ki

olduğum yerde durmaya devam edersem sadece birkaç saniye içinde üzerimden geçip gideceğine kalıbımı basabilirdim.

Korkuyla kenara kaçıp yanıma ulaşmasını bekledim.

Saniyeler içinde araba önümde durdu. Camı sonuna kadar açtı ve kolunu kenara yaslayarak bana baktı. Alaycı ifadesi midemi bulandırmıştı.

“Tamamen dolandırılmak için doğmuşsun,” diye iğnelediğinde yüzüne rükürmek istedim.

“Sen kendini komik mi sanıyorsun?”

Vücudum sinirden zapt edilmesi zor bir sarsıntıyla titriyordu.

“En azından bir daha söylediklerimi ikiletmemen gerektiğini anlamışsındır,” dediğinde söylediğini onaylamamı istercesine kaşlarını kaldırdı. Herhangi bir karşılık vermediğimde de yan koltuğu işaret edip, “Atla,” dedi.

“Benim arabam-”

Daha cümlemi tamamlayamadan, hışımla önüne dönüp el frenini indirdi ve araba hareket etmeye başladığında korkuyla çığlık attım.

“Tamam, tamam!” diye bağırırken teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırdım. “Biniyorum, tamam!” Sinirden ağlayacaktım resmen. Delinin tekine çatmıştım ve kurtuluş yoktu.

Zaten peşinde değil miydin? Onunla tanışmak istiyordun. İyi oldu sana, Armin.

“Al, bak. Tanıştın işte. Adi pislik,” diye söylene söylene arabanın etrafını dolaştıktan sonra Saruhan’ın yanındaki koltuğa oturup kapıyı sert bir şekilde kapadım.

Kollarımı göğsümde birleştirip yol boyunca surat asmaya karar verdim.

“Kemerini tak,” diyerek arabayı çalıştırdı.

Kararımı uygulamaya devam ederek, herhangi bir karşılık vermeden önüme baktım.

“Takıyor musun yoksa takmıyor musun?” Tepkisizliğimi korumaya devam ettiğim için burnundan soluyordu. “Demek öyle,” diyerek başını sallamasıyla el frenini indirip gaza basması bir oldu.

Pisliğin teki olduğunu kısıcak zamanda fark etmiştim ama o benim nasıl inat biri olduğumun farkında değildi. Ne yaparsa yapsın, tepkisizliğim onu sinirlendiriyorsa buna devam edecektim, evet.

Duruşumu bozmadığım, ona dönüp bakmadığım ve herhangi bir şey söylemediğim her an biraz daha yüklendi gaza. Dilediğini yapabiliyordu ama bir sorunumuz vardı. Arabamın bu hızı kaldıracak gücünün olmadığına emindim. Arabanın motorundan gelen boğuk ses söylediğimi doğrularcasına bu düşüncemi destekliyordu.

Saruhan bunu umursamıyordu elbette. Virajlara bile aynı süratle giriyor, hızını arttırmaya anbean devam ediyordu. Tamam, o kazanmıştı. *Kahretsin!* Arabanın hızı yükseldikçe kalp atışlarım da onunla birlikte artıyordu. Araba o kadar hızlı gidiyordu ki hâlâ belli etmemeye çalışsam da korkudan titriyordum.

Arabanın içimi ürperten boğuk sesiyle kulaklarım çınlarken, “Yavaşla!” diye bağırdım. Titreyen ellerim kapıya sıkıca tutunuyordu. Diğer elimse istemsizce Saruhan’ın koluna sarılmıştı.

Gaza hınçla yüklendiği yüz ifadesinden anlaşıyordu. Söylediğimi duymazlıktan gelerek bakışlarını yoldan ayırmadı. Avına yaklaşıp gibi gözlerini kısmış, tüm odağını yola vermişti. Öyle sıkıyordu ki kendini, direksiyonu tutan elinin parmak boğumları beyazlamıştı.

“Yavaşla dedim, kaza yapacaksın!”

“Kemerini takmadın,” diye karşılık verdiğinde sinirden ağlayacaktım.

Kendime hâkim olamayarak, “Bundan sana ne!” diye bağırdım. “İstediyimi yaparım, sana ne! Psikopat mısın sen?”

Bir anda frene bastığında oturduğum yerden fırlamamam kaçınılmazdı fakat o an öyle bir şey yaptı ki her şeye rağmen hayatımı kurtardı. Frene bastığı gibi sağ kolunu göğüs hizamda uzatıp, bedenimi koltukla arasında sıkıştırarak öne fırlamamı engelledi.

“Ders bir,” dedi ve el frenini çekerken bakışları yüzüme döndü. “Söyleneni yapmazsan başın belaya girer.”

Yaşadığım korku yüzünden hâlâ nefes nefeseydim. “Belanın adı ne? Saruhan Kalaycı mı?” diye bağırdım. “Ne kadar bela varsa seninleyken yaşanıyor çünkü.”

“Daha hiçbir şey görmedin,” dediğinde yüzündeki gururlu ifadeye anlam verememiştim. Koyu yeşil gözlerinde gördüğüm tekinsizlik içimi ürpertti. “Şimdi kemerini tak ve yola devam edelim.”

Arabayı yeniden çalıştırdığında onunla inatlaşmak yerine, hipnoz edilmiş gibi söylediğini yaptım ve kemerimi takıp arkama yaslandım.

“Ruh hastası,” diye söylenmeyi de ihmal etmedim.

“Seni duyabiliyorum,” diye karşılık verdi. “Avuç içi kadar araban olduğu için...”

Bu kez sakince, “Arabamla derdin ne?” diye sordum çünkü benimle bir derdi olduğu belliydi ve ben bunu merak ediyordum. Sanki düşmanmışız gibi davranıyordu. Bu aksi ve nefret dolu tavrı sadece bana özelse bilmek isterdim. Eğer sıkıntısı hayata karşıysa tedavi olmasını tavsiye edecektim.

“Hikâyeni anlat bana,” diyerek yine kendi istediği konuyu açtı. “Bu da ikiletmemen gereken şeylerden biri. Deneme istersen.”

Göz ucuyla bakıp beni bakışlarıyla ikaz etmişti resmen. Adi!

“Tam olarak neyi merak ediyorsun?” diye sordum.

Yine beni yanıltmadı ve ondan beklediğim ukalalıkta bir cevap vererek, “Seni tanıyabileceğim kadarını anlatsan yeter çünkü fazlası baş ağrıtır,” dedi.

“Bir şartla,” dedim hemen.

“Bana şart koşma,” diye terslediğinde istemsizce kaşlarım çatıldı.

“Koşarsam ne olur?” diye sorar sormaz gözleri önce yüzümü hedef aldı. Hemen sonra omzumun üstünden, arka tarafa bakarken çenesinin ucuyla baktığı yönü işaret etti.

“Sağ tarafımız uçurum,” dedi sakince. “Dene istersen.”

“Kendini ne sanıyorsun sen ya?” diye terslediğimde sinirden sesim titremişti. “Ters ters konuşuyorsun, emirler veriyorsun, istediğini yaptırmak için tehdit ediyorsun. Bu ne kendini bilmezlik? Her şeyin bir sınırı var!” Her ne kadar söylenmeye devam etsem de Saruhan’a baktığımda beni umursamadığı belliydi.

“Hareketlerimin cüretini nereden aldığımı bilmek istemezsin.” Alaycı gibi görünen sert bakışlarla bana baktı. “Bu yüzden her iki lafından birinde beni sorgulamayı bıraksan senin yararına olur.”

“Sen de benimle böyle konuşmayı bıraksan iyi olur,” diyerek hiçbir şekilde geri adım atmayacağımı net bir şekilde belli ettim.

“Bak.” Hızını azaltarak bakışlarını bana çevirdi. Neyse ki yol müsaitti, bizden başka araba yoktu. “Ben senin istediğini yapmazsam hiçbir şey kaybetmem. Ama sen benim istediğimi yapmazsan başın çok ağrır.”

“Ay, ne yapabilirsin ki?” diye alaycı bir tavır takındığımda duyduklarına inanamıyormuş gibi kaşları yukarı kalktı.

“Sahiden bunu mu sorguladın?”

“Çok pardon da belli ki karşında kim varsa dilediğin gibi küçük görmeyi alışkanlık edinmişsin ama benimle konuşurken bu şekilde davranamazsın,” dedim net bir tavırla. “Ayrıca beni korkutamazsın, bırak bu sert adam rollerini.”

Başını iki yana sallayarak önüne döndü ve beni duymazlıktan gelerek arabayı sürmeye devam etti. Dakikalar boyunca arabada sadece yolun uğultusu vardı. Ben de camdan dışarıyı izleyerek, uçuşumun hızla geçen görüntüsüne dalıp gitmiştim.

Bir ara Saruhan’a doğru dönüp yolun diğer tarafına baktım. Sık aralıklarla birbirini tamamlayan ağaçların yemyeşil ve eşsiz güzelliğine daldım. Bu manzara öyle tanıdıktı ki... Tıpkı Saruhan’ın gözleri gibiydi. *Tekinsiz ve büyüleyici...*

Sessizlik beraberinde acı verici düşünceleri getirdi. Sinan tarafından dolandırılmam, babamın yıllarca tek başıma ayaklarımın üzerinde duramayacağımı söylediği zehirli sözleri ve her şeyimi kaybettiğimi öğrendiğinde yaşayacağı haklı gurur... Zihnim benden nefret ediyor gibi tüm bu anları tekrar tekrar canlandırıyor ve canımı yakıyordu.

Bu aptal düşüncelere katlanmaktansa Saruhan’a katlanıp onunla sohbet etmeyi yeğlerdim. Derin bir nefes eşliğinde başımı Saruhan’a çevirip -biraz önce sorduğu soruya karşılık- hayatımın bir noktasından başlayarak hikâyemi anlatmaya başladım.

“Lise birden itibaren burada, tek başıma yaşıyorum. Kendime bir gelecek borçluydum. Babama inat, herkese inat. Yıllardır farklı mekânlarda şarkı söyleyerek hem geçimimi sağladım hem de hayalimdeki mekân için para biriktirdim. Kendi mekânımın sahnesinde şarkı söylemek en büyük hayalimdi. Çok yaklaştım, biliyor musun? Hatta kiralayacağım yeri bile bulmuştuk ve sözde bu hafta gidip adamlarla el sıkışacaktık.” İç çekerek önüme döndüm. “Sonra olanları biliyorsun. Hayallerim uçup gitti, sevgilim sandığım adam bütün paramı çaldı.”

“Uykum geldi,” diyerek gerçekten esneyince öfkeyle gözlerimi kısıtım.

“Adi. Gerçek bir pislik olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye fısıldadım sıkıduğım dişlerimin arasından. “Seni insan yerine koyup anlatan da suç.”

Söylediklerim karşısında gururla sırtırken, “Ailenden bahset,” dedi.

Hep bugünü beklemişim gibi hemen anlatmaya başladım.

“Annem öldü,” dedim dişlerimi sıkarak. O konuyu daha fazla açamazdım bile. Söyleyebileceğim tüm kelimeler intihar etmişti kafamın içinde. “Babamla çok uzun zaman önce ipleri kopardık. Yüzünü görmeye

bile tahammül edemiyorum. Aslında yanına gitme sebebim belliydi. Ona ihtiyaç duymadan ayaklarımın üzerinde durabildiğimi göstermek için mekânımın tapusunu suratına atacaktım ama...”

“Dolandırıldın,” diyerek cümleyi tamamladı.

“Evet, dolandırıldım,” diye tekrar ettim.

“Babanla ilişkiniz neden bu hâlde?”

Gerçekten merak ettiği için mi soruyordu? Donuk bakışları öylece yola odaklanmıştı, ifadesini göremesem de sorusuna cevap verecektim.

“Para avcısının tekiyle evlendi. O kızla evlenerek bize ihanet etti,” dedim çekinmeden.

“Annenin öldüğünü söylemiştin.”

“Konu annemin ardından biriyle evlenmesi değil. Tek amacı para ve servet olan biriyle evlenip kızına kötü davranan bir kadını hayatında tutması. Anlıyor musun? Babam bir seçim yaptı ve yeni karısını bana tercih etti.” Anlatırken bile yıllar önce o evi terk eden Armin’in kırıldığı şeyler kalbime saplanıyordu. “O evden kurtulmak için liseyi yatılı olarak İstanbul’da okumak istedim. Zaman içinde birbirimizden tamamen koptuk. Bir gün dayanamayıp ona ağzıma geleni söyledim, o da bana... Geriye kalan ne varsa o gün tamamen bitti. Onsuz başımın çaresine bakamayacağımı, ona muhtaç olduğumu söylemişti bana. Sırf bu yüzden daha da hırslanmıştım,” diyerek bir kez daha iç çektim. “Gördüğün gibi başaramadım. Babam haklı çıktı.” Gözlerimin dolmasından rahatsız olarak yukarı baktım. “İşte, benim hikâyem bu kadar,” diyerek omuz silktim.

“Anladım,” diyerek başını sallamakla yetindi. En azından sinirlerimi zıplatacak bir tepki vermemişti, bu iyi bir şeydi.

“Peki, sen?” diye sordum vakit kaybetmeden. Nihayet onun hikâyesini dinleyebilecektim.

“Ben, ne?” diyerek anlamazlıktan geldi.

“Senin hikâyen ne?” diye sordumu yineledim.

“Benim bir hikâyem yok,” diye mırıldandı. “Benim nefret edebileceğim kimsem de yok. Ben buyum, gördüğün kadar,” dediğinde sesi hiç duymadığım kadar çekimser çıkmıştı.

“Yanıyorsun. Kimse görüldüğünden ibaret değildir. Herkesin anlatacak daha fazla hikâyesi vardır,” diye dürüstçe düşündüğümü dile getirdim.

“Benimle ilgili çıkarımlarda bulunma,” diyerek her zamanki gibi tersledi. “Ben ne kadarını istersem o kadarını görür, tanırsın. Fazlası olmaz.”

Artık emindim. Bu hırçın tavırlar Saruhan’ın maskesiydi. Böyle davranırsa insanları kendinden uzak tutabileceğini düşünüyordu ama yanıliyordu. Daha çok merak ediyordum şimdi. Saruhan kime küsmüştü?

Birisi canını öyle bir yakmış ki hayatı boyunca kimseyle barışamıyordu, belli. Böyle insanlar kendisine bile küs yaşırdı.

Kendisi hakkında bir şeyler anlatmayacağı konusunda net tavrını belli ettiği için daha fazla üzerine gitmeyecektim. Bu yüzden aklıma gelen bir diğer soruyu sorarak, “Neden bana yardım ediyorsun?” dedim.

Sanki alelade bir şeyden bahsediyormuş gibi omuz silkerek, “Yardıma ihtiyacın var çünkü,” dedi.

“Hayatımda seninkinden daha vasat sohbeti olan birini görmedim,” derken yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. “Berbat bir yol arkadaşısın.”

“Yol arkadaşı...” diye alay edip, şarkı açtuğında göz devirerek arkama yaslandım ve yolun kalanında sessizce dışarıyı izledim.

“Uyan! Hey, uyansana!”

Omzumu sarsan elini iterken gözlerimi araladım. Elimin tersiyle gözlerimi ovarken, başımı yasladığım koltuktan çekerek camdan dışarıya baktım. Hava kararmaya yüz tutsa da güneşin gökyüzünü kızıla boyadığı zaman dilimine uyanmış olmanın verdiği huzurla gülümsedim.

Daha sonra gördüğüm şeyle şaşkınlığa uğradım. Saruhan, ben uyuduktan sonra kapüşonlu ceketini üzerime örtmüştü. Uyku mahmurluğuyla gevşeyen bedenim saniyeler içinde kaskatı kesildi. Burnum onun kokusuyla kuşanmıştı ve ne yalan söyleyeyim, ondan beklemediğim bu hareket karşısında afallamıştım.

Hemen sonra başımı sola çevirdiğimde gözlerim Saruhan’ın yeşilleriyle buluştu.

“Ne sırtıyorsun?” diye aksilik ettiğinde göz devirdim.

Ceketini üzerime örttüğü için ona teşekkür etmek istemiştim oysa ama o tek bir sözüyle onun hakkındaki iyi düşüncelerimi silip atmayı ve beni sinir etmeyi başarmıştı.

“Geldik mi?” diye sorarak, onun yaptığını yapıp söylediklerini duymazlıktan geldim.

Uzun yıllar yaşadığım şehrin tanıdık görüntüsü sayesinde geldiğimizi anlamıştım zaten. Ankara yıllar önce bıraktığım gibi karanlık ve kasvetliydi. Belki de yaşadığım kötü anıların şehri olduğu için bana öyle geliyordu.

“Geldik,” diye cevapladı. “Evin adresini tarif et.” Tarif etmekle uğraşmak yerine telefondan hızlıca evin konumunu açıp Saruhan’a uzattım. Anlam veremediğim çarpık bir gülüşle, “Babana ne söyleyeceğini buldun mu?” diye sordu.

“Ne konuda?” diye soruyla karşılık verdim çünkü ne demek istediğini anlamamıştım.

“Benim hakkımda,” diye ekledi hemen.

“Sen gelmeyeceksin ki.” Bu söylediğimle kaşları çatıldı. “Arabada bekleyeceksin.”

“Kim engel olacak bana?” dediğinde bu kez ben kaşlarımı çattım.

“Zorla gelecek hâlin yok ya?” dediğimde dudaklarının kenarına yerleşen gülüşü, tam olarak zorla geleceğini belli ediyordu.

“Saçmalama istersen!” diye karşı koydum. “Zaten dolandırılmam konusunda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum, bir de seni açıklayamam.”

“Açıklarsın,” dedi hiç düşünmeden.

“Gelmeyeceksin!” diye directsem de yüzündeki ifadeye bakılırsa inat etmemin faydası olmayacağı apaçık belliydi.

“On beş dakikaya orada oluruz,” diyerek konuyu kapattı.

Her seferinde konuşmayı öyle keskin bitiriyordu ki konu hakkında başka bir şey söyleyesi gelmiyordu insanın. Böyle yapmasına sinir oluyordum.

Dünyanın en ruh hastası insanıyla birlikte olduğum için geriye kalan on beş dakikalık yol boyunca babama nasıl bir yalan söylerim diye düşündüm. Kafamın içinde aynı anda binbir farklı şey düşünerek geçen yolculuğun ardından nihayet eve gelmiştik.

Heyecan ve gerginliğin esir aldığı kalbim deli gibi çarpıyordu. Alt dudakımı dişleyerek nefesimi tuttum. Paniklemiştim. Sanki asıl yabancı,

biraz sonra karşılaşacağım adam, babamdı. Saruhan bile ondan daha yakın hissettiriyordu bana. *Saruhan bile...*

İlk boş bulduğu yere arabayı park edip bana döndü. “Ee?” dedi kaşlarını kaldırarak. “Sabaha kadar boş boş bakacak mısın yüzüme?”

“Gerçekten geleceksin, değil mi?” diye sorduktan sonra sabrımın tüendiğini belli edercesine burnumdan soludum.

“Evet, karnım aç,” dedi tüm pişkinliğiyle. “Ciciannen güzel yemek yapabiliyor mu?”

“Kes sesini.”

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım. Vakit kaybetmeden benimle birlikte dışarı çıktı. Arabayı kilitledikten sonra seri adımlarla bana ulaştı. Evin bahçe kapısını tedirginlikle açtım ve Saruhan geçmem için kapıyı tuttu.

Başımın üzerinden uzattığı eline şaşkınlıkla bakıp, “Hayret!” diyerek iğneledim. “Centilmenlik nedir, bilir miydin sen?”

“Eh...” Omuz silkti. “Bildiğim şeyler var elbet.” Göz devirerek, yanından geçip gittim. “Burada mı yaşıyorsunuz?” diye sordu hayretle.

Ellerini ceketinin cebine koymuş, şaşkınlıkla evi inceliyordu. Haklıydı çünkü evimiz epey büyük ve görkemli görünüyordu. Kim olsa aynı tepkiyi verirdi. İstanbul’da yaşadığım eve bakan kimse ailemin burada yaşadığına ihtimal vermezdi. Zengin bir ailenin, fakir hayatı süren kızıydım işte. Ne kadar da aptalca, değil mi?

“Evet, babamın evi burası,” diyerek hem sorusunu cevapladım hem de yanlışı düzelttim. Burada yaşayan ben değildim çünkü. Babam ve kahrolası karısıydı.

“Emin misin?” diye sorarken bakışları hayretle yüzümü inceliyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak ağır ağır başımı salladım. “Saçma geliyor, değil mi?” dedim.

“Çok saçma hem de.” Şaşkınlığını gizleme gereği duymamıştı. “Üç kuruş parası çalındığı için ağlayan kızın babası ultra zengin çıktı,” dediğinde kendime engel olamayıp gülmeye başladım.

“Dışarıdan bakınca söylemesi kolay tabii.” Gülüşüm birden kayboldu. “Bu ihtişamlı evlerin duvarları ardında neler yaşanıyor, haberin var mı?”

“Klasik zengin şımarıklığı. Kendilerine ağlayacak bir şey bulurlar mutlaka,” diyerek dünyanın en boktan ön yargısında bulundu.

“Tebrik ederim. Daha saçma bir genelleme yapamazdın,” diye söyleyerek adımlarımı hızlandırdım ve yanından ayrıldım.

Kapının önüne ulaştığımda, Saruhan yanıma gelmeden kapıyı çoktan çalmıştım. Biraz sonra kapıyı Burcu açmıştı. Babamın para avcısı karısı.

“Aa!” Yapmacık bir tepkiyle gözlerini üzerime diken Burcu’nun suratına yumruğu indiremediğim her saniyeye lanet ettim. “Hayatım, koş!” diye ciyaklayarak babamı çağırdı. “Bak, kim gelmiş. Hoş geldin, şekerim,” der demez, uzanıp öptü ve size yemin ederim, sadece kusmak istedim.

Hemen sonra bakışları Saruhan’a döndüğünde gözlerinde şimşekler çıktı. Burcu’yu birazcık bile tanırıyorsa Saruhan’a içinin gittiğine kalıbımı basabilirdim. *Neresi yakışıklıysa...*

“Merhaba.” Ses tonu bile değişmişti. Tamamen flört etmeye yönelik, berbat bir tavırla yaklaşıyordu resmen. “Burcu ben.” Elini Saruhan’a uzattı.

“Saruhan.”

Burcu’nun uzattığı eli sıkarken samimi bir gülüşle karşılık vermeyi de ihmal etmedi. Adını söylemek için beni süründürmüştü oysaki. Piç kurusu.

“Saruhan...” diye tekrarladı Burcu. “Memnun oldum.”

“Ben de öyle.”

Geber, Saruhan Kalaycı.

Bir türlü ayrılmayan ellerinden bakışlarımı çekip Saruhan’ın hâlâ gülümseyen yüzüne öfkeyle baktım. Benimle ilk tanıştığında aşağı atlamamı söyleyen adamın Burcu’ya nezaketle karşılık verdiğine inanamıyordum.

İkisinin de duymayacağı bir sesle, “İt,” diye söylendim. “Şerefsiz domuz.”

Babam kapıya gelene kadar ikisinden de tiksindiğimi açıkça belli ederek onları izledim. Özellikle Saruhan’ın ona karşı nazik davranırken bana karşı pisliğin teki olması epey canımı sıkıyordu.

“Armin!”

Babamın sesini duyunca, önüme dönüp Burcu’nun omzunun arkasından onunla göz göze geldim.

En son ne zaman görüştüğümüzü hatırlamıyordum bile. Daha da yaşlanmıştı. Zaman ondan bir şeyler alıp götürmüş, anıları yüzündeki çizgilere kazıyordu. Bir an... Sadece bir an, onun yaşlandığını görmek

içimin burkulmasına neden oldu. Beni babasız, kendini ise bensiz bıraktığı yılların acı izleri... Bize bunu yapmaya hakkı yoktu.

“Hoş geldin, kızım.”

Onca yılın ardından her şeyi bir kenara bırakıp sarıldı. Karşılık vermeye gücüm yetmediğinden mi kollarım iki yanımda duruyordu hâlâ? Yoksa içimden gelmiyor muydu ona sarılmak?

Sarıldım. Tıpkı onun yaptığı gibi. Her şeye rağmen sarıldım. Yaşarken kaybettiğim babama sıkıca sarıldım ve gözlerimden akan yaşı kimseye göstermeden akıttım.

“Hoş buldum,” diyerek, geri çekilirken hızlıca gözlerimi sildim. Kimse ağladığımı görsün istemiyordum ama zaten görmeleri pek de mümkün değildi. Babamın bakışları çoktan Saruhan’ı bulmuştu ve merak dolu gözlerle birbirlerini inceliyorlardı.

“Merhaba,” diyerek elini uzattı Saruhan. “Ben, Saruhan. Armin’in erkek arkadaşıyım.”

Duyduklarım karşısında küçük dilimi yutmak üzereydim. Gözlerimi dikmiş, Saruhan’ın sevimli görünmeye çalışan yüzüne hayretle bakıyor ve neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyordum.

“Öyle mi?” diyen babam da aynı şekilde şaşırılmış görünüyordu. “Armin hiç bahsetmedi.”

Saruhan’ın erkek arkadaşım olduğu yalanından çok babamın hiç bahsetmediğimi söylemesine şaşıırıyordum. Neden herkes rol yapıyordu şimdi? Babamla en son ne zaman konuştuğumuzu bile hatırlamıyorken o iyi bir baba kız ilişkimiz varmış gibi yalan söylemeyi tercih etmişti. İnsanlar ve iyi görünme çabaları... Tamamen saçmalık.

Burcu, “Hadi, geçin, yemek hazır!” diyerek araya girdi. “Yoldan gelirsiniz, eminim çok açsınızdır.”

Burcu öyle sinirlerimi bozuyordu ki onunla her göz teması kurduğumda göz devirmeden edemiyordum.

Herkesten önce davranıp yıllardır adımımı bile atmadığım o evin salonuna girdiğimde çocukluğumun neşesi, odaların birinden koşup boynuma atlayacaktı sanki. İçimin burkulmasına engel olamadım.

Evin dışından görünen ihtişam salonda da hâkimdi. Eskiden hatırladığım sade ve samimi evimiz yoktu artık. Burcu denen kadının berbat zevkleriyle dekore edilmiş, her yeri ayrı kasıntı duran ışıltılı bir eve dönüşmüştü. Bu bile midemin burkulmasına yetiyordu.

Masaya bir şeyler eklemeye devam eden hizmetçi kadını gördüğümde onu tanımadığımı fark ettim. Eskiden de çok zengindik ama buna ihtiyaç duymuyorduk. Gösteriş delisi Burcu'dan da ancak bu beklenirdi.

Masaya doğru yürümeye devam ederken orta yaşlı kadını görmezden gelemedim. "Merhaba, kolay gelsin," dediğimde diğerleri de peşimden geliyordu.

Kadın, "Hoş geldiniz," diyerek bizi saygıyla selamladı. "Şöyle buyurun isterseniz."

"Geç, şekerim. Utanma."

Burcu koşar adımlarla yanıma ulaşır oturmam için sandalyelerden birini işaret ettikten sonra başköşeye kuruldu. Yargılayan, nefret dolu bakışlar atmadan duramadım.

"Aptal," diye homurdanarak önümdeki sandalyeyi çektim. Daha yerleşmeye kalmadan Saruhan da yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Hâlimden memnun olduğunu belli eden gülüşüyle yüzüme bakıyordu.

Gözlerimi öfkeyle kıstım. Benim yıllardır alışamadığım bu sahte aile ortamına dakikalar içinde alışmasına katlanamıyordum.

Babam da Burcu'nun karşısındaki sandalyeye oturduktan sonra yemeğe başladık. Babam çok geçmeden, sessizliği bozarak, "Normalden daha hızlı gelmişsiniz," dedi. "Bir saat sonra bekliyorduk açıkçası."

"Saruhan biraz hızlı kullanıyor arabayı," diye cevapladıktan sonra çatallımın ucundaki küçük lokmayı ağzıma götürdüm.

Babacan bir tavırla Saruhan'a bakarak, "Çok sakıncalı," dedi.

"Haklısınız ama dikkat ediyorum, merak etmeyin," diye karşılık verdi Saruhan.

Saruhan'ın oyunculuğu ödülü hak ediyordu. Gördüklerime inanamıyordum resmen. Tanıştığımız günden beri alay ve hakaret eden adamlar şimdi yanımda oturan adam aynı kişi olamazdı. Bu mümkün değildi. Benim tanıdığım Saruhan, mağara adamlarını kışkırtacak kadar yabaniydi çünkü.

Burcu, diğerlerinin aksine yapmacıklığı her hâlimden belli olan bir tavırla, "Ne kadar zamandır birliktesiniz?" diye sordu.

"İki yıl olacak," dediğinde şaşkınlıkla Saruhan'a baktım. Sinan'la ilişkimizin kaç yıldır devam ettiğini nasıl biliyordu ki? "Yakında ikinci yılımızı kutlayacağız."

Burcu başını sallayarak, “Ne güzel,” diye mırıldandı. “Armin’in bile iki senelik erkek arkadaşı olduysa artık kıyamet kopabilir.”

Kahkahayı patlatan Burcu’nun suratına bir tane patlatmak istesem de hiçbir şey yapmadan yemeğe devam ettim. Ağzıma attığım lokmayı iştahsız bir şekilde çiğnerken Saruhan’ın Burcu’ya attığı bakışlar keyfimi yerine getirdi. Ters ters bakıyordu. İşte tanıdığım Saruhan’ın atacağı bakışlar bunlardı. Yemeğinden bir kaşık daha alıp arkasına yaslandı ve hızlıca lokmasını çiğnedi.

“Onlara sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?” Saruhan kolunu omzumun arkasına, sandalyenin kenarına attı. O an duyduklarım karşısında donup kalmış, hiçbir şey söyleyememiştım çünkü neden bahsettiğini bile bilmiyordum. Eğer dolandırıldığımı anlatacak ve beni Burcu’nun önünde rezil edecekse hiç tereddüt etmeden çatalımı bacağına saplardım.

Suç bendeydi. Neye güvenerek tanımadığım bir adamla babamın evine geliyordum ki?

Şaşkınlıkla donup, kaldığım için Saruhan vakit kaybetmeden, gülümseyerek babama doğru döndü.

“Armin’le yakında iş ortağı olacağımızın müjdesini benden duyun o hâlde,” dediğinde bir bana, bir Burcu’ya bir de babama bakarak hepimizin tepkisini izledi. “Kendi mekânımızı açıyoruz, her şeyi tamamladık.” Kocaman bir gülümsemeyle yüzüme baktı. “Değil mi sevgilim?” Sandalyemin kenarında duran eliyle omzumu okşayarak beni kendime getirdi. İnandırıcı olabilmek için gülümseyerek hemen başımı salladım.

Göz ucuyla Burcu’ya baktığımda, yüzünün asıldığını gördüm. Ayrıca her lafa atlarken buna tepki vermemesi komikti.

Hemen sonra babama çevirdim bakışlarımı. Kendisi olmadan hiçbir şey beceremeyeceğimi, ona ve parasına muhtaç olduğumu söyleyen babama... Utanıyor muydu söylediklerinden ya da hepsini çoktan unutmuş muydu?

Bakışlarını kaçırmayıyla yeterli cevabı vermiş oldu. İşte şimdi bakışlarını yere çevirmiş, ne diyeceğini bilemeyen babamla karşı karşıyaydık. Hayalini kurduğum o yüz ifadesini sonunda görebilmiştım.

“Çok sevindim,” dedi biraz sonra boğazını temizleyerek. “İnşallah ikiniz için de güzel olur.”

Saruhan gözlerinin içine baka baka, “Olacak,” dedi. “Merak etmeyin.”

Saruhan Kalaycı, işte şimdi yakınlaştık seninle.

“Yarın da benim doğum günüm, gelmekle ne iyi ettiniz!” diyen Burcu, odak noktası olamadığı için delirmiş bir hâlde konuyu değiştirip dikkatleri üzerine çekmeye çalıştı. Doğduğu gün canını almam için beni günaha davet ediyordu resmen. “Akşam hep birlikte kutlarız.”

“Ya...” Yapmacık bir tavırla, “Ne güzel, biz de yarın sabah geri dönecektik,” diyerek yüzümü ekşittim. Dönüş vaktimize o an karar vermiştim.

“Neden?” Üzölmüş gibi sahte bir tepkiyle karşılık vererek iyice sinirimi bozdu. “Kalsaydınız, birlikte eğlenirdik.”

Yüzüne bile bakmadan, “İşlerimiz var, dönmemiz gerek,” dedim.

“Üzöldüm bak şimdi.”

Kesin öyledir.

Cevap verme gereği bile duymadım.

“Günübirlik gelmiş gibi... Öyle olur mu hiç, Armin?” diye karşı çıktı babam da. “Kalsaydınız birkaç gün, o kadar yol geldiniz.”

“Geçen hafta adamlarla el sıkışıp mekânı tuttuk. Tüm hazırlığı da bitmek üzere. Sadece bir iki gün müsaitliğimiz vardı, onda da sizi ziyaret edelim dedik,” diyen Saruhan, yine benden önce davranarak babama gerekli açıklamayı yapmıştı. “Mekânımız açıldığında biz sizi ağırlayalım. Olur mu?”

İşte şimdi sıçtık! Hangi parayla, hangi mekânı açacaktık da üstüne bir de babam ve sürtük karısını ağırlayacaktık acaba?

“Elbette. Gurur duyarız,” diyen Burcu’yu kimse umursamadı.

Babam, “Peki, söz konusu işinizse ısrar edemem,” dedikten sonra önüne dönüp yemeğiyle ilgilenmeye devam etti.

“Ay, çok merak ediyorum, aşkım!” dedi Burcu. “Bana yine harika bir hediye aldığına eminim!”

Bu kadın tam bir geri zekâlı.

Babamın, Burcu’nun paradan başka hiçbir şey düşünmeyen, iğrenç bir insan olduğunu nasıl görmediğini aklım almıyordu. Bu kadar kör olduğu için bile babama karşı öfkem geçmiyordu. Sırf genç ve güzel bir eşi olması için mi kadanyordu tüm bunlara? Çünkü Burcu’nun babamı zerre kadar sevmeyeğine ve parası için yanında olduğuna emindim.

“Yarın göreceksin,” dedi keyifle arkasına yaslanarak. “Sabırlı ol biraz.”

“Ama aşkım...” diye mız mızlanırken ağzının aldığı şekil midemi bulanırdı. Utanç vericiydi.

Babamla Burcu'nun karşımızda flörtleşirken daha fazla çirkinleşmesini izlemek yerine, "Yarın akşam orada olmamız gerekiyor, biliyorsun, değil mi?" diyerek Saruhan'a döndüm. Daha fazla katlanmak istemiyordum çünkü buraya.

"Evet, evet. Biliyorum," dedi bozuntuya vermeden. "İstersen daha erken de çıkabiliriz?"

"Ben de onu diyecektim. Sabah yedi gibi yola çıkarım," dediğimde babamın üzüldüğünü gördüm. Nihayetinde kıızıydım, beni sevdiğine şüphem yoktu fakat yanlış kararlarının ve tercihlerinin bedeline de katlanmak zorundaydı. Bu benim suçum değildi. Özellikle kızına karşı sarf ettiği cümleler... Onları hiçbir zaman unutmaya niyetim yoktu.

"En azından kahvaltıya kalsaydınız, kızım."

Sesi bile üzgün çıkmıştı babamın. Cevap vermeye kalmadan, Burcu yine tüm yapmacıklığına devam ederek, "Ama hiç olmadı böyle," dedi. "Başka zaman daha uzun kalmak için yine bekliyoruz."

Babam yemeğiyle ilgilenirken, alay eder gibi yüzümü buruşturarak başımı salladığımda Burcu'nun sinirden yüzünün rengi değişti.

"İzninizle lavaboyu kullanabilir miyim?" diyerek ayağa kalktı Saruhan.

"Tabii. Yolu göstereyim sana," diyen Burcu yerinden fırlayınca onunla birlikte hemen ayağa kalktım.

"Ben gösteririm!" diyerek ters ters yüzüne baktım.

Alenen Saruhan'ın ağzının içine düşüyordu. Evli bir kadın, eşinin önünde nasıl böyle bir şey yapabiliyordu? Dahası babam bunu da mı görmüyordu?

"Gel, sevgilim," diyerek Saruhan'ın koluna girdim ve birlikte salonun çıkışına doğru yürüdük. Salondan çıkana kadar Burcu'nun bakışlarını sırtımda hissediyordum ve son bir adım kala arkamı dönüp Burcu'ya orta parmağımı göstermek hayatımın en güzel anıydı.

Kıkırdayarak merdivenlerin önüne ulaştığımızda Saruhan, "Neden gülüyorsun?" diye sordu.

Omuz silkerek geçiştirdim. "Ağzının içine düştü, aç köpek!" diye homurdandım ve Saruhan'la gereğinden fazla yakın olduğumuzu fark edip aceleyle kolundan çıktım. "Merdivenlerden yukarı çık. Hemen karşıdaki kapı." Gergin bir şekilde tarif ederken Saruhan'ın sırtıttığını gördüm. "Sen neye gülüyorsun?" diye tersledim bu kez.

“Hiç. Eğlenceli bir ailen varmış,” dediğinde kaşlarım daha çok çatıldı. Tam da tahmin ettiğim gibi benimle alay ediyordu.

“Beni sinir etme,” diye çıkıştım. “Masada ayaküstü bin tane yalan söyledin zaten. Sana mı kaldı benim arkamı toplamak?”

“Keyfin bilir, gidip dolandırıldığını anlat o zaman. Burcu da götüyle gülsün sana,” dedi ve donuk ifadesiyle merdivenlere yöneldi. Hem benimle alay edip hem de bana sinirleniyordu.

Saruhan’ın arkasından öylece bakarken, “Ne yaptınız, şekerim?” diyerek yanıma gelen Burcu’ya döndüm. Salondan çıkana kadar devam ettirdiği rolünü bırakıp kibirli adımlarla yanıma geldi. “İşerken de yanında olsaydın sevgilinin. Malum... Tabiatın bu. Yapışığın tekisin.”

Tanıştırayım. Babamın boktan karısı Burcu ve gerçek yüzü.

“Ben de seni çok özledim, Burcu,” diye alay ettim. “Maskeni çıkardığın iyi oldu. Diğer yüzün yıllar öncesinden hatırladığım gibi hâlâ boktan.”

“Kendine gelsene sen!” diye öne atıldı. “Baban var diye sesimi çıkarmıyorum ama alırım ayağımın altına!”

Tıpkı onun gibi kollarımı göğsümün altında birleştirip, “Dene istersen,” dedim. “Doğum gününü yoğun bakımda kutlarsın.”

Gözlerini öfkeyle kısıp, “Şımarık, nankör seni!” diyerek üstüme yürüdü. “Yine aramızı bozmaya geldin, değil mi? Huzurumuzu kaçırmak istiyorsun!”

“Umurumda bile değilsiniz,” diyerek omuz silktim. “Babama söyleyecek bir çift lafım vardı. Onları da söylediğime göre bu cehennemden bir an önce gideceğim, hiç merak etme.”

“İyi edersin! Huzurumuzu kaçırmaktan başka bir işe yaramıyorsun. Babana bir evlat verdiğimde senin yüzüne bile bakmayacak,” dediğinde boğazım düğümlendi. Konuşmama fırsat vermeden, arkasını dönüp gitti.

Söylediği hiçbir şey umurumda olmazdı ama son söylediğinin hesabını vermek zorundaydı. Babamın önünde haddini bildirmek için hışımla salona girdiğimde babamın ayaklandığını gördüm.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum merakla.

“Hemen geleceğim,” dedi ve salondan ayrıldı.

Kendimi tutamayıp, “Sen kimsin, Burcu?” diye bağırdım. “Babam sayesinde o zavallı, sefil hayatından kurtuldun. Sen kimsin de babamla aram-”

Burcu masanın başköşesinden ukala bir tavırla lafımı kesip, “Öyle taş gibi bir çocuk senin gibi asalağa nasıl bakmış, hiç anlamadım!” diyerek ağzına bir lokma attı ve keyifle çiğnedi.

“Burcu!” dedim ikaz edercesine. “Olay çıkmasını istemiyorsan kapat o çeneni.”

“Sana dönüp bakanın ya gözü kördür ya da aklı yoktur,” diyerek beni küçük görmeye devam etti. “Akılsız, uğursuz bir şeysin. Huzur kaçırmaktan başka bir vasfın var mı bu hayatta acaba? Kim, ne yapsın seni? Parayla sevgili mi tuttun yoksa kendine?”

Kahkahası bardağı taşıran son damla olmuştu ama babamın sesini duyunca söyleyeceklerim bir kez daha ağzıma tıklandı.

“Geldim,” dedi babam yüzünde sahte bir gülüşle. Sesimizi duyduğuna yemin edebilirdim fakat sırf olay çıkmasın diye duymazlıktan gelmeyi seçmişti. Bir kez olsun dönüp ne olduğunu sormadığı için nefret ediyordum ondan.

Öylece ayakta dikilerek Saruhan’ın gelmesini bekledim. Çünkü o gelir gelmez bu kahrolası evden gidecektik. Sinirden titriyordum ve Burcu’ya saldırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Birkaç dakika sonra duyduğum ayak sesleriyle başımı salonun girişine çevirdim. Göz göze geldiğimizde Saruhan’ın kaşları çatıldı.

“Saruhan, gidelim,” dedim sinirden ağlamamak için dişlerimi sıkarak. Gözlerimin dolduğunu görmüş olmalıydı ki usulca başını sallamakla yetindi.

“Neden?” diye sordu babam.

Cevap vermeden salonun çıkışına yöneldiğimde, Saruhan peşimden gelmeden önce, “Acil bir işimiz var, gitmemiz gerek,” diye yalan söyledi.

Hiçbirinin yüzüne bakmadan, evden çıkıp arabaya doğru yürümeye başladım. Her şeyi kabul edebilirdim fakat o kadının söylediklerini duymasına rağmen babamın sessiz kalmasını hazmedemiyordum. Kızını korumayan bir adamın evinde kalmaya hiç niyetim yoktu.

Arabaya ulaşana kadar tek kelime etmedim. Saruhan da hiçbir şey sormadan yanımda öylece yürümeye devam etti.

“Eve mi gideceğiz?” diye sorduğunda çoktan arabaya binmiştik. Sinirden dudaklarımı dişlerken başımla onayladım.

Arabayı çalıştırıp, gaza basmasını beklerken geriye yaslandı ve ceketinin fermuarını açtı. Hemen sonra pantolonun arka cebine elini daldırdığında merakla Saruhan'a döndüm.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermeden cebini kurcalamaya devam ettikten sonra yumruğunu bana doğru uzattı. Avucunda belli ki bir şey saklıyordu.

Merak dolu bakışlarla yüzünü incelerken, "Ne oluyor?" diye sordum.

"İntikam," diyerek avucunu açtı.

İlk başta idrak edemediğim şey yüzünden gözlerim yuvalarından fırlamak üzereydi.

"Bunlar ne?"

Avucunun içinde duran mücevher takımına bakıyordum. Karanlıkta bile ıslıl ıslıl parlayan, duruşuyla bile ne kadar pahalı olduğunu haykıran göz alıcı parçalardan birini elime aldım.

"Burcu'nun doğum günü hediyesi," dedi Saruhan sırtarak.

"Ama... Sen... Bunlar... Nasıl?"

Kafam karışmıştı. Babamın sürprizini nasıl öğrenmişti? Öğrenmekle kalmayıp bunları nasıl almıştı?

"Baban doğum günü partisinde Burcu'ya verecek hediye bulamayınca bakalım neler olacak?" dedi keyifle.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. Şaşkınlıktan sesim titremişti.

Bir süre sessizliğini korudu ve öylece yüzüme bakmaya devam etti. Gözlerindeki tedirginliği görebiliyordum. Soruma cevap vermekle vermemek arasında gidip geliyor gibiydi.

Çok geçmeden yeşillerine düşen gölgeler iyice belirginleşti ve gözleri simsiyah parladı.

"Ne iş yaptığımı sormuştun ya..." Avucunu kapadı ve yumruğunu havaya kaldırarak, "İşte bu," dedi ve ağır ağır başını salladı.

Bir dakika...

Duyduklarım karşısında neye uğradığımı şaşırmış, ne söyleyeceğimi bilemeyerek bakakalmıştım. Tanıştığımız günden beri merak ettiğim sorunun cevabı avuçlarının arasındaydı işte.

Saruhan Kalaycı bir hırsızdı!

4

Kafes Kuşu

Hayat bana yıllar boyu insanlara güvenmemem gerektiğini öğretmişti. Karşıma çıkan kimsenin aslında görüldüğü gibi olmadığını, her zaman görüldüğünden de fazlası olduğunu biliyordum. Bunu öğrenirken kalbimin kaç kez paramparça edildiğini saymayı bırakmıştım fakat en azından bundan sonra hata yapmayacağımı biliyordum.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Saruhan'ı tanıdığım günden beri onda beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Nedenini şimdi anlayabiliyordum. Hislerim yalan söylememişti, Saruhan tekinsiz bir adamdı ancak şunu söylemeliyim ki hırsız olabileceği aklıma gelmezdi.

Onunla aynı evde yalnız kalmış, yolculuğa çıkmış, babamın evine gitmiştim ve yine şimdi arabamın içinde, bir hırsızla baş başaydım. Sanırım bu benim kaderimdi.

"Bu senin işin mi gerçekten?" diye mırıldandığımda şaşkınlıktan sesim kısık çıksa da duyduğuna emindim. Bakışları üzerimdeydi çünkü. Tereddütlü bakışlarına kıyasla oldukça net bir tavırla başını salladığında istemsizce ürperdim. Hangi suçlu, suçunu kabul ederdi ki? Saruhan rahatlıkla hırsız olduğunu itiraf etmişti. Cevabı beni ikna etmemiş gibi aynı soruyu ikinci kez sorup, "Hırsızlık yapıyorsun yani?" dedim.

"Yani. Hırsızlık demeyelim de kötü insanları cezalandıran iyi insan diyelim biz ona," dediğinde şaşkınlığıma rağmen gülmeye başladım. Benimle birlikte onun da sırtıttığını görünce bu durumdan rahatsız olmadığını iyice anlamış oldum.

“Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?” diye sorarken, söylediklerini doğrulamasını istermiş gibi kaşlarını kaldırarak usulca başımı eğdim ve dik dik yüzüne bakmaya devam ettim.

“Yeterince emin değil miyiz sence?”

Babamın, Burcu’ya doğum günü hediyesi olarak aldığı pahalı mücevher takımını yeniden bana doğru uzattı. Karanlığa rağmen ışıldayan taşlarına bakarken dudaklarımın kenarında sinsi bir gülüş yer etti.

“Bir hırsızla yola çıktığıma inanamıyorum,” diyerek önüme döndüm ve başımı koltuğa yasladıktan sonra avuç içlerimi şakaklarıma yaslayıp gözlerimi kapadım. “Seninle aynı evde yalnız kaldım, sohbet ettim, hakkımda bir ton şey anlattım, babamın evine getirdim. Arabamı sürmene izin verdim.” Tanıştığımız günden bu yana yaşadıklarımızı hızlıca özetledim. “İnanamıyorum,” diye mırıldanırken gözlerimi yeniden açtım. “Bu harika bir şey!” Çığlık atarak, doğrulurken, hızla Saruhan’a doğru dönüp heyecan dolu bakışlarla yüzünü inceledim.

“Ne?” Şaşkınlıkla kaşları çatıldı. “Manyak mısın sen?” diye sorduğunda keyifle sırtıtmaktan, herhangi bir tepki verme fırsatım bile olmamıştı.

Saniyeler birbirini kovalarken, geride bıraktığımız dakikalar içinde gülüşüm gittikçe büyüdü ve arabanın içinde yankılanan büyük bir kahkahaya dönüştü. Gülüşlerim Saruhan’ı şaşkınlığa uğrattırken, keyfim gittikçe yerine geliyor, heyecan bedenimi daha da ele geçiriyordu.

“Kafayı yemişsin!” diye homurdanarak önüne döndü Saruhan. Başını hayretle iki yana salladı. “Bunun neresi harika?” diye söylenmeye devam etse de ben hâlâ sırtıtmakla meşguldüm. “Sen gerçekten delirmişsin.”

“Burcu’ya böyle bir şey yaptın ya... İnan arabayı duvara vursan bile hiçbir şey söylemem artık!” dedikten sonra gülmeye devam ettim. “Ellerine sağlık, minnettarım!”

“Deneyelim istersen,” diyerek, eli anahtara gittiğinde çığlık atarak bileğinden tuttum.

“Ay! Abartma.” Saruhan’ın bakışları bileğini tutan elime kaydı. Ne yaptığımı sorgularcasına kaşlarını kaldırdığında tedirgin olup, “Şey...” diye mırıldanarak aceleyle elimi çekti ve kucağımın üzerinde birleştirdim. “Bir anda oldu.”

“Olmasın,” dedi her zamanki tok sesiyle. “Temastan hoşlanmam.”

“İnanır mısın bu hiç umurumda değil desem?” diyerek tekrardan önüme döndüm. “Burcu’nun yüzünü görmeyi o kadar isterdim ki...”

“Akıllısı beni bulmaz zaten,” diye söylenerek, iç çeken Saruhan’a gözlerini kısarak baktım.

“Madem bu kadar söyleneceksin, neden çaldın?” diye sorduğumda gözleri benimkilerle buluştu.

“Senin için yapmadım,” dedi vakit kaybetmeden. “Aptal insanlardan hoşlanmıyorum.”

“Ne için yaptığın hiç fark etmez!” dedim omuz silkerek. “Burcu’nun yarın hava attığı dostlarına rezil olması ve doğum günü partisinin berbat olması bana yeter.”

Derin bir nefes verdiğinde gerginliği saniyeler içinde arabanın içine yayıldı ve o an gülmeyi bırakıp ciddiyetle Saruhan’ın yüzüne baktım.

“Bak,” diyerek bir kez daha bana doğru döndü. “Seninle açık konuşacağım.”

“Evet?” derken kaşlarım merakla çatılmıştı.

“Sen doğuştan şanslısın. Baban gördüğüm kadarıyla sandığın kadar kötü bir insan değil. Sadece Burcu yüzünden terk ettiğin hayata dön bir bak. Üç kuruş para için bulaşacağın insanlara değmez. Eminim ki babanın imkânlarıyla kıyasladığında kaybettiğin para hiç kalır.”

“Yani?”

“Yani... Bitti. Seni bu yola çekerken her şeyini kaybettiğini düşündüm ama öyle değil. O para için gireceğin yola değmez.”

Yüzündeki ciddiyet karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Eğer ona, dolandırılmasaydım bile bir yolunu bulup tanışmamızı sağlayacağımı söyleseydim ne düşünürdü?

Saruhan’ın bu dengesiz tavırları yüzünden onun hakkındaki fikirlerim inişli çıkışlı bir hâl alıyordu. Bir an karşısındakini aşağılayan, üstten bakan bir insana dönüşüp emirler yağdırıyordu. Sonra başka bir an karşısındaki insanı kötü yola sürüklememek için öğütler veriyordu.

Sahiden, Saruhan Kalaycı, kimsin sen? Pişman olacak mıyım hayatına girmeye çalıştığım için?

Başını iki yana sallayıp, “Buraya kadar,” dedi. “Al bunları da.” Burcu’nun hediye takılarını avucuma bıraktı. “Beni dinle ve sahibi olman gereken hayata geri dön. O kadına bırakma.”

Hırsız olmasına verdiğim tepkiler yüzünden blöf mü yapıyordu yoksa?

“Asıl sen beni dinle!” diye çıktığımda, söyledikleri karşısında ne kadar sinirlenmiş olsam da sakın kalmaya özen göstererek konuşmaya

devam ettim. “Hiçbir zaman zengin bir ailenin çocuğu olarak doğmayı şans olarak görmedim ben. Doğduğum bu ev, gösterişli kuyafetler, pahalı okullar, zengin ortamlar... Tüm bunlara sahip olmak zerre umurumda değil. Çünkü bunların hiçbirisi bana ne baba sevgisini ne de annemin...” Sustum. Boğazımdan aşağı intihar etti bütün kelimeler. Ağlamak üzere olduğumun habercisi olan titreyen sesimin kulaklarıma çalınmasıyla gözlerim dolmaya başladı. “Ben kaçtım, Saruhan. Yıllar önce... Her şeyi ardımda bırakıp kaçtım.”

“Annen?”

Sustuğum âna saplanıp kalmış, cümlemin devamını getirmemi istemişti ama yapamazdım. “Unut gitsin,” dedim burnumu çekerek. “Konuşmak canımı yakıyor.”

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, kafamın içinde binlerce kelime doğuyor ve aynı anda ölüyordu. Kendimi en doğru şekilde nasıl ifade edebileceğimi bilemesem de derdimi anlatabildiğime inanıyordum.

Derin bir nefes alıp, “Bu yüzden Saruhan...” dedim. “Yanılıyorsun. Ben, o üç kuruş dediğin parayla birlikte her şeyimi kaybettim ve benden çalınanı geri alabilmek için ne pahasına olursa olsun savaşıcağım. Ve inan bana, konunun parayla hiçbir ilgisi yok artık. Sadece hayallerim, uğruna savaşmaya değerler.”

Ve daha bilmediklerin uğruna...

Saruhan’ın yüzündeki ifadenin yumuşadığını görmek, kendimi ona biraz daha yakın hissetmeme neden oldu ve daha fazla engel olmak yerine gözyaşlarımı özgür bıraktım.

“Bu işler, okuduğun masal kitaplarına benzemez. İçinden çıkamazsın. Yolun başındayken bırak, gitsin. Evine dön.” Sesinde tarif edemediğim bir şey vardı. “Sana yardım etmeyeceğim. Bitti. Gitmekte özgürsün.”

Savaşıcağımı belirtircesine, yüzüne bakarak, “Yanımda olman gerek,” dedim.

“Neden bana güvenesin ki?”

Haklıydı ama sandığımdan daha çok bana yardım edebileceğinden haberi yoktu.

Başımı iki yana sallayıp, “*Nefret edecek bile kimsem yok, demiştin, hatırlıyor musun?*” dedim. “Ben seni o an çözdüm. Hırçın bir çocuk gibi davranıyorsun çünkü geçmişinin yükü taşıyamayacağın kadar ağır. Etrafında nefret edebileceğin kimsen olmadığı için sen, sana zorunda

kılınan şeye kafa tutup hayatın kendisinden nefret ettin. Yaşamak zorunda olduğun hayatın ta kendisinden...”

Sıkılmış gibi iç çekse de onu umursamadım. Biliyordum ki sözlerim, Saruhan’ın duvarlarını aşıp kalbine ulaşabilirdi. Başarabilir ve onun yanımda kalmasını sağlayabilirdim.

“Ben, senim, Saruhan. Senin gibiyim. *Ancak kimsesizler birbirinin kimsesidir*, derler, bilirsin. Bu yüzden yola seninle birlikte devam etmek istiyorum,” derken ona güvendiğimi belli eden buruk bir tebessümle gözlerinin içine baktım.

“Çok biliyorsun,” diye terslemeye kalksa da onu duymazlıktan gelerek konuşmaya devam ettim.

“Evet, biliyorum.”

Her şeye rağmen donuk ifadesini korumaya devam etse de uzun uzun gözlerime bakmaktan alamadı kendini. Gözlerime değil, ardındaki duygulara bakıyor ve onları okuyordu sanki. Beni tanımak için zaman ayırıyordu kendine. *Ya da ben öyle sanıyordum.*

“Olmaz,” dedi. Bana güvenebilmesi için ona tamamen kendimi açmış olmama rağmen bu kadar katı olmasının sebebi neydi?

“Neden?” diye sordum hemen.

Başını iki yana sallayarak, “Yaşadığım hayatı tahmin edemezsin,” dedi. “Yedi yaşından beri sokaklarda yaşıyorum ben. Sırf hayatta kalabilmek için ailemin evine bir kaçak gibi girdim, orada tek başıma yaşadım. Bir çocuk için... Kötü adamların eline düşmemek ve hayatta kalabilmek için her gece dualar ederek uyuyakalmak nedir, bilir misin sen?” diye yükseldiğinde ağlamam şiddetlendi.

Duyduklarım anbean gözlerimin önünde canlanıyor ve canlanan her sahne daha çok kalbimi eziyordu.

“Ya da tüm kalbinle ettiğin duaları kimse duymazken çaresizce ölmeyi dilemek nedir, biliyor musun?” Başımı yere eğdim. “Gerektiğinde saklanmayı bilmelisin çünkü özgürlük her zaman görüldüğü gibi değil. Kuşlara bak mesela. Gökyüzünde özgürce uçanlar öldürülüyor, kafestekiler ise sıcak bir yuva ve hayatları karşılığında özgürlüklerini feda ediyor.”

Dişlerini sıktağında öfkeyle gerilen çenesine dokunmak istedim. “Çok üzgünüm,” diye mırıldanmaktan başka bir şey gelmedi elimden. İnsan, bir başkasının hayatını bilmeden en zor kendi hayatı sanıyordu. Oysa her zaman daha kötü bir hikâye bulmak mümkündü.

Saruhan kendi hikâyesinden biraz da olsa bahsetmişti. Keşke aynısını ben de yapabilseydim. Sadece en az canımı yakan kısımlarını öğrenebilmişti.

Aramızdaki sessizlik, Saruhan'ın iç çekerek bana dönmesiyle bozuldu.

“O bahsettiğin kimsesizlik, oturduğun evin üst katında küçük bir çocuğu büyüttü. Tıpkı bir kafes kuşu gibi.” Yeşillerinin hüznüyle karardığını görmek hiç de zor olmadı. “Hayatta kalmak istiyorsan babanın yanına dön ve bir kafes kuşu ol. Uçmak her zaman mutluluk getirmez. Hayatına karşılık özgürlüğün. İşte bu kadar basit.”

Sustum. Saruhan'ın neden böyle bir adama dönüştüğünü anlayabiliyordum. Tüm o zorbalığın, huysuzluğun ardında incinmiş bir kalp vardı. Yüzündeki her bir ifade, kırgınlıklarını saklamak için kuşandığı bir maskeymiş meğer. Oysa dikkatli baktığımda, tüm yaşanmışlıkları gözlerinin ardında duruyordu.

“Peki, hem hayatımı hem de özgürlüğümü... Kısacası özgürce yaşamayı istiyorsam?” dediğimde beklemediği cevap karşısında kaşları hayrede yukarı kayd.

“Olmaz,” diyerek başını iki yana salladı. “Hayat sandığın kadar cömert değil. Bedelini ödetmediği hiçbir şeyi öylece sunmaz.”

“Sana güveniyorum,” derken sesimin net çıkmasına özen gösterdim. Söylediğimin arkasında olduğumu anlaması önemliydi çünkü. Beni yanında istemesi önemliydi.

“Güvenme,” dedi hiç beklemeden. “Hırsızlık yapıyorum, kızım. Anlamadın mı?”

“*Hırsızlık demeyelim de kötü insanları cezalandıran iyi insan diyelim*, demiştin kendin için. Unuttun mu?” diyerek, cevabı hiç beklemeden yapıştırdım. “Derdim sadece paramı almak da değil artık. Ben kötülerini cezalandırmak istiyorum. Tıpkı senin gibi.”

“Bu bir oyun değil.”

“Neye bulaştığımı biliyorum,” dedim vakit kaybetmeden. “Sana güveniyorum ve her şeyini kaybetmiş biri olarak senden sadece yardım istiyorum. Her şey sona erdiğinde yolundan çekileceğim, merak etme. Sana ayak bağı olmayacağım.”

Yüz ifadesine bakılacak olursa ısrarım işe yarıyor gibi görünüyordu ve bu hoşuma gitmişti. Söylediklerimin ne kadarının samimi olduğu tartışılırdı fakat tamamen katıldığım tek nokta, intikamımı almak istiyorsam Saruhan'a ihtiyacım olduğuydu. Yaşadığı hayat, kötülüğe karşı tecrübeli

olduğunu gösteriyordu ve yabancı olduğu bu dünyadan, benden çalınanı geri almak istiyorsam bir akıl hocasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden birlikte çalışmaya ikna etmeliydim onu.

“Bak,” derken ses tonu tamamen ikaz ettiğini ve yanlış yolda olduğumu belirtse de kararım kesindi.

“Bakıyorum,” diyerek sözünü kesmem hoşuna gitmemiş olsa da tepki vermek yerine konuşmaya devam etti.

“Eğer peşimden gelirsen... Hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Geri dönersin.”

“Ne dediğimi hatırlıyor musun?” dedikten sonra duruşumu dikleştirdim. Söylediklerime güvenmesi için gözlerimi gözlerinden ayırmadım. “Kaybedecek hiçbir şeyim yok benim. Ancak birlikte savaşırsak yeniden kazanabilirim. Bu yüzden geri dönmek umurumda bile değil.”

“Pekâlâ,” dedikten sonra usulca öksürerek boğazını temizledi ve benim gibi duruşunu dikleştirdi. “Bir şartla seni yanıma alırım.”

Duyduklarımın verdiği mutlulukla sırtımdan edemedim. Gülüşüme karşılık donuk ifadesini korumaya devam ettiği için mutluluğum kursağında kaldı.

“Nedir?”

“Sana tek bir görev vereceğim. Başarırsan birlikteyiz...” diye anlatırken heyecandan cümlelerin sonunu bekleyemediğim için araya girmek zorunda kaldım.

“Başaramazsam?”

“Yollarımızı ayıracağız. Sen babanın evine, ben İstanbul’a.”

Tepkimi merak ettiği için gözlerini kırpmadan dikkatle yüzümü inceliyordu.

“Pekâlâ,” derken elimi Saruhan’a uzattım. “Anlaştık.”

Daha şimdiden pişman olduğunu belirtircesine, başını ağır ağır sallarken başka çaresi olmadığı için uzattığım elimi sıkmak zorunda kaldı.

“Anlaştık,” diyerek bıkkınlıkla iç çekti.

İşte bu! Başarmıştım. Mutluluktan ağlamak ve çılgılık atmak istesem de daha ilk dakikadan vazgeçmesin diye ifadesiz kalmaya çalışıyordum. Nihayet onunlaydım, bundan sonra her şey benim için daha kolay olacaktı, eminim.

“Peki, görevim ne olacak?” dedim hevesle.

“Görevin çok basit, Kafes Kuşu,” dediğinde kalbim heyecanla çarpı. “Kendini bana kanıtla.”

Son söylediğini duymamıştım bile. Bana *Kafes Kuşu*, dediği âna sapanıp kalmıştım. Neden kalbim bu kadar hızlı atmıştı? O iki kelimeye yüklediği anlam mıydı böyle değerli hissettiren?

Dalıp, gittiğimi fark edince öfkeyle kolumu dürttü.

“Hey!”

“Pardon. Şey... Anlamadım. Nasıl yapacağım bunu? Kendimi nasıl kanıtlayacağım?” diyerek hızlıca kendimi toparladım.

“Orasını da sen bulacaksın. Benimle birlikte çalışmak istiyorsan aklını nasıl kullanabildiğini bilmem gerek. Bu işte aptallığa yer yok, ölürsün.” Korkuyla yutkunmaktan başka bir karşılık veremeyişim Saruhan’ı güldürmeyi başarmıştı. “Bakalım ne kadar kurnaz olabileceksin, Kafes Kuşu. Kendini kanıtlama vakti.”

“Ama... Böyle bir anda olmaz ki! Bana zaman vermelisin,” diye itiraz ettiğimde elini havaya kaldırdı.

“Hırsızlık yapıyorsan anlık planlar yapabilme becerisine sahip olmalısın. Çünkü her şey her zaman planladığın gibi gitmez. Gerektiğinde sakın kalıp birkaç dakika içinde ikinci bir plan kurabilmelisin. Ya da köşeye sıkıştığında paniklemek yerine kıcını kurtaracak bir kaçış planı... Yoksa o gece, yangın merdiveninden atlayıp ölmediğine pişman ederler seni.”

Düne kadar bambaşka bir planım varken şimdi burada hırsızlık dersi aldığıma inanamıyordum. Daha dün paramı çalan adamdan nefret ederken şimdi bir hırsızın çırağı olmuştum. Hem de bunun için kendimi zorla kabul ettirmiştim!

Hayatım tümüyle bambaşka bir boyuta taşınmıştı ve bu noktadan sonra önümde iki yol vardı: Ya iyice dibe vuracak ya da yapmam gereken ne varsa Saruhan’la birlikte halledip sonra hayatımı yeniden inşa edecektim.

“Bana hırsızlık dersi vermeni beklemiyordum,” dedim alaycı bir şaşkınlıkla.

“Ne bekliyordun? Odana gidip *Barbie* bebeklerinin saçlarını mı taryalım?” diye terslediğinde öfkeyle kaşlarını çattım.

Huysuz ve aksi yüzünü ortaya çıkarması uzun sürmeyecekti elbet. Tam bir domuzdu.

“Bir şeyler bulmam için ne kadar zamanım var?” diye sorduktan sonra her ne kadar telaşlandığımı gizlemek istesem de alt dudagımı dişlerken bunun pek de mümkün olmadığını farkındaydım.

Ceketinin kolunu hafifçe yukarı çekip, bileğindeki saate bakarken şaşkınlıkla koluna baktım.

“O saat...”

“Babanın,” dedi sırtarak. “Güzel görünüyordu. Bana yakışacağını düşündüm.”

“Bu... Ama nasıl olabilir ki bu? Sadece birkaç dakikalığına gitmiştin. Ne ara buldun da çaldın?” diye şaşkınlık içinde soru yağmuruna tuttum onu.

“Acele etme. Zamanla her şeyi öğreneceksin.”

Şaşkınlığım her saniye daha da artıyordu. Saruhan hakkında bazı bildiklerim ve fikirlerim vardı ama o görüldüğünden çok daha fazlasıydı. Sandığımdan çok işime yarayacağı apaçık ortadaydı.

“Her şeyi mi?” diye sorduğumda bu kadar hevesli olmamdan çekinsem de umursamadım.

Gerçekten dipteydim ve kaybedecek hiçbir şeyimin olmayışı sonsuz bir cesareti beraberinde getirmişti. Sırtımı bu cesarete yaslayarak dilediğim gibi davranabileceğimi düşünüyordum. İntikam için... Hayallerim için...

“Her şeyi,” diye tekrarladı Saruhan. “Hayatta kalabildiğin her gün biraz daha öğreteceğim sana.”

“Peki, başım belaya girerse?”

Çekinerek sorduğum sorunun ihtimali bile midemin bulanmasına neden olsa da daha ilk dakikadan zafiyet gösterdiğimi anlamaması için duygularımı Saruhan’dan gizlemeye çalıştım.

“Bırakırım ve ölürsün,” dedi tüm soğukkanlılığıyla. “Arkana bakmamayı öğrenmek zorundasın. Gerektiğinde ardında bırakmayı... Kendi canının, diğerlerinin canından daha değerli olduğunu... Kısacası kaçmayı öğreneceksin, Kafes Kuşu.”

Ona, en iyi bildiğim şeyin kaçmak olduğunu itiraf etmeyi ne kadar çok istesem de sustum. Elbet onun da benden öğreneceği çok fazla şey vardı ve bu da onlardan biriydi.

Konumuzla alakası olmasa da merak edip, “Bana Kafes Kuşu mu diyeceksin?” diye sordum.

“Kimliksiz olman önemli. Adını unut,” dedi yine bir öğretmen edasıyla.

“Peki, ben sana ne diye sesleneceğim?”

Beklemediği sorum karşısında fazla vakit kaybetmeden, “Seslenme,” dedi. “Ne kadar az konuşursan o kadar iyi olur.” Kaşlarını kaldırarak, söylediğine karşılık verip vermeyeceğimi tarttı. Usulca sadece başımı salladım. “Vakti geldiğinde bana nasıl sesleneceğini de söyleyeceğim,” diye ekledi çok geçmeden.

“Anladım,” diyerek başımı daha hızlı salladım bu kez.

“Ee, bulabildin mi bir şeyler? Kendini nasıl kanıtlayacaksın bakalım?” diye sordu hemen ardından.

Şaşkınlıktan gözlerim kocaman açılırken, “Bir an bile susmadın ki!” diye itiraz ettim. “Daha düşünme fırsatım olmadı bile.”

“Konuşurken, aynı zamanda düşünüp planlaman gerekiyordu. Eksi puan. Zaman hiçbir zaman lehimize işlemez,” diye yeni bir bilgiyle karşılık verdiğinde gerginliğim iyiden iyiye artmıştı ve bu şartlar altında sağlıklı düşünmem neredeyse imkânsızdı.

İşaret parmağımı ona doğru uzatıp, “Hemen bulacağım, biraz zaman tanı!” diyerek zihnimi rahatlatabilmek için arkama yaslandım.

Parmak uçlarımı şakaklarıma yaslayıp, usulca ovarken gözlerimi sıkıca yumdum ve gereksiz tüm düşünceleri tenhalara kovaladım. Odaklanmalı ve zihnimin en kurnaz yeriyle iletişime geçmeliydim. Şimdi ona ihtiyacım vardı. Saruhan gibi birini nasıl etkileyebileceğim hakkında en ufak bir fikrim olmasa da yaptığım şeyden ziyade ne kadar sürede yaptığının onun için asıl önemli şey olduğunu düşünüyordum.

Dakikalar birbirini kovalarken binlerce fikir kafamda canlandı ve her birini onlarca kez zihnimde yaşatıp attım. Hiçbiri içime sinmezken son anda içlerinden biri dudaklarıma şeytani bir gülüşün yer etmesini sağladı.

“Buldum!” diye çığlık atarak doğruldum.

“On yedi dakika geçti!” derken yeniden babamdan çaldığı saate baktı.

“Çüş!” deyiverdim birden ve bundan çok utandım. “Pardon. Ağzımdan kaçtı.”

Derin bir iç çekerek, “Ne buldun?” diye sordu. “Anlat.”

“Anlatarak olmaz, yaşanması gerek,” derken tedirginliğimi gizlemeye çalışıyordum.

Bir yanımda böyle bir şey yaparsam çok büyük rezil olabileceğimi haykırırken diğer yanımda eğer bunu başarırsam Saruhan’ın da hoşuna gideceğini söylüyordu.

“Yaşat o zaman,” diyerek ellerini iki yana açtı.

“Aşağı inmелisin. Arabayı ben kullanacağım,” dedim duruşumu dikleştirerek.

Meraklı bakışları birkaç saniye daha üzerimde oyalandıktan sonra ondan istediğimi yapıp arabadan indi ve biraz sonra arabanın önünde karşı karşıya geldik.

“Güven bana, bu hoşuna gidecek,” diyerek kendime güvendiğimi belli etmek istedim. Bunu önemseydiğine emindim.

Vakit kaybetmeden, yanından geçip şoför tarafına doğru kendinden emin adımlarla ilerledim.

Saruhan’ın yanımdaki koltukta yerini almıştı. “Hazırsan...” dediğimde öz güvenim karşı tarafa geçmiş olmalıydı ki keyifle güldü ve onaylarcasına başını salladı.

“Sür bakalım,” dedi sakince ve ben anahtarı çevirip, kontağı çalıştırarak yola koyuldum.

“Sana güvenemeyeceğimi biliyordum. Berbat bir plan olacağı başından belliydi.”

Planımın ne olduğunu bile bilmiyordu ama yine de söylenerek peşimden gelmeye devam ediyordu. Her ne kadar duymazlıktan gelsem de huysuzluğuna tahammül etmek zordu. Sırf bu yüzden kendimi bile isteye bir bataklığa attığımı düşünmeden edemiyordum.

“Sadece izle,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Neyi izleyeceğim? Senden plan yapmanı istedim, keyif yapmanı değil!” diye azarladığında gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü kafamdaki planı gerçekleştirdiğimde çok eğlenecektik. “Şu an bir restorana gidiyoruz, farkındasın, değil mi?” Büyük bir adım atarak hemen yanıma ulaştı. “Burada ne yapabilirsin ki?”

“İzle ve gör. Sus artık,” dedikten sonra omuz silkerek girişteki adamın yanına gittim. Saruhan da oflayarak, peşimden gelirken herhangi bir şey söylemediği için mutluydum.

“Merhaba, iki kişilik yeriniz var mıydı acaba?” diye sorarken tüm kibarlığımı adama gülümsedim.

Geldiğimiz yer, Ankara'nın en lüks mekânlarından biriydi. Birçok zenginin takıldığı, menü fiyatları dudak uçuklatan türden bir mekândı. Tam da ihtiyacım olan yerdi açıkçası.

"Birçok masamız rezerve görünüyor," diye mırıldanan görevli önündeki kâğıdı dikkatle incelemeye devam etti. "Ama cam kenarında olmayan masalarımın bir tanesi boş görünüyor. İsterseniz sizleri oraya alabilirim." Duyduklarımdan memnun olduğumu belirtircesine, gülümseyerek başımı salladım. "Eşlik edeyim. Bu taraftan." Kenara çekilen adam önce benim, daha sonra Saruhan'ın restorana girmesini bekledi.

İçeri girdiğimiz an bizi hoş bir koku, loş ışık ve lüks dekorasyon karşıladı. İçerideki müşterilerin tamamı özel bir geceye gelmiş gibi görünüyordu. Abartılı elbiseler, şık takımlar ve zengin aileler... Daha ilk saniyeden kendimi berbat hissetmiştim, harika!

Yolculuk sırasında darmadağın olmuş saçlarım, gündelik bile sayılamayacak kadar salaş kıyafetlerim ve solgun yüzüm yüzünden daha şimdiden bazı müşterilerin garip bakışlarına maruz kalsam da umursamadan masaların arasından geçtim. Tek odaklandığım şey kurduğum plandı. Zavallı gibi görünmemek için duruşumu dikleştirip ellerimle saçımı düzelttikten sonra yüzüme kocaman bir gülüş yerleştirdim.

Kendimi düzelttikten sonra Saruhan'ın nasıl görüldüğünü merak ettim. Her adımını temkinli atıyor, her an harekete geçecekmiş gibi gergin görünüyordu. Duruşu insanın içini huzursuz ederken aynı zamanda Saruhan'a farklı bir çekicilik katıyordu. Bunu nereden mi biliyordum? Bazı masalardaki kızların çoktan çapkın bakışlarla onu süzmeye başlamasından tabii ki.

Saruhan doğruca karşıya bakıyor, ben dâhil kimseyle göz teması kurmadan yürümeye devam ediyordu. Üzerinde siyah bir kot pantolon, beyaz geniş yaka bir tişört ve kapüşonlu ceket vardı. Kıyafetleri en az benimki kadar salaş duruyordu ve bu durum uyumlu bir çift gibi görünmemize yarıyordu.

Masamıza ulaştığımızda Saruhan hâlâ neden burada olduğumuz hakkında bir açıklama bekliyor gibiydi. Ona herhangi bir şey söylemeden önümüze bırakılan menüyü elime aldım ve yavaşça incelemeye koyuldum.

İsimlerini dahi zor okuduğum yemeklerin yanındaki görseller sayesinde işim biraz daha kolaylaşmıştı. Yıllar önce babam sayesinde birkaç kez geldiğim mekânın güncel fiyatlarına göz gezdirdiğimde şaşırıp kaldım.

İnsanlar gerçekten kafayı yemiş olmalıydı. En basit yemek için bile servet ödememiz gerekiyordu.

“Bir yemek nasıl bu fiyatlara satılabilir ya?” diye kendimi kaptırarak söylendim.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu Saruhan net bir tavırla. “Fakir edebiyatı yapmaya mı geldin buraya?”

“Ya, sen aç değil misin? Gevşe biraz, rahatına bak. Bugün yemekler benden, merak etme,” dedikten sonra göz kırparak arkama yaslanmam sinirlerini daha da bozmuş gibi görünüyordu.

“Nasıl ödeyeceksin? Buranın vale hizmetine bile paran yetmez senin,” diye aşağıladığında kendimden emin gülüşümle cevabını vermiş olsam da dilimi tutamadım.

“Bana güven, patron!” diyerek alaycı bir tavırla tekrar menüye döndüm.

Dakikalar içinde menüdeki görsellere baktıkça karnım zil çalmaya başladı. O kadar aç hissediyordum ki midemin gürültüsüyle restorandaki insanları kaçırmaktan korkmuştum.

“Ben kararımı verdim,” diyerek, başımı kaldırıp menünün üstünden Saruhan’a baktım.

“Sen manyak mısın?” Öfkeyle elindeki menüyü masaya bıraktı. “Sana *plan yap*, dedim. Planın yiyip, içip bulaşık yıkamak mı?” diye azarladığında işaret parmağımı dudaklarıma bastırarak sessiz olmasını söyledim.

“Bir duyan olacak, sessiz ol!” diye uyardıktan sonra öne doğru eğilerek konuşmaya devam ettim. “Sadece bana güven. Çok iyi bir plan yaptım.” Tekrardan geriye yaslandım. “Karar verdin mi yoksa kafama göre sipariş vereyim mi?”

“Ne halt ediyorsan et. Çabuk ol,” diye terslediğinde sıntarak başımı çevirdim ve el kaldırarak garsonlardan birinin masamıza gelmesini sağladım.

“Buyurun, efendim,” diyerek siparişimi söylememi bekleyen garsona bir dakika beklemesini işaret ettikten sonra karışıklık olmaması için menüyü yeniden elime aldım. Zor ve karışık isimleri bakarak söylemezsem siparişi vermeme imkân yoktu çünkü.

Misafirperver bir tavırla gülümseyerek bana bakan garsona, menüdeki ara sıcakların neredeyse tamamını zor isimlerine rağmen tek nefeste sipariş verdim.

“Ana yemekte ise *Chateaubriand* ve *Filetto Di Manzo Al Vino Rosso* istiyoruz.”

“İçecek ne arzu edersiniz?” diye sorduğunda kırmızı şaraplardan birinin adını söyledim. En pahalısı o görünüyordu.

“*Chateau Lafite Rothschild 1982* lütfen,” diyerek gülümsedim.

“Pekâlâ. Başka bir arzunuz?” derken not almaya devam ediyordu garson.

“Bu kadar, teşekkürler,” diyerek garsonu masadan gönderdikten sonra bakışlarımı Saruhan’a çevirdim.

“Ne anlatıyorsun sen bir saattir?” diyerek kaşlarını çatı.

“Yemek siparişi veriyorum,” dedim sırtarak. “Çok güzel şeyler söyledim. En pahalılarından.”

“Söylediklerinin hiçbirini hayatın boyunca görmedin bile değil mi?” dediğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tutarak elimi ağzıma kapadım. “Ne saçmalayacaksın, çok merak ediyorum.” Kollarını göğsünün altında birleştirip, dik dik yüzüme baktığında sevimli görünerek sinirlerini daha da bozabilmek için ellerimi çenemin altında birleştirdim ve başımı hafifçe yana çevirerek göz kırptırdım.

Haklıydı. Söylediğim çoğu şeyin adını ilk kez duyuyordum. İsimlerini bile doğru okuyana kadar canım çıkmıştı. Sadece menüye bakıp en pahalı olanların adını okumuştum ve planım yolunda giderse harika bir ziyafet bizi bekliyordu.

“Söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?” diye sorduğunda anlamayarak başımı salladım. “Eğer başını belaya sokarsan seni bırakıp giderim. O yüzden dua et ki her ne halt ediyorsan yolunda gitsin.”

“Gidecek, gidecek. Merak etme sen,” derken kendime neden bu kadar güvendiğimi bilmiyordum.

Ömrü boyunca uslu ve sakın bir insan olarak hayat süren Armin Yücel’in şu an bir hırsıza kendini kanıtlamak için burada olduğuna inanamıyordum. İnsanın hayatta kaybedecek bir şeyinin olmaması harika fakat bir o kadar da tehlikeli bir durummuş meğer. Korkusu olmayan bir insan her şeyi yapabilirmiş çünkü.

Birden merakla, “Hiç yakalandın mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi hiç düşünmeden.

“Hiç mi?” diye saçma bir karşılık verdiğimde aptalmışım gibi dik dik yüzüme baktı. “Peki, neden bu işi yapıyorsun?”

“Birilerinin adaleti sağlaması gerekiyor,” dediğinde Saruhan’ın hayatını daha da merak etmeye başladığımı fark ettim.

“Çalarak mı?” diye üsteledim.

“Ne gerekiyorsa,” derken başını ağır ağır salladı.

“Peki...” Tam yeni bir soru soracaktım ki Saruhan lafımı yarıda kesti.

“Çok konuşuyorsun!”

“Söz,” diyerek el kaldırdım. “Son bir soru, başka bir şey sormayacağım.”

Bıkkınlıkla başını geriye attıktan kısa bir süre sonra gözleri bana döndü. “Sor,” diyerek izin verdi.

“Fotoğrafının ve cüzdanının bende ne işi vardı? Nasıl oldu yani? Fotoğrafın cebimde, cüzdanın çantamda çıktı. Ben hiçbir şey yapmadım ama.”

“İkisini de ben yaptım. Kampüste bana çarptığın zaman... Önce çantayı yerden alırken cüzdanımı içine bıraktım. Sonra da çantayı sana verirken aptal gibi suratıma baktığın için rahatça fotoğrafımı cebine attım.”

“Ben aptal değilim!” diyerek çıkıştım.

“Ben de hırsız değilim,” diye alay etti.

Sabır dilenir gibi ciğerlerimi nefesle doldurup asıl konuyla ilgili başka bir soru sordum. “İyi de bunu neden yaptın? Bir daha benimle karşılaşma-saydın eğer cüzdanın bende kalmış olacaktı,” diyerek bu kez gayet yerinde ve mantıklı bir soruyla karşılık verdiğimi sanıyordum ki Saruhan’ın cevabı bir kez daha aptalmışım gibi hissettirdi.

“Aynı apartmanda yaşıyoruz ve merdivenlerde kaç kez karşılaştık. Kim olduğunu bilmiyor muyum sence?”

“Doğru...” *Kahretsin!* “Madem istediğin zaman, istediğin şeyi çalabiliyorsun, neden o apartmanda yaşıyorsun? Fakir misin?”

Alakasız sorularıma karşılık yine aynı bakışlara maruz kaldım. Aptalmışım gibi hissettiren bakışlara...

Cevap vermedi.

“O kadar kısa sürede nasıl yapabiliyorsun tüm bunları?” diye yeni bir soru sorduğumda çok fazla soru sorduğum için terslemesini beklemiştim fakat beni şaşırtıp sakince cevap verdi.

“El çabukluğu,” diyerek ellerini iki yana açtı. “Tecrübe.”

Cevabı karşısında aklımda yüzlerce yeni soru belirdi. Tam birini soracakken siparişlerimin bir kısmı masamıza getirildi. Hepsi birbirinden lezzetli görünüyordu ve açlıktan gözüm kararmıştı.

Tüm ara sıcaklar ve yemekler bitene kadar ikimiz de tek kelime bile konuşmamıştık. Saruhan'la ortak olan tek noktamız, ikimizin de yemek yemeyi çok seviyor olmasıydı sanırım.

Midemde tek lokma için dahi yer kalmadığında elimi karnıma götürerek arkama yaslandım. "Çok güzeldi," derken gülmek istedim fakat midem o kadar doluydu ki gülmeyi denediğimde zorlanmıştım resmen.

Biraz da sarhoş olmuştum çünkü üçüncü şişenin yarısındaydık.

Gülüştüne bakılırsa Saruhan'ın da keyfi yerinde görünüyordu. "İyiymi," dedi.

Sırıtarak, "İyi ki burayı seçmişim, değil mi?" dediğimde kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Şımarma da öt bakalım. Hâlâ ortada bir plan göremedim, o ne olacak?" dediğinde tavrı ciddileşti ve oturuşunu düzeltti.

"Dur, son yudumumu da alayım," dedikten sonra kadehin dibindeki son yudumu kafama dikip masaya bıraktım.

Heyecanlanmaya başlıyordum ve nefes alıp verişlerim düzensizdi. Şarap yüzünden vücudum yanıyordu. Yine de alkolün etkisiyle daha cesur hissettiğime seviniyordum.

"Hazır mısınız?" diye sordum çok geçmeden. Saruhan usulca başını sallamakla yetindi. Elimini sallayarak, bana doğru yaklaşmasını söylediğimde kaşlarını çatarak dirseklerini masanın kenarına yerleştirdi. Hemen sonra hafifçe başını öne uzattığında, aynı şekilde Saruhan'a doğru eğildim. "Ben kalkınca peşimden gel, tamam mı?" dememle birlikte kendimi geri çekip Saruhan'ın suratına öyle sağlam bir tokat indirdim ki... Kalabalığın gürültüsü sustu ve tüm mekân tokat sesiyle inledi.

Siktir! O kadar sert olmasını beklemiyordum, elimden kaçmıştı ama her şey için çok geçti. Saruhan'ın beni öldürmek isteyeceğine emindim ama yine de planı devam ettirmeliydim yoksa her şey çok daha kötü olurdu.

Feryat ederek ayağa kalktım. Sinir krizi geçiriyormuş gibi yaparak beyaz örtünün kenarlarından tuttuğum gibi çektim. Bir saat önce ağzına kadar dolu olan tabakların hepsini afiyetle yemiştik ve şimdi tüm boşlar örtüyle birlikte yere saçılmıştı.

Saruhan dehşete düşmüş bir ifadeyle yüzüme bakarken ağzının açık kalması keyfimi yerine getirmişti. Bu ifadesini görmek fazlasıyla mutlu etse de zafer gülüşümü çok sonraya sakladım.

“Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum, pislik herif. Cehenneme kadar yolun var, bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum. Anladın mı?” İyiden iyiye yaygara çıkararak tüm gözleri üzerimize çektiğime göre son hamlemi yapmak için doğruldum. “Sakın peşimden gelme. Piç kurusu!”

Kendimi dakikalardır öyle bir sıkıyordum ki nihayet hıçkırığa hıçkırığa ağlamayı başardığımda, dağılan masanın enkazının üzerinden atlayarak mekânın çıkışına doğru koştum.

“Armin!”

Daha mekândan çıkmadan, Saruhan’ın peşimden seslendiğini duyunca içim rahatladı.

Tüm çalışanlar ve müşteriler nutku tutulmuş bir şekilde bizi izliyordu. Onlar sahte ilişki kavgamızın şokunu atlatana kadar biz çoktan uzaklaşmış olurduk zaten.

Mekânın bahçesinden çıkarken Saruhan bir kez daha arkamdan seslendi fakat epey uzaklaşana kadar rolümü oynamaya devam ettim.

Sokağın başında durup Saruhan’ı bekledim. Daha fazla tek başıma uzaklaşmak istemiyordum. Biraz sonra Saruhan’ın gölgesi görüş alanıma girdi. Hemen sonra kendisi... Kolundan tuttuğum gibi yanıma çekip, “Koş!” dedim ve birlikte koşmaya başladık.

Yediklerimin ve adrenalinin etkisiyle Saruhan kadar hızlı koşamadığım için biraz sonra durdu ve geride kaldığım için göz devirerek yanıma geldi.

“Baş belası!” diye söylenip elimi tuttuğunda, teninin soğukluğu altında ürperen bedenim onunla birlikte sürüklenmeye başladı.

Kaç sokak ötede olduğumuzu bilmiyordum ama nefes almak bile ciğerlerimi acıtacak hâle geldiğinde durup sırtımı bir duvara yasladım. Saruhan da benim gibi nefes nefese kalmıştı, yanımdaki boşluğa yaslandı.

Planımın başarılı olmasının verdiği mutlulukla elimi ağzıma kapatıp keyifle kıkırdadım.

Son bir sokak kalmıştı ama yürümeye gücüm yoktu. Arabaya kadar el ele koşup, bir kez daha nefesimizin düzene girmesi için arabaya yaslanarak kendimize vakit tanıdık.

Göğsüm hızla inip, kalkarken göz ucuyla Saruhan’a baktım. Çok geçmeden, gözleri beni bulduğunda kendimize hâkim olamayıp gülmeye başladık. Resmen başarmıştım! Başarmıştık. Başımı belaya sokmadan ilk planımı kusursuzca yerine getirmiş ve ikimizi de harika bir gecenin ardından sapasağlam kurtarmıştım.

On binlerce lira tutacak hesabın tek kuruşunu ödemedem ve iki lokma yemek yerken bile birbirlerine üstünlük taslamak için yarışa giren zengin pisliklerin huzurunu kaçıracak harika bir plan yapmışım.

“Nasıl?” diye sordum daha fazla bekleyemediğim için. “Başardım mı?”

Saruhan gülmeye devam ederken, onaylarcasına başını salladığında sevinçten çılgık attım. Mutlulukla tepinirken kendime hâkim olamadım ve Saruhan’ın boynuna atıldım.

“Başardım!” diye haykırarak Saruhan’a sarılmaya devam ettim. “Gördün mü? Başardım!” Çok geçmeden, yaptığım şeyi fark edip toparlanmak için kendimi geri çektim ve usulca öksürerek boğazımı temizledim. “Şey... Pardon.”

Öylece yüzüme bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Ona sarılmamla birlikte aramıza giren sessizlikten huzursuz olmaya başladım ve yeniden konuşma başlatan taraf ben olup, “Ee?” derken gözlerinin içine baktım. “Kabul edildim mi? Birlikte miyiz?”

Dudağının kenarına çarpık bir gülümseme iliştiğinde ağır ağır başını salladı.

“*Birlikteyiz.*”

5

Eski Günler

Her şeyin ilki unutulmaz, derler. Hissedilen ilk aşk, işlenen ilk suç, girilen ilk günah...

Bugün ilk suçumu ve en büyük günahımı Saruhan'la birlikte işlemiştim. Ve biliyordum ki bu son olmayacaktı. Hatta gün gelecek, bugünü masumiyetle hatırlayacaktım çünkü yürüdüğüm yolun karanlığı şimdiden genzimi yakıyordu.

Nasıl ki bir katilin elleri yalnızca ilk kurbanında titrerse ilk günahın da ağırlığı en çok olandır.

Ama yolunda olmayan bir şey vardı. Ben kendimi ne suçlu hissediyordum ne de günahın ağırlığını hissediyordum. Tam aksine keyfim yerindeydi. Böyle bir insan değildim hâlbuki. Her şeyini kaybetmenin boş vermişliği vardı üzerimde. Hiçbir şey umurumda değildi artık. Eminim ki Saruhan da böyle bir insanla çalışmak isterdi.

Restorandan kaçtığımızdan beri süren sessizlik devam ederken, başımı yasladığım koltuktan kaldırıp Saruhan'a baktım. Kaç saat geçtiğini bilmiyordum fakat uyku, bedenimde ağırlık yapmaya başlamıştı. Benim aksime Saruhan gözünü bile kırpmadan arabayı sürmeye devam ediyordu. Oldukça rahat ve sakin görünüyordu. Saatlerdir araba sürse de hiç yorgun değilmiş gibiydi.

Kendisine baktığımı fark etmemişti. Herhangi bir tepki vermediği için başımı yeniden koltuğa yaslayıp yüzünü incelemeye devam ettim. Neden ortada hiçbir sebep yokken bile dişlerini sıkıyordu ki? Kaşları da her zamanki gibi çatıktı.

Sanırım haklıydı. Benim bulaşmak için can attığım hayatı, masallarda okuduklarıma benzemiyordu. Ben o masalların külkedisiydim. Prenses hangi masalda kötü adamın peşinden giderdi?

Yanıliyordum. Babamın evinden çıktığım gün kendi masalımın sonuna gelmiştim. Mutsuz sonlu tek masaldı benim hayatım ve bundan sonrası zifiri karanlıktı çünkü benim masalımdaki herkes kötüydü. *Ben de dâhil.*

Kötülerle savaşırken insanın kalbi kararır, kötülüğe teslim olur, derlerdi hep. Kim bilir, Saruhan ve ben bu yolun sonunda kötülüğe yenilmezdik belki. Mümkün müydü böyle bir şey?

İkimizin de elinden çalınmış çocukluğu, toprağa gömülen geçmişi ve acıları vardı. Bizi buluşturan ortak nokta buydu. *Geçmişimiz...* Canımızı fazlasıyla yakıyordu. Kurtulmak istiyorduk, kurtulamıyorduk. Çünkü Saruhan'ın dediği gibi şimdi olduğumuz kişiye dönüşmek için ödediğimiz bedel, çocukluğumuzdu. Hayatta kalabilmemiz karşılığında çocukluğumuzdan vazgeçmemiz gerekmişti ve biz bu bedeli en ağır şekilde öde miştik. Tam da bu yüzden geçmişimiz bizim kalkanımız olabilirdi.

Zihnim, Saruhan'ın yaşadığı çocukluğu hayal etmeye çalıştı. Benim kötü de olsa bir babam vardı. Saruhan ise kimsesiz bir çocukluk geçirdiğini söylemişti. Kim bilir, onun canı nasıl acıyordu.

Düşünceler zihnimi ele geçirdikçe Saruhan'a karşı buzlarım eriyordu. Gelecek günler bize ne gösterir, bilmiyordum fakat Saruhan'ın her şeye göğüs gerebilecekmiş gibi güçlü duruşuyla yanımda oluşu güven veriyordu. Özellikle sırf mutlu olayım diye babamın evinde yaptıklarından sonra...

Eğer peşimden gelirsen hiçbir şey eskisi gibi olmaz, geri dönemezsin, de mişti bana. Şimdi düşündüğümde söylediği şeyin ne anlama geldiğini anlayabiliyordum fakat Saruhan'ın bilmediği şey ben zaten şimdi olduğu gibi defalarca kez hayatımın dip noktasını görmüştüm. İleride yaşayacağım hiçbir şey şimdiki hayatımdan daha kötü olamazdı. Bu yüzden hiçbir zaman bugünümü aramayacak ve geri dönmek istemeyecektim.

Çok fazla uykum olmasına rağmen düşünceler bir türlü yakamı bırakmadığı için kendimi uykuya teslim edemiyordum. Oflayarak başımı kaldırdığımda bir şeyler sorup sohbet etmek istediğimi fark ettim.

Saruhan'ın sessizlikten memnun olduğu belliydi. Konuşmaktan vazgeçip, dudaklarını birbirine bastırarak önüme baktım. Yolculukları se verdim fakat bugün bir nevi yeni bir hayata başlamıştım ve yeni hayatım hakkında öğrenmem gereken binlerce şey vardı. Tüm bunlar kocaman

bir soru işareti olarak kafamın içinde dolaşırken nasıl olur da yolculuğa odaklanabilir ya da uyuyabilirdim ki?

Aniden arabanın torpidosunu açtım. Saruhan'ın Burcu'dan çaldığı mücevher setinden rastgele bir tanesini alıp incelemeye başladım.

"Sence ne kadardır bu set?" diye sordum. Sanki yokmuşum gibi davranıp, beni duymazlıktan gelerek bir süre daha yola odaklanması sinir bozucuydu.

"Kolye tek başına yüz bin liradan fazla eder," dedi sakince. "Yüzük ve küpelerle birlikte üç yüz bine yakındır."

Kendimi tutamayıp, "Ne?" diye haykırdım. "Şaka yapıyorsun. Oha! Çüş!"

"Sana, *git sahip olduğun hayatı yaşa ve o kadına hiçbir şey bırakma*, derken boş yere mi konuştuğumu sanıyordun?"

Bakışlarım Saruhan'a döndüğünde ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"Cidden o kadar çok mu ediyor bunlar?"

Takımın geriye kalan kısmını da elime aldım ve ağzım açık bir şekilde incelemeye devam ettim.

"Pırlanta olduğu için satsan o kadar etmez, değer kaybedecektir."

İşte şimdi gerçekten hırsız olduğuna ikna olmuşum. Hırsız olduğunu bilmesem kuyumcu olduğunu bile düşünebilirdim.

"Şok oldum," diye mırıldanabildim sadece.

"Şok olacak bir şey yok. Baban, genç karısını elinde tutabilmek için para gücünü kullanıyor."

"Yazık."

İlişkilerinin acınası olduğunu anlamak için onlarla yarım saat vakit geçirmek bile yetiyordu.

Derin bir nefes alıp babamla aptal karısını düşünmeyi bıraktım. Ona doğru dönerek, "Saruhan..." dedim sakince. "Bir şeyler sormak istiyorum ama terslemek yok, tamam mı?" Sevimli çıkması için incelttiğim sesim, rahatsız edici bir tizlikle arabayı doldurdu.

"Söz veremem," diyerek önüne döndü.

"İyi, sen bilirsin. En kötü yine birbirimize gireriz. Sorun değil," diyerek omuz silktiğimde bu kez aksi bakışlarına maruz kaldım. "Soruyorum, hazır mısın?"

"Şıarmak yasak," dedi yola bakarken. "Ne soracaksan direkt sor, geç."

“Of! İyi, tamam,” diyerek göz devirmekten kendimi alıkoyamadım. “Soruyorum. Bundan sonra ne olacak?”

Çoğu kez yaptığı gibi yine bir süre boyunca yanıtsız bıraktı. “Hiç. Yaşamaya devam edeceğiz,” diye yanıtladığında istediğim cevabı alamamış olmanın verdiği hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım. “Acil ilgilenmem gereken birkaç işim var. Ben onları hallederken, sen de uslu bir kadın olup sana ne diyorsam onu yapacaksın.”

“Ama ben sanmıştım ki...”

“Sabah akşam bir yerleri soymamızı mı bekliyorsun?” diyerek lafımı yarıda kestiğinde tam olarak söylediği şeyi yapacağımızı sandığımı itiraf etmeye çekindiğim için yanaklarımı şişirerek önüme dönmek zorunda kaldım.

Konuyu değiştirmek için, “Peki, ne işin var?” diye sordum.

“Sonra öğrenirsin,” dedikten sonra yüzünde anlam veremediğim bir gülüş belirdi.

“Bir şey daha sorayım mı?” Bıkkın bir şekilde burnundan solusa da bir şey söylemedi. Sırıtarak, “Nasıl çalışıyorsun?” dedim. “Yani ne bileyim, normal işlerde olur ya... Çalışma saatlerin falan olur. Senin işlerin nasıl oluyor?” Son birkaç saattir yapmadığı şeyi yapmasına sebep olan cümlelerim yüzünden aptal olduğumu haykıran bakışlarını yüzüme dikti.

“Yanlış karar verdiğimi düşündürüyorsun bana,” dediğinde alt dudağımı büzerek yüzüne baktım.

“Sen öyle san!” diyerek karşı çıktım söylediğine. Mağrur bir ifadeyle kollarımı kavuşturdum. “Seni bile ayakta uyutur, cüzdanını ceplerim ben. Neler yapabildiğimi gördün.”

Alaycı bir gülüşle başını iki yana sallarken, Saruhan’ın cüzdanını çaldığımı hayal ederek gülmeye başladım.

“Senin için büyük olsa da aslında çok vasat bir plandı.”

Hakaretini duymazlıktan geldim. “Bir şeyi daha çok merak ediyorum.” Bu kez hiç oyalanmadan sorma niyetindeydim. “Madem bu kadar iyisin ve kolaylıkla istediğin şeyleri çalabiliyorsun... O hâlde zengin olman gerekir. Öyle misin?”

“Hobi olarak yapmıyorum bunu,” dediğinde sorunun cevabının olumsuz olduğunu anlamıştım. “Gerektiğinde ancak.”

Emin olmak için, “Yani zengin değilsin, öyle mi?” diye üsteledim.

“Değilim.”

Saçmalıktı.

“Peki... Kötü insanları cezalandırmak için yaptığını söylemiştin. Kim bu kötü insanlar? Kimleri cezalandırıyorsun? Kim karar veriyor o insanların kötü olduğuna?”

Yine çenemi tutamayıp soruları peş peşe sıralamıştım. Bu kez haklı olarak Saruhan bıkkınlıkla iç çekti.

“Sus artık. Soru sormanı yasaklıyorum,” dedi yüzünü buruşturarak. “Baş ağrıtıyorsun.”

“Of!” Başımı çevirdim ve zaman daha hızlı geçsin diye camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. “Yolu izleyeyim bari.”

“Sadece izle! Bu bilgiyi benimle paylaşma,” diyerek yine terslediğinde bir kez daha ofladım.

“İyi, sustum.”

Bilmeden yine aynı şeyi yapınca sabırla aldığı nefesini duydum.

“Armin!”

Uyaran sesi komik gelmişti.

“O kadar huysuzsun ki seni bir huzurevine kapatsam kimse yargılamaz, biliyor musun?” diye iğnelerken yüz ifadesini görmek için Saruhan’a bakmak gibi bir hata yapmadım. “Huysuz yaşlılar gibi sürekli bir şeylere söyleniyorsun.”

“Telefonum koltuğun arasına düşmüştü,” diyerek yine beni duymazlıktan geldi. “Onu çıkarsana.”

“Neden ben çıkarıyormuşum acaba?” diyerek, cevap beklerken kaşlarını kaldırmayı ihmal etmedim.

“Direksiyonu bırakıp ben çıkarayım istersen, ha?” diye azarladığında savunmasını haklı bulduğum için göz devirerek elimi koltuğun arasına götürdüm. Domuz! Haklı olmasından nefret ediyordum.

“Mazeretin geçerli olmasaydı asla çıkarmayacağımı bilmeni isterim,” derken bir yandan telefonu aramaya devam ettim. “Benimle emir vererek konuşman hiç ama hiç hoşuma gitmiyor. Kıcını tekmeleyesim geliyor, bunu da bil.”

“Yine verdiğim emri yerine getirirken bundan yakınıyorsun. Komik!” diye alay ettiğinde durdum ve hışımla doğrulup ölümcül bakışlarla yüzünü inceledim.

“Sinirlerimi bozuyorsun!” diye yükseldim.

“Bu neyi değiştirir?” diyerek gülmeye devam etti.

“Söz konusu param olmasa bir an bile katlanmam sana, biliyor musun?” Yalan söylemişim çünkü katlanırdım. Sinan’dan paramı kurtardıktan sonra yapacağım bir diğer şey için ona ihtiyacım vardı. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. En azından şimdilik. Ve benden önce davranıp hayatıma girdiğine seviniyordum. İyi ki o gece yanıma gelmişti.

“İncindim,” diyerek yalandan üzölmüş gibi bir ifade takındığında iyice sinirlerimi bozdu.

Sakince telefonu yukarı çektim ve orta kısımdaki boş bölmeye bırakıp arkama yaslandım. Karşılık vermek yerine tekrardan camdan dışarıyı izleme kararı aldım.

Çok geçmeden camın yansımasından, Saruhan’ın telefonunu biraz önce bıraktığım yerden aldığını görsem de dönüp bakmadım ama saniyeler içinde birini arayıp hoparlöre aldığında meraklanmışım. Kimi arıyordu ve neden hoparlöre almıştı? Bunu yapmasının iki nedeni olabilirdi: Ya benim de duymamı istediği bir telefon görüşmesi yapacaktı ya da benim varlığımı gerçekten umursamıyordu.

İstemsizce kulak kabartmaya devam ettim fakat aradığı kişi açmayınca merakım arttı. Kimi aramıştı ki?

Yolu izlemeye devam etmek istedim fakat Saruhan çok geçmeden, yeniden birini arayıp, hoparlöre alarak aramanın yanıtlanmasını bekledi.

Yine sonuna kadar çalan telefon tam kapanacakken karşı taraf açtı. Saruhan dinlediğimi anlamasın diye başımı biraz daha cama doğru çevirdim ancak tüm dikkatim telefonu açan kişideydi.

“Efendim.”

Karşı taraftan gelen cızırtılı sesle birlikte gözlerim açıldı. Uykudan yeni uyanmış gibi çıkan erkek sesi arabayı doldurdu.

“Eymen,” dedi Saruhan. “Nerelerdesin?”

“Saruhan...” Karşı tarafın hayreti açıkça anlaşılıyordu. “Ne zamandır ortalarda yoksun ve şimdi ben iş üstündeyken arıyorsun. Yıllar sonra daha boktan bir zamanda arayamazdın!” dediğinde Eymen denen kişinin hırıltılı sesi az kalsın beni güldürecekti.

“İş mi?” dedi Saruhan merakla.

“Sevişiyordum, acil bir durum mu var?”

Sahi, uzun zamandır görüşmediği birini neden benim yanımda aramıştı? Eymen kimdi?

Refleks olarak bakışlarım Saruhan'a döndüğünde onun da göz ucuyla bana baktığını gördüm. Utanarak bakışlarımı kaçırısam da yüzüm çoktan alev almıştı.

"İşini çabuk bitir, yarım saate orada olacağım," dedi net bir tavrıyla.

Eymen'in ofladığını duyduğumda Saruhan'a tahammül edemeyen tek kişinin ben olmadığımı bilmek iyi hissettirmişti.

"Ne? Yarım saat mi? Neredesin ki sen?" diye itiraz etti Eymen. "Niye haber vermiyorsun be oğlum? Yarım saatte bitmez ki o iş!"

Son söylediğiyle birlikte kendimi daha fazla tutamayıp kıkırdadığımda Saruhan'ın bakışlarından nasibimi aldım. Başımı aceleyle cama doğru çevirdim. Şu an neden böyle bir konuşmaya şahit olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama Eymen'i şimdiden sevmiştim. En azından Saruhan gibi suratsız biri olmadığı belliydi.

"Biraz daha oyalan en azından, şey..."

Saruhan, Eymen'in sözünü tamamlamasına izin vermeden, araya girip, "Yarım saate oradayım," dedi ve telefonu yüzüne kapadı. Tam da ondan beklenecek bir hödüklüktü.

Hayretle dönüp Saruhan'a baktım. Bir yanımda bu tavrının sadece bana karşı olmadığına sevinirken diğer yanımda bu kadar öküzlüğü için daha da sinirlenmişti.

"Son sözü söyleme hevesine de diyecek yok," dedim kendimi tutamamıştım.

"Telefon mu dinliyorsun?"

"Avuç içi kadar arabada telefonunu hoparlöre alırsan arkadaşının seks hayatı hakkında bilgi sahibi olmak zorunda kalabilirim," diye iğneledim.

"Çok konuşuyorsun. Daha az konuşmayı öğrenmen gerek."

Altta kalacak değildim. "Senin de kibar olmayı öğrenmen gerek," diyerek cevabını verdim.

"Ani fren yaparsam ne olacağını hiç düşündün mü?"

Konumuzla alakası olmayan sorusuyla ne demek istediğini anlamamıştım.

"Ne olur?"

"Başını torpidoya çarparsın. Böylece kafana alacağın darbe sayesinde beynin söylenenleri algılamayı öğrenir ve emin ol, daha fazla başımı

ağrıtmaman için bunu deneyebilirim,” diye tehdit ettiğinde tek bir mimik bile kıpırdamayan suratına sağlam bir yumruk indirmek istedim.

Elbette yapamadım.

“Kadına şiddet uyguluyor diye polise ihbar ederim,” dediğimde güldü.

“Emniyet kemeri takmaman benim suçum değil. Yolculuk sırasında, karşımıza ne çıkacağı belli olmaz.” Dudakları şeytani bir gülüşle kıvrıldı. “Bakarsın bir hayvan atlar yola, ani fren yapmak zorunda kalırım.”

“Neyse ki arabadasın da güvendeyiz,” deyince öyle bir bakış attı ki beni buharlaştıracak diye ödüm koptu.

Canımı sevdiğim ve en azından bir süre daha yaşamak istediğim için susup yolu izlemeye koyuldum. Tam bir denyoydu ve daha şimdiden buna katlanamıyordum. Onunla işim bittiğinde bacak arasına sağlam bir tekme indirmeliydim.

Biraz sonra telefonu çalınca yine dikkatimi oraya vermek zorunda kaldım.

“Efendim, abi. Efendim,” diye söylenerek açılan telefonun ardındaki ses Eymen’e aitti. “Hem yarım saat veriyorsun hem de işimizi bitirmemize fırsat vermiyorsun!”

“Kes sesini de beni dinle,” derken bakışlarını üzerimde hissettim. “İsmail abiye haber ver, parçalanacak bir araba var.”

Son söylediğini idrak etmekte zorlansam da çok geçmeden çığlık attım fakat işaret parmağını bana doğru kaldırarak, susmamı söylediğinde konunun benimle alakalı olmadığını düşünerek sustum.

“Ne arabası bu saatte?” diye sordu merakla. “Hem şimdi ağzım dolu, yarın arasam?” derken kıkırdadı.

Eymen sustuğunda arkadan gelen sesleri duyunca yüzümü buruşturdum. Tam o an uyuyor olmayı ve gittikçe çirkinleşen bu konuşmaya şahit olmamayı diledim.

“Kapa telefonu!” dediğinde son duyulan, Eymen’in keyifli gülüşü olmuştu.

Telefonu kapadıktan sonra bir süre sessizce yola devam ettik.

“Birkaç gün Eskişehir’de kalmamız gerekecek.”

Başımı kaldırıp sakince, “Neden?” diye sordum.

“Görmem gereken birkaç kişi, ilgilenmem gereken birkaç iş var.”

Elbette detay vermek yerine geçiştiren bir cevap verdiği için başımla onaylayarak konuyu kapattım. “Hangi arabayı parçalamaktan bahsettin az önce?” diye sordum çünkü aklıma gelen ihtimal doğruysa kıyameti ko-
parmam gerekebilirdi.

“Bunu,” diyerek direksiyonu tıklattığında uğradığım şok yüzünden beynim uyuşmaya başladığı için bir süre cevap veremedim.

“Sen ne diyorsun? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye çığlık atarken, Saruhan yola bakarak kaşlarını çatı. “Bu benim arabam! Dokunursan bedelini çok ağır ödetirim sana. Sakın ola bunu aklımdan bile geçirmeye kalkma!”

“Tamam,” dedi sakince.

“Bak, sakın diyorum!” diye üstelediğimde başını iki yana sallayarak gülmeye başladı.

Resmen benimle alay ediyordu ve yaptığı çoğu şeyi beni sinirlendirmek için yapıyordu. Kahrolası planımı değiştirip Saruhan’dan kurtulmalıydım belki de. O olmadan da pekâlâ işimi halledebilirdim.

Son konuşmamızın üzerinden on beş yirmi dakikaya yakın bir süre geçmiş olmasına rağmen aklım hâlâ oradaydı ve söylediğinde ciddi olma ihtimali zihnimi kurt gibi kemiriyordu.

Emin olmak için, “Şaka yaptın, değil mi?” diye sordum. “Yok öyle bir şey.”

“Günün sonunda yanlışlarını toplar, bakarız. Cezayı hak ettiysen yapacak bir şey yok,” dediğinde yeniden gözüm dönmeye başlamıştı.

“Ne demek yapacak bir şey yok? Bak! Ben sandığın kadar sakın bir insan değilim. Çıldırtma beni!” diye yükseldiğimde biraz önceki gibi gülmeye başladı. “Ne gülüyorsun ya?” diye cırladım kendimi tutamayarak. “Deli midir nedir!”

“İlk günün tablosuna bir bakalım. Bugün çok konuştun, tik. Bana tokat atmaya cüret ettin, tik.” Tokat meselesinin başıma bela açacağını biliyordum çünkü öyle sert vurmuştum ki sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. “Her fırsatta benimle tartıştın, tik. Laf dinlemiyorsun, tik.”

“Ay! Tik, tik, tik! Ne tik?” diye azarladım birden. “Sanki sen süttten çıkmış ak kaşıksın da benim kabahatlerimi sayıyorsun. Senin yaptıklarını saysam idam edilmen gerekir!”

“Hâlâ sesin fazla çıkıyor, Kafes Kuşu,” diye ikaz etti.

“Şaka yaptığını söylersen yol boyunca susarım,” diyerek Saruhan’la pazarlık yapmaya çalıştım.

“Tamam, şaka yaptım,” dedi hiç beklemeden.

Sırf arabamı kurtarabilmek adına son söylediğine bile karşılık vermeden, başımı doğruca cama çevirip sahiden de Eskişehir’e kadar tek kelime konuşmadım.

Eskişehir’e gelmiştik.

Arabayı, barların olduğu sokağın bir sokak arkasında kalan ve eski apartmanların bulunduğu sokaktaki bir binanın önüne park ettikten sonra indik. Saruhan’ın bir adım arkasından ilerliyordum.

Saruhan, apartmanın kapısını itip önce benim girmem için kenara çekildi. Biraz sonra yanıma geldiğinde tereddütlü bakışlarımı fark etmiş olacaktı ki ne olduğunu sorar gibi başını iki yana salladı.

“Şey... Şimdi biz gidiyoruz ama uygunsuz bir durumla karşılaşmayalım?” dedim.

Neyi kastettiğimi anlamıştı. “Bir şey olmaz,” dediğinde kaşlarımı çattım. En azından arkadaşının özelini biraz olsun önemseyemez miydi?

Saruhan’ın bir arkadaşı olduğunu bile sanmıyordum gerçi.

İki kat çıktığımız merdivenlerin ardından dairelerin birinin önüne geldiğimizde Eymen’in evine geldiğimizi anladım. Telefon konuşmalarına bakılırsa Eymen’in ya da bir başkasının kapıyı çıplak açma ihtimali çok yüksekti. Bu yüzden Saruhan’ın yanında değil de arkasında durmayı tercih etmiştim.

Saruhan kapıyı tıklatıp, geri çekilerek açılmasını bekledi.

Biraz sonra içeriden ayak sesleri duyulduğunda Eymen’in koşturduğunu rahatlıkla anlayabilmiştim. Saruhan’ın tam arkasında, tedirgin bir şekilde kapının açılmasını bekledim.

Kapı çok geçmeden nefes nefese kaldığı duyulan biri tarafından ardına kadar açıldı.

“Saruhan! Yarım saati bir dakika bile geçirme ama tamam mı?” diye söylenirken hâlâ nefes alıp verişini dizginlemeye çalışıyordu Eymen. “Üstümü zor giydim!”

Saruhan'ın omzunun üstünden Eymen'e baktığımda, aceleyle giydiği tişörtünü çekiştirerek açıkta kalan karnını kapamaya çalıştığını gördüm. Bakışları beni bulduğunda sırtarak göz kırptı.

“Kim var içeride?”

Saruhan sorusuna cevap almadan eve daldığı için Eymen'le karşı karşıya kalmıştık ve ikimiz de şaşkınlıkla birbirimizin yüzünü inceliyorduk.

“Oha!” dedi Eymen beni baştan aşağı süzerken. “Bu kim? Sen kimsin?”

Hayal ettiğimden çok alakasız bir tiplerle karşı karşıyaydım. Daha esmer, kısa boylu, çirkin bir şey bekliyordum ama aklımda canlananın aksine kumral, uzun boylu, temiz yüzlü biriydi Eymen. Saruhan'a göre vücudu daha zayıftı. Sevimli olduğu kadar yakışıklı bir yüzü olduğu göz ardı edilemezdi.

Kulaklarının ve gözlerinin üstünü kapatacak kadar uzun ve dağınık olan saçlarını karıştırarak geriye taradıktan sonra daha dikkatli bir şekilde yüzümü inceledi.

Gülümsemeye çalışarak, “Armin,” dediğimde anlam veremediğim bir şekilde gerilmiştim.

“İçeri girin!”

Saruhan salondan seslenince, göz devirerek kapıdan girdim. Eymen alışık olduğu bu tavır karşısında gülüp geçmişti.

Birlikte salonun girişinde durduğumuzda Eymen bana dönerek, “Şöyle geç, hayatım,” dedi. “Dilersen sütyenini çıkarabilirsin.”

Öfkeyle kaşlarını çatarken, Saruhan benden önce davranıp ciddi bir tavırla, “Eymen!” diye uyardı.

“Ben rahat eder diye öyle söyledim,” dediğinde öfkeyle baktığım Eymen'in yüzünde sevimli görünmeye çalışan bir gülüş görsem de tavırdan ödün vermedim.

“Söyleme,” dedi net bir şekilde. “Benimle o.”

“Ha... Şey... Anladım. Siz...” İma ettiği şey yüzünden daha da sinirlenmiştim. “Söyleseydin siz gelmeden ben evden topuklardım.”

Biraz önce sevimli ve samimi bulduğum çocuğu şimdi boğmak istiyordum.

“Hayır, be oğlum!” diye bağırdı Saruhan. “Yok öyle bir şey. Aramıza yeni katıldı. Acemilerden işte,” diyerek benden önemsiz biriymişim gibi bahsetti ve bu durum Eymen'in imasından daha çok zoruma gitti.

“Benden bahsetmeyi keser misiniz artık!” diye bağırdığımda ikisi de susup öylece bana baktı.

“Tamam, güzellik. Sütyenin sende kalabilir. Geç ve rahatına bak,” dedikten sonra Saruhan’ın oturduğu tekli koltuğun yanındaki kanepayı işaret etti.

Kaşlarım çatık bir şekilde salonun içinde yürürken odayı inceledim. Koridorun ışığıyla aydınlanan loş ortama rağmen odanın dağınıklığı rahatlıkla görülebiliyordu. Öğrenci evlerini andıran salaş ama iç açıcı bir ortam vardı.

Eymen de kendini pencerenin önündeki diğer tekli koltuğa attıktan sonra meraklı bakışları üzerimize dikildi.

“Evet,” diyerek sessizliği bozdu. “Anlat bakalım, kardeşim. Uzun zamandır nerelerdesin? Bu çat kapı gelişinin sebebi nedir?”

“İpek’le konuştun mu?” diye sorduğunda bakışlarım Saruhan’a kaydı. İpek de kimdi?

“Görüşüm ama yanaşmadı pek.”

Eymen’in cevabıyla, Saruhan’ın yüzü gergince dalgalandı. “Eskişehir’de mi hâlâ? Bir bilgin var mı?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Geçen ay döndüğünü söyledi ama hâlâ burada mı emin değilim.”

“Sende telefon numarası var mıydı?” diye sorduğunda, Eymen onaylar gibi başını salladı. “İyi o zaman, yarın konuşurum ben onunla.”

Cidden ne dönüyordu? Hiçbir şey anlamıyordum.

Saruhan yine kendi merak ettiği şeyleri sorup cevabını aldıktan sonra konuyu tartışmaya kapatmıştı. Deli gibi merak ediyor olmama rağmen tek bir şey bile sormadan durmak zordu.

Eymen çenesinin ucuyla beni işaret ederek, “Bu kim?” diye sordu.

“Dolandırılmış,” dedi hiç beklemeden.

“Beni bu kadar içten tanıttığın için sağ ol ya!” diye tersleyerek Eymen’e döndüm. “Armin ben.” Durdum ve hakkımda başka ne söyleyebileceğimi düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu, kahretsin. Çaresizce omuzlarımı düşürürken, “Dolandırıldım,” diyerek dudaklarımı utançla birbirine bastırdım.

“Kim dolandırdı?” diye sordu.

Ama Saruhan benim yerime cevap verip, “Sinan,” dedi.

“Vay şerefsiz.” Başını iki yana sallayıp, cıklamaya başladığında kaşlarını çatarak yüzüne baktım. “Çok yazık,” dedi. “Unut sen o parayı.”

Dehşete düşmüş bir ifadeyle Saruhan’a bakarken bir an ne diyeceğimi bilememiştim. “Sen tanıyor musun onu?” diye sorduğumda sinirden kalbim sıkışmıştı.

“Adını duymuştum,” dedi hemen. “Ama bildiğim kadarıyla işinin ehli bir arkadaşmış. Onun için *karda yürür, izini belli etmez*, derler.”

Saruhan arkasına yaslanıp, “Armin’i dolandırırken de hiç zorlanmamıştır çünkü gökte uçan kuş bile onu rahatça dolandırabilir,” dediğinde Eymen kıkırdayarak önüne baktı çünkü ölümcül bakışlarla gözlerini dikme sırası bendeydi.

“Tüh! Yazık olmuş.”

Acıyan bakışlarını yüzüme diktiğinde üzgün olduğumu belli eden bir ifadeyle önüme döndüm. “Öyle oldu biraz,” diye mırıldandım ve omzumun üzerine düşen saçlarımın bir tutamını parmağıma dolayarak kendimi oyaladım. Daha doğrusu zihnimin gürültüsünden kaçmaya çalıştım.

“Benim de adım Eymen,” diyerek konuyu değiştirdi. “Saruhan’la çocukluktan beri birlikteyiz. Kardeşim olur kendisi.”

“Yani sen de...” Başladığım cümlenin devamında söyleyeceğim şeyin onu kıracağından korkup susmak zorunda kaldım. “Şey...”

“O da hırsız,” dedi Saruhan, sanki zihnimi okumuş gibi.

“Yani hırsız çetesi misiniz?”

Normal bir şeyden bahseder gibi sakın bir tavırla, “Sayılır,” dedi.

“Sen de bu hırsız çetesinin lideri misin?”

Soru sormamdan hoşlanmadığını biliyordum ama merak etmeden duramıyordum. Saruhan cevap vermek yerine çenemi kesmemi ister gibi gözlerimin içine bakınca sıkıntılı bir ifadeyle yanaklarımı şişirdim.

“Hırsız demeyelim de...” diye cümleye başladı Eymen.

Eymen’in cümlesini, “Kötü insanları cezalandıran iyi insan mı diyelim?” diye tamamladığımda birbirimize bakıp gülüşmeye başladık.

“Hah, aynen!” dedi parmağını şaklatarak. “Ama ben genelde nesnelerle ilgilenmem.”

“Nasıl yani?” diye sordum merakla.

“Çok yakışıklı olduğum için genelde insanların kalbini çalışıyorum.” Ukala bir tavırla sırıttı. “Gözlerimin içine on saniyeden fazla bakan herkes benimle yatmak ister. O yüzden sana *sütyenini çıkarabilirsin*, demiştim. Göz hakkı sonuçta. Bir de şey... Ben biraz mem-”

“Eymen!” diye çıkışarak sözünü kesti Saruhan.

Şapşal tavrına istemsizce gülerken Eymen ortamı ve konuyu değiştirmek ister gibi, “Ne dönüyor kafanda?” diye sordu. Dakikalar önce düşündüğüm şeyi nihayet dile getirdiği için Eymen’e minnettardım.

“Sessizlik bitti, Eymen. Harekete geçmemiz gerekiyor.”

Eymen endişeli bir şekilde kıpırdanıp, “Ne oldu?” diye sordu.

Saruhan oturduğu yerden doğrulup, “Kartları yeniden dağıtacağım,” dedi. Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. “Çok yakında oyun kurucuları biz olacağız. Yeniden bir araya gelmemiz gerek.”

“Hiçbir şey anlamadım,” dedi Eymen.

“Sultan’ın devri kapanacak,” diyerek arkasına yaslandığında Eymen’in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Dehşete düşen ifadesi beni de korkutmaya yetmişti. Merak dolu bakışlarla bir Saruhan’a, bir Eymen’e bakıyor ve artık bir şeyler anlayabilmek istiyordum.

Eymen telaşlı bir tavırla, “Nasıl?” diye sordu.

“Geçmişin hesabını soracağız ondan,” derken yüzündeki tekinsiz gülüşü ürpertici boyuttaydı. “Bunun için size ihtiyacım var.”

Eymen oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanarak, “Sen delirdin mi Saruhan?” dedi. “Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Ne demek?” diye sordum aynı endişe ve merakla.

“Ölüm fermanını imzalamak demek,” dediğinde korkuyla yutkundum. “Böyle bir şey imkânsız. O kadına bulaşmak, ölüme yürümektir.”

Saruhan alaycı bir tavırla, “İmkânsız olan ne?” diye sordu. Belliydi, alaycılık onun maskesiydi. Gözlerinde endişe peyda olmuştu. Korktuğu bir şey vardı.

“Sultan’dan tam olarak nasıl bir intikam almayı planlıyorsun?” Hayretle kaşları yukarı kalktı. “Ne yapacaksın?”

Saruhan’ın gözleri öfkeyle kararmıştı. “Onun haritasını takip edip yolundan gideceğiz,” dedi. “Kimlerle çalışıyor, hepsini tespit edeceğiz. Önce bağlantılarını bitireceğiz. Pis işlerini halleden büyük isimlerden kurtulacağız. Böylece yalnız kalıp gücünü kaybedecek ve o gün geldiğinde yaptıklarının hesabını soracağız.”

Eymen, “Ona karşı harekete geçtiğimizi öğrenirse yaşatmaz bizi,” derken sesi korkuyla titredi. “Yok. Olmaz. Böyle bir işe kalkışmak aptallık olur.” Başını net bir şekilde iki yana sallayarak Saruhan’ın planını reddetti.

“Öğrenmesine gerek yok. Zaten istediği şey benim. Biziz. Ya ölmemizi ya da boyun eğmemizi istiyor ama artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, kardeşim,” diyerek ayağa kalktı Saruhan. “Oyunun kurallarını biz koyacağız, onlar oynayacak.”

Eymen’in hâlâ ikna olmadığı gözlerindeki tedirginlikten anlaşılıyordu.

“Saruhan... Kardeşim.” Eymen de ayağa kalkıp Saruhan’ın karşısına geçti. “O kadının kim olduğunu bilmiyormuş gibi konuşuyorsun. O, çocukken tanıdığımız kadın değil. O yalnızca bir suç örgütünün lideri değil artık. Kendisine bir suç imparatorluğu kurdu. Her yer ona ait. Herkes ona hizmet ediyor. Yıllar önce bu delikten kaçmak için her şeyi göze aldık. Şimdi o pis çukura geri dönmekten mi bahsediyorsun?”

Eymen her konuştuğunda kalbim eziliyordu. Korkuyla titreyen elleri ve sesi beni bile çaresiz bırakmıştı.

“O çukura geri dönmeyeceğiz.” Saruhan elini Eymen’in omzuna koydu. “İmparatorluğunu başına yıkıp onu o çukura gömeceğiz,” derken gözlerini bir an olsun ayırmamış, kendisine güvenmesini istiyor gibi bakmıştı.

Eymen başını iki yana sallayarak, “Nasıl olacak?” dedi. “Nasıl? Aklım almıyor.”

Sessizlik odada huzursuz bir gölge gibi dolaşırken konuştuklarını anlamaya çalışıyordum.

“Orasını bana bırak. Her şeyi anlatacağım. Sadece söyle bana...” dedi Eymen’in omzunu sıkarak. “Birlikte miyiz?”

Eymen’in tereddüt ve korku dolu bakışları bir bana bir de Saruhan’a döndü. Dakikalarca sessizliğini koruduktan sonra dudakları aralandı.

“Hay sıçayım! Seninleyim,” dedi. “Sonucunda her ne olacaksa olsun. *Birlikteyiz.*”

Düzenleme

Ny.ozlem

6

Yeni Kız

Her şeyden habersiz bir belanın ortasına çekilmeye devam ediyor ve bunu engelleyecek hiçbir şey yapmıyordum çünkü yolun sonunu merak ediyordum.

Işık ya da karanlık...

Nihai sonumun nasıl olacağını öğrenmek için bu yolu yürümekten başka şansım yoktu. Yaşananları izlemek için heyecanla bekleyen bir seyirci gibi durup hayatımı izlemeye koyuldum.

Çekinerek, “Saruhan...” diye mırıldandım.

Eymen’in evinde fazladan oda olmadığı için salonda Saruhan’la birlikte uyumak zorunda kalmıştık. Saruhan bir koltukta yatıyordu, ben bir koltukta ama ikimiz de hâlâ uyumamıştık.

Ellerini başının altında birleştirip tek dizini karnına doğru çekmiş, tavanı izliyordu. Sokak lambasının odaya vuran ışığı sayesinde yüzünü görebiliyordum.

“Söyle,” dedi iç çekerek.

“Uyudun mu?”

Bazen bilerek saçmaladığımı düşünüyordum. Bu ne aptalca bir soruydu? Uyumamıştı elbette ve benimle dalga geçeceğine kalıbımı basardım.

“Evet. Sus,” diyerek gecenin köründe bile azarlamaktan geri kalmadı.

“Ben uyumadım,” derken, huzursuzca yattığım yerde dönerek Saruhan’a baktım. “Uyuyamıyorum.”

“Ben uyutayım istersen.”

Bazen onun insan olmadığını düşünüyordum. Mutlu, mutsuz, sinirli... Duygu durumu fark etmeksizin hep aynı donuk ifadeyle konuştuğu için tavrını anlamakta güçlük çekiyordum.

“Biraz konuşsak olmaz mı?”

“Ne konuşacağız, Kafes Kuşu?” dedikten sonra gözlerini üzerimden çekip biraz önceki gibi boşluğa daldı.

“Hiç silah kullandın mı?” dedim. Aklıma gelen ilk soruyu sormuştum.

“Kullandım,” dediğinde sesi, ıssız bir ormanda yürürken bastığın kurumuş bir yaprağın hışırtısı kadar tok ve huzursuz edici çıkmıştı.

“Peki, ne oldu?” diye sorduğumda buna cevap vermeyeceğini biliyordum. Beklemiyordum da. Sadece ortamı ele geçiren rahatsız edici sessizlik bozulsun istiyordum.

“Hayatta kaldım,” dediğinde bir anlığına bana bakar gibi olsa da hemen ardından bakışları tavana geri döndü.

“Nerede kullanman gerekti?”

“Boş ver.”

“Sohbet etmeye çalışıyorum sadece,” diye homurdandım.

“Bazı şeyleri bilmemek daha iyidir.”

İyi. Ben de başka bir soru sorarım o zaman.

“Korkmuyor musun?”

“Korkmuyorum,” diyerek, duruşunu bozmadan başını bana çevirdi ve karanlığa rağmen gözlerimin içine bakmayı ihmal etmedi. “Diğerleri neden yanımda değil sanıyorsun? Yalnız olursam kaybedecek bir şeyim olmaz, korkmam. İşe yalnız çıktığımda kazanacağımı biliyorum fakat değer verdiğim insanlarla birlikteyken onların arkasını kollamak beni zayıflatıyor.”

“Aksine...” diyerek konuşmasının arasına girdim. “Sevdiğin insanlarla birlikte olmak seni daha güçlü yapmaz mı?”

“Hayır,” dedi bir an bile düşünmeden. “Sevmek, zayıflıktır. Birini sevmek, düşmanlarının eline koz vermekten başka bir şey değil.”

Saruhan ve diğer insanlardan aykırı düşünceleri... Onu bu hâle getiren şeylere dokunmayı ne çok istediğimi fark ettim.

Hayatım boyunca insanları gözlemlemeyi sevmiştim. Metroda, otobüste giderken, yolda yürürken ya da pencereden dışarı baktığımda gördüğüm

insanların hayatlarını, kalplerinde taşıdıkları acıları ve sevinçleri, ne kadar incindiklerini ya da o an ne düşündüklerini merak ederdim.

Şimdi de karşımda yatan yeni yol arkadaşımı merak ediyordum işte. Geçmişinde ne vardı? Ona sevmenin korkutucu bir şey olduğunu öğreten kimdi mesela? Ne incitmişti onu?

Bu kez daha sakın bir şekilde, “Sultan kim?” diye sordum.

Bir yanımda her şeyi öğrenmek isterken diğer yanımda sanki Saruhan’ı sinirlendirmek için çabalıyormuş gibi görünmekten hoşlanmıyordu. Sorduğum hiçbir soru, Saruhan’a inat değildi fakat onun öyle düşündüğüne emindim.

“Önemli biri değil,” diye geçiştirmeye çalışınca ofladım. Dâhil olduğum hayatın tehlikeli kısımlarını öğrenmek hakkımdı. Neden bunu elimden almaya çalışıyordu ki?

“Ölüm fermanınız olan birinden böyle bahsetmen tam da sana yakışır bir hareket,” diye iğneledim. Cevap vermeden önüne döndü ve yine gözlerini tavana dikerek düşüncelere daldı. “Paramı geri alabilecek miyiz dersin?”

“Alırız,” dedi tereddüt etmeden.

“Ama Eymen’in söyledikleri... İmkânsız gibi hissettirdi,” diye açıkladığımda iç çekti.

“Eymen’e bakma sen, abartmayı sever. Kurtarırsın parayı, korkma,” dediğinde sarsılan inancım yeniden filizlendi. Saruhan’ın söylediği her şeye kuşkusuz güveniyor ve inanıyordum.

“Peki, ne zaman?”

“En kısa zamanda.” Başını çevirip, “Ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi,” dediğinde kalbimin tam ortasında bir sızı baş gösterdi.

Benden kurtulmayı ilk günden kafasına koymuş olması kalbimi kırmıştı. Ben de ona bayılmıyordum elbette ama kurtulmak için de can atmıyordum. Hele ki yaşadığımız acıların çoğunun ortak olduğunu öğrendiğimden beri onunla tanışmayı daha çok istiyordum. Belki de yanıliyordum. İnsanlar tanımaya ve sevmeye değer değildi. Bazı insanlar terk edilmeliydi. Bırakıp gidilmeliydi. *Kırmamak ve kırılmamak için...*

“Umarım bir an önce paramı kurtarırsın ve yoluma giderim,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Umarım,” diyerek gözlerini kapadı. Son sözü bu olmuştu.

Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm. Ellerimi yanağımın altına sıkıştırdıktan sonra uykuya dalabilmek için gözlerimi sıkıca yumdum.

Bir orman kadar ıssız ve büyüleyici yeşilleri, gözlerimin ardındaki karanlığın ortasında üzerime dikildiğinde dizlerimi karnıma doğru çektim. Gözleri neden gözlerimi kapadığımda bile üzerimdeydi ki?

Kalbimin üzerinde bir yük vardı ve her geçen saniye ağırlığı artıyordu. Bir an önce uyuyabilmeyi diliyordum çünkü bir tek uyurken düşünceler huzurumu kaçıramıyordu.

Bedenimi ele geçiren uykuya rağmen hissettiğim huzursuzluk, başka bir evde olmamdan kaynaklanıyordu. Kaç saattir uyuduğumu bilmiyordum ve dinlenmiş gibi hissetmiyordum.

Birileri size baktığında, arkanız dönük olsa bile o bakışları üzerinizde hissedip huzursuz olursunuz ya... Tam olarak böyle bir his yüzünden uyanmış ve güçlkle gözlerimi açmak zorunda kalmıştım.

Uyuduğum koltuk, pencerenin tam karşısında olduğu için gün ışığı doğrudan gözlerime saldırdı. Ellerimi yüzüme kapamak zorunda kaldım.

Hâlâ biri tarafından izlendiğimi hissettiğim için parmaklarımı aralayarak pencerenin önündeki koltuğa baktığımda Saruhan'ı gördüm. Gözlerim parmaklarımın arasından onunkilerle buluşunca, panikleyip parmağımı geri kapadım.

Saruhan'ın, "Hiç uyanmayacaksın sandım," diye söylenmesiyle güne harika bir başlangıç yapmış oldum.

"Keşke sen de hep uyusan," diye homurdanarak elimi yüzümden çektim. "Çünkü bir tek uyurken tahammül edebiliyorum sana."

"Boş vakitlerinde oyun hamurlarından ev de yapıyor musun?" dedi. Alaycı sorusuyla bana alenen çocuk imasında bulunmasına sinirlenmiştim.

"Çok komiksin ya!" diye söylenerek, yattığım yerden doğrulurken yüzümü buruşturdum.

Bir gün içinde üç şehir değiştirmenin yorgunluğunu bir koltuk tepesinde, çok az uyuyarak atlatamayacağımı biliyordum fakat en azından boynumda ve belimde ağrılarla uyanmamayı dilerdim.

“Saat kaç?” diye sorarken kucağımda toplanan ince örtüyü üzerimden attım ve ayaklarımı koltuktan sarkıtarak yönümü Saruhan’a döndüm.

“Öğlen oldu.”

“Hadi ya... Uyumuş muyum o kadar?” diyerek sesli düşündüm. “Sayende uyuyamadım ki. Bütün gece horladın.” Yalan söylemişim çünkü ona hâlâ sinirliydim. Hıncımı almak istiyordum.

“Bütün gece uykusunda ağlayan kız mı söylüyor bunu?” dediğinde şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Uyumamış mıydı? Yoksa onu uykusundan uyandıracak kadar çok mu ağlamıştım? Hayatta en korktuğum şeylerden biriydi bu. Bilincimin kapalı olduğu zamanlar anlatacaklarımdan korkuyordum ve cidden başıma gelmiş olamazdı, değil mi?

Yıllarca bu korkuyla yaşarken şimdi en olmayacak kişinin yanında ağlayarak Saruhan’ın diline düşmüştüm. *Ya anlatmamam gereken şeyler anlattıysam?* Güne daha ne kadar berbat başlayabileceğimi düşünsem de bunun zirve olduğuna karar vermem hiç de uzun sürmedi.

“Ağladım mı sahiden?” diye çekinerek sordum.

Onaylar gibi başını salladığında alt dudağımı dişleyerek başımı yere eğdim. Neden ağlamış olabileceğimi ve ne anlattığımı düşünmeye başladım. Bütün gece rüya görüp görmediğimi, gördüysem de nasıl bir rüya gördüğümü hatırlamaya çalıştım fakat hatırladığım tek şey zifiri karanlıktı. Hiçbir şey hatırlamıyordum.

Endişeli bakışlarla yüzünü incelerken, “Peki, bir şeyler anlattım mı?” diye sordum. “Sen uyumadın mı? Niye uyumuyorsun ki? Deli misin?”

Gözleri kızarıktı. Yeşilleri daha koyuydu. Uyumadığına emindim artık.

“Uyudum,” dedi ama gözlerini saklamak için kıstı. “Ve sen yine çok konuştun.”

Tam o an karşısına dikilip gözlerinin içine daha yakından bakmak istedim. Saruhan hakkında itiraf edebileceğim tek şey gözlerinden etkilendiğimdi. Kendisinden zerre kadar hoşlanmıyor olmama rağmen gözlerinin bambaşka bir olayı vardı ve bunun rengiyle hiçbir alakası yoktu.

Bu zamana kadar tanıdığım kimse gibi bakmıyordu. Ve onun gözleri, şahit olduğum hiçbir yeşilin tonuna benzemiyordu. Bambaşka bir derinliği vardı. Büyüleyiciydi. Gözlerinin içine baktığım her an biri uzanıp ruhuma dokunuyordu. Yeşillerinin ardında zaman bir başka akarken yelkovan tersi

yöne koşturuyor ve birbirini izleyen dakikalar akrebin ucunu geçmişe taşıyordu.

Saruhan'ın gözlerinde saat hep geçmişini gösteriyordu.

"Günaydın!" diyen Eymen'in sesiyle düşüncelerimden arınırken, kendime gelebilmek için esneyip salonun girişine döndüm.

"Günaydın," dedim gülümsemeye çalışarak. Tam o an şakaklarıma saplanan acı buna engel olsa da belli etmemeye çalıştım.

Saruhan da benimkinin aksine daha sakın bir tonla, "Günaydın," dedi.

"Erkencisiniz." Sırayla Saruhan'a ve bana baktı. "Sayenizde ben de erkenciyim," diye söylenerek kendini tekli koltuğa atan Eymen mutsuz görünüyordu. "Aklım hâlâ dün geceki çıtırdada kaldı," diye homurdandığında kafamı utançla başka yöne çevirdim. "Taş gibiydi ya." Hayallere dalar gibi tek elini çenesinin altına yerleştirip gözlerini tavana dikti. "Şu an harika bir sabaha uyanıyor olabilirdim ama bilin bakalım, nasıl uyandım?"

Eymen kısa bir an duraksadı ama ikimiz de bir şey söylemeyince konuşmaya devam etti.

"Yastığıma sarılmış bir şekilde uyandım." Fazla uyumaktan şişen gözleri Saruhan'a dikildi. "Ve giyinik bir hâlde!"

Saruhan, tahammül edemediğini açıkça belli eden bir ifadeyle, "Her gün biriyle sevişmek zorunda değilsin," diye tersledi.

"Ne?" diye çıkıştı Eymen. "Sen bu ülkenin doktorlarını ciddiye almıyor musun? Her gün en az yarım saat mutlaka spor yapmamız gerektiğini söylüyorlar. Sağlıklı yaşam için kurallara uymam gerek!"

Sözlerini bitirdikten sonra yargılayan bakışlarla arkasına yaslandı ve bacıklarını tekli koltuğun kenarına attı.

Eymen'in açıklamasına boş bulunduğum için gülmeye başladım fakat dikkat çekmemek için elimle ağzımı kapatıp gülüşümü bastırmaya çalıştım. Saruhan'a baktığımda gözleri çoktan üzerime dikilmişti.

Aynı şekilde Eymen'in gözleri de üzerimdeydi. Yüzündeki muzip ifade gülmemi engellemem için hiç yardımcı olmuyordu.

"Haksız mıyım sence?" diye sorduğunda benden cevap bekler gibi kaşlarını kaldırdı.

Saruhan sabırla dinledikten sonra, "Birazdan İpek gelecek," diyerek konuyu tamamen farklı bir noktaya çekti. Yüzümdeki gülüş yavaşça kaybolurken meraklı bakışları Saruhan'a döndü.

"Hadi canım!" dedi şaşkınlıkla. "Ne ara konuştun?"

“Siz uyurken,” dedi ve koltuğun kenarında duran elini boynuna doğru atarak ensesindeki saçlarını karıştırdı. “Diğer işlerimi de hallettim.” Dudakları sinsice kıvrıldı. Bu gülüşü hiç ama hiç hoşuma gitmemişti.

Eymen yine benden önce davranarak, “Başka ne işin vardı ki?” diye sordu.

“İsmail abinin yanına uğradım,” dediğinde dehşete kapılmıştım. Kalbim öyle hızlı çarptı ki sonrasında söyledikleri uğultu gibi geldi kulağıma. “İlgilenilmesi gereken bir işim vardı.”

“Ne işi ya?” diye sordu Eymen. “Dün gece de araba falan dedin ama hiçbir şey anlamadım ben.”

Dün arabada, Eymen’le konuşurken bahsettiği kişinin yanına gitmişti. Arabamı parçalatmakla tehdit ettiği sözleri zihnimde yankılandıkça nabzım yükseliyor ve öfkeyle titreyen ellerim usul usul terliyordu.

“Böyle bir şey yapmadığını söyle!” diye bağırdım öfkeyle. Alt dudağını bükerek omuz silktilti. “Saruhan! Yaptın mı yoksa yapmadın mı?” Üzerine yürüdüğümün farkında bile değildim.

“Yapmıştır,” diye tahminde bulundu Eymen.

“*Yapmadım*, de,” diye mırıldanırken kendimi ağlamamak için zor tutuyordum.

“Kesin yapmış,” dedi Eymen bu kez.

İlk göz ağrım olan arabamı her şeye rağmen çok seviyordum. Eski olması, kullanışsız olması hiçbir şey değiştirmiyordu. Her şeyimi kaybetmişken elimde kalan tek şey oydu ve bende yeri çok başkaydı.

Ağlamamak için derin derin solurken koşar adımlarla pencerenin önüne ulaştım. Arabamı orada görme umuduyla başımı camdan uzattım.

Eğer söylediğini yaptıysa nasıl bir tepki vermem gerektiğini bile bilmiyordum çünkü kalan son şeyim de elimden gitmiş olacaktı. Saruhan’la kavga edip posta koysam ve evden ayrılısam ne evime dönecek arabam ne de yeteri kadar param vardı.

Derin bir nefes alıp, pencereden eğilerek aşağıya, gece arabayı park ettiğimiz yere baktım. Karşılaştığım manzara karşısında ağlamamak için dişlerimi sıktım.

Doğruydu. Arabam park ettiğimiz yerde yoktu. Gerçekten de parçalatmaya götürmüştü.

“Senden nefret ediyorum!” diyerek hışımla Saruhan’a döndüm. Pencerenin önündeki koltukta, oturduğu için arkası dönüktü ve kılını bile kıpırdatmamıştı.

Dönüp bakmaya bile tenezzül etmedi. “İsabet olmuş,” dedi sakince. “Böylelikle daha az konuşmayı öğrenirsin belki.”

“Sana bunu yapmamamı söylemiştim!” Titreyen sesim beni, ona karşı zayıf gösterdiği için daha çok sinirlenmiştim. “Benim arabama iznim olmadan nasıl dokunursun?”

Cevap vermiyordu. En iyisi susmaktı. Umurumda değilmiş gibi davranıp geçsem çok daha iyi olacaktı ama yemin ederim ki bunun hesabını soracaktım ondan. Belki bugün değil ama bir gün ödetecektim. Niyeti beni sinirlendirmektir. Ona istediğini vermeyecektim. Belli ki benden nefret ediyordu ve benim mutsuzluğumdan keyif alıyordu.

Bir daha asla ona istediğini vermeyecek, ne yaparsa yapsın sesimi çıkarmayacaktım. Ta ki fırsatını bulduğum ilk anda onun işini bozup hesap sorana kadar...

Eymen’le göz göze geldiğimizde hızlıca arkamı döndüm. Pencereden son bir kez daha baktıktan sonra başımı kaldırıp sinirden dolan gözlerimi parmak uçlarımla usulca sildim.

Hayallerim ve planlarım için doğru olan burada kalmaktı. Saruhan’a katlanamıyordum ama başka şansım da yoktu. Ona ihtiyacım vardı. Bazen insanın kendisine bile söyleyemediği şeyler vardı. Düşünmek istemediği olaylar karşısında durmak istiyorsa en kötüsüne bile sırtını yaslaması gerekirdi.

Saruhan, her şeye rağmen sırtımı yaslayacağım kişiydi. Ama onunla işim bittiğinde, ondan hâlâ ölesiye nefret etmemem için dua etmesi gerekiyordu. Aksi hâlde ona yapacaklarımdan korkmalıydı.

Bundan sonra onun istediği gibi davranmaya devam edecek ve istediklerimi alana kadar sabredecektim.

Usulca başımı sallarken, omuzlarımı geriye atarak duruşumu dikleştirdim. Saruhan’ın yanından geçip, kanepeye doğru ağır adımlarla yürürken, “Külüstürdü zaten,” diyerek yerime oturdum. “Bir işe yaramıyordu.”

Pencereye doğru bakıyor olmama rağmen Saruhan’ı görebiliyordum. Belli belirsiz başını sallarken gibi olduğunda istemeden gözüm kaydı. Gizlemeye çalıştığı şaşkınlığını görebilmiştim.

Eymen şok olmuş bir hâlde, “Senin araban mıydı?” diye sordu.

Gözlerim Eymen'in yüzüyle buluştuğunda yeniden gözlerim dolacak gibi olunca bakışlarımı kaçırdım.

"Benimdi," dedim onaylar gibi başımı sallayarak.

Geçmiş zaman ekiyle konuşmaktan nefret ediyordum. Sevdiğim şeyler geçmesin, gitmesin istiyordum. İnsanların değer verdiği her şey sonsuz olsa ne iyi olurdu. Kimse onlara dokunamasa ve hep birlikte olursa güzel olmaz mıydı?

İmkânsız olduğunu Saruhan öğretmişti bana. Hem de yaşayarak öğrenmemi sağlamıştı.

"Yiyecek bir şeyler hazırlayayım ben," diyerek ayaklandı Eymen.

Yüzümdeki yıkımı görmüş olmalıydı çünkü. Hüznüm ve gerginliğim salonun her köşesine sinmiş, Saruhan'ı boğmayı bekliyordu fakat bu durumu bir tek Saruhan hissetmiyordu. Ne hissettiğim umurunda bile değildi. Cezalandırmak istemişti ve cezalandırmıştı. *Bu kadar.*

Dakikalar önce yanımdan ayrılan Eymen, salonun kapısından eğilerek, sadece başı görünecek şekilde bize bakıp sevimli bir tebessümle, "Özellikle istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak bir şey istemediğimi belirttikten sonra Saruhan'a baktım. Saruhan hâlâ konuşmuyordu. Ayak bileğini dizine koyup arkasına yaslanmıştı. Tek dirseğini koltuğun kenarına dayamıştı ve eli çenesinde oyalanırken bir şeyler düşünüyordu. Tam karşımda oturduğu için benim olduğum tarafa bakıyor ama beni görmüyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Buna daha fazla dayanamayacağımı düşünerek oturduğum yerden kalktım ve salonun girişine, Eymen'e doğru yürümeye başladım.

"İstediğin bir şey varsa söyle," dediğinde gülümsemeye çalıştım.

"Bir şey istemiyorum," diyerek önünde durdum. "Sadece lavaboyu kullanmam gerek. Kullanabilir miyim?"

"Tabii tabii!" Yanımdan geçip birkaç adım ileride, koridorun girişinde durdu. "Bak, şu soldaki kapı," diyerek kapıyı işaret etti.

"Tamam, teşekkür ederim," dedikten sonra saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak yanından ayrıldım ve usulca koridorda ilerlemeye başladım.

Eymen yeniden mutfığa gidince koridorda yalnız kaldım. Tam lavaboya doğru yöneldiğimde kapının çaldığını duydum. Olduğum yerde durup kapıyı açmakla açmamak arasında kaldım ama Eymen mutfaktan başım uzatıp, "Şey, kapıya bakabilir misin ya?" diye rica ettiğinde yüzündeki

mahcup ifadeyi görür görmez başımla onayladım. “Ellerim kirli de ben bakamıyorum. Hijyenik hırsızlar!” Parmaklarını bana doğru salladığında kıkırdayarak kapıya doğru yürümeye başladım.

“Açarım, sorun değil,” derken adımlarımı hızlandırdım. “Sen işine bak.”

Evin girişi, odalar... Kendi evimi anımsatıyordu bana. En az benimki kadar eski bir daireydi. Tahta kapıları, eski parkeleri, beyaz, tahta pencere kenarları, duvarlarının kirli beyazının eski mobilyalarla uyumu... Tek farkı benim evime kıyasla daha geniş ve aydınlıktı. Eşyalar daha renkli ve moderndi. Bu da Eymen’i tanıyınca onun gibi birinin tarzına göre tatlı bir eve dönüşüyordu.

Kapıyı açtığımda karşımda duran genç kadını şaşkınlıkla baştan aşağı süzdüm ve en sonunda gözlerinin içine baktım.

“Sen de kimsin?” diye sorarken tek kaşı sorgularcasına havalandı ve vakit kaybetmeden, yanımdan geçip içeri girdi.

Beni yok sayarak içeri girmesi hoşuma gitmese de Eymen’le Saruhan’ı tanıdığı için böyle rahat davrandığını anlamak zor değildi. Saruhan’ın arkadaşları da onun gibi nezaketsizdi anlaşılan.

“Eymen!” dedi imalı bir sesle. “Erkeklerle yattığını düşünüyordum.” Kollarını göğsünün altında birleştirip göz ucuyla beni işaret ettiğinde kaşlarımı çattım. “Bunu nereden buldun?”

Eymen mutfaktan çıkarken tüm ciddiyetiyle, “Senin dışında herkesle yatabilirim, İpek!” diyerek sıırıttığında belli belirsiz görünen gamzeleriyle yüzünde muzip bir ifade belirdi.

“İğrençsin!” diyerek Eymen’e doğru yürüyen İpek, kollarını iki yana açtığı anda şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Bir an atışıyorlar sanmıştım fakat sarıldıklarında şakalaştıklarını anladım. Her şeye rağmen yaptığı şakanın içinde beni ima etmesi hoşuma gitmemişti.

“Saruhan’la bile sevişebilirim ama seninle asla, ihtiyar!”

İpek’e sarılan Eymen’i gülerek izlemeye devam ettim. Saruhan’ın bahsettiği ekip kaç kişiydi ve bir araya toplamaya çalıştığı kimler vardı, bilmiyordum ama bu zamana kadar tanıdığım ve gerçekten samimi bulduğum tek kişi Eymen’di. Onunla yakınlaşabilirdim fakat İpek ve Saruhan... Saruhan’ı öldürsem içim soğumazdı zaten. İpek’ten de hoşlanmadığımı söyleyebilirdim.

Eymen, “Hayırsız, ben çağırınca gelmiyorsun ama Saruhan çağırınca koşarak geldin!” diye söylenerek kendini geri çekti. Söylediklerine bakılırsa İpek ve Saruhan arasında bir şeyler vardı.

“Tencere kapak misali,” diye mırıldandığımda ikisinin de yüzü bana döndü. Duyacaklarını hiç düşünmediğim için aniden bana dikilen bakışları karşısında ne diyeceğimi bilememiştim.

İpek sanki beni yeni fark ediyormuş gibi hızlıca Eymen’e dönüp, “Bu kız kim?” diye sordu.

Eymen koşarak, yanıma gelip, “Armin,” dedi. “Dün gece Saruhan’la birlikte geldi. Aramıza katılmış. Henüz acemiymiş.”

Eymen’in söyledikleriyle yüzü düşen İpek, bu kez beni gerçekten yok saydı ve asla olduğum tarafa bakmadı. Bense bunun rahatlığıyla onu rahatça süzüyordum.

Siyah saçlarını tepeden sıkı bir atkuyruğu yapmış, baştan aşağı siyah giyinmişti. Boyu uzun olduğu her hâlimden belli olsa da topuklu botları sayesinde çok daha uzun görünüyordu. Ve her ne kadar reddetmek istesem de inkâr edemeyeceğim kadar güzeldi. Makyaja ihtiyacı olmadığı belli olan duru güzelliğine bakınca onun bir hırsız çetesinde olduğunu söylemek güçtü.

İpek’in varlığını kabul etmesi biraz uzun sürmüş olmalıydı. Dakikalar süren sessizliğin ardından bana döndüğünde, istemsizce duruşumu dikleştirdim. Ne yapacağını kestiremiyordum. Kollarını serbest bırakıp yanıma geldiğinde merakla kaşlarım çatıldı.

İkimizin de yüzündeki temkinli ifade varlığını sürdürürken beklemediğim bir anda ilk gülümseyen o oldu. “Merhaba, Armin.” İçten gülümsemesiyle afallamıştım. “İpek ben.”

“Merhaba, İpek,” diyerek aynı gülümsemeyle uzattığı elini sıktım.

Saruhan’la birlikte geldiğimi duyduğu an gözlerine yayılan his hâlâ orada varlığını sürdürmeye devam ediyor ve tehlike çanları çalıyordu. Gülümsemesi onun maskesiydi. Neyse ki ikimiz de aynı maskeyi kuşanmıştık.

“Bizden misin?” diye sorduğunda tuzak bir soru olduğu alenen ortadaydı ama neyi kastettiğini anlamadan olumlu anlamda başımı salladım.

“Bizden, merak etme,” dedi Eymen.

“Güzel,” derken başını onaylarcasına hafifçe salladı.

“İçeri gelin!”

Saruhan içeriden seslenince yine aynı şeyi yaptığı için göz devirdim. Bundan rahatsız olan tek bendim sanırım. İpek benim aksime kocaman bir gülüşle arkasına döndü.

“Hâlâ bıraktığımız gibi!” diyen Eymen’e kısa bir bakış attıktan sonra salona doğru yürümeye başlayan İpek’in arkasından bakakaldım.

Eymen, İpek’e attığım ters bakışları fark edince, “Hadi, gel,” dedi. “Biz de geçelim.”

Olumlu anlamda başımı sallayarak Eymen’le birlikte salona girdim.

İçeri girdiğimde Saruhan’la İpek’i birbirine sarılmış hâlde görünce durdum ve onlara bakmaya devam ettim.

“Seni çok özledim,” diyerek geri çekildi İpek. Saruhan’ı ilk kez gerçekten gülümserken görüyordum çünkü bana hiç böyle içten davranmamıştı. Hiçbir zaman da davranmayacaktı çünkü benden nefret ediyordu.

Neden benden nefret ediyordu?

Eymen’in bakışlarının üzerimde olduğunu görünce kendime gelmek için başımı usulca iki yana salladım ve ifadesiz kalmaya özen gösterdim.

Saruhan başını kaldırdığında doğrudan bana baktı. Gözleri gözlerime kenetlendiğinde gülüşü yavaşça soldu. Benim varlığım onu rahatsız etmişti sanki. İpek’e cevap vermeden, geçip yerine oturdu ve ona da kanepeyi işaret ederek oturmasını istedi.

İpek, “Neler oluyor, Saruhan?” derken koltuğa yerleşti. Bacak bacak üstüne attıktan sonra gözlerini Saruhan’a dikip konuşmasını bekledi.

Saruhan ve Eymen bana bakıyordu çünkü ayakta dikilen bir tek ben kalmıştım. Düşünceler beni çoktan yaka paça ortamdan götürmüştü. Nefreti hak edecek ne yaptığımı ve Saruhan’ın benimle ne derdi olduğunu düşünmekle meşguldüm.

Daha fazla dikkatlerin üzerimde olmasını istemediğim için İpek’in yanındaki boşluğa oturdum ve sessizce onların konuşmasını bekledim.

Saruhan sırayla uzun uzun bize baktıktan sonra bacağını indirdi ve doğruldu. Öne eğilerek dirseklerini dizlerine yaslayıp, “Yeniden bir arada kalmalıyız,” dedi. Bunu söylerken gözleri İpek’in üzerindeydi.

İpek merakla, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Saruhan iç çekerek başını salladığında İpek’in yutkunduğunu gördüm.

Saruhan ağzında acı bir tat varmış gibi kaşlarını çatarak, “Sultan...” dedi. “Ondan kurtulmamız gerekiyor.”

Dün gece Eymen’le bu konuşmayı yaparken duyduklarımın şaşkınlığını hâlâ üzerimden atabilmiş değildim. İpek’in ne tepki vereceğini merak ettiğim için gözlerim onun üzerindeydi. Eymen gibi İpek de dehşete kapılmış görünüyordu.

“Sen ne diyorsun, Saruhan?” dedi hayretle. “Bu da nerden çıktı?”

“Bana şaşırdığını söyleme,” derken tekrardan arkasına yaslandı. “Bir gün bunu yapacağımı hepiniz biliyordunuz. Sultan’dan kurtulmazsak o bizden kurtulacak ve ilk olarak benden başlayacak.”

“Bir şey olmuş,” diye mırıldandı gergince. “Kesinlikle bir şey olmuş. Her şeyi anlatmanı istiyorum.”

“Çağla geçtiğimiz aylarda yanıma geldi.”

“Nefret ediyorum şu kızıdan,” diye söylenerek Saruhan’ın lafını kesti.

Eski mekânımda çalışırken orada benimle birlikte çalışan en yakın arkadaşımın adı da Çağla’ydı. Burada nefretle anılan kişinin aksine benim arkadaşım çok iyi bir kızdı. Tek arkadaşım sayılabilirdi hatta.

İpek yeni bir soruyla sessizliği bozup, “Ne için gelmiş?” dedi.

“Sultan’ın beni geri istediğini, büyük bir iş için yanında olmam gerektiğini ve dahası...”

“Ne?”

“Sultan için çok önemli bir şey çaldığımı söyledi. Günlüğünü.”

Bu kez Eymen önce davranıp, “Çaldın mı?” diye sordu.

“Çalmadım.”

Saruhan’ı sorgulayan bakışlar atmaya çekiniyorlardı ama ben yalan söyleyip, söylemediğini anlamak için çekinmeden yüzünü inceliyordum.

“İyi de neden senin çaldığını düşünüyor o zaman?”

Eymen’le hep aynı şeyleri düşünüyorduk. Neyse ki o çekinmeden istediğini sorabiliyordu.

“Bilmiyorum,” diyerek hepimizi geçiştirmeye çalıştı. Onu biraz bile tanırıyorsa biliyordu. Anlatmıyordu sadece, emindim.

“Peki, iş neymiş?”

İpek ve Eymen sorularını peş peşe sıralayıp duruyordu.

“Boş ver orasını,” derken Saruhan’ın gözleri benim üzerimdeydi. “Sultan durmuyor ve büyük planlar peşinde.”

Son söylediğiyle gözlerini üzerimizden çekip uzaklara daldı. Aklı ve ruhu âdeta aramızdan ayrılmıştı. Kafasının içinde dönenleri öyle merak ediyordum ki keşke zihnini okuyabilseydim.

“Kahretsin. Kahretsin!” diyen İpek’in hırıltılı sesiyle irkildim. “Yıllar geçti. Kahrolası yıllar. Hâlâ ne istiyor bizden?”

“Bilmiyorum. O gece bir ton laf edip Çağla’yı kovdum. Beni ölümle tehdit etti.”

“Sürtük,” dedi Eymen dişlerini sıkarak. “Sonra?”

“Sonra...”

Saruhan susup ayağa kalktı. Sultan’la ilgili ne söyleyeceğini merakla bekledim. Yaptığı hareketle bizi şaşkınlığa uğratmıştı. Arkasını döndükten sonra üzerindeki tişörtü ense kısmından tutup yukarıya doğru çekti. O an utanarak kafamı başka yöne çevirmek istesem de göz ucuyla baktığımda diğerlerinin Saruhan’a bakmaya devam ettiğini gördüm ve ben de Saruhan’ın çıplak sırtına baktım.

“Sonra bu oldu,” diyerek omzunun üstünden bize baktı. Sırtı derin kesiklerle, paramparça edilmiş yara izleriyle doluydu. Bakarken içim gitti. Saruhan yaşarken nasıl dayanmıştı buna?

Omuzlarını geriye atarak, kürek kemiklerini sıkıştırdığında yaralar bir araya gelip, parmaklıkları anımsatınca boğulduğumu hissettim.

Bitmemişti. Saruhan bize döndüğünde sol göğsüne, kalbinin yakınına bir sembol dağlanmıştı. Başta uzun yara izleri olarak gördüğüm kesikler bir kafes sembolüydü. Ne anlama geldiğini kimsenin söylemesine gerek yoktu. Bariz belliydi.

Kafes... Kafes kuşu. Tutsak.

Şaşkınlıkla incelerken ağzım açık kalmıştı. Kabuk bağlayıp iyileşmeye yüz tutmuş yara izi sonsuza dek orada kalacaktı. İstedikleri de buydu. Saruhan’ın, Sultan’ın tutsağı olduğunu simgeliyordu, belli.

Daha fazla bakmaya dayanamadığım damgadan gözlerimi kaçırđım fakat Saruhan dönüp bana baktığında üzüntümü belli etmemek için başımı çevirdim.

“Sultan’ın çiftliğindeki boş ahırlardan birinde tutuldum ve beni kendi sembolüyle damgaladı. Ondan kaçışımın olmadığını anlamam için... Sonsuza dek onun malı olduğumuzu öğretmek için...” Sesi titriyordu. “Sultan’ın eseri işte.”

Kollarını iki yana açtığında ayağa kalkıp ona sarılmak istedim. Keşke benden nefret etmeseydi.

“Bunları annemiz mi yaptı?” diye sorarak ayağa kalkan İpek’e baktım.

Söylediklerini idrak etmeye çalışsam da kafam allak bullak olmuştu. Sultan’a *anne* mi diyorlardı?

Saruhan olumlu anlamda başını sallarken beyaz tişörtü yeniden üzerine geçirdi. Tişörtün uçlarından çekiştirerek, karnını örterken, “Bu daha hiçbir şey,” dedi sakince. “Sultan’ın neler yapabileceğini anlatmama gerek bile yok. Biz durdurmazsak eğer...”

İpek kollarını yeniden göğsünün altında birleştirirken, vücudunun ağırlığını tek bacağına verip durdu. “Eymen senin çağırdığını ve yeni bir iş olduğunu söylediğinde hiç yanaşmadım. Alelade bir operasyon sanıyordum ama bu...” derken omzunun üstünden Eymen’e baktı.

Saruhan net bir şekilde, “Başka şansımız yok,” dedi.

“Aklında ne var?” diye sordu İpek. Eymen’in aksine güçlü ve cesur duruşuyla Saruhan’a güç verdiği belliydi. “Sana ve bize yaptıklarının hesabını sormak için seninle canım pahasına savaşırım.”

Saruhan’ın gözlerinde, ihtiyacı olan desteği görmenin parıltısı vardı.

“Siz olmadan bunu başaramam,” diyen Saruhan uzanıp, İpek’in elini tutunca, Eymen koşarak ikisine sarıldı.

Oturduğum yerden onları izledim. Gülümsedim ama yüreğim sızladı. Hayat boyu kimseden destek görmeden büyümenin ne demek olduğunu bir tek ben bilirdim. Bilemeyeceğim tek şeyse birine sahip olmanın ne demek olduğuydu. Hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

İpek geri çekilirken, “Ben hazırım,” dedi. “Sizin için annemizle savaşmamız gerekiyorsa...” Sustu ve tek tek yüzümüze baktı. “Ben hazırım. Savaşalım.”

Eymen sırtlarını okşayarak, “Ben de hazırım, içlerinden geçelim,” dedi. “Birlikte!”

İpek de Eymen’in omzuna dokunarak, “Birlikteyiz, her zaman,” dedi ve usulca öksürerek boğazını temizledi. “Sadece uğraştığım, peşinde olduğum önemli bir iş vardı ve sona çok yaklaştım. Bitirmeme az kaldı. Onu hallettikten sonra buraya odaklanabilirim.”

“Bu her şeyden önemli,” diyerek İpek’in lafını kesti Saruhan. “Vakit kaybedemeyiz.” Saruhan ilk kez gerçek bir lider gibi görünmüştü. Duruşu, netliği, tavrı... Hayran olmuşum.

Herkes yerine geçip düşüncelere daldı. Dakikalar süren sessizliğin ardından bir anda ayağa kalktı Saruhan. Ne yapmaya çalıştığını anlamak için arkasından bakarken, kimseye bir şey söylemeden salondan çıktı.

Diğerleri de benim gibi şaşkınlıkla arkasından bakarken, "İpek!" diye seslendi koridordan. "Benimle gel."

Eymen'le birbirlerine baktıktan sonra İpek'in kaşları sorgularcasına yukarı kalktı. Eymen omuz silkerek, "Git bari," dediğinde koşar adımlarla Saruhan'ın peşine takıldı.

Saruhan çok geçmeden, salona geri dönüp önce bana, daha sonra Eymen'e baktı. "Eymen, sen de Armin'i çıkarıp dolaştır biraz. Gezip hava alsın," dediğinde öfkeyle ayağa kalktım.

"Tasmam ne renk olsun istersin? Çişimi yaptırıp kakamı da poşetle yerden alsın mı?" diye terslediğimde Saruhan gözlerini kısarak yüzüme baktı.

Hemen sonra bana cevap vermek yerine Eymen'e, "İlgilen," diyerek umursamaz bir tavırla önüne döndü ve salondan çıktı. Hem de kolunu İpek'in omzuna atarak.

Deliye dönerken kalbimin üzerinde öfkeyle yanan alev tüm vücudumu ele geçiriyordu. Dış kapı çarpıldığında evden çıktıklarını anlamıştım ve sinirden tırnaklarımı avuç içlerime geçirmiş, sakinleşmeyi bekliyordum.

Sinirimin sebebini kendime itiraf etmek istemesem de kafamın içinde aynı kelime koşturup, dururken kalbim aynı his yüzünden çarpıyordu.
Kıskançlık...

Saruhan Kalaycı'yı neden kıskanıyordum ki?

7

Kızgın Kafes

Saruhan Kalaycı

11 Mayıs 2023

Karanlık bazen bir eksiklik değil, bir varlıktı. Gölgelemin kuytusunu...
Günahkârların sığınağı.

Gözlerimi araladığımda gördüğüm şey yine karanlık oldu. Zifirî karanlık. Derin bir boşluğun içinde savrulurken vücudumdaki acılar katlanılmaz bir boyuttaydı. Havadaki keskin pas ve kan kokusu genzimi yakıyordu. Kulaklarıma çalınan zincirlerin sesi hücrelerimi titretirken vücudum kor bir ateşte yanıyordu.

Kollarım yukarıdan asılıydı. Zincirler bileklerimi kesiyordu. Her kıpırdandığımda bileklerimden akan kanın sıcaklığı kollarımı uyuşturuyordu. Bedenimin ağırlığı tamamen omuzlarımdaydı ve eklemlerimdeki acı, tenimi kemiren bir düşman gibi her hücreme sirayet etmişti.

Ayaklarım yere tam basmıyordu. Parmak uçlarımda güçlkle duruyordum ve sessizlik nefesimi kesiyordu. Dirseklerimden, nerede olduğumu bilmediğim yerin zeminine damlayan kan damlaları bir saatin çıkardığı tik tak sesi gibiydi. Ritmik ve kaçınılmaz. Ses her damlada yankı yapıyordu.

Biraz sonra açılan kapının sesini duyduğumda irkildim. Göremiyordum fakat demir menteşeler, paslı bir iniltiyle feryat eder gibi gıcırdadığında sesin geldiği yöne dikkat kesildim. Ayak sesleri ve fısıltılar her yerdeydi.

Yakınıma kadar geldiklerini hissedebiliyordum çünkü üzerime düşen gölgeleri karanlığı yoğunlaştırmıştı. Ne kadar zamandır tutulduğumu bilmediğim bu yerde işkence vakti yeniden gelmişti. Dilediklerini yapabilirlerdi. Onlara boyun eğmeyecektim.

Fısıltılarını işittikçe tenime akan kana soğuk rüzgârlar çarpıyor ve beni üşütüyordu. Günlerdir burada tutuluyordum ama canımı yakan, vücudumdaki yaralar ya da bileklerimi kesen zincirler değildi. Bir türlü geçmeyen geçmişimin anılarını her saniye zehir gibi içime akıtmasıydı.

“Kalk bakalım, uykucu!” Daha önce hiç duymadığım yabancı bir ses gözlerime bağladıkları bez parçasını tek seferde çekip çıkardı. “Sabah oldu,” diye alay etti bir diğeri.

Sesler, odanın nemli taş duvarlarında yankılanıyordu. Onlara cevap vermek yerine karanlığı benimseyen gözlerimle etrafı tanımaya çalıştım. Nerede olduğumu bilmiyordum. Sıvaması olmayan taş duvarlar sayesinde bir kaleyi andıran odanın içinde bileklerimden astıkları zincirler ve sandalye dışında hiçbir eşya yoktu.

Karşımda dört kişi vardı. Sadece birini tanıyordum: Kuzey Bradov. MAT Örgütü’nün yedi suç birimlerinden Uyuşturucu Ağı biriminin lideri Kuzey Bradov. Rus piçi. Sultan’ın köpeklerinden bir tanesi.

Her birinin yüzüne öfkeyle bakarken Kuzey’le göz göze geldiğimde dişlerimi öyle bir hınçla sıktım ki geriye sendeler gibi oldu. Yaşlarımız neredeyse aynıydı. Beraber büyümüştük. Arkadaş olduğumuzu sanmıştım, ta ki bir gece yarısı kaçmaya çalıştığımı ihbar edip beni yakalatana kadar. Onun yüzünden haftalarca işkence görmüştüm.

“Yıllar sonra seni görmek ne hoş,” dedim hırıltılı sesimle.

“Seni de öyle, Saruhan,” dedi başını sallayarak. Karanlığa rağmen geriye taradığı sarı saçları üzerine yıldızlar dökülmüş gibi parlıyordu. “Yakalandığını duyunca bizzat eşlik etmek istedim.”

“Bilmez miyim?” dedim neşeden yoksun bir gülüşle. “Köpeklik etmek senin işin.”

Diğer adamlar son söylediğimle birbirlerine baktığında Kuzey’in yüzü öfkeyle dalgalandı.

Kuzey bir şey söylemeden simsiyah takımının ceketini çıkardı. Parlak kumaşlı siyah gömleğinin kollarını kıvrırken ortamın sessizliği huzur kaçırır türdendi. Sol kolundaki dövmeyle dikkat kesildim.

Her birimin Sultan’a bağlı bir lideri ve kendi sembolü vardı. Onların sembolü yılandı. Ellerinde, boynunda, parmaklarında pek çok dövmesi

vardı ama sol kolundaki dövmenin örgüte ait olduğunu biliyordum. Tüm kolunu saran ve elinin üzerinde biten dev bir yılan dövmesiydi. Zehri temsil ettiği için uyuşturucu ağının sembolü hâline gelmişti. Yılan zehirliydi. Uyuşturucu zehirdi.

“Seninle biraz sohbet edelim mi kardeşim?” Bana böyle hitap etmesinden nefret etmiştim. Eğer ellerim bağlı olmasaydı onu buna pişman ederdim ve o bunu çok iyi bildiğinden mesafesini koruyordu.

“Bana öyle seslenemezsin,” derken dişlerimin gıcirtısı sessizliği yırtar gibiydi.

“Nasıl istersen... Kardeşim.”

Gözlerimi kapatıp sabırla derin soluklar aldım. Parmak ucumda biraz daha yükselerek bileklerimdeki baskıyı azalttım. “Ne istiyorsun, Kuzey?” diye sakince sordum.

“Ne istediğimi sen zaten biliyorsun, Saruhan. Adamlarımın günlerdir sana söylediği şey...”

Buz mavisi gözlerinin içine bakarak, kelimeleri eze eze, “Siktir. Git,” dedim. “Aradığınız şey bende değil.”

“Buna öylece inanmamı mı bekliyorsun?” Kuşkulu bir biçimde kaşları havalandı. “Merak ediyorum, kardeşim...” Ellerini önünde birleştirip arka tarafa doğru yürümeye başladı. “Yıllardır aklımı karıştıran bir şey var.”

Arkamdaki karanlığa karıştığından dönüp bakamıyordum. Sırtımda ve göğsümde açılan yaralar acıyla sızladığında zincirlere tutunarak doğrulmaya çalıştım. Tırnaklarımın arasına dolan kanın sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Eğer kaçmasaydın liderimiz seni birimlerden birinin başında görmek istiyordu. Güçlü olacaktın. Adamların, silahların, zenginliğin... Liderliğin olacaktı. Ne uğruna bıraktın bunları? Ne uğruna isyancı olmayı seçtin? Söylesene.”

Hayalet Birimi... Hırsızlık ve soygun çetesinin lideri olacaktım. Sultan’ın istediği buydu ama ona başkaldıracağımdan habersizdi. Eymen ve İpek uğruna kendimi feda edip ona boyun eğdiğim yılların ardından özgürlüğüm için savaşa girmiş, kazanmıştım.

Hâline acır gibi bakarak, “Söylesem de anlamazsın,” dedim. “Uçmayı bilmeyene uçmayı, yüzmeyi bilmeyene yüzmeyi, kendi hayatını başkalarının emrinde yaşayan birine ise özgürlüğü anlatamazsın.”

“Boş laflar bunlar. Martaval okuyorsun, Saruhan.” Kuzey’in öfkesi sesine yansımıştı. Yüzünü göremesem de öfkesini ardımda hissediyordum. “Sen sadece aptalsın. Kendini bir bok sanan bir aptal.”

“Öyle diyelim.” Ne söylesem nefesimi boşa tüketmek olacaktı. En iyisi susmaktı. “Daha ne kadar tutacaksınız beni?”

Sultan, pek çok sırrını yazdığı defterin peşindeydi. Örgütün sırlarından bahsettiği, bağlı olduğu isimlerin, operasyonların yazdığı gizli defter. Ama asıl korktuğu şey başkaydı. Günlükte, herkesten sakladığı büyük sırrı yazıyordu ve ben o sırrın ne olduğunu biliyordum.

“Defter nerede?” Bir anda yanımdan geçip önümde durdu. “Eğer onu bize vermezsen öleceksin.”

“Beni öldürmek için emir almadığınızı biliyorum,” dedim sırtarak. Beklemediğim yumruğu karşısında geriye savrulan bedenimi ayakta tutan şey bileklerimi sıkı zincirler oldu.

Saniyeler içinde ağzıma yayılan metalik tadın sebebi kandı. Ağız dolusu kanı yere tükürdükten sonra yüzümü buruşturarak çenemi güçlkle hareket ettirdim.

Başımı kaldırdığımda Kuzey’in öfkeyle parlayan gözleri beni yeniden güldürdü. Eminim ki dişlerim kanla kaplıydı ama gülüşüm onu delirtiyordu.

Gülmeyi kesip ciddi bir tavırla doğruldum. “Defter bende değil,” dedim sakince. “Yanlış yerde arıyorsunuz. Zamanla yarışırken benimle vakit harcamanız ne büyük aptallık.”

Defter bendeydi. Cellat, ölmeden önce bana büyük bir iyilik yapmıştı. Sultan’ı alt etmem için öyle bir güç vermişti ki elime... Bu kirlili oyunda eskiden bir piyondum, şimdiyse oyun kurucu. Kuralları ben yazacak, kartları dilediğim gibi yeniden dağıtacağım.

Kuzey hınçla yüzümü tutup kaldırdığında boynum acıyla kasıldı.

“Bana bak, orospu çocuğu!” Ağzından tükürükler saçarak konuşuyordu. “Sana son kez soracağım ve sen o sikik cevabı bana vereceksin. Yoksa...”

“Yoksa ne?” dedim. Sinirden titredikçe keyfim yerine geliyordu.

“Yoksa senin ecdadını sikeceğim.”

Sadece başımı sallamakla yetindim. Bugün değil ama bir gün ona yapacaklarımdan kaçsa iyi ederdi. Kim olduğumu bilmiyordu ama öğrendiğinde sefil hayatı için yalvaracaktı.

“Lideriniz benden korkuyor. Öyle korkuyor ki öldürmeye cesaret edemez. Eğer beni öldürürseniz sizi yaşatmayacağını zaten biliyorsunuz.” Hepsi birbirine bakıyor, haklılığım karşısında tek kelime edemiyordu. “Ondan daha akıllıca hamleler beklediğimi iletirsiniz. Böylesi hiç zevk vermiyor.” Başımı kaldırıp bileklerimdeki zincirlere baktım. “Gerçekten elinizden gelen bu mu?”

Kuzey, yeri döver gibi hınçla attığı adımlarla odanın diğer köşesine ulaştı. Orada göremediğim bir şeylerle ilgilenirken diğer adamlardan biri eline aldığı kırbaçla göğsüme sert darbeler indirmeye başladı.

Acıdan titriyordum ama gıkım çıkmıyordu. Tenim yanıyordu ama başım dikti. Günler önce açılmış yaralar şimdi daha derin kesiklerle parçalara ayrılıyordu ama keyfim yerindeydi. Onlara teslim olmayacaktım ve bu tüm acılarıma merhem oluyordu. Ben, Saruhan Kalaycı'ydım. Karşımda bir suç imparatorluğu vardı ve kendi yetiştirdikleri çocuktan korkuyorlardı.

İşte bu her şeye değerci.

Kuzey epey zaman sonra arkasını döndüğünde, elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu anlamakta güçlük çektim. Uzun bir demir çubukla üzerime doğru geliyordu. Ucu kızıl bir parıltıyla karanlığı delerken ateşin kokusu ciğerlerime doldu. Bakışlarım çeliğin ucunda harlanan ateşten Kuzey'e döndü. Asıl ateş oradaydı, Kuzey'in gözlerinde. Amacını anlamıştım. Bir işaret bırakacaklardı. Bir mühür. Bir damga.

Ne olduğunu bilmiyordum. Göremiyordum. Kalp atışlarım öfke ve endişeyle hızlanırken acıyla kıpırdandım. Bileklerimdeki sızı katlanılmaz bir boyuttaydı ve başımı kaldırıp baktığımda bileğimden yüzüme damlayan kanda boğulduğumu hissettim.

“Geri dönüşü olmayacak bir yola giriyorsun, Saruhan Kalaycı ve ben iyi niyetli bir adam olduğum için son kez soracağım sana.” Kızgın demiri görmem için havaya kaldırmıştı. “Ya istediğimizi vereceksin ya da bu damga seni bulması için Cellat'a yol gösterecek.”

“Defteri bulmadan beni öldüremezsiniz. Lideriniz bunu göze almaz.”

“Sen öyle san,” dedi Kuzey çarpık bir gülüşle. “İstediğim cevabı hâlâ vermedin.”

“Cevabın bende değil çünkü,” dedim kararlı bir duruşla.

“Pekâlâ,” diyerek yapacağı şeyden hoşnutsuz gibi başını iki yana salladı. Demirin kızgın tarafını yüzüme yaklaştırdığında kendimi geri çektim. Demirin sıcaklığı bile yüzümü kavurmaya yetmişti. Tek dileğim

o kahrolası damgayı yüzüme yapmamasıydı. “Bunun ne olduğunu görüyor musun?” Görmem için bir kez daha yüzüme yaklaştırınca bu kez kıpırdamadım. “Kafes. Mahkûmsun, Saruhan Kalaycı. Özgürlüğün peşinde olduğunu sanarken örgütün kafesinde can verecek bir hiçsin.”

“Denemeye değer,” dedim gururlu bir gülümsemeyle.

Kuzey’in gözlerinde çakan şimşekler ölümün soğukluğunu yüzüme çarptı. Kor ateşlerde harlanmış demirin ucunu sol göğsüme bastırırken, haykırışlarım odada dörtmala koşturdu. Diğer adamların izlemeye bile cesaret edemediği acıyı yaşayan bendim.

Değerdi.

Onların karşısında yıkılmadan durabilmek, çektiğim tüm acılara değerdi.

Bir damga beni öldürmezdi ama elime geçen defter sayesinde bildiklerim lideri yok etmeye yeterdi.

Ve ben o sırrın peşindeydim. Zafer hiç olmadığı kadar yakındı.

8

Karar

Saruhan ve İpek evden ayrılalı çok olmuştu. Sırf Saruhan emrettiği için Eymen'le dolaşmaya çıkmamıştım. Onun yerine birlikte kahvaltı yaptık.

Umarım onlar da cehenneme gitmiştir.

Eymen'in özenle hazırladığı tostun son lokmasını da ağzıma tıktırdım. Hızlıca çiğnerken, "Ellerine sağlık," diyerek, kucağımdaki tabağı orta sehpanın üzerine bırakıp pencerenin kenarına bıraktığım fincanı aldım.

Çayımдан keyifle bir yudum alsam da zihnimde Saruhan'ın anlattıkları dönüp duruyordu.

Eymen de çayından bir yudum aldı ve birbirimize samimi olduğuna inandığım bir gülümsemeyle baktık.

"Afiyet olsun."

Eymen'in gülüşü insanın içini sıcacık yapıyordu. Mümkün olsaydı onunla arkadaş olmayı çok isterdim ama onların yanında kalıcı değildim. Belli bir süre kalacaktım sadece.

Eymen'e güvenebileceğimi ve cevap vermekten çekinmeyeceğini düşünerek, "Nereye gittiler?" diye sordum.

Boşluğuna gelen soru yüzünden, "Kimler?" diye sorsa da hemen, "Saruhan'la İpek mi?" dedi. Olumlu anlamda başımı salladığımda, "Hiçbir fikrim yok," diyerek omuz silkti. "Saruhan bu, onun işi belli olmaz."

Merakımı giderememiş olmanın verdiği hayal kırıklığıyla çayımдан bir yudum aldım.

Eymen çayının son yudumunu kafasına diktikten sonra oturduğu yerden kalktı. Kucağındaki boş tabağı ister gibi elini bana doğru uzattığında, “Ben götürürüm, bırak sen,” diye karşı çıktım.

Olumlu anlamda başını salladı. “Tamam o hâlde. Birazdan biz de çıkarız, hazırlanmak ister misin?” diye sorduğunda kararsızlığım yüzünden sessiz kalmayı seçtim.

Evde olmaktan çok sıkılmıştım ama Saruhan benden bir köpekmişim gibi bahsettiği için bir yere gidesim de yoktu. Omuz silkerek Eymen’e döndüm. “Üzerimi değiştirsem iyi olur,” dedim ve gece eşyalarımı arabada bıraktığımızı fark edince gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. “Çantalar...” diye mırıldandım dehşete kapılmış bir ifadeyle. “Çantalarım arabada kalmıştı!” diye telaşlandığımda Eymen gülerek karşıma dikildi.

“Sakin ol. Saruhan hepsini kanepenin arkasına bırakmış,” dediğinde elimi göğsüme bastırıp rahat bir nefes aldım.

“Adi herif. En azından o kadarını düşünebilmiş,” diye söylenerek ayağa kalktığımda Eymen keyifle gülüyordu.

“Neden arabayı İsmail abiye götürdü?” diye sorarken, salondan çıkıp mutfaka gitti. Yine de sorusuna cevap vermek için geri gelmesini beklemedim.

“Domuz çünkü!” dedim öfkeyle. “Beni cezalandırmak için arabamı parçalattı.”

“Şaşırmadım,” dediğinde salona dönmüştü. Saruhan’ın hep böyle bir insan olduğunu öğrenmek keşke içimi rahatlatacak bir bilgi olsaydı fakat rahatlamak şöyle dursun, âdeta ürpermiştim. Bir insan kötülüğü nasıl bu kadar severdi?

Hayretle kaşlarımı kaldırarak, “Hep mi böyleydi?” diye sordum.

“Zamanla oldu diyelim,” diyerek omuz silktili. “Zaman... Yaşadıklarımız... Yaşadıkları onu böyle bir insan olmaya zorladı.”

“Yaralı bir geçmişi olduğunu tahmin edebiliyorum elbette ama...” İnsanların acılarından ya da zayıf yönlerinden bahsederken, en nefret ettiğim insana karşı bile ister istemez yumuşuyordum. “Yine de kendini düzeltebilir. Karşısındaki insanlara karşı daha saygılı ve sevecen yaklaşmayı deneyebilir. Böyle olmak onun tercihi. Bu sert adam onun maskesi.”

“Umarım bunları Saruhan’dan beklemiyorsundur,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“O kadar mı kötü?” diye sordum merakla.

“Kötü demeyelim de... Duygularını yansıtmaktan hoşlanmayan, içe dönük, hırçın ve biraz da sinirli bir insan desek daha doğru olur,” dedi.

Dudağımın kenarı düşünceli bir tavırla kıvrıldı. “Kardeşim dediğin insan hakkında kötü konuşmak istememen normal tabii,” derken koltuğun arkasındaki çantamı aldım.

“Gerçekten diyorum.” Aceleci bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Onu tanısan neden bahsettiğimi çok iyi anlarsın. Saruhan kötü biri değil,” diye açıklamaya çalıştı ama nefesini boşa tüketiyordu. Saruhan’la tanıştığım günden beri sergilediği tavır ve yaptıklarını düşününce söylediklerinin hiçbir inandırıcılığı kalmıyordu.

Konuyu daha fazla uzatıp kardeşi gibi seven birine Saruhan’ı anlatmaya niyetim yoktu. En iyisi hazırlanıp bir an önce evden çıkmaktı. En azından İpek ve Saruhan gelmeden çıkmış olsak iyi olurdu.

Çantamdaki tişörtlerden birini çıkardıktan sonra Eymen’e döndüm ve omzumun hizasına doğru kaldırdığım tişörtü göstererek gülümsedim.

“Hazırlansam iyi olur.”

Eymen ne demek istediğimi anladığında, “Ah, doğru!” dedi. “Ben de hazırlanayım, daha sonra çıkarız.”

Başımla onayladıktan sonra Eymen odalardan birine girip kapısını kapatana kadar öylece arkasından baktım.

İki gündür yaşadıklarımın ağırlığını taşıyan kirli kıyafetlerimden hızlıca kurtulduktan sonra seçmekle uğraşmak yerine çantanın en üstünde, giyebileceğim uygun ne varsa çıkardım ve koltuğun kenarına bıraktım.

Günlük giyime uygun bir kot ve kazakla hazırlığımı tamamladıktan sonra saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaparak topladım. Duş almayı çok istesem de yabancı bir evde kendimi rahat hissedemezdim. Bir gün daha dayanabilirdim en azından.

Çantamla işim bitince, diğerlerinin yanma bırakıp Eymen’i beklemeye koyuldum.

Çok geçmeden, Eymen’in koridordaki ayak seslerini duyup ayağa kalktım. Salonun kapısına geldiğinde tarzını incelemekten kendimi alamadım.

Siyah bir *boyfriend* pantolonun üstüne gri bir tişört giymişti. Taktığı kırmızı berenin kenarlarından sarkan kumral bukleleri hem sevimli hem havalı bir görüntü katıyordu. Kırmızı *Converse* ayakkabılarına bakınca kıkırdadım. Bir hırsız için fazla sevimliydi. Ve çorapları... Siyah zemin

üzerinde kırmızı ve gri renklerle işlenmiş kelepçeler Eymen için oldukça manidar görünüyordu.

“Tarzına bayıldım,” diyerek, salonun kapısına doğru ilerlerken, Eymen arkasını dönüp duvardaki boy aynasından kendisini inceledi.

“Sahiden mi?” diye sorarken beresini düzeltmekle uğraştı.

“Evet, çok tatlı olmuşsun,” dediğimde başını sallayarak teşekkür etti.

“Sen de çok güzel görünüyorsun.”

En azından birinden güzel sözler duymak gülümsetmişti. İçtenlikle, “Teşekkür ederim,” dedim.

Zihnim durmak bilmiyordu. Saruhan’ın kabalığını düşünmeden edemiyordum. Bir yanım derdinin benimle olduğunu söylerken diğer yanım hayata karşı bir meselesi olduğunu söylüyordu ama atladığım bir nokta vardı. Eymen de Saruhan’la büyümüştü ve aynı işi yapıyorlardı. Peki, Eymen neden karşısındaki insana, gerçekten insanmış gibi davranıyordu?

“Çıkalım mı?”

Eymen doğrudan çıkış kapısına yönelince, peşinden gitmeden önce göz ucuyla aynadan kendime bir bakış attım. İdare ederdi.

Apartmandan çıktığımızda gözlerim arabamın olduğu yere kaydı. Şimdi bir başka araba park edilmişti. Düşünmek istemiyordum ama Saruhan’ın bu yaptığını bir türlü hazmedemiyordum. Bu cüreti nereden bulmuştu? O araba benim için çok değerli olabilirdi. Manevi anlamı olabilirdi. Nasıl bu kadar düşüncesiz davranırdı? Tavırlarını ve kabalığını bir şekilde anlayabilirdim fakat bu yersiz cüreti alttan alınacak bir şey değildi.

“Eğer kardeşin arabamı rahat bıraksaydı şimdi onunla geziyor olabildik,” diye iğnelediğimde, Eymen sıkıntılı bir şekilde dudaklarını büzdü.

“Saruhan’ı sorgulamaya kalkarsan beynin yanar. Yapma,” diye saçma bir tavsiye verdi.

Çatıgım kaşlarımın altından öfkeyle Eymen’e baktım. “Ben uyurken arabamı parçalatmaya götüren birine karşı nasıl olmamı bekliyorsun?” diye sorduğumda öfkemin hedefinde olduğu için afalladı.

“Haklısın da elden ne gelir ki? Yani sonuçta... Aman, ne bileyim ya! Birbirinize düşüp dövüşmeyin diye arayı yumuşatmaya çalışıyorum işte,” diyerek omuz silktikten sonra ağır ağır merdivenleri inmeye başladı.

“Sence bizim yumuşayacak bir aramız var mı?” diye sorarken kaldırımda yürümeye başlamıştık.

“Sahi, niye böylesiniz? Üç günlük dünyada sevişmek varken dövüşmek niye?” diye sordu ciddiyetle.

“Sevişmeye olan düşkünlüğün akılcı olmaz gerçekten,” diyerek alay ettim. Keyifle sırtarak beresinin kenarlarından çıkan saçlarını düzeltti.

“Sevişmeye düşkün demeyelim de dünya nimetlerinden faydalaniyor diyelim.”

“Keşke kardeşin de senin gibi neşeli olsa.”

“Madem birbirinize katlanamıyorsunuz, ne diye birliktesiniz?”

Eymen’in sorusunu kendime yönlendirdim ve içimde fırtınalar koptu.

“Mecburiyet diyelim,” diye geçiştirerek önüme döndüm. “Eğer şartlar başka olsaydı değil Saruhan’la aynı ev, aynı şehirde bile yaşamak istemezdim ama mecburum.”

“O kadar çok mu nefret ediyorsunuz ya?” diyerek hayretle yüzüme baktı.

“Nefret etmiyorum. Nefret güçlü bir his. Saruhan benim için o kadar değerli değil.”

Saruhan nefret etmeye değer biri değil. Tam bir hayal kırıklığı.

“Ne diyeyim ki... Sıçtık. Saruhan yetmezmiş gibi bir de sizin kavgalarınızı mı çekeceğim ben?” Ağlamaklı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Eymen Demiröz’ün de bir canı var, be kardeşim!”

“Soyadın Demiröz mü?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Ne olsun isterdin? Soyadın, soyadım mı olsun, Armin?” diyerek çapkın bir ifadeyle kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirdiğinde kıkırdadım.

“Hayır!” derken gülmeye devam ettim. “Yani istersen olsun da... Of, kafamı karıştırdın!” dediğimde gülmeye başladık.

“Sorun değil, alışığım. Kafasını karıştırdığım ilk kişi değilsin. Emin ol, son da olmazsın.” Çapkın bir gülüşle göz kırpıp adımlarını hızlandırdı. Apartmanın olduğu sokaktan ayrıldığımızda nereye gittiğimizi bilmeden Eymen’e eşlik ediyordum. “Özellikle gitmek, görmek istediğin bir yer var mı?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

Eskişehir’e ilk kez geliyordum ama şehir turu yapmak isteyeceğimi sanmıyordum. Tilkiler yeterince kafamın içinde dolaşıp, zihnimi yorarken bir de şehir gezisiyle yorulmak istemiyordum. “Boş boş yürüsek de olur, fark etmez,” diye mırıldandım.

“O hâlde biraz dolaşır, bir yerde kahve içeriz. Acıkırsak bir şeyler yer, daha sonrasına bakarız,” diyerek basit bir plan yapması hoşuma gitti. “Anlat bakalım. Nasıl tanıştınız? Saruhan seni nereden buldu?”

“Saruhan beni bulmadı. Ben belamı buldum,” deyince bir saniyelik suskunluğun ardından gülmeye başladık. “Emin ol, karşında dünyanın en tehlikeli kadını duruyor. Hayat boyu yaşadıklarım yetmezmiş gibi son birkaç haftadır neyin içine düştüğümü ben bile idrak edemiyorum.”

“Anlat işte, bekliyorum!” dedi merakla. “Bakalım senin hikâyen neymiş, öğrenelim.”

“Aslında Saruhan’la ilk üniversitede tanıştık. İnanır mısın bilmem ama dünyanın en klişe sahnesiydi. Çarpışarak tanıştık!” dediğimde Eymen şaşkınlıkla yüzüme baktı.

“Ne?” Hayretle elini ağzına kapadı. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır, çok ciddiym,” dedim başımı sallayarak. “Çok saçma, değil mi?”

“Saruhan’ı öyle bir sahnede hayal bile edemiyorum,” derken gülmeye devam etti. “Peki, sonra? Elindeki kâğıtlar yere savruldu, toplarken de parmaklarınız birbirine değdi ve âşık mı oldunuz?” diye alay ettiğinde benzeri bir şey yaşadığımız için daha çok güldüm.

“Dönem ödevimi yetiştirmek için kampüste koşuyordum. Sonra Saruhan’la çarpıştık ve çantam yere düştü. Çantamı yerden alıp verdi ve gitti.”

Hikâyemizin aşk kısmı hariç hepsi klişeliğe uygundu.

“Klasik Saruhan,” diye alay etti. “Romantik bir sahnede ne işi varsa zaten.”

“İnan bana, hiç romantik değildi zaten. Üstelik onun yüzünden ödevimi yetiştiremeyecektim. O andan beri de beni delirtiyor zaten.”

“Yani anlamadığım şey... Sokakta çarpıştıktan sonra buluşup *hadi, hırsız ekibi olalım* mı dediniz?”

Eymen bunu sormakta çok haklıydı ve benim söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Yaşadığımız her şey mantıksız ve sıra dışı geliyordu. Özellikle dolandırılan bir kadının aynı gün bir hırsız çetesi liderine güvenmesi aptallık gibi görünüyordu.

“Daha sonra okuldan çıktım ve Sinan’la buluştuk. Önüme oldukça yüklü miktar bulunan bir banka kartı bıraktı. Ortak kullanıma açık

olduğunu, dilediğim zaman o parayı kullanabileceğimi söyledi,” diye anlatmaya devam ederken Eymen araya girdi.

“Sakın bana kendi biriktirdiğin parayı o hesaba aktardığını söyleme,” dediğinde kendimi daha da aptal gibi hissettim.

Utançla başımı eğerken, “Evet, kendi biriktirdiğim parayı o hesaba aktardım,” diye mırıldandım.

Eymen hayrete düşmüş bir ifadeyle, “Armin, sana inanmıyorum!” dedi. “Bu aptal oyuna nasıl kandın? Çok kötü.”

“Biliyorum ama...” dedikten sonra duraksadım. “Beni sevdiğine inanmıştım.” Pişmanlığımın sesime yansıdığı rahatlıkla duyulabiliyordu.

“Şeytanın aklına gelmez,” diye söylendiğinde kaşlarımı çatarak Eymen’e baktım.

“Daha sonunu getirmeden senin aklına geldi ama,” diye iğnelediğimde gururlu bir gülüş yer etti yüzünde.

“Tatlım, *şeytanın aklına gelmez*, dedim. Eymen’in değil,” dediğinde keyifle gülüşüne karşılık verdim. “Peki, Saruhan?” dedi birkaç dakika sonra. “O nasıl dâhil oldu bu işe?”

İşte orası anlatamayacağım kadar uzun, Eymen.

“Saruhan’la komşu olduğumuzu söylesem inanır mısın?”

Cümlemi tamamladığım gibi Eymen şaşkınlıkla çığlık attı. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Yeter artık!” diye bağırды. “Şaşırmak istemiyorum. Komşusunu ekibe mi aldı yani? Kafayı mı yedi bu adam?”

Eymen başımı iki yana salladığımda sustu. “Hayır, öyle değil, dinle!” Saçımı hızlıca kulağımın arkasına taradım. “Dolandırıldığımı öğrendikten sonra intihar etmek istedim. Balkonda otururken de Saruhan geldi ve beni öyle sinirlendirdi ki intihar etmekten bile vazgeçtim.”

“Klasik Saruhan. Tam bir manipülatif!” dediğinde kaşlarımı çattım. “Dikkat dağıtmakta üstüne yoktur.”

“Sonra nasıl olduysa insanlığı tuttu ve bana yardım edebileceğini söyledi,” dediğimde yüzünü buruşturdu.

“İyi, hoş da... Neden seni ekibe almak istedi? Paranı kurtarmak için sana ihtiyacımız yok ki!” diyerek mantıklı bir fikir daha öne sürdü. Eymen sandığımdan çok daha zekiydi. “Aksine Sinan’ın peşinden koşarken sen ayak bağı olursun bize,” dediğinde yüzümün hâlini görüp durumu toparlamak için aceleyle devam etti. “Şey... İş bilmediğin için ne yapacağını bilemezsen panik olursun yani. O yüzden öyle dedim.”

“Anladım, sorun yok,” dedim gülümseyerek.

“Çok garip,” diye mırıldandığında gereken açıklamayı yapmak zorunda hissettim.

“Şöyle... Bir şekilde ailemin zengin olduğunu öğrenince yardım etmekten vazgeçti ama ben Saruhan’ın hırsız olduğunu öğrenince birlikte çalışmak istediğimi söyledim.”

Eymen kocaman açtığı gözlerle duyduklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. “Neden böyle bir şey istedin?” diye sorduğunda şaşkınlıktan sesi tizleşmişti. “Manyak mısın? Madem zengin bir ailen var, ne diye bu hayatı seçiyorsun?”

“Çünkü sahip olduğumu sandığı o zengin aileye hiçbir zaman sahip olmadım,” diye açıkladım vakit kaybetmeden. “Saruhan’a söylemedim ama istediğim şey paramı almak değil aslında. Güçlü olmak. Nasıl olacağını öğrenmek ve başta canımı yakanlar olmak üzere kötü insanlarla savaşmak istiyorum.”

İntikam hırsıyla ağır ağır başımı salladım. Bana güvenmesini istedim. Çünkü onlar bana inanmak, güvenmek zorundaydı. Beni kabul etmesi için en masum bakışlarımla gözlerinin içine baktım.

Gözlerini kısıarak, “Sen çok sinsisin,” diye mırıldandı. “Saruhan duysa bu hiç hoşuna gitmez.”

“Daha ilk günden birlikte çalışacağımızı söyleyen oydu. Demeseydi. Bana ne!” diyerek omuz silktilim. “Ona söylemezsin ama değil mi?” Ciddi bir ifadeyle yüzüne bakarak cevabını bekledim.

“Söylersem şutlar seni.” Gayet dürüsttü. Endişeyle alt dudağımı dişlerken, “Ama ben şutlanmanı istemiyorum,” dediğinde sevinçle çılgılık attım.

“Çok teşekkür ederim.”

Minnettarlığımı göstermek istermiş gibi elini tutarken, gülümseyerek gözlerinin içine baktım.

“Ne demek,” dedi omuz silkerek. “Sonuçta böyle bir hayatı seçecek kadar aptalsan aynı zamanda eğlencelisindir de. Bu da bana yeter,” dediğinde tepkimi merak eder gibi göz ucuyla yüzümü inceledi.

Gülümseyerek, “İşte benim hayatım,” dedim teslim olur gibi. “Eğer izin verirsen... Benim de merak ettiğim birkaç şey var. Sorabilir miyim?”

Çekimser tavrım Eymen’in olumlu anlamda başını sallamasıyla dağıldı. “Sor bakalım,” dedi neşeli bir şekilde.

Çok fazla soru vardı. Eymen'in samimiyetine güvenerek soracaklarımdan rahatsız olmayacağını düşünüyordum. Derin bir nefesle ciğerlerimi doldurup, "Neden hırsızlık yapıyorsunuz?" diye lafı dolandırmadan sordum. "Sizi buna iten ne?"

"Eğer bizi orada burada çanta çalan, kuyumcu soyan, para için adam öldüren tiplerden sanıyorsan yanılıyorsun. Onu yapan Sultan'ın ekibindekiler. Biz bu yüzden kaçtık ondan. Yapmak istemediğimiz için."

"Peki, sizin işiniz ne?"

"Uzun yıllar onlara karşı savaştık. Ortada işlenen bir suç, yapılan bir kötülük varsa... Sırf parası olduğu için kendini güçlü görüp dilediği gibi at koşturanların icabına bakıyoruz. Dikkat ettiğimiz tek şey yaptığımız işler yüzünden masum, iyi insanların zarar görmemesi. Bunu sağlamadan hiçbir işe girişmiyoruz."

"Anladım," dedim sadece.

"Asıl hırsızlara, mafyalara, iş adamlarına karşı savaşıyoruz anlayacağın. Adaleti sağlayıp merdiven altındaki kötü fareleri zehirliyoruz."

Özellikle son söyledikleri karşısında içimdeki huzursuz taraf ikna olmuş, onlara karşı saygı duymaya başlamıştım.

"Peki, bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordum bu kez.

"Bunun için eğitildik. Sultan'ın kirli işleri için. Bu yüzden en iyi yaptığımız şey çalmak. Biz sadece bir suç örgütüne hizmet etmek yerine, bunu kötülere karşı kullanmayı seçtik." Saruhan'ın aksine Eymen her şeyi açıkça cevapladığı için mutluydum.

"İpek neden Sultan'a *annemiz*, dedi?"

"Bizi o büyüttü. Biz kimsesiz büyüdük, Armin. Sokaklarda, kötü adamlardan köşe bucak kaçan çocuklardık ve Sultan bize elini uzattı. Yanına alıp eğitti."

"Bunu, kendine bir hırsız çetesi oluşturmak için mi yaptı?" Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "Bu yüzden mi yardım etti size?"

"Gerçeği çok sonra öğrendik. Başta onun iyi bir kadın olduğunu, bize acıdığı için yanına aldığı ve bir anne gibi kol kanat gerdiğini sanıyorduk. Suç örgütü için bir çocuk ordusu oluşturuyormuş meğer."

Anlattıkça neşesi kaybolmuştu. Gözlerine ve sesine çöken hüznün rahatça görülebiliyordu.

"Sultan pis işlerini yapmamızı istedikçe ipler koptu ve bizi bir arada bulamasın diye yıllar önce farklı yerlere dağıldık. Yeni hayatlar inşaa ettik.

O günden beri ne görüşüyoruz ne de hırsızlıkla ilgileniyoruz. En azından ben sıradan bir hayat yaşıyorum diyebilirim.”

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığım için, “Ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye mırıldandım. “Çok üzgünüm.”

“Üzülme. Ondan yıllar önce kurtulduk,” diyerek başını eğdi. “Saruhan hariç.”

“Neden?” diye sordum hemen. “Saruhan neden kurtulamadı?”

“Bizi bırakması için Sultan’a bir bedel ödememiz gerekiyordu. Büyük bir bedel. Yokluğumuzu aratmaması gerekiyordu.” Kelimeler dudaklarından zorla dökülüyordu. Her kelimedede canı acıyordu sanki. “Saruhan, bizim özgürlüğümüze karşılık kendini feda etti. Biz kurtulabilelim diye onun yanına dönüp kalmayı seçti.” Bunları anlatırken yüzüme bakamıyordu. Üzgündü, çok üzgün...

Eymen’in çenesine yerleştirdiğim parmaklarımla başını kaldırıp yaşlarla dolu gözlerine baktım.

“Bunun için kendini suçluyorsun, değil mi?” diye sordum titreyen sesimle. “Bu fedakârlık ağır geliyor omuzlarına.”

“Çok ağır, Armin. Bugün, Saruhan’ın sırtındaki ve göğsündeki o izleri gördüm ya... Kafayı yedim. Gidip o kadını kendi ellerimle öldürmek istedim. Bizim için kendini feda eden kardeşime bunları yaptığı için ölmesini istedim.”

Gözünden bir damla yaş süzüldüğünde başparmağımla uzanıp sildim. “Eymen...” diyerek başladığım cümlemin devamında söyleyecek bir şey bulamayınca sustum. Bir kadın... Bir canavar, tırnaklarını genç bir adamın hayatına geçirmişti ve o genci karanlığına doğru sürüklüyordu. Buna ne denirdi ki?

Pişmanlıkla başımı sallarken, “Keşke sormasaydım,” dememle boynuma sarılması bir oldu. Yaslanacak bir omuza ihtiyaç duymuştu. Kimsesiz bir çocuktı ve ağlarken birinin gözyaşlarını silmesinin ne demek olduğunu bilmiyordu.

Yabancıydı, başını bir omuza yaslayıp ağlamaya.

Yabancıydı, kalbini birilerine açmaya.

Merak ettiğim çok fazla şey olsa da Eymen’i daha fazla yaralamak gibi bir niyetim yoktu. Nasılsa bundan sonra birlikteydik. Hırsızlık onların maskesiydi. Her ne yapıyorlarsa kötü insanlara karşı yapıyorlardı. Zalimlere karşı onlarla birlik olmak istiyordum. Sadece, sağlamaya çalıştıkları

adalete ve kendilerine borçlu oldukları hayatı almalarına yardımcı olmak istiyordum.

Biliyordum ki kendisine bir çocukluk borçlu olan tek kişi ben değildim. Saruhan, Eymen, İpek... Hepimiz kendimize borçluyduk ve bu borcu ancak birlikte ödeyebilirdik.

Eymen hızlıca toparlanıp gözlerini sildiğinde, yüzünde buruk bir tebessüm kaldı. "Ufak bir maceraya ne dersin?" dedi. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum fakat ifadesine bakılırsa eğlenceli bir fikri olduğu belliydi.

"Eğleneceksek neden olmasın?"

Neşeyle el çırttıktan sonra girmem için kolunu bana uzattı. "Çok eğleneceğiz," diyerek sırtıttığında yürümeye başlamıştık bile.

Boyu benden uzun olduğu için koluma girmemiş olsaydı muhtemelen geride kalırdım fakat kendisiyle birlikte beni de beraberinde sürüklediği için yan yana yürümeye devam edebiliyorduk.

"Ne yapacağımızı söylemedin hâlâ."

Sadece birkaç dakika geçmiş olsa da sabırsızlanmıştım. En azından bir ipucu verse hiç fena olmazdı.

"Hem sana şerefsiz bir hırsız olmanın ilk adımını öğreteceğim hem de bizimleyken lazım olacak birkaç makyaj malzemesi alacağız," dediğinde şaşırıp kaldım. "İnan bana, keyifli olacak, Armiko!"

"Armiko mu?" Kaşlarımı kaldırarak gülmeye başladım. Eymen'in neşesi bulaşıcı ve iyileştiriciydi. Onunla gerçekten çok yakın arkadaş olabiliydik. Keşke şartlar farklı olsaydı.

"Evet ama sevmediysen hemen yeni bir takma ad bulabilirim. Armo? Armik? Ari?"

Önerilerin hepsi birbirinden kötüydü. İlk söylediği de dâhil ama kötünün iyisi sayılırdı. "Lütfen Armiko de," diyerek, yüzümü buruşturunca dirseğiyle omzumu dürttü.

"Anlaştık, Armiko," dedi ve adımlarını daha da hızlandırdı. Sanırım arkasından koşmamı istiyordu çünkü bacakları sandığımdan daha uzundu ve yetişemiyordum.

"Daha ne kadar yürüyeceğiz?"

"Az kaldı. Hem merak etme, vakitlice eve döneriz. Eğer geç kalırsak Saruhan ağzımıza sıçabilir. İşin kötüsü, sen yenisin diye senin hakkını da benim ağzıma yapar," dediğinde iğrenerek yüzümü buruşturdum.

"İğrençti!" dedim başımı iki yana sallarken.

“Aman, sanki ne dedim? Alt tarafı *bok*, dedim, *sıçmak*, dedim. Bilmediğin şey sanki,” dedi göz devirerek. “Gereksiz kibarlığa gerek yok, Armiko. Biz dostuz seninle.”

“Bir şey diyeceğim.” Bu şaka ancak Eymen gibi birinin yanında aklıma gelebilirdi ve sadece onun yanında dile getirmekten utanmazdım.

“Evet, söyle.”

Meraklı bakışları yüzüme döndüğünde gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Hani senin adın Eymen ya...” Kendimi sıktığım için yanaklarım şiştiğinde elimi ağzıma götürdüm. Eymen’in adını duyduğumdan beri yapmak istediğim berbat bir şakaydı.

“Evet. Ne oldu?”

“*Amin*, diye mi yazılıyor?” diye sormamla kahkahayı patlatmam bir oldu.

Eymen yüzünü buruşturup, kusuyormuş gibi dilini çıkarırken gülmem daha da şiddetlendi.

“Senden sonra hayatımda daha boktan espri yapan bir insan tanıyacağımı sanmıyorum!” dediğinde gülmekten tek kelime edemiyordum. “İğrençsin, iğrenç!”

Kahkahalarım karnımı ağrıtmıştı. “Kabul et, kaliteli bir şakaydı!” dedim.

“Sus lütfen ya, şimdi imdat diye bağıracağım!”

Eymen’in gülmemek için kendini tuttuğuna yemin edebilirdim.

“Of... İçim çok rahadadı ama biliyor musun?” derken koluna daha sıkı tutundum. “Bunu yapmasaydım eğer içimde kalırdı.”

“Keşke içinde kalsaydı,” dedi tükürür gibi. “Neyse. Geldik, çıkartırma. Dik dur.” Sanki bu ânı bekliyormuş gibi duruşumu düzelterip ciddi bir ifadeyle mağazaya giriş yaptım. “İstediğin ne varsa bana söyle. Seksi kız makyajı, günlük makyaj, beş çayı makyajı, romantik akşam yemeği makyajı, Saruhan kudurtan makyajı... Hepsi için nelere ihtiyacın olduğunu söyle,” diye fısıldadı kulağıma eğilerek.

“O ne demek ya?” dediğimde birbirimize bakıp kıkırdadık ama hâlâ ne yapmaya çalıştığını anlamadığımdan kafam karışmıştı.

“Şşt! Güldürme!” İşaret parmağını dudaklarına bastırarak, beni susturduktan sonra reyonlardan birine yaklaşıp önündeki ürünleri dikkatle incelemeye başladı. Beni susturmak için kullandığı işaret parmağı alt dudağına

ritmik hareketlerle dokunurken, ürünleri tek tek eline alıp inceledi. “Bakalım burada nelerimiz varmış. Bence gözlerine bu renkler çok yakışır. Bakayım suratına,” dedi. Far paletini yüzümün yanına getirip bakışları renklerle gözlerimin arasında mekik dokudu. “Evet, yakışır bunlar, aldık.”

Adım adım diğer reyonlara doğru ilerledik. “Dudağına ruj, suratına fondöten, yanağına allık, göz altı ışıldağı, çene çıkarıcı kontür, biraz da fırça...” Tek kelime etmeme gerek kalmadan gereken birçok ürünü kucağında topladıktan sonra “İşte bu kadar!” diyerek keyifle bana döndü. Kucağında bir kozmetik dağı oluşmuştu ve bunlara verecek tek kuruş param olmadığına yemin edebilirdim.

“Eymen... Bunların çok pahalı olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye iyice sokularak fısıldadım.

“Biliyorum. Karışma sen, o işi bana bırak.” Kendinden emin tavrı beni susturmaya yetmişti. Heyecanla hırsızlık dersimi almayı bekliyordum. Kucağında taşımakta zorlandığı ürünlerle kasaya doğru yürürken, “Sakın tek kelime etme, tamam mı?” diye tembihledi.

Olumlu anlamda başımı sallayarak karşılık verdiğimde, kasiyer kız bu hareketimi kendisine yaptığımı ve onu selamladığımı düşünerek kocaman gülümsedi.

“Merhaba, hoş geldiniz,” dedi neşeli bir sesle.

Eymen, “Merhaba, hoş bulduk,” diyerek elindekileri kasaya bıraktı. “Hanımefendi, ben bunları geçen hafta kız arkadaşımın doğum günü için almıştım. Ama bilirsiniz, biz erkekler zevksiz ve kör olduğumuz için kız arkadaşımın tenine uymayacak tercihler yapmışım ve bu hiç hoşuna gitmedi. Ah... Ne aptalım, değil mi?” dedi üzgün olduğunu belirtmek ister gibi dudak büzerek. Kasadaki kadın dikkatle Eymen’i dinliyordu. “Ama zevksiz olduğum kadar dünyanın en şanslı adamı olduğum için böylesine anlayışlı bir kızla birlikteyim. Bunları iade edip onun seçtiği ürünlerle değişim yapmak istiyoruz. Mümkün müdür?”

Eymen’in rolünü böylesine iyi oynamasını, ayaküstü binlerce yalanı peşi sıra dizmesini dehşete düşmüş bir şekilde dinliyordum. Kasiyer kıza belli etmemek için yüzümde sahici olmasını umduğum gülümsememi hiç bozmadım.

Kadın aynı coşkulu tavırla, “Tabii ki!” dedi. “Fişinizi alabilir miyim? İade işlemini yapabilmek için lazım.”

“Şey... Söylediğim gibi. Ürünleri geçen hafta aldığım için fişini attım. Maalesef yanımda yok,” diye açıkladığında kasiyer kız dudaklarını birbirine bastırdı.

“Maalesef. Fiş olmadan işlem yapmam mümkün değil,” derken başını ağır ağır iki yana salladı.

“Ama... Bunlar gerçekten kız arkadaşımın istediği ürünler değil. Değiştirmeyi çok isteriz. Yardımcı olamaz mısınız sahiden?”

Yüzü öyle bir asılmıştı ki neredeyse gerçekten mağduriyet yaşadığına inanacaktım.

Kız umutsuz bir vaka gibi tekrar, “Maalesef,” dedi.

“Daha ambalajları bile üzerinde duruyor, bakın. Hiç açmadı,” diye üstelese de kadın başını iki yana sallamak dışında bir şey yapmadı.

“Bu şekilde yardımcı olamam,” dedi net bir tavırla. “Üzgünüm.”

“Neyse aşkım, gidelim o zaman. Hanımefendiyi de zor durumda bırakmayalım,” diyerek Eymen’in omzuna dokunduğumda üzgün bakışlarla yüzüme baktı.

“Gidelim,” diye mırıldandı ve kasaya bıraktığımız ürünleri toplamaya başladı. “En azından bir poşet verebilir misiniz rica etsem? Arabada bıraktık poşeti, elimizde taşımayalım.”

“Tabii.”

Kasanın alt kısmından bir poşet uzattığında ürünleri poşete koyup mağazadan ayrıldık.

Gülerek, “Sana inanmıyorum!” diye çığlık attım. “Bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi bu!”

“Bu, hırsızlığın ilk dersidir, Armiko. Çok basit bir numaradır. Filmelerde bile görebilirsin,” dedi göz kırparak. “Daha neler öğreneceksin, neler göreceksin... Bu hiçbir şey.”

“Heyecanla bekliyorum,” dedim neşeyle. Çok geçmeden, aklıma gelen düşünce tüm keyfimi kaçırınca yüzüm düştü. “Galiba bu hayata şimdiden alıştım. Sonra ayrılamamaktan korkuyorum.”

“Bizim buralar böyledir. Girince çabuk alışıyorsun, tabii ölmezsen.”

Alaycı bir şekilde burun kıvrıdığında kıkırdayarak önüme döndüm. “Bir dakika ya,” dedim aklıma gelen soruyla. “Alarmlar? Ürünlerin alarmları neden ötmedi?”

“Çünkü seninle konuşup, ürün seçerken, bir yandan da alarmları söküp reyonlara yapıştırıyordum.”

Afacan bir gülüşle yüzü aydınlanınca, gülmeden edemedim. “Sana inanmıyorum!” dedim gülmeye devam ederek.

“Bu da sana bir ders olsun. En ufak detayları bile asla atlama!”

Göz kırparak yürümeye devam ettiğinde peşinden gittim. Onlara bu kadar kısa sürede alıştığım için kalbimin üzerinde bir baskı hissettim ve gülüşüm soldu. Günü geldiğinde onlardan ayrılmak zorunda olacağım için mutlu değildim.

Eymen’le birlikte salona girdiğimizde, İpek’le Saruhan’ın içeride olduğunu görünce gülüşüm yavaş yavaş kayboldu. Şaşkınlık ve çok az öfke dolu bakışlarla Saruhan’a baktım.

“Neredeydiniz?” diye sordu tok sesiyle. “Geç kaldınız.”

Eymen sahte bir neşeyle, “Biraz gezip dolaştık,” dedi. “Armin’e şehir turu yaptırdım.”

İpek omzunun üstünden Eymen’le bana bakarken, “İyi yapmışsınız,” dedi. “Hoş geldiniz.”

Gülümseyerek, başımı sallamak dışında bir şey yapmadan Saruhan’a döndüm.

“Gel,” derken yeşillerini yüzüme diktiğinde sanki onu yıllardır görmüyormuşum gibi gerildim. Neler olduğunu anlayabilmek için koltuktaki boş köşeye usulca oturup bekledim. O sırada Eymen de her zamanki yerine, tekli koltuğa geçti.

Orta sehpanın üzerinde duran çantayı işaret ederek, “Bu senin,” dedi.

“Ne bu?” diye sorduğumda merak dolu bakışlarım çantaya dikilip kalmıştı.

“Burcu’nun mücevher setini bozdurdum. Sinan’ın çaldığı paranın üstüne bunu da ilave edersin,” dedikten sonra ayağa kalktı ve teşekkür etmeme fırsat vermeden salonun çıkışına doğru yürümeye başladı. “Peşimden gel.”

Bunu kime söylediğini anlamadığım için merakla diğerlerine baktım. İpek'in gözleri üzerimdeyken usulca başını salladığı için bahsettiği kişinin ben olduğumu anlamış oldum.

Eymen de hemen, "Git hadi," diye fısıldadı.

Aceleyle yerimden kalkıp koşar adımlarla Saruhan'ın peşine takıldım. Çoktan evden ayrılmış ve çıkarken de kapıyı açık bırakmıştı. Telaşlı adımlarla merdivenleri indim ve çok geçmeden apartmanın dışında, Saruhan'ın yanındaki yerimi aldım.

"Bizimle olmak istediğini söyledin," diye konuşmaya başladığında yüzüme bakmıyordu.

"Evet," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Sana son kez soruyorum," dediğinde gergin görünüyordu. "Bunu bir daha sormayacağım çünkü."

"Dinliyorum," derken aynı şekilde duruşumu dikleştirip ciddi bir tavra büründüm.

"Bizimle olmak istediğine emin misin? Çünkü bizimle devam edersen bunun geri dönüşü olmaz."

Nihayet bakışları benimle buluşmuştu. Hiç düşünmeden başımı olumlu anlamda salladım. Düşünürsem korkacağımı biliyordum çünkü. Düşünmek korkakların, harekete geçmek ise aptalların işiydi ya da cesurların. Aptallık da cesaretti aslında ve ben aptal bir cesur olmazsam onlarla birlikte olamayacağımı biliyordum.

"Nedenini sormayacağım. Sadece şunu istiyorum senden, *hayatta kal*."

"*Hayatta kal*," diye tekrar ettim benden istediği şeyi. "Anladım."

"Ve son olarak..." dedikten sonra cebinden bir anahtar çıkarıp bana doğru uzattı. "Geçmişine dair hiçbir şeye tutunma. Onlar seni aşağı çeker. O külüstür de geçmişine aitti, kurtulman gerekiyordu. Al şimdi. Yeni hayatına, yeni arabanla *merhaba*, de."

Elinde tuttuğu arabanın anahtarına şaşkınlıkla bakarken hislerimin ağırlığı karşısında bir süre hareketsiz kaldım.

"Bu... Na- Nasıl?" diye kekeledim.

"İpek'in hediyesi diyelim," dediğinde şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Saruhan'a ufak bir tebessümle teşekkür ettim.

Parmaklarının arasında tuttuğu anahtarı elinden aldıktan sonra, "Hangisi?" diye sorarken başımı sokaktaki arabalara çevirdim.

“Bu,” diyerek çenesinin ucuyla hemen önünde durduğumuz, son model kırmızı *Mercedes*’i işaret ettiğinde şaşkınlıktan bayılmak üzereydim.

Saruhan’ın külüstür dediği arabam gerçekten eski ve kötü bir modeldi. Şimdiyse avucuma bıraktığı anahtar son model bir *Mercedes*’e aitti. Gecenin ortasında ısıltı ısıltı parlayan, harika bir arabaydı. *Benim arabam.*

“Ama bu çok pahalı değil mi?” derken heyecanla kapısını açtım ve hayranlıkla incelemeye koyuldum.

“Hediyelerin fiyatı tartışılmaz,” dedi hemen arkamda dururken. “Bu, bizim sana hoş geldin hediyemiz.”

“Teşekkür ederim,” dediğimde başını sallamakla yetindi.

“Arabayı incelemen bittiyse çıkaralım artık,” diyerek bir adım geri çekildi. “Konuşmamız gereken önemli bir konu var çünkü.”

“Nedir?” diye sordum merakla.

“Yarın akşam önemli bir iş var. Bunun detaylarını konuşmamız lazım ve sen de bizimle olacaksın,” dediğinde sokak lambalarının aydınlattığı yeşillere tekinsiz bir his çöktü. Korkuyla yutkunmamı görmüş gibi dudaklarının kenarları kıvrılırken iri dudakları bir kez daha aralandı. “Yarın akşam ilk işine çıkacaksın. Hazır mısın Kafes Kuşu?”

9

Yanlış Hamle

Saruhan, her geçen gün biraz daha aklımı bulandırıyor. Zihnimde kurduğum terazi onun dengesiz davranışlarını tartarken peşinden sessizce merdivenleri tırmanıyordum.

Daha bu sabah beni cezalandırmak için arabamı parçalatmışken yeni araba hediye etmek neyin nesiydi?

Onun dengesizliğine akıl ermezdi. En iyisi düşünmemekti. Elbette zihnim bir an bile boş durmadığı için Saruhan'ı bıraktığım an yeni bir endişe içimde peyda oldu. Yarın akşam ilk işime çıkacağımı söylemişti. Hiçbir şey bilmeden ne işe yarardım ki?

Nasıl başarılı olacaktım?

Başarısız olma korkusu içimi büsbütün ele geçirince korkuyla dudaklarımı dişledim.

Saruhan'a güven. Saruhan'a güven. Saruhan'a güven.

Nasıl olduğunu bilmesem de kendimi bu şekilde telkin etmek bile içimi rahatlatmaya yetmişti.

Geniş omuzlarından sırtına kayan gözlerim sanki tişörtünün altındaki yara izlerini görebiliyordu. Her biri hafızama kazınmış ve oldukça canımı sıkıyordu. Bir insana -o insan Saruhan olsa bile- bunu yapan Sultan ve örgütünün ortadan kaldırılması gerekiyordu. Aklından neler geçirdiğini henüz bilmesem de bu savaştan galip çıkmalarını umuyordum.

Kimsesiz, küçücük çocukları suç örgütü için yetiştirmesi akıl alır gibi değildi. Masumlardan medet umması korkunçtu. Aynı dünyanın içinde korkunç insanlarla yaşıyorduk ve ben en çok bundan nefret ediyordum.

Keşke çocuklar ve masum insanlar, kötü insanlarla aynı hayatta nefes almasaydı.

Tüm bunların ağırlığıyla kalbim sızlarken, iç çekerek son basamağı da aştım ve evin önüne geldiğimizde, Saruhan'ın yanında durup kapının açılmasını bekledim.

Saniyeler içinde duyduğumuz ayak seslerinin ardından Eymen keyifli bir şekilde kapıyı açtı. Saruhan doğrudan içeri girdiğinde Eymen'le bir-birimize bakıyorduk. Eymen ne yaptığımızı sorar gibi usulca başını sallayınca, salona gitmek yerine Eymen'in yanında kalıp oyalandım.

"Nereye gittiniz?" diye fısıldadı.

Eymen'e doğru bir adım daha yaklaşıp, "İpek'le birlikte bana araba almışlar, inanabiliyor musun?" dediğimde mutluluğum sesime yansımıştı.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Kırmızı bir *Mercedes* hem de!" dediğimde çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. "Eski arabam, bunun çeyreği bile etmezdi."

"Hadi ya..." dedi Eymen. "Nasıl almış olabilirler ki?"

"Yine kızmasın diye hiç sormadım," dedim usulca.

"Benden gizli soygun mu yaptı bunlar, lan?"

Birden salona doğru yürüyünce, hesap soracağını sanıp korktum ve koşarak peşinden salona girdim. Neyse ki düşündüğüm gibi olmamıştı. Eymen her zamanki yerine geçip oturduğunda salonun girişinde tek başıma kalmış oldum. İpek'in bakışları bana döndüğünde Saruhan'ın biraz önce söyledikleri aklıma geldi.

İpek'in hediyesi...

Minnettar olduğumu belirten samimi bir gülüşle bakışlarına karşılık verirken, "Ben... Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Hediyen... Yani araba için," diye ekledikten sonra bakışlarım Eymen'le Saruhan'a döndü. "Hepinize teşekkür ederim."

Gülerek, "Rica ederim," dedi. "Çocuk oynacağıydı."

Gülüşüm saniyeler içinde kaybolurken İpek'in son söylediği yüzünden aklıma gelen ihtimalle elimde tuttuğum anahtarı fırlatmamak için zor tuttum.

"Yo- Yoksa bu..." Aklıma gelen ihtimal yüzünden kekeledim. Sorgulayıcı bakışlarım bir Saruhan'a bir İpek'e dönüp durdu. "Çaldınız mı?"

Birbirlerine bir bakış attıktan sonra İpek kendine engel olamayarak gülmeye başladı. Elini ağzına kapatıp, gülmeye devam ederken, “Gelsene, otur şöyle,” dedi. “Her şeyden önce yarınki işimizi konuşmamız gerek. Aynı zamanda arabanın nereden çıktığını da anlamış olacaksın.”

En az kafamın içi kadar dağınık olan odanın içinde kendime oturabileceğim bir yer buldum. Arabanın anahtarlarını sehpanın üzerine bıraktıktan sonra gözlerim İpek’e odaklandı.

“Sizi dinliyorum.”

“Öncelikle yeni araban hayırlı olsun ve aramıza hoş geldin.”

İlk gördüğümde ondan hoşlanmayacağıma emindim fakat tüm ön yargılarımı yıkmak üzereydi. Samimiyeti en az Eymen’inki kadar içtendi. Dışlanacağımı düşündüğüm bir ekip tarafından böylesine kabul görmek işimi fazlasıyla kolaylaştırıyordu.

“Teşekkür ederim, yeniden...” diye mırıldandım.

“Eğer herkes hazırsa başlayalım?” Teker teker yüzümüze bakarak devam etmek için onay aldıktan sonra öne doğru kaydı ve anlatmaya başladı. “Aylardır üzerinde çalıştığım bir iş var. Dışarıdayken Saruhan’a biraz bahsettim ama şimdi tüm detaylarını anlatacağım,” dedikten sonra kucağındaki dosyayı sehpanın üzerine bıraktı. “Bu iş çok önemli. Sabah bahsettiğim iş. Bunu tamamlamadan Saruhan’ın planına geçmek istemedim açıkçası.”

Göz ucuyla Saruhan’a baktığımda gergin bir ifadeyle İpek’i dinlediğini gördüm. Kaşlarının ortasında beliren çukur hiddetliydi. Kollarını dizlerine yaslayıp parmaklarını birbirine kenetlemiş hâlde İpek’e odaklanmıştı.

Eymen heyecanlı bir şekilde kıpırdanırken, “Çok merak ettim, umarım aksiyonlu bir iştir!” dedi. “Genelde senin bulduğun işler huzurevi soymaya benziyor, İpek. Bu yüzden sana güvenemiyorum.”

Eymen’in alaycı ifadesine karşılık göz devirdi fakat çok geçmeden ciddi tavrına yeniden büründü. “Bu sefer önemli bir iş,” dedi Eymen’e bakarak. “Bizim için yapması çok basit ama anlamı çok büyük.”

“Sadede gel artık.”

Eymen sabırsızca yanaklarını şişirerek başını geriye attığında ona hak vermiştim. İpek herhangi bir şey söylemek yerine biraz önce sehpanın üzerine bıraktığı dosyanın kapağını açtı. İlk sayfanın üstünde duran fotoğrafı alıp önümüze bıraktı.

“Melisa Doğan.”

Saruhan fotoğrafı eline alıp dikkatlice inceledikten sonra bana uzattı. Hızlı uyum sağladığım belli olsun diye parmaklarının arasında tuttuğu fotoğrafı hemen aldım.

Fotoğrafta gördüğüm tek şey genç ve güzel bir kızdı. Sapsarı saçları, tatlı gülüşü ve beyaz teniyle âdeta ışıldıyordu. Kızın kim olduğunu merak ederek, daha fazla oyalanmadan fotoğrafı Eymen'e uzattım. O da bizim gibi birkaç saniye inceledikten sonra fotoğrafı yerine bıraktı.

"Kim bu Melisa Doğan?"

Üzüntülü bir şekilde iç çekerek, "Geçen sene intihar eden genç bir üniversite öğrencisi," dedi. "Aynı sınıftaydık." Böylece İpek'in üniversite okuduğunu da öğrenmiş oldum.

Sessiz kalmak yerine olaya dâhil olmak için, "Peki, neden intihar etmiş?" diye sordum.

"İntihar değil, cinayet!" Sesinde bu kez hüznün değil, öfke baş göstermişti. "Ülkedeki pek çok kadın cinayetlerinden biri de Melisa. Sadece birkaç gün konuşuldu ve unutuldu ama ben unutmadım. Ailesine bir söz verdim ve onun intikamını almak istiyorum. İşte planımız burada başlıyor."

İpek'e karşı duyduğum saygı ve hayranlık tam da bu dakikadan sonra başlamış oldu. İlk andan beri güçlü bir kadın olduğu her hâlimden beliyken bir de diğer kadınların yanında olması takdiri hak ediyordu. Ön yargılarımın tamamını yıkıp geçmişti bu hareketiyle.

Saruhan aynı sakinlikle, "İş nedir?" diye sordu.

Dosyadan yeni fotoğraflar çıkarırken, "Hedefimiz bunlar," dedi.

Melisa'nın fotoğrafının üstüne koymaya çekindiği diğer iki fotoğrafı Saruhan'dan sonra elime aldım. Fotoğraftaki adamlardan biri genç, diğeri yaşlıydı.

"Âdem Yavuz ve oğlu Burak Yavuz," derken İpek'in dişlerini sıkıldığını gördüm. "Üniversitenin bahar şenliğinden sonra öğrencilerden birinin evinde, kalabalık bir ekip olarak eğlenceye devam etmiştik. Ben dâhil neredeyse sınıftaki herkes o partiye katılmıştı çünkü çocuk çok zengindi. Melisa'yla birlikte katılmıştık ama çok geçmeden ayrı takılmaya başladık."

"Lütfen tahmin ettiğim şey olmasın," diye mırıldandı Eymen.

"Partide Melisa'nın Burak'la takılmaya başladığını gördüm. Çocuğun dans ederken gösterdiği yakınlıktan ve Melisa'ya bakışlarından

hoşlanmamıştım. Sürekli kızı kendine çekiyor, bastırıyor, ayrılmıyordu. Melisa da sarhoş tabii. Dünya umurunda değil.”

“Hayır, ya,” dedi Eymen yeniden.

“Sonra bunlar bir ara gözden kayboldu.”

Devamını anlatmak istemiyor gibiydi İpek. Sustu ve büyükçe yutkunurken o akşama gitti sanki.

“Sonra?” dedi Saruhan.

“Ne kadar arasam da Melisa’yı bir türlü bulamadım. Ta ki birkaç saat sonra üçüncü kattan aşağı atladığını duyana kadar. İntihar etmiş. Genç bir kız, herkesin eğlendiği ve çok hevesli olduğu bir partide neden intihar eder?”

“Orospu çocuğu,” dedi Eymen dişlerini sıkarak. “Orospu çocuğu!” Öfkeyle koltuğun kenarına sağlam bir yumruk indirdiğinde ağlamamak için bakışlarımı yukarı çevirdim.

“İnanamıyorum,” diye mırıldandım titreyen sesimle. “İnsanların bu kadar aşağılık olmasına inanamıyorum.”

“Peki, sonra?” diyen Saruhan, soğukkanlı bir şekilde planın tamamını dinlemek istiyordu. Öfkeli olduğu yüz hatlarının gerginliğinden belliydi.

“Gizli ifadeyle Burak Yavuz’un bir şekilde gözaltına alınmasını sağladım. Sonra ne oldu, biliyor musunuz? Babası, biricik oğlunu parayla temize çıkardı. Bir iki gün sonra elini kolunu sallaya sallaya gzmeye devam etti. Malum, güçlü olan daima güçsüzü ezer. Hele ki para gücün varsa...”

“Şaşmaz!” dedi Eymen araya girerek. “Sıçtığının dünyasında para deyince akan sular durmazsa olur mu?”

“Bu yaptığım planla ikisini de ölmekten beter edeceğim.”

“Plan nedir?” Saruhan’ın sessizliği tehlikeliydi. İçinde kopan fırtınaların gürültüsünü rahatlıkla duyabiliyordum. Öfkesi zehir olup havaya karışmıştı ve aldığım her nefeste ciğerlerimi sızlatıyordu.

“Âdem Yavuz, ünlü projelerin vazgeçilmez mimarı. Ülkedeki projeler dışında bir de yurt dışındaki inşaat firmalarıyla bağlantısı çok güçlü. Servetinden bahsetmek bile istemiyorum.” İpek, planın en can alıcı yerine geldiğini belirtir gibi başını kaldırıp, keyifle sırtarak bize baktı. “Geçen yılın şubat ayında beş yüz villalık dev bir projeye imza attı. Sadece mimarlığını üstlenmekle kalmayıp bu projenin yatırımcılarından biri oldu. Anlayacağınız varını yoğunu bu işe yatıracak. Kazancı ise dudak uçuklatacak türden.”

“Peki, ne yapacağız?” diye sorduğumda kalbim düzensiz bir heyecanla atıyordu.

“Âdem Yavuz, bundan üç sene önce bir anlaşmaya daha imza atarak Acarlar Holding’in projelerini kendine çekti. İnşaat firması son anda onlarla çalışmaktan vazgeçince adamlar batmanın eşiğine geldi. Hâlâ da toparlandıkları söylenemez.”

İpek anlattıkça Yavuz ailesinin yok olmasını diliyordum ve bunun için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırdım.

Eymen huzursuzca saçlarını karıştırırken, “Yazık ya...” diye söylendi. “Yemin ederim yazık.”

“Bu yüzden ne yapacağız, biliyor musunuz? Âdem Yavuz’un bu son projesini çalıp Acarlar’a teslim edeceğiz. Çok yakında, el sıkıştığı firmaya teslim etmesi gereken projenin çizimlerini kaybeden Âdem Yavuz, her şeyini kaybedip, iflas ederken Acarlar da böyle büyük bir projeye yükselişe geçecek.”

İpek tüm detayları düşünüp kusursuz bir intikam planı hazırlamıştı. Titizliğine ve zekâsına hayran olmamak elde değildi. Oturuşumu dikleştirip gözlerimi bir an bile İpek’ten ayırmadım.

“Tüm bu iflasın üzerine, Melisa Doğan’ın ailesi davanın yeniden görülmesi için dilekçe verecek. Hem de bu kez karartılan tüm delillerle birlikte. Bir yandan avukat tutacak gücü bile kalmayacak olan Âdem Yavuz’un çöküşünü, diğer yandan Burak denen aşağılığın hak ettiği cezayı almasını izleyeceğiz.”

“Bu kadar bilgiye hâkim olduğuna göre projeyi nasıl çalışacağımızı da düşünmüşsündür, değil mi?” diyen Saruhan arkasına yaslandıktan sonra ellerini koltuk kenarlarına yasladı. Parmakları koltuğun kenarında gergin bir ritim tutarken İpek dosyayı karıştırmakla meşguldü.”

“Âdem Yavuz projeyi teslim etmeden önce kafa dinlemek için tatile çıktı. Yanlış hatırlamıyorsam Samui Adası’nda. Çok uzaklarda. Burak ise evde yalnız kalıyor ve yarın doğum günü. Evinde devasa bir parti hazırlığında. Çok kalabalık bir ortam olacak.”

Eymen ellerini sıvazlarken, “Yarın akşam partileyeceğiz desene şuna sen!” dedi. Keyfi yerine gelmişti.

“Aynen öyle. Bizim de katılacağımız bu partide her birimize ayrı bir iş düşüyor. Hele ki Armin’e çok büyük iş düşüyor,” diyerek bana baktı. Son âna kadar sakinliğimi korumaya çalışsam da adımlı duymamla betim benzim atmıştı, eminim.

Eymen tatlı bir gülüşle, “Zeki kız ve kafası çalışıyor,” diye destekledi. “Her şeyi ilmek ilmek işlemiş resmen.”

İpek, Eymen’i duymazlıktan gelerek, “Burak’la dört aydır sevgiliyiz,” dedi.

“Ne?” Kendimi tutamayarak attığım çığlığın ardından tüm gözler üzerime döndü.

Eymen de vakit kaybetmeden, “Nasıl yani?” dedi. “Ne sevgilisi?”

“Bu kadar bilgiyi yoldan geçerken öğrenecek değildim. İçlerine sızmam gerekiyordu,” dedi arkasına yaslanırken. “Ben de sızdım.” Dudakları ke-yifle kıvrılırken yaptığından gurur duymış gibi usulca omuz silkti.

“Devam et,” diyen Saruhan’ı başıyla onayladı.

“Âdem’in bir çalışma odası var. Aile üyelerinin bile girmesi yasak. Her şeyini orada saklıyor çünkü. Eve hâkim olan tek kişi ben olduğum için projeyi ele geçirmek bana düşüyor. Bunun için dikkatlerin farklı yerlerde olması gerek ve orada da siz üçünüz devreye gireceksiniz.”

“Ne yapacağız?”

“Saruhan... Sen partide kargaşa çıkaracak ve dikkatleri üzerine çekeceksin. Armin ise Burak’la flört edip onu odalardan birine çekecek. Eymen de benimle gelip bilgisayarla telefona sızarak işimize yarar diğer tüm bilgileri ele geçirecek.”

Eymen kendinden emin bir şekilde arkasına yaslanırken, “Çocuk oyuncağı,” diye mırıldandı.

“Ev çok büyük. Burak’ın kesinlikle ayak altında olmaması gerekiyor. Armin, sana çok iş düşüyor, tatlım. Saruhan, sen de evin arka tarafında, havuz başında olay çıkarmalısın ki herkes orada olsun. Evin içinde ne kadar az insan olursa işim o kadar kolaylaşır.”

Saruhan öfkeyle ayağa kalkarken, “Tamam, kes,” diye çıkışarak İpek’in bitirmesine fırsat vermedi. “Plan bitti.”

İpek de ayağa kalkıp, “Bu tek şansımız, Saruhan!” deyince Eymen ve ben çocuk gibi ikisinin arasında kalakaldık.

“Yeni plan bulunur. Böyle saçmalık olmaz,” diye karşılık veren Saruhan, pencerenin önüne gidip, ellerini beline yaslayarak dışarıyı izlemeye koyuldu. Odayı ele geçiren sessizlik, Saruhan’ın öfkeli soluklarıyla sarsılı-yordu.

“Saruhan,” diye mırıldanarak ayağa kalktım. Birkaç adımla yanına ulaştığımda, onunla konuştuğuma pişman olacağımı hiddetli bir şekilde

inip kalkan göğsünden anladım. “Madem sizinle birlikteyim, üzerime düşeni yapmama izin ver. Sonuçta birinin bunu yapması gerekiyor.”

“Sen yapamazsın!” Hışımın arkasını döndüğünde, yeşillerini karartan öfkesi karşısında ürperdim. “Acemisin, başına bela alırsın.”

“Beni küçük göremezsin,” diye karşı çıktım. “Yapabileceklerimden haberin bile yok.”

Altın almak yerine bu şekilde üzerine gitmem onu daha da sinirlendiriyordu ama umursayacak değildim. Yaşama hakkı elinden alınmış bir kadının intikamı söz konusuysa kimsenin beni geri plana atmasına izin vermezdim.

“Melisa için yapacağım bunu. Bana engel olamazsın, Saruhan!” diyerek, son sözümü söyledikten sonra geçip yerime oturdum.

Saruhan dakikalarca sokağı izlemeye devam etti. Kendi içinde kurduğu mahkemede hakkımda alacağı kararı tartışıyor, sonuca varmaya çalışıyor olmalıydı fakat karar çoktan verilmişti. Ne yapacağımı söylemesine izin vermeyecektim.

“Devam edelim,” deyip bakışlarım İpek’e döndüğünde, onun da çekimser bakışları Saruhan’la buluştu.

Çok geçmeden Saruhan’a baktığımda, gözlerini kısmış bir şekilde beni izlediğini gördüm. Onun öfkesi bir yanardağı andırıyordu. Ne zaman patlayacağını kimse bilemezdi ve öfkesi yıkım getirirdi, belliydi.

Birkaç gün içinde onun nasıl biri olduğunu anlamıştım ama asıl sorun onun, benim kim olduğumu bilmemesiydi.

“Saruhan?”

İpek bir kez daha Saruhan’dan izin isterken bu kez hepimizin bakışları Saruhan’a çevrildi ve yerine dönene kadar ondan ayrılmadı.

Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek yerine döndü. Sert ve donuk bir gerginlikle, “Devam et,” dedi.

“Son olarak, çizimleri ele geçirdikten sonra Armin’i de alıp partiden tüyeceğiz. İşte, plan bu.”

Saruhan her an bir aksilik çıkaracakmış gibi etrafına bakıyor, öfkeyle parlayan hareleri beni yakıyordu. İçimi huzursuzluk kaplamıştı. Göz ucuyla sürekli Saruhan’a bakıyor ve sorun çıkarmayacağından emin olmaya çalışıyordum.

“Ertesi gün de çizimleri Acarlar’a satacağım. Bizim için de iyi bir kazanç olacak.”

İpek'in aynı zamanda kendi çıkarlarını da gözetmesi akıllıca verilmiş bir karardı.

"Acarlar'la fiyat konuştunuz mu?" diye sordu Eymen. Milyar dolarlık bir projeyi ne kadara satacağını merak ettim açıkçası. "Ne kadar verecekler projeye?"

"Ne kadar istersek," dedi omuz silkerek. "Bu bizim isteğimize bağlı. Onlar çek yazmaya hazır."

"Süper!" diyerek heyecanla ayağa kalktı Eymen. "Fiyatı sonra düşürürüz o hâlde."

İpek kaşlarını kaldırarak bize baktı. "Her şey anlaşıldı sanırım," dedi. "Tekrar edebilirim, gerek var mı?"

Saruhan yeniden ayaklanarak, "Bunu Armin olmadan halledebiliriz," dedi. "Onun gelmesine gerek yok."

"Hayır, geleceğim!" diye karşısına dikildiğimde yeşillerinin hedefi olmuşum. Gözlerine ıssız bir ormanın tekinsizliği çökerken, Saruhan'a karşı geri adım atmadan nasıl duracağımı düşünmeye başladım. "Saruhan, bana karışamazsın!"

"Anlamıyorsun, aptal!"

"Benimle düzgün konuş!" diye bağırdığımda susup arkasını döndü. Sakinleşmek için ellerini pencerenin kenarına yaslayıp kendi içine çekildi.

"Biliyorum, Armin daha yeni. Aramıza yeni katılan birinin zarar görmesinden endişe ediyorsun fakat hepimiz oradayken kim ona dokunabilir ki?" diyerek ayağa kalktı İpek. "Boşuna endişeleniyorsun, Saruhan."

Kollarımı göğsümde birleştirirken, "Kesinlikle!" dedim. "Hiçbir şey olmayacak."

"Evet, abi. Merak etme. Hepimiz orada olacağız. Hayırdır, lan!"

Eymen de sahte bir gövde gösterisiyle ayağa kalkınca, ona bakıp gü-lümsedim. Saruhan hışımla arkasını döndüğünde öfkeli bakışlarının hedefi oldum.

"Yapabilirim!" dedim gözlerinin içine bakarak.

Hepimiz Saruhan'ın sessizliği karşısında dakikalarca cevap vermesini bekledik. Bir yanım beni düşündüğüne sevinirken diğer yanım bana ne yapacağımı söylemeye cüret ettiği için bile plana dâhil olmaktan çekinmeyeceğimi söylüyordu.

Çok geçmeden, Saruhan teslim olup olumlu anlamda başını salladığında sevinçle diğerlerine döndüm. Onların da yüzünde benimkine benzer bir ifade görmek keyfimi iyice yerine getirdi.

Tek dileğim, yarın hiçbir şeyi elime yüzüme bulaştırmamaktı. Aksi hâlde ömrümün sonuna kadar Saruhan'ın dilinden kurtulamazdım.

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Diğerlerine belli etmesem de yemek yediğimizden beri gözle görülür bir şekilde ellerim titriyordu. Saruhan, daha evden çıkmadan bu kadar gergin olduğumu görse beni götürmekten kesinlikle vazgeçerdi.

İpek'le birlikte hazırlanmam için Eymen'in bana ayırdığı odaya girdim.

İpek, "Heyecanlı mısın?" diye sorduğunda ona bakmak yerine yatağın üzerine bırakılmış elbiselere bakıyordum. Birini seçmem gerekiyordu. "Bu gece ilk işin olacak."

"Bir şey itiraf edeyim mi?" Arkamı döndüğümde, ellerini göğsünün altında birleştirmiş, bana bakan İpek'le göz göze geldim. "Çok gerginim. Heyecandan bayılacakmış gibi hissediyorum."

İpek'in sevimli kahkahası odada yankılanırken, usulca başını sallayarak, "Normal," dedi. "Sonuçta alelade bir partiye gitmiyoruz. Senin de önceki hayatında bir suç makinesi olmadığını varsayarsak... Bunu yapmayı istiyor olman bile takdiri hak ediyor."

İpek'in soğukkanlılığı ve desteği dünden beri sakinleşmemde o kadar yardımcı oluyordu ki... Zaman geçtikçe onunla daha iyi anlaşacağımızı, belki de iyi bir dost olabileceğimizi düşünmeden edemiyordum. Saruhan hariç, onun sayesinde tanıştığım herkesle iyi geçinmek bir noktada canımı sıkıyordu. Neden Saruhan'la da iyi geçinmek varken sürekli birbirimize zıt gidiyorduk ki?

Kendimi suçlayacak değildim. Böyle olmasını isteyen oydu. Sanırım kendi yoluma gideceğim güne kadar hep böyle olacaktık. Bu süreçte Eymen ve İpek'le aramı iyi tutmalı, Saruhan'dan uzak durmalıydım. Aksi hâlde sürekli keyfimi kaçırıacaktı.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim. Ekibin küçük çocuğu gibi davranıyordum. Kiminle yalnız kalsam bir şeyler öğrenmek için sorular sorup bıktırıyordum.

İpek anlayışlı bir tebessümle, “Ne istersen,” deyince içim rahatladı.

“Saruhan hep böyle gergin midir?”

Sorumu duyduğu an gözlerinin kararması gözümünden kaçmadı. Bu bile açık bir cevaptı aslında.

“Ne konuda?”

“Dün gece olanları gördün. Sürekli benim karşımda, hiç yanımda olmuyor. Kaldı ki bu gece için beni gözünü kırpmadan öne süreceğini düşünmüştüm ama o sırf ben istiyorum diye planın dışında bırakmaya çalıştı.

“Sen Saruhan’ı çok yanlış tanımışsın,” dedi yanıma gelerek. “Saruhan, hayatımda gördüğüm en fedakâr insan. Sevdiklerini korumak için gözünü bile kırpmadan hayatını feda eder. Artık sen de ekiptensin. Biz onun için ne anlam ifade ediyorsak eminim sen de aynı anlamı ifade edeceksin.”

İpek’in doğrudan teselli etmesini hiç beklemiyordum. Sözleri hem yatıştırıcı hem de yalancıydı. Bir yanımdan inanmak isterken diğer yanımdan avuntudan ibaret olduğunu biliyordum.

“Benden nefret ediyor,” dedim çekinmeden. “Bunu anlamak için gözlerine bakmak yeterli.”

“Saruhan herkesten nefret eder. Sana özel değil,” diye karşılık verdiğinde, başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

“Hayır, bana özel. Size baktığı gibi bakmıyor bana.”

İpek muhtemelen onları kışkandığımı düşünecekti ama umursamıyordum.

“Yenisin. Alışmaya çalışıyordur.”

Daha fazla konuşmak istemediğim için, “Umarım öyledir,” dedim. “Çünkü her seferinde böyle olsun istemiyorum.”

Omzumu okşayıp, “Alışacaksınız, güven bana,” diyerek makyaj masasına yöneldi.

Başımı iki yana sallayarak, olumsuz düşünceleri zihnimden atıp, “Bunlar benim için mi?” diye sordum.

İpek çoktan hazırlanmıştı, benim için bekliyordu. Sade ve şık bir görüntüye sahipti. Sıkı bir şekilde topladığı saçları, duru güzelliğiyle bir bütündü. Sadece bu kez topuklu ayakkabı yerine spor ayakkabı giymeyi tercih etmişti çünkü bu akşam zamanla yarışacaktı.

“Evet. Erkenden eve gidip senin için dolabımdan bunları seçtim. Bedenlerimiz aynı gibi duruyor, umarım yanılmam.” Yatağın kenarına

oturup elbiselerden birini eline aldıktan sonra, “Bana kalırsa direkt bunu seçmelisin,” diye fikrini belirtti.

Gerginlikten sağlıklı düşünemiyordum bile. Kombin yapacak hâlde olmadığım için İpek’in önerisini kabul ettim. Seçtiği elbiseyi giymeden önce Eymen’le aldığım makyaj malzemelerini kullanarak yine İpek’in yardımıyla göz alıcı bir makyajla hazırlığımı tamamladım. Hızlıca giyininip boy aynasının karşısına geçtim. Siyah mini elbisenin, belimin neredeyse tümünü açıkta bırakacak kadar derin bir dekoltesi vardı. Benim için fazlasıyla iddialıydı. Dolabımdaki en iddialı elbisem bile bunun yanında sönük kalırdı.

Görevime uygun olduğu için bunu seçtiğine emindim. İtiraz etmek yerine elbiseye alışmaya çalıştım. Bu yüzden aynanın karşısından dakikalarca çekilememiştim.

Saçlarımı omuzlarımdan arkaya atarak yüzümü açığa çıkardım. Makyajım gerçekten çok güzel görünüyordu. İpek’in yetenekli dokunuşları sayesinde göz alıcı görünüyordum. Tüm bu hazırlığa rağmen kendimi iyi hissetmiyordum çünkü iğrenç bir insanı baştan çıkarmak için çabaladığımızı biliyordum. İnsanı boktan hissettiriyordu.

İpek hayranlıkla beni süzerken, “Çıkalım mı?” diye sordu. “Çok güzel oldun.”

“Teşekkür ederim,” derken utandığımı hissettim. “Çıkabiliriz, ben hazırım.”

İpek gülümseyerek, odanın kapısını açtığı anda çantamı alıp koridora çıktım. Topuklularımın çıkardığı ses, Saruhan’la Eymen’in salondan çıkıp koridorun sonunda beni beklemesine neden oldu.

Eymen’in şaşkınlıkla ağzı açık kalırken Saruhan her zamanki gibi donuk bakışlarıyla yüzüme bakıyor, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Nasıl görüldüğümü merak etmiyor muydu?

Eymen şaşkınlığını gizlemeden, “Harika olmuş!” dedi. “Gözlerime inanmıyorum. Tamam, normalde de güzelsin ama bu... Nasıl bir güzellik, be kardeşim!”

“Abarttın,” diye homurdanan Saruhan’ın suratına bir yumruk geçirmek istedim ama elbisem buna müsait değildi. Olsaydı da geçiremezdim muhtemelen. Öfkeyle kaşlarımı çattım. “Çıkalım,” dedi yanımdan geçip, giderken. Simsiyah takım elbisesinin içinde nefes kesici görünüyordu ama ona bunu söyleyecek değildim. Adi pisliğin teki olduğunu ise ilk fırsatta yüzüne haykırmaktan mutluluk duyardım.

Gömleğinin yarısına kadar açık olan düğmeleri yüzünden açıkta kalan göğsüne takıldı gözlerim. Vücudu sandığımdan çok daha kaslı görünüyordu. Onu gündelik kıyafetlerle görmeye alışık olduğumdan takım elbiseyle görünce afallamıştım. Saruhan'a ne kadar sinir olsam da yakışıklılığı inkâr edilemezdi.

Eymen de, "Hadi çıkalım!" diyerek Saruhan'ın peşinden kapıya ulaştı.

Partiye benim arabamla gidecektik. Merdivenleri inerken sıradan bir arkadaş grubu olduğumuzu, eğlenmeye gittiğimizi hayal ettim ve kalbim bir an için heyecanla çarptı. Ne güzel olurdu. Keşke onlarla başka bir hayatta tanışsaydım. Mutlu ve sakin bir hayatta. Sırların, ihanetlerin ve yalanların gün gibi ortamızda olmadığı bir hayatta.

İpek aklımı okumuş gibi arabaya biner binmez arabanın nereden geldiğini anlatmak üzere arka koltuktan başını uzattı. "Bu arada, söylemeyi unuttum. Araba nereden, biliyor musun Armin?" dedi sırtarak. "Âdem Yavuz, bir baltaya sap olmayan oğlu için iki yıl önce galeri açmış. Burak'la da sevgili olduğumuz için bu arabayı çok istediğimi ve hediye etmesini rica ettim." Kendini beğenmiş bir tavırla tırnaklarına üfledi. "Aptal sevgilim... Başına geleceklerden habersiz, milyonluk arabayı öylece hediye etti."

Eymen başını iki yana sallayarak, "Ah, ne olurdu bir çift memem olsaydı!" diye sızlandı.

"Marifet memelerde değil, Eymen, burada! Biz kadınların en güçlü silahı, zekâsıdır," diyen İpek parmaklarını şakaklarına vurduğunda, aceleyle arkamı dönüp ona destek çıktım.

"Yüzde yüz katılıyorum!" dedim gururla. İpek'e destek çıktığım için Eymen kaşlarını çatarak, bana baktığında gülerek önüme döndüm.

Saruhan park yerinden çıkar çıkmaz gaza bastığında onu kızdırmamak için emniyet kemerimi taktım ve arkama yaslandım. Sırtım çıplaktı ve deri koltuğun soğukluğu içimi titretmişti.

"Sürekli gözümün önünde olacaksın." Gözlerini yoldan ayırmadan tembih yağdırmaya başlamıştı Saruhan. "Fazla yakınlaşmak yok, temas yok, alkol yok. Kendini kaptırmak da yok."

Ne çok seviyordu emir vermeyi, tehdit etmeyi, kaba davranmayı. Saruhan denince bunlar dışında aklıma başka bir şeyin gelmiyor olması ne acıydı. *Yeşil gözlerini saymazsak tabii.*

"Odaya çıktığında kapıyı kapama. Kilitlemeye kalkarsa kurtul." Bir anlığına gözleri benimkilerle buluştuğunda söylediklerini anlayıp anlamadığımı sorgular gibi bakıyordu. Olumlu anlamda başımı sallamamla

önüne dönmesi bir oldu. “İpek... Sen de elini çabuk tut. Sadece beş dakikan varmış gibi düşün. Armin’i tehlikeye atamayız. Beceremez o.”

“Becerebilseydi dolandırılmazdı, değil mi?” diye tersledim.

“Gereksiz duygusallık yapma bana.” Kaşlarını çatarak bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. “Eymen, en ufak bir terslikte Armin’in yanına koşacağız.”

Eymen öne doğru eğilerek, “Tamamdır,” dedi.

“Siz önden gidip hazırlıklarınızı tamamlayın. Armin daha sonra Burak’a yaklaşsın. Ne kadar geç, o kadar iyi,” dedikten sonra bileğindeki saate baktı.

İpek aceleyle, “Parti yarım saat önce başladı zaten, yeterince geç kaldık,” dedi.

“Ne kadar çabuk, o kadar iyi. Oyalanmak yok.”

Saruhan’ın son söylediğine üçümüz de başımızı salladık ve Saruhan gaza daha çok yüklendi.

Lüks bir villanın önünde durduğumuzda, İpek ve Eymen indiğinden beri kalbim gürültülü bir şekilde çarpıyordu. Ellerimin titremesine ve midemin bulanmasına engel olamıyordum. Eymen ya da İpek olsa onlara bu durumumdan bahsedip beni sakinleştirmelerini isteyebilirdim fakat Saruhan’la yalnızdık ve ona belli edemezdik.

“Sana ilk tanıştığımızda söylediğim şeyleri hatırlıyor musun?” diye sorduğunda partinin gürültüsü kulaklarıma çalınınca Saruhan’ın sesi çınlama gibi duyulmuştu. Neden bahsettiğini bilmesem de hatırladığımı söylercesine başımı salladım. “Onları aklından çıkarma,” dedi ve şoför koltuğunda yan dönüp bana baktı. “Sana ilk görevini veriyorum, Kafes Kuşu.” Gözlerinde endişe mi görüyordum yoksa bana mı öyle geliyordu? “Ne olursa olsun, gece bittiğinde bana geri dönmeni istiyorum. Görevini yap ve kafese geri dön.”

Konuşursam sesimin titreyeceğini bildiğim için yalnızca başımı sallamakla yetindim. İkna olmuş gibi görünmüyordu. Gözleri hâlâ yüzümü uzun uzun incelemekle meşguldü. Bense bakışlarımı kaçırmak ve titreyen ellerimi bacaklarımın arasına saklamakla...

Çok geçmeden, Saruhan da arabadan inince, vakit kaybetmeden ben de arabadan indim. Evin girişine geldiğimizde Saruhan, “Ayrılmamız gerekiyor,” dedi. Diğerlerinden sonra Saruhan da giderse iyice elim ayağım birbirine dolaşacaktı. Gitmese olmaz mıydı?

“Tamam,” dedim net çıkması için çabaladığım bir sesle.

“Oyalanma. Doğrudan Burak denen herifin yanına git.” Gözlerini kı-sarak, yüzüme bakıp, “Seni izliyor olacağım,” dedi ve herhangi bir karşılık vermemi beklemeden yanımdan ayrıldı.

Derin bir nefesle doldurmaya çalıştığım ciğerlerim soğuk havayla sız-layınca titreyen dizlerim beni harekete geçirdi. Evin bahçe kapısından içeriye adım attım.

Partide birçok kızın olduğunu varsayarsak o kadar kızın arasında Burak’ın dikkatini nasıl çekeceğimi ve benimle takılmasını sağlayacağımı bilmiyordum. Daha önce kimseyle flört bile etmemiştim. Ne yapacağımı bilmiyordum ama bir yolunu bulacağıma emindim.

Ellerimin arasında tuttuğum çantanın içinde titreyen telefonumla irkilirken, vakit kaybetmeden çantamı açtım ve telefona ulaştım. İpek’in adını ekranda görünce içim rahatlamıştı. Sesini duymaya ihtiyacımın olduğunu hissetmişti sanki. Hızlıca aramayı onayladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

“Armin?”

“Alo? İpek?”

“Girdin mi içeriye?” diye sorduğunda benimkinin aksine son derece sakın çıkan sesi ister istemez hislerimin durulmasını sağladı.

“Evet, bahçedeki kalabalığa doğru yürüyorum şimdi.”

Her adımında gürültü artıyordu.

“Tamam, süper! Burak, mutfak kapısının önünde. Eline iki içecek alıp yanına git ve tanışmak istediğini söyle. Gerisini ona bırak.”

İpek’i bundan sonra arkadaşım değil, aynı zamanda da kurtarıcı me-leğim olarak ilan ediyordum. O olmasa kara kara düşünüp durur ve her şeyi berbat ederdim.

“Harika,” dedim neşeyle. “Gidiyorum hemen.”

“Dikkatli ol, güzelim,” dediğinde gülümsediğini hissettim. “Merak etme, çok kolay halledip gideceğiz buradan.”

“Biliyorum. Görüşürüz,” dedikten sonra telefonu hızlıca çantama tı-kıştırıp mutfak tarafına ulaştım. Bahçeye açılan geniş kapının önünde Burak ve birkaç arkadaşını görünce hem rahatlamış hem de gerilmiştim. Derin bir nefes çektim içime.

“Yapabilirsin, Armin,” diye telkin ettim kendimi. “Sen neler yaptın, bu seni korkutamaz.”

Sen neler yaptın... Hayat seni nelere zorladı...

Birisi tarafından izleniyormuş gibi hissettiğimde etrafı kolaçan ettim. Ellerini cebine yerleştirmiş, insanların arasında duran Saruhan'ın tüm dikkatiyle beni izlediğini gördüm. Ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşırsın gözleri benim kafesimdi, kaçamıyordum.

Saruhan zamanla yarıştığımızı hatırlatırcasına başını salladığında aynı şekilde karşılık verdim. Tam harekete geçecekken esmer bir kızın teki Saruhan'la aramıza girdi ve elindeki kadehlerden birini ona uzattı. Benim yapmam gerekeni, bir başkası Saruhan'a yapıyordu. Takılmak istiyordu, belli. Kim istemezdi ki?

Hadi, Armin. Bırak Saruhan'a yaklaşan kıızı incelemeyi. İşine bak!

Zihnimde fırtınalar esiyordu. Başımı çevirmeden önce gördüğüm son şey kalbimi sızlatmıştı. Saruhan, yanına gelen kıza içtenlikle gülmüştü ve gözleri artık benim üzerimde değil, kızdaydı.

Sikerler! Harekete geçtim ve Burak'ın olduğu tarafa doğru yürürken tüm endişelerimi ardımda bıraktım.

Saruhan'ın yanında yabancı bir kadın var.

Saruhan artık bana bakmıyor.

Saruhan alelade bir kadına gülümsedi.

Saruhan bir tek bana tahammül edemiyor.

Sol tarafta duran kokteyllerden rastgele ikisini almak için durdum. Elbisenin derin dekoltelerinden çekindiğim için saçlarımı açık bırakmıştım ama o iş öyle olmazdı. Çantamdan bir kalem alıp saçlarımı tepeden dağınık bir topuz yaptım. Nasıl göründüğümü bilmiyordum ama Burak denen pisliğin gözlerini benden alamayacağı kesindi.

İzle beni, Saruhan Kalaycı.

Yüzüme yerleştirdiğim sahici bir gülüşle Burak'la aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım. Daha içecekleri alırken dikkatini çekmeyi başardığımı biliyordum. Bakışlarını üzerimde hissetmişim. Yanına gittiğimde çapkın gülüşü etkileyiciydi. Doğrusu ben öyleymiş gibi davranıyordum. Aptal herifi ağıma düşürmek, sandığımdan çok daha kolay olacak gibi görünüyordu.

Sakince yanına sokulup, "Merhaba," dedim.

Yanındaki arkadaşlarına başını sallayarak uzaklaşmalarını söylediğinde hızlıca dağıldılar. Burak gömleğinin yakasını düzeltip duruşunu dikleştirdi.

Saruhan'ın yanına giden sürtüğü taklit ederek elimdeki kadehlerden birini Burak'a uzattım. Kokteyli memnuniyetle elimden alırken gülümsedi.

“Merhaba, güzelim,” dedi keyifle. Doğrudan iltifat ederek başlaması harikaydı.

Kokteylimden bir yudum alıp, “Parti boyunca seni izliyordum,” dedim.

“Yeni geldin oysaki,” dediğinde dikkatli piçin teki olduğu için gerildim ama yüz ifademi hiç bozmadım.

“Girer girmez gözüme çarptın. Yanına gelene kadar vakit geçmek bilmedi. Zaman algımı kaybetmiş olmalıyım.”

Helal kızım, işte böyle!

Kokteylini içerken, bardağın üstünden gözlerimin içine bakıp, duyduklarından hoşnut olduğunu belli edercesine başını salladı. Etkilenmiş görünüyordu.

“Demek öyle...” dedi. Sakallarını kaşırken bardağı yeniden dudaklarına doğru taşıdı.

“Ah, ne aptalım! Daha kendimi tanıtmadım,” dediğimde ikimiz de güldük. Narin bir şekilde elimi uzattım. “Armin.”

“Burak,” dedi âdeta elimi okşayarak.

Bana dokunduğu an Melisa’ya yaptıkları aklıma geldi ve o an elimdeki bardağı suratında parçalamak istesem de intikamım daha büyük bir şekilde alacağımızı bildiğim için sakinliğimi korudum.

“Memnun oldum,” derken, elimi çekmek istesem de bırakmayınca sahte bir şekilde kıkırdamak zorunda kaldım.

“Ben de memnun oldum.” Elim tutmaya devam ederken bir adım daha yaklaştı. “İstersen daha fazla memnun edebilirim,” derken, beni kendine çekip elini belime doladı.

“Olur,” dedim heyecanlanmış gibi yaparak. “Bütün gece boşum nasılsa. Biraz eğlenmek fena olmaz.”

“Bulutlara çıkaracağım seni,” dediğinde gülüyormuş gibi yapıp başımı eğdim ve yüzümü buruşturdum. *Pislik herif!*

Burak iyice belime sarıldığında başımı kaldırıp omzumun üstünden Saruhan’a baktım. Esmer kız hâlâ yanındaydı. Hararetli bir şeyler anlatıyordu ama Saruhan’ın öfkeyle kararan gözleri benim üzerimdeydi.

Uzaklaşmamı söyleyen bir baş hareketi yaptığında onu görmezden gelip Burak’a döndüm.

“Çok güzel kokuyorsun,” dedi boynuma yaklaşarak.

“Biraz dans edelim mi?” diyerek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. İpek’in dün akşam yaşadığı her şey şimdi yaşanıyordu.

Başıyla onayladığında vakit kaybetmeden elinden tuttum ve evin içine çekiştirerek kalabalığın arasına karıştım. Saruhan bahçede kalmıştı. Eminim ki artık beni göremiyordu. Peşimden gelmesi de mümkün değildi çünkü esmer sürtük ona yapışmıştı resmen.

Dakikalarca dans ederek onu oyaladım fakat her geçen saniye Burak’ın temasları artıyor ve midemi bulandırıyor. Erkekliğine sürtünmem için belime uyguladığı baskıyla sertliğini hissettikçe gerginliğim artıyordu. Kahrolası vakit geçmek bilmiyordu. Daha ne kadar sürecekti bu? Yaptığı her hareketinde Melisa’yı düşünerek ürperiyordum. Görevde olduğumu ve sabretmem gerektiğini kendime hatırlatmaktan da sıkılmıştım.

Kırmızı ışığın altında Saruhan’la göz göze geldiğimizde yüzünün aldığı hâl, Burak’la dans etmekten daha korkunç hissettirmişti çünkü gözleri yıkım getirecek bir öfkeyle Burak’a kilitlenmişti. Esmer kız hâlâ yanındaydı ve dans ediyorlardı. Gerçekten mi? Kahretsın.

Dans ederken üzerimize dökülmemesi için kenara bıraktığımız alkolleri aldım. Birini Burak’a uzattım. Bardağımı sol tarafa kaldırarak göğsümü Burak’ın göğsüne yasladım ve kulağına doğru eğildim. “Kalabalık sence de sıkıcı değil mi?” diye fısıldarken özellikle nefesimin tenine dokunduğundan emin oldum.

Geri çekilerek gözlerimin içine baktığında, amaçladığım şeyi yapabilmiş olmanın mutluluğunu hissettim.

Dişlerini göstererek midemi bulandıracak kadar büyük ve keyifli bir gülüşle elini belime attı. Çıplak sırtımın soğukluğuna dokunan sıcak teniyle bir kez daha afalladım.

Aynı şekilde kulağıma eğilip, “Nereye gideceğimizi biliyorum,” diye fısıldarken alkol kokan nefesi burnuma dokundu.

Onaylar gibi başımı salladığımda kolunu belime doladı ve eli karnımın üzerindeydi. Hareket etmek ve yürümek hiç olmadığı kadar zordu artık. Odaya çıkana kadar buna katlanmak zorundaydım.

Merdivenleri çıkarken gerginliğim her basamakta biraz daha artıyordu. En başından beri dizlerimin titremesine ve midemin bulanmasına bir de baş dönmesi eklendiğinde paniklemeye başladım. Üstesinden gelebileceğimi söyleyerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ve rahatlatın diye içtiğim kokteyllerden şimdi pişmanlık duyuyordum.

Kulağımın arkasına küçük bir öpücük kondurup, “Prezervatif var mı yanında?” diye fısıldadı. İşte şimdi gerçekten kusabilirdim.

“Ha- Hayır,” diye kekeledim. Bunu sormasını beklemiyordum.

“Sorun yok,” derken keyifle güldü. “Nereye boşalacağımı iyi bilirim.”

Eğer fırsatım olursa bu gece ilk cinayetimi işleyebilirdim. Size yemin ederim ki bu pislik herif içimdeki karanlık tarafı uyandırıyor.

İki kat çıktığımız merdivenlerin ardından koridorun sonundaki odaya kadar yürürken bedenimi kendininkine yaslamıştı.

Odaya birkaç adım kala belimdeki eli kalçama kaydığında dişlerimi sıktım. *Lütfen İpek... Acele et, lütfen*, diye geçirdim içimden. Dişlerimi sıkmaktan canım acıyordu artık.

Odaya girmek için beklerken, kolumdan tutup sırtımı kapıya yasladığında dehşete kapılmıştım. Korkuyla yüzüne bakarken, eğilip çıplak omzuma öpücükler kondurmaya başladı.

Titreyen ellerim Burak’ın omuzlarından tutup güçlkle ittiğinde neye uğradığını şaşırđı. “Ne oluyor?” diye bağırdığında yumruğumu sıkarak tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

“Şey...” dedim saçlarımla omuzlarımı kapatırken. “En azından odaya girsek olmaz mı? Burada insanlar var. Rahat değilim.”

Şeytani bir gülüşle başını salladıktan sonra uzanıp kapıyı açtı. Daha içeriye girmeden aşağıda çığlık sesleri duyulduğunda sevinçten ağlamak üzereydim. Saruhan nihayet harekete geçmişti.

“Ne oluyor?” diye sordum oyalamak için.

“Boş ver. Tartışma çıkmıştır,” dedi elini yeniden belime koyarak. “Gir içeri, bizimkiler ilgilenir.” Yarısı dolu olan kokteyli başına dikip bardağı kenara attı.

Daha bir şey söylememe fırsat kalmadan beni içeri ittiğinde sırtım aralık duran kapıya çarptı. Sendeleyerek, geriye doğru yürürken kapıyı kapadı. Sırtı kapıya dönük olduğu için ses duyana kadar kapıyı kilitlediğini fark etmemiştim bile.

“Kilitleme!” diye bağıırken kaşlarım öfkeyle çatıldı. “Açık kalsın.”

“Kimse rahatsız etmesin,” dedi ve bir kez daha kilitledi.

“Hayır, istemiyorum!” diyerek üzerine yürüdüğümde beni omzumdan itti.

Başımın dönmesi yüzünden dengemi sağlayamadığım için yere kapaklanmamla acı bir çığlık dudaklarımdan döküldü.

Yerden kalkmaya çalışırken, “Aç kapıyı!” diye bağırdım.

“Kes sesini!” dedi. “Bir duyan olsa yanlış anlayacak.”

Yerden kalkamayıp kendimi bıraktım. Başım dönüyordu. Gözlerimi kısmıştım. Görüşüm gittikçe kayboluyordu.

“İstemiyorum,” diye güçlkle mırıldandım. “Aç kapıyı, istemiyorum.”

“Kızım, manyak mısın sen?” Sert bir şekilde kolumdan tutup ayağa kaldırdığında canım daha çok acımıştı. “Başından beri kendini düzdürmek isteyen sen değil miydin?”

Ayakta duramayıp sendeliyordum. Burak beni zapt etmekle oyalıyor, bir yandan da belime sarılmaya çalışıyordu fakat benimle birlikte sendelemişti. Bir kez daha yere yığıldım. Kendimi tamamen bıraktığım için bu kez ayağa kaldırmakta zorlandı.

“Ben kötüyüm,” dediğimde Burak belki bu söylediğimi duyamamıştı bile.

“Yat şuraya!”

Yatağa doğru yönlendirdiğinde bedenimi kendi bedenine yaslamıştı. Yatağa birkaç adım kala yeniden yere yığıldım. Başımı soğuk zemine yaslayıp gözlerimi kapadım.

Burak yanıma çöktüğünde, “Hay sikeyim!” diye homurdandığını duydum. “İlaç etkisini erken gösterdi. Yatağa bile ulaşamadı, amına koyayım.” Yerden kaldırmak için kollarının bedenime dolandığını hissediyordum. “Ama hiç fark etmez. Seninle çok eğleneceğiz, güzelim. Bütün gece benimsin.”

Teslim Olmak

İnsan ne vakit mutlu olurdu? Ölünce mi peşini bırakırdı geçmişin gölgeleri yoksa toprağı atanlar da mı onlar olurdu?

Yaşamak zor olan, derlerdi. Ölmek ise kolay olanı. Doğruydı. Peki, yalanların bıçak sırtında cambazlık yaptığın bir hayatta her gün ölmek neydi?

Yaşarken ölmek, ne demekti?

Gözlerimi hiçliğe kapamıştım. Olanlar oluyor, ölenler ölüyor ama vakit geçmek bilmiyordu. Akrep ve yelkovan dilime pelesenk ettiğim yalanlara çelme taktıkça karanlığa yuvarlanıyordu.

Nefretle hatırladığım yüz... Tiksinererek hatırladığım dokunuşları... Üzerimdeki ağırlıktan kurtulmanın bir yolunu arıyordum. Ölüm gibi çökmüş ağırlığı altında hareketsizce duruyordum.

Anımsamaktan kaçtığım tüm anılar zihnimin ücra köşelerinden çıkmış, koşturuyordu ve hepsi bir bir karanlığın pençesinde kirleniyordu. Kafamın içindeki kargaşaya esir düşüyor, hiç yaşanmamış gibi yok oluyorlardı.

Kulaklarımda bir uğultu... Netliği ararken yoruluyordum.

Zihnimin en uzak yerlerinden yankılanan bir ses, az kaldığını söylüyordu. *Dayan, sabret,* diyordu.

"Aç, lan!" Zihnimin derinlikleri tanıdık bir ses tarafından uyarıldığında irkilerek gözlerimi açtım. "Orospu çocuğu, senin amına koyacağım!" Gürültüyle kapıyı tekmeliyordu Saruhan.

Üzerimde öylece yatan ağır bedeni güçlükle kenara itip yattığım yerden doğruldum. Burak sızmış hâlde yatarken, eteğimin uçlarından çekiştirerek üzerimi düzelttim ve aceleyle ayağa kalktım.

Kapıyı açmak için geç kalmıştım. Saruhan ikinci tekmesiyle menteşelerinden söktüğü kapıyı kenara iterek odaya daldı. Eymen, İpek ve Saruhan... Gördükleri karşısında şaşkınlıktan donup kalmışlardı.

“Armin!”

İpek’in endişeli ve yumuşak sesiyle gülümsemeye çalıştım. Bakışları bir bana bir de yerde hareketsiz yatan Burak’a kayıyor ve her seferinde şaşkınlıkları artıyordu. Görmeyi beklediklerinin bu olmadığını biliyordum. Burak’ı alaşağı etmemi beklemediklerine emindim.

İpek ve Eymen koşarak yanıma geldi. İkisi de endişeli görünüyordu. Odanın içindeki kargaşa yüzünden şakaklarımda katlanılmaz bir acı vardı. “Armin, iyi misin?” Ağzımdaki acı tadı yutkunup ellerimi yüzüme kapadım.

“Abi, siz kimsiniz ya?” diyen Burak başımı bile kaldıramıyordu. Mırıldandığını duymak bile iğrendirmişti beni.

“Saruhan... Bir şey olmuş!” diye bağırdı İpek. Saruhan’ın bir kez daha kükrediğini duydum.

“Ne yaptın kıza, lan?” diye bağırarak Burak’ı kaldırdığını görünce korkuyla titredim.

“İyiyim,” dedim beklemediğim kadar yorgun bir sesle. “İyiyim, bir şeyim yok.” Fısıltıdan farkı yoktu sesimin. Şakaklarıma bastırarak kendime zaman vermek istedim. Aklımı toparlayıp olanı biteni öyle anlatacaktım fakat telaşlarını dizginleyemiyordum.

Saruhan *iyiyim*, dememi duymazlıktan geldi. “Ne yaptın, orospu çocuğu? Ne yaptın? Konuşsana!” Saruhan’ın sesine eşlik eden yumruk sesi öyle hiddetliydi ki... Sanki yumrukların tamamı benim yüzüme iniyor ve tenimi eziyordu.

“Armin... Yanındayız, güzelim. Buradayız.”

Eymen çabucak üzerindeki ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktığında İpek’in elini tuttum. “Oturmak istiyorum,” dedim güçlükle yutkunarak. “Ben iyiyim. Neler olduğunu anlatacağım.”

Ağlama isteğimi bastıramıyordum çünkü benim için savaşan insanlar vardı yanımda. Benim için endişelenen, hesap soran birileri... Hayatımda ilk kez bir savaşta yalnız olmadığımı hissetmişim ve bu her şeye bedeldi.

Saruhan bana dönüp, “Neyin var, Kafes Kuşu?” diye bağırdı ama öfkeden değil, telaştandı. “Anlat. Ne oldu?”

“Kokteylime ilaç kattı. Neyse ki görmediğimi sandı ama her şeyden haberim vardı.”

Yatağın kenarına oturup, elimi göğsüme bastırarak kalp atışlarımın düzelmesini bekliyordum.

İpek de hemen yanıma oturup, “Nasıl öğrendin?” diye sordu.

“Dans ederken cebinde küçük bir şişe hissettim. Bacağını okşuyormuş gibi yapıp, şişeyi sallayınca ne olduğunu anladım. Dans etmek için kokteylleri kenara bırakmayı teklif ettim. Odaya çıkarken de kendi kokteylimi ona verip onunkini ben aldım.” Hâlâ nefes nefeseydim. “Sanırım ilacı daha önce kattığı için birkaç yudum içmek zorunda kaldım. O yüzden iyi hissetmiyorum ama o tamamını kafasına dikince etkisi hızlı oldu. Böyle sızdı.”

“Bırak beni, lan!” Acı içinde bağırان Burak’ın sesi midemi bulandırdı. “Bırakın!”

Saruhan anlattıklarımın rahatlar sanmıştım ama öfkesi bir volkan gibi patlamaya hazır ve tehlikeliydi. Tek yumrukla yere serdiği Burak’ın üzerine çökerek, “Senin kafanı ezerim!” dediğinde elimi yüzümden çekip tekrar Saruhan’a baktım. Burak’ın kafasını gerçekten hınçla yere vuruyordu.

“Ne yaptı sana? Dokundu mu?”

“Hayır. Son âna kadar ilaç etkisini gösteriyormuş gibi davrandım. Vakit kazanmak için kendimi sürekli yere atıp durdum. Beni yatağa götürmeye çalıştı ve üzerimde sızıp kaldı.”

İnsanları dikkatle inceleme huyum sayesinde büyük bir beladan kurtulmuştum. *Ya o kokteyli içen ben olsaydım*, diye düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi. Mideme giren kramplar canımı yakıyordu.

İpek sıkıca sarılıp, “Seninle gurur duyuyorum, bir tanem,” dedi. Yanımda olduğunu hissetmem için saçlarımı okşarken başımı omzuna yasladım. Birkaç yudum içmeme rağmen ilaç midemi mahvetmişti ve başım dönüyordu. Kekremsi tat her yutkundüğümde kendini belli ediyordu.

“Sen kimsin, lan? Sen kimsin de dokunursun o kıza? Ne ilacı verdin, göt? Belanı sikerim senin, orospu çocuğu!” diyen Saruhan’ın gözü dönmüştü. Birinin onu durdurması gerekiyordu ama kimse cesaret edemiyordu.

Burak yüzü kan içinde olmasına rağmen pek de kendinde olmayan bir kafayla sırtıtmaya başladığında Saruhan'ın öfkesi hepimizi ablukaya aldı. Harfleri uzatıp, "Kafayı bulalım, yüksek kafa," dedi. "Uçalım diye içeceğine attım gitti. Siz kimsiniz, ya?" Kopuk kopuk konuşuyordu. İlacın sersemliği üzerindeydi, gözlerini bile açamıyordu.

Saruhan, "Demek uçmak istiyorsun, ha?" dediğinde sesine ölümcül bir sakinlik çökmüştü.

"Uçalım, be abi. Bir daha mı geleceğiz dünyaya!"

Burak sırtıtmaya devam ettikçe Saruhan kendinden geçiyordu. Nefesi her an daha da kesilen Burak'ın boğazındaki damarlar patlayacakmış gibi şişerken Saruhan'ın öfkesi ölümcül bir yıkım getirecekti. Kalbim korkuyla çarpıyordu. Burak'ı tam şu an gözlerimin önünde gebertse üzülmezdim fakat bir pislik için Saruhan'ın başının belaya girmesini istemiyordum.

"Engel olun," diyebilirdim güçlülle. Yardım dilenircesine Eymen'e baktım. "Başını belaya sokacak. Bir şey yapın."

İpek telaşla, "Saruhan!" diye bağırdı.

Saruhan gözlerini kısmadan önce yeşillerinin tehlikeli bir ifadeyle parladığını gördüm. Şahit olduğum bu tekinsizliğin üstüne Burak'ın boğazını sıkı eli daha da gerildi ve onu ayağa kaldırdı.

Eymen koşarak yanlarına gitse de fayda etmedi. Saruhan'ın eli demirden yumruk gibi Burak'ın boğazından çekilmedi. Boğazını sıkarak ayakta bile duramayan Burak'ı cama doğru itmeye devam ettiğinde felakete öylece seyirci kalıyorduk. "Demek uçmak istiyorsun, ha?" diye yinelerken adımlarını daha da hızlandırdı ve itmeye devam etti.

Çok geçmeden, Saruhan'ın yapmaya çalıştığı şeyi anlayıp, "Hayır!" diye çığlık attım. "Yapma. Saruhan, lütfen!"

Benimle birlikte hışımla ayağa fırlayan İpek, Saruhan'a engel olmak için koşmaya başlasa da her şey için artık çok geçti. Eymen koluna asılmıştı ama Saruhan öyle güçlüydü ki Eymen'i de peşinden sürüklüyordu.

Boğazını tüm gücüyle sıkıyor, Burak'ın nefes alamayışını umursamıyordu. Sonuna kadar açık olan pencereye hiddetle çarptığı Burak'ı kolaylıkla aşağı ittiğinde gözünü bile kırpmadan, eğilip düşüşünü izledi. İntikamını almış bir adamın rahatlığıyla omuzlarını dikleştirip keyifle gerindi.

Gözlerime inanamıyor, yaşananların gerçek olup olmadığını idrak etmekte zorlanıyordum. Gece kulüplerinde sahne aldığım için biliyordum,

bazen sarhoş kafayla insanlar kavga çıkarırdı ama bu hepsinden öte bir felaketti.

Hareketsizce yatan Burak'ı nihayet bulduklarında aşağıdan çığlıklar yükselmeye başladı.

"Lan! Yetişin, adam düşmüş!"

"Burak bu, lan. Burak Yavuz camdan atlamış!"

"Öldü mü diye bakın çabuk. Ambulans çağırın."

Çığlıklar öyle şiddetliydi ki belki de ölmüştü. Kahretsin! Saruhan'ın başı beladaydı.

Saruhan çoktan pencerenin kenarından çekildiği için kimse onu görmemişti ama her an insanlar buraya akın edebilirdi.

"Saruhan, ne yaptın?" diyen İpek'in sorusuyla karnıma yumruk yemiş gibi iki büklüm oldum.

"Gitmemiz gerek," dedim acı içinde. "Buraya gelecekler. Bizi görme-meliler."

Saruhan hiçbir şey söylemeden, İpek'in yanından geçip yanıma ulaştı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerinde ilk kez korku görüyordum. Öfke ve nefretle parlayan gözlerinin derinliklerinde korku alenen ortadaydı. Saruhan Kalaycı, benim için mi korkmuştu?

İyiydim ama sinirlerim bozulduğu için Saruhan'ın göğsüne yaslanıp ağlamaya başladım. Nedenini bilmiyordum ama kendimi durduramı-yordum.

"Benim için geldiniz." Hıçkırıklarına karışan kelimeler gerçektir. On-ların varlığına duyduğum minnet gerçektir. "Siz olmasanız..." Bir yolunu elbet bulurdum ama insan sırtını yaslayacağı birilerini bulduğunda dünyayı bile karşısına almaktan korkmazdı.

Saruhan yüzümü okşarken başparmağıyla gözlerimden akan yaşları sildi. "Sen bizdensin, bu ekiptensin ve ben yanıdayım!" Yüzüme öyle bir baktı ki dünyada en çok ona güvenmemi söyler gibiydi. "Sana dokunan eli kırarım. Bakan gözü kör ederim. Ne pahasına olursa olsun... Yaparım, Armin," dediğinde ağlamamı yatıştırmak için dudaklarımı dişledim. "Sizin için yaparım."

Bizim için...

Sorgulayan bakışlarımı endişeyle İpek'e döndü. "Mahvetmedim, değil mi?" dedim. "İşi batırmadım, değil mi?"

"Çizimler elimizde," dedi kısık sesle. "Başardın, güzelim."

İslanan kirpiklerimi hızla kırparken gülümsemeye çalıştım. İri dudakları o an memnuniyetle kıvrılırken, ellerini yüzümden çekip doğruldu.

Saruhan kolunu belime atarak beni kendine yasladığında, "Gel," diye mırıldanıp elimden tuttu ve ayakta durmama yardım etti. "Güvendesin artık." Sımsıkı tuttu boşta duran elimden. "Teslim ol, Kafes Kuşu. Bırak kendini," diye kulağıma fısıldadı ve ben ne dediyse onu yapıp kendimi bir çift yeşil göze teslim ettim.

Bedenimi kasmak yerine gevşeyip Saruhan'ın vücuduna yaslandım. Başımı omzuna yaslarken, onun yönlendirmesine güvenerek gözlerimi kapadım. Merdivenleri inerken Eymen ve İpek hemen arkamızdan geliyordu.

Başımı omzuna yasladığım için Saruhan'ın yüzünü çenesinin altından inceliyordum. Hâlâ gergin görünüyordu ve kendisine baktığımı bilmesine rağmen dönüp bana bakmıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı kaçırdım ve sıkıca parmaklarıma kenetlenmiş ellerine baktım. Parmak boğumları kana bulanmıştı. O ellere benim için kan bulaşmıştı.

Burak'ın düşüşü aklımdan çıkmıyordu. Daha fazla duyarsız kalamadım ve aklımı kurcalayan soruyu dile getirip, "Ya öldüyse?" dedim. Saruhan'ın gözleri bir anlığına üzerime dönse de bir şey söylemeden yürümeye devam etti.

İpek soruma karşılık, "Siz arabaya gidin, ben olup biteni öğrendikten sonra gelirim," diyerek bizim aksimize merdivenleri hızlıca indi ve kısa sürede gözden kayboldu.

İnsanlar çıkan kargaşa yüzünden evin arka bahçesine yığıldığı için giriş neredeyse bomboştu.

Saruhan merdivenlerin bitiminde durup, "Yoruldu," dedi. "Gel buraya." Bacaklarıma dolanan kolu birden bedenimi havalandırdığında Saruhan'ın boynuna sıkıca tutundum.

"Ben iyiyim," dedim aceleyle. "Buna gerek yok. Yürüyebilirim." Saruhan duymazlıktan gelerek hızlı adımlarla evin çıkışına doğru yol aldı. "Saruhan! Gerçekten iyiyim. İndirir misin beni?" Sadece biraz başım dönüyordu ve yaşananların şokunu üzerimden atamadığım için iyi hissetmiyordum fakat bu yürümeme engel değildi. "Saruhan, bırakır mısın lütfen?"

“Yine çok konuştun, Kafes Kuşu,” diye homurdandığında kolları bedenime daha sıkı sarıldı. İtirazlarımın işe yaramayacağını anlayıp sustum ve başımı omzuna yasladım. Eymen bir adım arkamızdan, sırt çantasındaki çizimlerle bizi takip ediyordu.

Arabanın ön tarafından dolaştıktan sonra Saruhan hızlıca kapıyı açıp beni yolcu koltuğuna bıraktı. Başımı çarpma ihtimalime karşı elini arabanın üst kenarına koyduğunu görünce, şaşırmadan edemedim. *Saruhan Kalaycı, gerçekten bu kadar düşünceli bir adam mısın?* Öyleyse bana tam bir zorba gibi davranan diğer Saruhan kimdi?

Kapıyı kapatıp şoför koltuğuna doğru yürümeye başladı.

“Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Armiko. Yemin ederim, sen bizim ekip için doğmuşsun. O ilacı nasıl fark ettin, bilmiyorum ama herkesin harcı değil bu. Sen harikasin!”

Eymen moralimi düzeltmek için övgüler yağdırdı ama Saruhan arabaya binince sessizce arkasına yaslandı.

Saruhan kapıyı kapatırken, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim.”

Sesim her ne kadar iyi olmadığımı destekler gibi kötü çıkmış olsa da yalan söylemiyordum. Özellikle temiz hava daha iyi gelmişti.

Başını sallayarak önüne döndüğünde bir süre daha Saruhan’a bakmaya devam ettim. O sırada Saruhan’ın omzunun üstünden dışarıya baktığımda İpek’in koşar adımlarla arabaya doğru geldiğini gördüm.

“İpek geliyor!” diye bağırmamla birlikte ikisi de camdan dışarı baktı.

İpek kendini arka koltuğa atar atmaz, Saruhan arabayı çalıştırınca, “Dur, gitme bir yere!” diyerek engel oldu. Elini Saruhan’ın omzuna koyarak konuşmuştu.

“Ne oldu?” diye sorarken, arabayı durdurup arkaya baktı.

“Polise haber vermişler, yoldalarmış. Burak’ı içeriye tıkmak için Armin’e yaptıklarını kullanabiliriz. Taciz girişimi, Melisa davasını yeniden ortaya çıkaracak ve Burak’ın bu kez şansı kalmıyor.”

İpek’in ardından Saruhan’ın da bakışları yüzüme döndüğünde benden cevap beklediği belliydi.

“Ben iyiyim. Kalıp ifade verelim,” dedim hiç beklemeden. “Hatta çok daha iyi olur. İlaç kattığı kokteylden de içtim. Kanımda bulduklarında olayın inandırıcılığı artacak.”

“Oha! Doğru diyorsun. Bu hiç aklıma gelmemişti,” diyen Eymen fikrimi destekleyen ilk kişi oldu.

“Ben de senin gibi düşünüyorum.”

İpek’in de desteğiyle bakışlarımız Saruhan’a döndü.

“Olur, bekleyelim,” diyen Saruhan camı açıp cebinden çıkardığı paketten bir dal aldı ve dudaklarına yerleştirip ateşledi.

İpek orta kısımdan elini uzatarak, “Bana da verir misin bir tane?” dedi.

Saruhan kendi sigarasını yaktıktan sonra çakmağı ateşleyip orta kısma uzattı. İpek dudaklarında sabitlediği sigarayla yüzünü ateşe yaklaştırdı ve sigarasını yaktı ve geri çekildi.

“Bu arada, Burak’ı aşağı atanın kim olduğundan kimsenin haberi yok.”

İpek’in bu söylediğiyle içim rahatlamıştı. “Bu harika bir haber,” dedim neşeyle. Saruhan’ın umurunda bile değildi. Nasıl böyle gamsız olabiliyordu? Korkusuzluğu hayran olunasıydı fakat her saniye felakete davetiye çıkaracak gibi duran tekinsizliği ödümünü koparıyordu.

İpek aceleyle Eymen’e dönüp, “Çizimler sende, değil mi?” diye sordu.

Rulo hâline getirdiği çizimleri çantasından çıkarıp, havaya kaldırırken yüzünde kocaman bir zafer gülüşü vardı. Her şeye rağmen operasyonu başarıyla tamamlamanın haklı gururu hepimizin yüzüne mutluluk saçmıştı.

“İntikamını alıyoruz, Melisacığım, rahat uyu.”

İpek’in söyledikleri hepimizi derin bir sessizliğe boğmuştu. Melisa için... Renkleri soldurulan tüm kadınlar için yüreğimi öyle bir keder kapladı ki söylenecek tüm sözler yarım ve eksik kalırdı. En iyisi susmaktı.

Dakikalar geçmişti ama ben hâlâ biraz önceye takılıp kalmıştım. “İnsanların kendi adaletini sağlamaya çalışması ne acı. Keşke buna hiç ihtiyaç duymasak.” Dudaklarımı birbirine bastırarak yaşadığımız acı gerçeğin öfkesini yutkunmaya çalıştım.

“Keşke...” dedi İpek. “Eymen, çizimleri sakla. Polisler geldiğinde göz önünde olmasın. Ne olur ne olmaz.”

“Doğru.”

Beklemediğim bir şekilde kapıyı açıp arabadan indiğinde meraklı bakışlarım Eymen’e döndü. Ne yapmaya çalıştığını üçümüz de merak ettik. İçimiz için Eymen’i izliyorduk.

Tişörtünü kaldırdıktan sonra çizimleri rulo hâlinde pantolonundan içeri sokarken, “Yapma bunu!” diyerek yüzünü buruşturdu İpek. “Saklamak için *boxer*’ını mı buldun gerçekten? İğrençsin, Eymen!”

“Basit bir kâğıt parçasının bile girebildiği *boxer*’ıma bir sen giremiyorsun diye kuduruyorsun, değil mi? Ağlasan da patlasan da sana yok, İpek.”

Çizimleri yan tarafa kaydırıp, koltuğa geri döndüğünde gülmeden edemedim.

İpek de kıkırdayıp, “Salağın tekisin,” dedi. “Bunu biliyorsun, değil mi?” Eymen öpücük atarak, karşılık verince göz devirdi. “Ben gideyim de polisler geldiğinde buraya yönlendireyim.”

“Tamam, olur.”

Saruhan’ın cevabıyla arabadan inmeden hemen önce aklına bir şey gelmiş gibi geri döndü.

“Bu arada, merak ederseniz diye söylüyorum. Burak’ın bileği ve omzu kırılmış. Tam emin olmamakla birlikte kolunda da çatlak olabilir.”

“Gebersin, göt veren,” dedi Eymen.

“Ölmemiş en azından,” diye mırıldandım. “Saruhan’ın başı belaya girmeyecek.”

“Ölseydi de başım belaya girmezdi,” dedi tok sesiyle. “Beni düşünme.”

İşte... Özlediğimiz ve tahammül edemediğimiz Saruhan nihayet aramıza teşrif etmişti. Herhangi bir karşılık vermek yerine susmayı tercih ettim.

İpek gideli epey oluyordu. Polislerin ne zaman geleceği belli değildi. Onları beklerken düşüncelerin pençesinde boğuşmaktan yorulmuştum.

“Elin acıyor mu?” diyerek Saruhan’a döndüm. Başını eline yaslamış, dışarıyı seyreliyordu.

“Hayır,” dedi tok bir sesle. “Beni düşünmeyi bırak.”

Aman, seni düşünende kabahat zaten!

Sıkıntıyla oflarken Eymen’in sesiyle yerimden sıçradım. “Geldiler!” dedi arka camdan bakarken. Arkadan omzuma dokundu. “Sakin ol. Sen mağdur olan tarafsın, korkacağın hiçbir şey yok.”

Saruhan’a baktığımda usulca çenesini eğdi ve tıpkı Eymen gibi, “Sakin ol,” dedi.

Gözlerinde olduğu kadar sesinde de karşı koyamadığım bir etki vardı. Kalbim sanki Saruhan'ın sesinden komut alıyor gibi sakin olmamı söylediği anda yatışmıştı.

Telsiz sesleri anbean yaklaşıırken Saruhan'ın tarafında açık olan camdan baktım. İpek ve yanındaki iki polis bize doğru geliyordu.

Saruhan, "Sakin ol," diye tekrarladıktan sonra arabadan indi.

Birkaç dakika boyunca arabanın önünde konuştular. Ne konuştuklarını merak etsem de mağdur görünmek için başımı arkaya yaslamıştım. Kötü görüldüğümünden emin olmak istiyordum.

Saruhan arabanın etrafından dolaşıp kapımı açtı. Polisler hâlime acır gibi bakarken kadın polis, "İyi akşamlar," dedi. Konuşmaya bile gücüm yokmuş gibi davranıp usulca başımı sallamakla yetindim. "Partide ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Birden ağlamaya başladım. Ellerim titriyor, hıçkırıklar boğazımda düğümleniyordu. Konuşmaya çalışsam da hıçkırıklar kelimelerin önüne geçiyordu.

"Burak... Bana saldırdı, Memur Hanım!" diyebilirdim güçlkle. "Partide eğlenirken elinde içecekla yanıma geldi. Tanışmak istediğini söylediğinde iyi niyetli olduğunu düşünüp teklifini kabul ettim. Ama... Ama ilaç kattığını ben nereden bilebilirdim ki?"

Saruhan, İpek ve Eymen şaşkınlıkla bana bakıyor ve bu kadar kötüleştiğim için endişeli görünüyorlardı.

İpek, "İstersen biraz sakinleş," diyerek elimi tuttu. "Sonra da devam edebiliriz."

Başımı iki yana sallayarak reddettim. İç çekerek, "Anlatmak istiyorum," dedim. "Odasında harika bir koleksiyonu olduğunu, dilersem görebileceğimi söyledi. Koleksiyonlara bayılırım, bu yüzden teklifini hemen kabul ettim. Ama yalanmış. Odanın önüne geldiğimizde beni kolumdan tutup zorla içeri soktu."

Sürekli burnumu çekiyordum. Ağlamak, en başında inandırıcı olsun diye yaptığım bir rolken şimdi gerçekten ağlıyordum. Bana hiçbir şey yapmamıştı ama ilaçlı kokteyli içseydim başıma gelecekleri düşündükçe aklım bulanıyordu ve ağlamak istiyordum.

"Kaçmayayım diye kapıyı kilitledi. O kadar korktum ki... İçeceğime kattığı ilaç yüzünden saniyeler içinde fenalaştım. Bu hâlimden faydalanmaya çalıştı. Eğer... Eğer arkadaşlarım yetişmeseydi..."

“Tamam, güzelim. Geçti,” diyen İpek, mağdur arkadaşına destek olan yakın arkadaştı şimdi.

“Bir süre sonra kendimden geçmişim. Arkadaşlarım yokluğumu fark edip beni aramasaydı çok kötü şeyler yaşanacaktı, Memur Hanım. Arkadaşlarım odaya girdiğinde ise kaçmaya çalışırken pencereden düştü. Kendisi de maddenin etkisindeydi çünkü.”

Ben anlattıkça diğer polis memuru not alıyordu.

“Şikâyetçiyim. Arkadaşlarım sayesinde kurtulduğum için şanslıyım. Peki, bunu ya başkasına yaparsa? Onlar da benim kadar şanslı olabilecek mi Memur Hanım?” diye yükseldiğimde yaşadıklarım yüzünden polislerin de yüzünde öfke vardı.

“Ekleyecek başka bir şeyiniz var mı?” diye sorduğunda başımı iki yana sallayarak ağlamaya devam ettim.

Saruhan öne çıkıp, “Müsaadenizle arkadaşımızı eve götürmek istiyoruz,” dedi. “Hem fiziksel hem de mental olarak iyi değil çünkü. Daha fazla burada olması doğru değil.”

Polisler başını sallayıp son birkaç şey daha not aldıktan sonra gitmemize izin verdi.

Onlar yanımızdan uzaklaşırken İpek arka tarafa, Saruhan şoför koltuğuna geçti ve artık gitmeye hazırдық. Polislerin gittiğinden emin olduktan sonra başımı kaldırıp gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

Eymen arkadan, “Sen çok fenasın, Armiko!” diye destekledi. “Ağzım açık izledim.”

“İnandırıcı olmak için rol yapmak istedim ama gözyaşlarım gerçektir,” dedim burnumu çekerek. “Gerçekten bunları yaşayanları düşündükçe ağladım. Birkaç dakika içinde sızacağını bildiğim hâlde öyle korktum ki... Allah’ım, korkunçtu.”

İpek elini omzuma koyup, “Geçti,” diyerek teselli verdi.

Bense Saruhan’a dönüp, “Eve gidelim mi artık?” diyerek gülümsedim. “Kafes Kuşu’nun dinlenmesi gerekiyor.”

Saruhan’ın dudakları kıvrılırken gaza bastı. Epey bir süre sonra ben camdan dışarıyı izlerken, “Başardın,” diye mırıldandı. “Bizden biri olmayı başardın ve beni yanılttın, Kafes Kuşu.”

11

Kabus

Ne olursa olsun, gece bittiğinde bana geri dönmeni istiyorum. Görevini yap ve kafese geri dön.

Her şey bitmişti ve ben kafese geri dönmüştüm. Gecenin karanlığı salona çökmüştü. Saruhan'ın nefes sesleri alacakaranlığa dökülen bir fısıltı gibi ilişıyordu kulaklarıma.

Her gece olduğu gibi yine gözüme uyku girmiyordu. Huzursuzluk içimde prangalarını sürüdükçe zihnimin gürültüsüne karışıyor, kulaklarımda yankılanıyordu.

İç çekerek Saruhan'a döndüm. Karanlığa rağmen düşünceli hâlini görebiliyor, ne düşündüğünü merak ediyordum. Beni uyutmayan gerçeği biliyordum. Peki, Saruhan Kalaycı'yı saatlerce uyutmayan ve bu kadar düşündüren şey neydi? Zihnini okuyabilmeyi dilerdim.

Belki onunla konuşursam ikimiz de düşüncelerin girdabından kurtulur, bir süreliğine de olsa oyalanırız diye düşündüm. Sakince, "Nasılsın?" diye sordum.

"İyi."

Bu kadar mıydı?

Bir yanımda sinirlense de en azından böyle bir geceden sonra tartışmanın yersiz olduğunu söyleyen tarafım ağır bastı ve onu terslemekten vazgeçtim.

"Elin nasıl? Acıyor mu?" diyerek yutkundum. Umarım bu kez sohbet etmeye çalıştığımı anlar ve ılımlı yaklaşırdı.

"Hayır."

Konuşmak istemediğini daha açık belli edemezdi. Bana karşı buzdan duvarları vardı. Hem ona ulaşamıyor hem de onunlayken üşüyordum. Duvarlarının ardını görememek canımı sıkıyordu.

Keyifsizce kıpırdanıp, Saruhan gibi sırtüstü dönerek tavanı izlemeye başladım.

Saruhan'ı gerçekten tanımak, empati kurmak ve daha ılımlı olabilmek için elimden geleni yapmama rağmen ona doğru attığım her adımda aramıza ördüğü duvara bir tuğla daha koyuyordu. Bu durumda elimden başka ne gelirdi, hiç bilmiyordum.

Onlarla olmaya şimdiden alışmıştım. Onları seviyor olsam da Saruhan bu şekilde davrandıkça istenmediğimi hissediyor, çekip gitmek istiyordum. Para umurumda değildi. Sinan o parayı kesin çoktan harcamıştı.

Keşke Saruhan bir kez olsun açık konuşsaydı. Eğer gerçekten burada olmamı istemiyorsa gitmemi söylemesi yeterliydi.

Dön, dediği için dönmüştüm kafese.

Git, derse yoluma giderdim.

Kal, deseydi keşke. O zaman kalırdım hayatında.

Kafamın içindeki sesleri duymuş gibi, “Düşünüp durma,” diye homurdanınca, korkuyla iç çekerek ona döndüm.

“Bunu sen mi söylüyorsun?” diye imada bulunduğumda gözleri benimkilerle buluştu.

“Ben düşünmek zorundayım.”

Dalgınlığı sesine bile yansımışken neyden bahsettiğini anlamamak sinir bozucuydu.

“Neyi düşünmek zorundasın?”

“Seni,” diye mırıldandığında afallayarak nefesimi tuttum. “Seninle ne yapacağımı.”

Hemen ardından söylediğiyle kafam iyice allak bullak olmuştu. Sahiden beni mi düşünüyordu? Kalp atışlarımın gürültüsünü duymasından çekinip nefesimi tuttum.

“Anlamadım,” dediğimde sesimin çatallanması rahatsız edince öksürmek istedim fakat salonun içinde öyle yoğun bir sakinlik vardı ki bunu bozmak yerine yutkundum. “Beni neden düşünüyorsun?”

Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek arkasını döndü. “Uyu artık,” dedi tok sesiyle.

Bana bunu yapmasından nefret ediyordum. Nasıl olur da ortaya bir laf atıp sonrasında uyumamı bekliyordu ki?

Söylediğini yapıp uyumak için gözlerimi kapadığımda bir çift yeşil göz tarafından esir alınıyordum. Gözlerimi açtığımda ise beni esir alan o gözlerin sahibi Saruhan'la buluşuyordum. Nasıl uyuyabilirdim ki?

Ellerimi yanağımın altında birleştirip, Saruhan'a bakarak uyumaya çalıştım. Çok kısa bir zaman sonra iç çekerek uykumdan sıçradığımda, yattığım yerden korkuyla doğruldum. Sadece birkaç dakikadır uyuyor olduğuma yemin edebilirdim ve gözlerimdeki yeni uykuya dalındığında yaşanan karıncalanma hissi bunu doğruluyordu. O kadar yorgun hissediyordum ki hızlıca derin bir uykuya dalmıştım.

Korkunç bir kâbustu beni uyandıran. Öyle gerçekçiydi ki dehşete düşmüş, bir anlığına rüyayla gerçek arasında sıkıştığımı hissetmiştim. Gördüklerim gerçekten yaşanmışçasına kalbim korkuyla çarpıyordu. Neyse ki salonda uyanmıştım ve burada Saruhan'dan başka kimse yoktu. Hava hâlâ aydınlanmadığı için karanlık odayı aydınlatan sokak lambalarının pencereden sızan ışığından başka bir şey yoktu.

Hiç ses çıkarmadığım hâlde kıpırdadığım an Saruhan da benimle birlikte uyanınca kendime kızdım. Elleri boynuna ve oradan ensesindeki saçlarına doğru uzanırken kaygılı gözleri yüzüme kilitlenmiş, bir şeyleri açıklamamı bekliyordu.

Göğüs kafesime hınçla vuran kalbim sakinleşene kadar konuşmak istemedim. Öyle şiddetli çarpıyordu ki konuşmaya çalışsam sözümü keseceğine emin olduğum çarpıntımın dinmesi gerekiyordu.

"Rüya mı gördün?" diyerek cevabını bildiği bir soru sormuştu.

"Kâbus," dedim usulca. Göğsüm hâlâ telaşlı bir şekilde inip kalkıyordu.

"Kâbuslar..." İki yanında duran ellerinden destek alarak ayağa kalktığında, koltuğun gıcirtısı geceyi yaran bir bıçak gibi sessizliği böldü. Dişlerimi sıkarak içgüdüsel bir tepki verdim. Diğerlerini uyandıracak kadar yoğun bir sesteki çünkü. Gün içinde önemsiz olan sesler, geceleri herkesi ayağa kaldıracak kadar güçlü geliyordu kulağa.

Saruhan ağır ve temkinli adımlarla yattığım koltuğa yaklaştı. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve sanki görünmez bir el onun silüetini çiziyor gibi her adımda yüzü daha net seçilmeye başlıyordu. Ve sonra bakışlarımız buluştu.

Saruhan'ın gözleri üzerime dikilince boğazımda düğümlenen yumru canımı yaktı. O bakışlar, huzursuzluk ve bir o kadar da çekim barındırıyordu. Ondan kaçmak istiyordum ama aynı zamanda gözlerimi ayırmadan

her detayını hafızama kazımak istiyordum. İşte tam da bu noktada, Saruhan Kalaycı'yı gerçekten tanımak istediğimi anladım. Onun hayatına dokunmak, belki de içindeki keskin, tehlikeli dünyanın bir parçası olmak... Ve bu yolculuğa yeşillerinde kaybolarak başlamıştım.

Tam önümde durduğunda, ellerini dizlerine yaslayarak hafifçe eğildi. Nefesimi tuttum. Yüzüme çarpan sıcak nefesi beni o anda alıkoymuştu. Başımı huzursuzca eğip, bakışlarımı kaçırmaya çalıştıkça Saruhan'ın sessiz ama güçlü varlığı beni yeniden kendine çekiyordu.

Ellerinden biri yavaşça yüzüme uzandığında irkildim ama parmakları kararlıydı. İsteddiğini yapıp başımı kaldırdım. Hafifçe aralanmış dudaklarına baktığımda orada asılmış kelimeler olduğunu biliyordum.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda kaybolduğu derinliğe daldım. Sanki bir düşünceyle savaşıyordu. Kaybetmekten korktuğu bir savaşın içinde mücadele veriyordu. Parmakları çenemden yanağıma kayarken nefesim düzensizleşti. Ne yaptığını anlamaya çalışırken başparmağı aniden gözümün kenarına dokundu. Anlamam birkaç saniye sürdü. Gözyaşına dokunmuştu.

Saruhan, gözümünden süzülen yaşın farkına varmış ve sessizce silmişti.

Şaşkınlık, içimde bir dalga gibi kabardı. Sadece gözyaşımı görmekle kalmamış, ona dokunmuş, hissetmiş ve eşlik etmişti. Bir suçlunun, bir hırsızın, bir liderin yaşlarına dokunması beni altüst etti. Mesele sildiği gözyaşım değildi. O bana bakıyor ama içimi görüyordu. Zihnimi, kalbimi ve ben en çok bundan korkuyordum.

Aniden doğrulup arkasını döndü. Ama giderken bile yeşillerinin etkisini üzerimde bırakmıştı. Salondan uzaklaşan ayak seslerini dinlerken parmak uçlarımı az önce dokunduğu yere götürdüm. Saruhan'ın sıcaklığı hâlâ tenimdeydi, gözyaşımın ıslaklığı gibi...

Düşünceler beynimi kemirirken başımı dizlerimin üzerine yasladım. Uykumda ağlamıştım ama yaşlar hâlâ sicim gibi yüzüme akıyordu. Saruhan'ı uyandırmadığımı sanıyordum, oysa uykumda ağladığım için uyanmıştı.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama birkaç dakika sonra Saruhan geri döndü ışıkları ansızın açtı. Elimi, hazırlıksız yakalanan gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Karanlığa alışan gözlerim acıyordu.

Yüzüme siper ettiğim parmaklarımın arasından Saruhan'a baktığımda, elinde bir bardak su gördüm. Bana uzatıp sadece, "İç," dedi.

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Gecenin mahmurluğu sesine karışmıştı ama tavrı her zamanki gibi soğuk ve netti. Beni delirten cinsten bir soğukluktu bu. Bardağa uzandığımda, Saruhan'ın da alt kısmından tuttuğunu fark ettim. Ona dokunmamı istemediğini hissettim. Sanki temas edersem bir sınırı ihlal edecekmişim gibiydi.

Bardağı alıp dizlerime yaslandım. Bir an öylece kaldım. Saruhan'la tanıştığımız günü düşündüm. Birbirine çarparak tanışan iki klişe insan... Oysa bizim hikâyemiz bundan çok daha fazlasıydı.

Ben her şeyi ellerinden alınmış kimsesiz. O, karanlıkta yaşamaya alışmış bir suçlu.

Bu dünyaya, bu insanlara ne kadar ait olduğumu sorguladım. Burada özgürdüm. Bu kirli dünyanın içinde olmak ve Saruhan'ın büyüüne kapılmak istediğimi biliyordum.

Saruhan dik dik yüzüme bakarak, "İç aruk," diye tekrarladığında, bardağı dudaklarıma götürdüm. Birkaç büyük yudum aldım ama boğazımdan geçen yalnızca su değil, bir kararın ağırlığı oldu.

Bir gün eski hayatıma geri döneceğimi sanıyorlardı ama yanılıyorlardı. O hayat baktandı. O hayat bir bataklıkta. Çünkü o hayat beni yok etmişti ve ben bundan çok zaman önce kendi yolumu çoktan çizmiştim.

Ve onlar bunu bilmiyordu.

Vicdanın senin celladın. Doğruların ise boynuna dolanan urgan.

Kalbimin derinliklerinde bir yabancıya aitmiş gibi duyduğum bu sesle irkilirken, sanki uykudan uyanmış gibi iç çekerek, doğrulup Saruhan'a baktım. Yorgun ve korkmuş olduğumdan ince bir ipin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Bir an geliyor, Saruhan'la salonda yalnız oturan Armin oluyor ve yine başka bir an geliyor, savaşın ortasında kalmış küçük bir kız çocuğu gibi düşüncelerimin çatışması arasında gerçek dünyadan kopuyordum.

Bardağı sehpanın üzerine bırakıp gözlerimi Saruhan'a çevirdiğimde, o da bakışlarını üzerime dikmişti.

"Ne kâbusu gördüğünü anlat," dedi. Başımı iki yana salladım ama pes etmeyeceğini biliyordum.

"Burak..." diye fısıldadım. Adını söylemek bile ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Saruhan'ın çenesi gerildi. Öfkesini açıkça görebiliyordum. "Bana saldırmıştı," diye devam ettiğimde sesim titriyordu. "Bu kez kurtulamıyordum. Siz de beni kurtarmaya gelmiyordunuz. Bağurdım ama kimse yoktu."

Saruhan sessizce elini dizine vurup bana doğru eğildi. “Gel,” dediğinde sesi alışılmadık bir sakinlik taşıyordu. “Yat.”

Şaşkınlıkla yüzüne bakıyor ve duyduklarımın doğruluğunu sorguluyordum. Tereddüt ettiğimi anlamış olmalıydı ki bu kez dizini işaret etti.

Derin bir nefes alıp saçlarımı geriye attım ve uzandım. Başımı Saruhan’ın dizlerine yasladığım an, kalbimi ezen o katlanılmaz acı bertaraf oldu. Saruhan öylece dururken dizlerine uzanmak huzur veriyordu.

Biraz sonra fısıltıyla, “Korkularından kaçmaya ihtiyacın var, değil mi?” dedi.

“Güvende hissetmeye ihtiyacım var,” dedim. Hayatım boyunca ihtiyaç duyduğum tek şey buydu. Her insan sığınmak isterdi. Benim saklanacak bir omzum, sığınacak dizlerim olmamıştı hiç.

“Çocuklar korktuğu zaman birinin dizinde yatarak kendilerini güvende hissedermiş,” diyen Saruhan’ın sesiyle gözlerimi sımsıkı yumdum ve gerçekten kasılan vücudumun gevşediğini hissettim.

“Ben çocuk değilim,” diye itiraz etsem de söylediği şeyin gerçekliği karşısında şaşkınlık duyuyordum.

“Ama korkuyorsun. Sadece çocuklar değil, herkes korkar.”

Saruhan’ın yüzünü görmek istediğimi fark ederek gözlerimi açtım. Dönüp bakmak istesem de kendime engel oldum.

“Peki, sen?”

“Ben korkmam. Yalnızca biri dizlerimde yatarken korkarım.”

Tam o an hiçbir şeyi umursamadan yan döndüm ve çenesinin altından Saruhan’a baktım. Onun da bakışları beni incelerken sırtüstü döndüm. Ellerimi karnımın üzerine koyup, “Kaybetmekten korkuyorsun,” diye mırıldandım.

Elini boynuna atıp, gergin bir şekilde saçlarını karıştırırken, “Doğru,” diyerek itiraf etti. “Kaybetmekten korkuyorum.”

“Bana kendini anlatır mısın?” diye sorduğumda bu kez ters bakışlarla gözlerimin içine baktı. Sessizliğini korumaya devam ediyordu. “Anlatmayacaksın, değil mi? Her zaman kapalı bir kutu gibi tüm acılarını içinde saklayacaksın.” Olumlu anlamda başını salladı. “Eğer anlatırsan acılarının tekrar tekrar canını yakacağından korkuyorsun çünkü.”

“Çok konuşmaya başladın yine,” dedi kaşlarını çatarak.

Meraklı bir şekilde, “Kimsin sen, Saruhan?” diye üsteledim.

Bıkkınlıkla yüzüme baktığında pes edip anlatacağını umarken bile yine de ihtimal vermemiştim. Derin bir nefes alıp anlatmaya başladığında beni gafil avlamayı başarmış oldu. Bana içini açması akılmazdı.

“İnsanlar uyuduktan sonra kâbus görmekten çekinirler ya... Ben küçükken her fırsatta uyumaya çalışırdım, biliyor musun?”

“Neden?” diye sorduğumda meraklı bakışlarım iri dudaklarına takıldı.

“Çünkü kimsesiz çocuklar yalnızca uykularında sevdikleriyle buluşur. Bu yüzden hiç uyanmamayı dilerdim. Her uyuduğumda annemin dizlerinde uzanırdım ve annem saçlarımı okşardı. Böylelikle korkularımdan kaçabiliyordum.”

Ağzından çıkan her kelimenin enkazında solukları hızlanırken susmak zorunda kaldı. Âdemelması, denizin üzerinde dalgalar tarafından savrulan bir kayık gibi inip kalktı. O an doğrulup ona sarılmak istedim çünkü gözlerinin ardında, annesinin dizlerinde uyumaya ihtiyacı olan küçük bir oğlan çocuğu el sallıyordu.

Saruhan'ın sesindeki hüznün boğucuydu. Gözlerine geçmişin gölgesi düştüğünde nefesim kesiliyordu. Daha fazla anlatmasını istemediğim için, “Saçlarımı okşar mısın?” dedim. “Korkularımdan kaçmaya ihtiyacım var.”

Bu isteğim karşısında afallamış olsa da çok geçmeden parmak uçlarını saçlarıma dokundurdu.

“Seni o kadar merak ediyorum ki...” diye fısıldadığımda, yüzünde biraz önceki şaşkınlığı yeniden gördüm. “Ama bir şeyler anlatığında da ağır geliyor. Yavaş yavaş okunması ve her satırı idrak edilmesi gereken bir kitaba benzetiyorum seni.”

Olumlu anlamda başını sallayarak, “En azından nasıl davranman gerektiğini anlamışsın,” dedi. “Ben böyleyim. Yavaşça tanımazsan eğer kim olduğumu bulmaya çalışırken kendini kaybedersin.”

“Seni bulmak için sabırsızlanıyorum,” dedim. İlk kez kendini bu kadar açtığı için sıcacık bir gülümsemeyle sarılmıştım Saruhan'a.

“O kadar heveslenme.”

Her ne kadar kaçsa da kendini duvarların ardına gizlese de her içeriye girmeye çalıştığımda beni tekrar ve tekrar kapı dışarı etse de vazgeçmeyecektim. Çünkü bundan sonraki hayatımda Saruhan Kalaycı'yı da yanımda istiyordum.

Ve o an anladım ki ben Saruhan Kalaycı'yı çözmeye çalışırken aslında kendimi kaybediyordum.

Uzun zamandır ilk kez huzurlu bir uykuya dalmış ve aynı dinginlikle uyanmıştım. Ama gözlerimi açmak istemiyordum. Bedenim hâlâ gecenin huzurunu derinlerinde saklıyor, zihnimse bir süre daha bu hislere tutunmak istiyordu.

Tam tekrar uykuya dalacakken dün gece olanlar gözlerimin önünden bir film şeridi gibi akmaya başladı.

Saruhan'ın dizleri, saçlarımda dolaşan parmakları, sessizliği bozan iç çekişleri...

Gözlerimi bir anda açtım. Yatağımdan sıçrayarak, doğrulurken kalbim hızla çarpıyordu. Ellerimden destek alarak etrafa göz gezdirdim. Karanlık gecenin izleri hâlâ salonda gizleniyordu ama güneş odanın her yerine sıcaklık saçıyordu.

Saruhan...

Pencerenin önünde durmuş, omzunun üzerinden bana bakıyordu. Gözlerindeki derinlik, sabaha meydan okuyan zifirî bir karanlıktı. Dudaklarının kenarında beliren o keyifli gülüş, içinde saklı olan sırrı gizliyordu.

“Günaydın.”

Sesindeki nedik, uzun zaman önce uyandığını belirtiyordu. Bense hâlâ uykunun sersemliğiyle ona bakıyordum.

“Günaydın,” derken uyku mahmuru sesimin rahatsız edici tınısıyla yüzümü buruşturdum.

Saruhan yeniden önüne dönüp, sokağı izlemeye devam edince, oylanmayı bırakıp yataktan çıktım. Gözlerimi ovuştururken diğer elimle saçlarımı karıştırıyor, kendime gelmeye çalışıyordum ama göz kapaklarım hâlâ ağır, düşüncelerim ise geceden kalmaydı.

Doğrudan mutfığa gittim. Boğazımdaki kuruluk her yutkunduğumda keyfimi kaçırınca su içmeye karar verdim. Dolaptan bir bardak alıp musluktan su doldurdum.

Tam içecekken bardak avuçlarımdan arasından bir anda çekildi. Şaşkınlıkla irkilirken gözlerim kocaman açıldı. Saruhan tek bir hamlede bardağı elimden kapıp başına dikmişti. Kaşlarımı çattım. Yüzüne bakarken bir yandan da derdinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Gözlerimi devirerek, “Afiyet olsun,” diye iğneledim.

Saruhan yüzünü buruşturup ardından suyu lavaboya tükürdü. “Musluktan mı doldurdun bunu?” diye tersledi.

Bu tepkisiyle kahkahayı patlattım. “Sen o kadar hırsız çetesi kur, liderlik et. Her türlü karanlık suça karış ama musluk suyu içtin diye gelip burada kıyameti kopar.” Başımı iki yana sallarken gülmeye devam ettim. “Akıllalmaz bir adamsın, Saruhan Kalaycı.”

Saruhan sinirle bardağı tezgâha bıraktı. Gerginliği, mutfaktaki havayı ağırlaştırıyordu.

“Bırak gülmeyi de beni dinle.”

Kollarını önünde birleştirip sert bakışlarını üzerime dikti. Derin bir nefes alarak ciddileşmeye çalıştım ama hâlâ hafif bir gülümsemeyle bakıyordum. Etrafa göz gezdirerek, “İpek ve Eymen nerede?” diye sordum.

Saruhan ifadesini bozmadan, kaşlarını hafifçe kaldırıp, “*Beni dinle*, diyorum,” diyerek beni azarladı. “Nesini anlamadın?”

Elimi havada savurarak, “Ay, tamam!” dedim. “Sabah sabah sinirlenme hemen. Dinliyorum. Söyle ne söyleyeceksen.”

Saruhan gerinerek ellerini başının arkasında birleştirdi ve bir an duraksadı. Kaslarının hafifçe gerilmesi, belirginleşen damarları, o umursamaz ama derin düşüncelere dalmış hâli...

Saruhan’ın her geçen gün gözüme daha fazla yakışıklı görünmesinden hoşlanmıyordum ama bu inkâr edemeyeceğim bir gerçektir.

Yutkundum.

“Vakit geldi,” dediğinde düşüncelerden sıyrıldım. “İstanbul’a gideceğiz.”

“Neden? Neyin vakti geldi?” Meraklı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. “Yeni bir iş mi var yoksa?”

Saruhan gözlerini benden ayırmadan, “Sinan’ı yakalamaya gideceğiz, hazırlan,” dedi. “Paranı kurtaracağız.” Sözleri havada bir şimşek gibi çaktı. Beynimde aynı kelimeler yankılanıp duruyordu.

Demek o gün gelmişti.

12

Yolun Sonu

Kafamın içinde yüzlerce soru çığlık çığlığa yankılanırken Saruhan'ın odaya girişiyle hepsi birden karanlık tenhalara çekildi. Sessizlik, onun derin gözlerinin buyurgan ağırlığıyla sarmalandığında dile getirmeye hazırlandığım bütün kelimeleri yuttum.

“Eymen ve İpek ne zaman gelecek?” diye sorduğumda huzursuzluğum sesimden okunuyordu. Bir yandan da eşyalarımın tamamını çantaya yerleştirmekle meşguldüm. Geriye kalan son birkaç parçayla birlikte hıncahınç dolan çantanın fermuarını güçlükle çektim. Kendimi koltuğa atarken Saruhan hâlâ soruma cevap vermemiş, boş boş beni izliyordu.

“Gelirler birazdan,” dedi bakışlarımı fark edince. Sesi her zamanki gibi keskindi. Yanımda duran çantama baktı. “Hazırlığın tamam mı?”

“Evet,” dedim sadece.

“Her şeyini yanına aldığından emin ol.”

Saruhan'ın bu sözü diken olup kalbime battı. Her gün biraz daha artan soğuk tavırları, bir duvar gibi etrafımı sarıyordu. Gecedен sabaha nasıl bu kadar değişebilirdi? Ben ona ne yapmıştım? İçimi kemiren huzursuzluğun adını koyamıyordum. Belki de koymak istemiyordum. Aklıma gelen ihtimal ağzımda acı bir tat bıraktı.

Daha birkaç gün önce, Saruhan benimle işinin en kısa sürede bitmesini istediğini söylemişti. Paramı aldıktan sonra benden kurtulacağını açıkça dile getirmişti. Şimdiyse eşyalarımı topladığımdan emin olmak istiyordu çünkü bu eve geri döndüklerinde yanlarında olmamı istemiyordu.

“Merak etme, her şeyi çantama koydum.”

Hayal kırıklığıyla burkulan kalbimin sızladığını hissettiğimde başka şeyler düşünerek kendimi oyalamaya çalışsam da pek işe yaramadı. Daha dün, onlara çok alıştığımı fark edip, onlarla birlikte olmak istediğime karar verirken bugün belki de son günümüz olacaktı.

Onların yanında kalmalıyım. Onlara ihtiyacım vardı. Bana yardım etmek zorundalardı ve konunun parayla hiçbir ilgisi yoktu.

Bir yanımda zihnimi kurcalayan kahrolası soruyu doğrudan Saruhan'a sorup, içimi rahatlatmam gerektiğini söylerken diğer yanımda bunun gurur kırıcı olduğunu söylüyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Sessizliği bozmamdan hoşlanmamış olmalıydı ki beni yok saydı. Benim ardımdan sağladığı sessizliğin ortasında gözleri kapalı bir şekilde kendini dinlemeye devam ederken öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Merak etme bugün paran sende olacak," diyerek, sanki onu soracaktım gibi beni azarlayınca iyice sinirlendim.

"Şunu yapmayı kes artık!" diye bağırdım. "Para falan umurumda değil."

Tam karşılık verecekken, yanındaki telefon çalmaya başlayınca sustu ama gözleri üzerimde asılı kaldı. Bana öyle bakmasından hoşlanmıyordum. Bana dişlerini sıkmasından hoşlanmıyordum ama o her seferinde bunu yapıyordu.

Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek ısrarla çalan telefonu eline aldı ve gözlerini üzerimden çekip boşluğa daldı. Her zamankinden daha sinirliydi bugün ama sebebini bilmiyordum. Eğer benim yüzümdense bilmeye hakkım vardı fakat hiçbir şey söylemiyordu.

Saruhan'ın soğuk tavrı bir duvar gibi etrafımı sardıkça boğuluyordum. Böyle zamanlarda kendimi gerçekten kafese hapsedilmiş bir kuş kadar mahkûm hissediyordum. Gecedden sabaha nasıl bu kadar değişebilirdi? Ne olmuştu?

İçimi kemiren huzursuzluğun adını bir türlü koyamıyordum.

Saruhan kulağına yasladığı telefondan karşı tarafı dinledi. "Tamam, iniyoruz şimdi. Bekleyin." Telefonu kapatıp, ayaklanınca onunla birlikte kalktım. "Gidiyoruz," deyip, yüzüme bile bakmadan yanımdan geçti.

Tam salondan çıkacakken, "Neden bana böyle davranıyorsun?" diye sormam onu kapının eşiğinde durdurdu.

"Nasıl davranıyorum?"

Aynı şekilde soruyla karşılık verince, göz devirerek omuzlarımı düşürdüm. “Yabancıymışım gibi,” dedim. “Hiçmişim gibi. Yokmuşum gibi!” Her kelimededen sonra sesim biraz daha yükseldi.

“Öylesin çünkü!” dediğinde sözleri tokat gibi yüzüme çarptı ve elimdeki çanta taşıyamayacağım kadar ağırlaştığı için ayaklarımın dibine bıraktım.

Gözlerimin dolmasını istemiyordum. Onun karşısında ağlayacak kadar küçülmeyecektim. Hayır, kesinlikle hayır. Bunu yapmayacaktım. Dudaklarımı ısırmam bir işe yaramıyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirmem de bir işe yaramıyordu. *Kahretsin!*

“Mutlu ol öyleyse,” dedim titrememesi için dua ettiğim sesimle. “Yakında kurtulacaksın benden. Kim bilir, belki de bugün... Bir daha bu eve dönmeyeceğim.”

Benim kararımymış gibi söylediğim her şey çoktan belliydi zaten. Saruhan’ın da planı bu değil miydi?

“Öyleyim zaten,” dediğinde bir darbe daha indi omuzlarıma. “Senin kadar olmasa da bu işin bitmesine seviniyorum.”

Mutlu olduğumu mu sanıyordu cidden? Paramı kurtarıp ondan kurtulmak istediğimi mi sanıyordu?

Siktir. Koca bir siktir!

Tabii ki öyle sanıyordu. Aptal çenemi tutamayıp, ona söylediklerim aklıma gelince Saruhan’ın derdini anlamış oldum ve kendime sövdüm.

Umarım bir an önce paramı kurtarır ve yoluma giderim, demiştim ona. Unutmamıştı. Sinirle ağzımdan çıkan sözleri şimdi silah gibi bana doğrultmaktan çekinmemişti.

O an kalbimin üzerine bir yük oturdu ve bu yükten nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Onlardan ayrılamazdım. Ya tükürdüğümü yalayacak ya da söylediklerimin arkasında durmaya devam edecektim. Saruhan böyle soğuk davranırken ona kalmak istediğimi nasıl söyledim ki? Gururumu ayaklar altına almak istemiyordum. Yapamazdım.

“Aman, ne güzel!” diye cırlayarak ayakkabılarımı bağlamak üzere yere eğildim. “Kına da yakarsın.”

Karşılık vermekte gecikmedi.

“Neden olmasın ki?”

Kalbimi kırdığının farkında bile değildi. Ya da farkındaydı ama umursamıyordu. Beni uzaklaştırmak için bilerek yapıyordu belki de. *Biz hiç yakınlaşamadık ki.*

Onu tanıdığım günden beri duvarlarını aşmama izin vermemişti. Bir kez olsun içtenlikle gülümsememiş, gözlerimin içine bakarken sıcaklığını hissettirmemişti. Peki, öyleyse dün gece saçlarımı okşayan kimdi? Neden yapmıştı bunu?

Bir insan gözyaşlarına dokunuyorsa eğer onun da canını yakmışlar, demektir.

Bir gözyaşına dünyayı yakanlar vardı.

Bir gözyaşına hapseden sevdiğini...

Gözyaşlarım sağanak olup, beni boğsa dönüp bakmayacak olan Saruhan Kalaycı'ya ne demeliydi?

Ayakkabılarımın bağcıklarını bağlayıp çantamla birlikte evden ayrıldım. Saruhan da fazla oyalanmadan çıktıktan sonra ceketinin yakasını düzelterip cebinden anahtarları çıkardı ve kapıyı kilitleti. Bir şey söylemek ister gibi yüzüme baktı ama sessizlik ikimizi de esir almıştı. Sadece birkaç saniye yüzümü inceleyip önüne döndü. "Gidelim," diyerek yeni bir komut mırıldandı.

Yanaklarımı sıkıntıyla şişirip peşine takıldım. Aramızdaki bu uçurumun sebebini hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Saruhan ve mesafeleri... Gözleriyse bir uçurum.

Apartmanın kapısına geldiğimizde birden durup, bana dönünce ona çarpmaktan son anda kurtuldum. Neredeyse çantamla beraber kucağına düşecektim.

"Arabanın anahtarını ver," diyerek elini uzattı.

"Anahtar bende değil ki," dediğimde sabır dilenir gibi başını geriye attı. "Sende değil miydi?"

"Bende olsa neden senden isteyeyim?" diye tersledi. "Sana vermiştim."

"Şey... Be- Ben onu vestiyere bırakmıştım."

Suçluluktan kekelemiş ve bakışlarımı kaçırmıştım.

"Sana her şeyini yanına aldığından emin olmanı söylemiştim. Sen gidip koskoca arabayı vestiyerde mi unuttun?" diye söylenerek cebindeki anahtarı çıkardı ve yeniden eve dönmek üzere merdivenlere yöneldi.

Duyabilsin diye arkasından apartman boşluğuna doğru, "Arabayı vestiyere park ettim demedim," diye seslendim. "Anahtarı vestiyere koydum dedim! Çatmaya yer arayacaksın illa, değil mi? Hödük!"

Bir süre apartmanın holünde taş motifleri izledikten sonra dudaklarımı birbirine bastırarak üzüntüyle apartmandan çıktım. Uyandığımızdan beri

Saruhan ve öfkesi yüzünden içim şişmişti. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı.

Eymen'le İpek'i arabamın yanında görünce yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşti. Saruhan sayesinde üzerime yapışan gerginliği ardımda bırakıp koşar adımlarla yanlarına gittim.

Eymen tüm içtenliğiyle bana sarılarak, "Günaydın, kuzum," dedi.

"Günaydın," dedim. Onların keyfi yerinde görünüyordu. Oysa ben hâlâ ruh hâli sürekli değişen Saruhan'ın etkisindeydim.

İpek, "Nasılsın?" dedi. "Dünden sonra nasıl hissediyorsun kendini?"

"Kâbuslar gece boyunca peşimi bırakmadı ama şimdi daha iyiyim," diye cevapladım. Gece başımı Saruhan'ın dizlerine koyduğum anda hepsinin kaybolup gittiğini söyleyemedim.

"Sevindim," dedi İpek. Eymen de uzanıp kolumu sıvazladı. "Kimseye zarar gelmeden bu işi atlattığımız için mutluyum."

Ellerimi cebime yerleştirip gülümsedim.

"Burak ifadesinde, Melisa'nın onu birlikte olmaya zorladığını ama reddedildiği için buna dayanamayıp intihar ettiğini söylemiş. Güya Melisa kendisine kafayı takmış, akli yerinde değilmiş."

Eymen hınçla yumruklarını sıkıp, "Buyur işte, kansızın söylediklerine bak," dedi. "Gel de sikme belasını!"

Sinirimi yatıştırmaya çalışırken, iç çekerek, "Umarım hak ettiği cezayı alır," dedim. "Böyle insanlarla aynı dünyada yaşamak bile mide bulandırıcı."

İpek hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Bu kez kurtulamayacak, merak etme," dedi. "Babası olacak pislik de delilleri karartamaz artık. Böylece en ağır cezayı alacak."

Tam o anda demir kapı büyük bir gürültüyle açılınca sustuk. Saruhan ağır adımlarla apartmandan çıkıp yanımıza geldi. Gözleri bizi tararken yüzü ifadesizdi. Eymen ve İpek her şeyden habersiz gülümsüyordu ama ben onun varlığıyla içime dolan gerginlikten kaçır gibi uzaklaşıp arabaya yöneldim.

"Adayın," dedi, yanımdan geçerken.

İpek ve Eymen önce birbirlerine, daha sonra bana baktılar. Aramızdaki gerginliği fark etmişlerdi ama neler döndüğünü bilmediklerinden merak ediyorlardı. Sessizce arka koltuğa geçtikleri için ön taraf yine bana kalmıştı.

Saruhan'ın yanına oturup arkama yaslandım. Yol boyunca kimseyle konuşmaya niyetim yoktu.

“Kemerini tak,” dediğinde sesi keskin ve buyurgandı.

“Emrin olur!” diye homurdanıp yine de söylediğini yaptım ve hışımla emniyet kemerini taktım. “Dengesiz.”

“Seni duyuyorum,” diye mırıldandı dişlerinin arasından.

“Tüh! Duyduğunu bilseydim küfredirdim.”

Bakışları ruhumu delecek kadar keskindi. Çenesindeki kaslar gerildiğinde istemsizce yutkundum. Nedenini bilmiyordum ama bana davranışları yüzünden onu kızdırmak, sabrının sınırlarını zorlamak içimde garip bir haz uyandırıyordu.

“Sen çok şımardın,” dedi tehditkâr bir tonla.

Alay eder gibi yüzümü buruşturmaktan çekinmedim. Öfkeyle kuşanan gözlerim Saruhan'ın yeşillerine başkaldırdı. Ondan korkacak değildim. Benim kim olduğumu bilmiyordu ama ona öğretmek için can atıyordum.

“Çocuklar, çocuklar...” Eymen arka koltuktan öne uzandı. “Ne oluyor ze sabah sabah?”

“Bazılarımızın pede ihtiyacı olabilir, Eymenciğim!” diyerek laf soktum.

Eymen alt dudağını dişlerinin arasına alıp, başını ağır ağır iki yana sallarken, “İşin bitti,” diye fısıldadı.” Saruhan bunun bedelini çok ağır ödetir.”

İpek dirseğini karnına geçirince Eymen acıyla inledi.

“Seni benim elimden kim kurtaracak, İpek Böceği?” dediğinde kolunu İpek'in omzuna attı ve hesap sorar gibi sert bir ifade takındı.

İpek, Eymen'in kolunu hışımla iterken, “İyy!” dedi. “Sana daha kaç defa *bana böcek deme*, diyeceğim?” Yüzünü iğrenir gibi buruşturdu.

Eymen, “Sert yapma, güzellik,” diyerek yanağından makas aldı. Parmaklarının üzerini öptü. “Dolaylı yoldan *kelebeğim*, diyorum sana işte.”

İpek, Eymen'in son yaptığı açıklamaya gülerken, ensesine sağlam bir tokat indirip, “Salak!” dedi.

Eymen, kırmızı beresi başından düşerken öfkeyle, “Bak!” diye bağırdı. “Bir daha iznim olmadan benimle temas etmeye cüret edersen çok sinirlenirim.”

İpek kıkırdarken, Eymen'i sakinleştirmek ister gibi uzaktan öpücük atarak arkasına yaslandı.

Eymen kucağına düşen kırmızı beresini başına takıp, kulağının üzerine kadar gelen saçlarını geriye tararken, “Dua et, bayansın ve memelerin var diye seni bağıslıyorum yoksa burnunu kırardım!” dedi.

İpek, tiksindir gibi yüzünü buruşturup, “Bayan mı?” dedi.

“Evet, bayansın,” dedi Eymen hiç gecikmeden. “O kadar sıkıcısın ki yaptığın tek şey beni baymak. Bu yüzden bayansın.”

“Ay, cidden iğrençsin, Eymen. Şakaların da senin gibi!”

“Kusursuz,” dedi Eymen sırtarak.

“Boktan,” diye ekledi İpek.

Arka koltukta atışmaları sürerken Saruhan sessizce dikiz aynasından onları izliyordu. Bense Saruhan’ı... Gözleri hiçbir duygu barındırmıyordu. Kendi arkadaşlarına karşı bile duvarları vardı.

Kendimi bir anlığına Saruhan’ın yerine koydum ve içimde dayanılmaz bir yorgunluk hissettim. Bir bataklık gibi zihni vardı ve anıları batmamak için çırpınıp duruyordu, belli. Onun yerinde olmayı hiç istemezdim.

Eymen, arabanın içindeki sessizliği bölen bir neşeye, “Anlatın bakalım,” dedi. “Sabah hiçbir şeyiniz yoktu.”

“Sabah mı?” dedim. Kaşlarım merakla çatıldı.

Eymen’in yüzüne yerleşen şeytani gülüş pek hayra alamet görünmüyordu. “Gece işlemeye kalktığınızda ışığı açık görüp yanınıza geldim. Bir de ne göreyim! Birbirinizi kaşıklıyordunuz!” Eymen’in coşkulu sesi ve imalı gülüşüyle neye uğradığımı şaşırdım. Neden bahsettiğini bile bilmiyordum. “Şok oldum resmen!”

“Kaşıklamak mı?” diye sorduğumda, Saruhan hoşnutsuz bir nefes vererek susmamızı emretti.

“Eymen!” dedi ikaz eder gibi çıkan bir sesle. “Çok konuşuyorsun.

“Bir dakika ya. Ne oluyor? Birbirinize sarılıp, uyuduğunuzdan haberiniz yok gibi davranıp beni çıldırtmak mı istiyorsunuz?” Eymen’in sarf ettiği her kelimeyle şaşkınlık bedenimi uyuştururken kontrol edemediğim dudaklarım biraz daha aralanıyordu.

“Öyle bir şey olmadı ki!” diye itiraz ettim.

Gerçekten olmamıştı.

Belki de Saruhan’ın dizlerinde uyumamdan bahsediyordu. Eymen’i biraz bile tanıyorsam bu durumu abartmaktan keyif alacaktı ve şimdi de yaptığı tam olarak buydu.

“Ya, nasıl olmadı? Bak şimdi, bir ara uyanıp, ışığı açık görünce yanınıza geldim. Saruhan oturduğu yerde uyuyordu, sen de dizlerinde uyuyordun. Sonra bir bardak su içip odama gittim.” Dikkatle Eymen’i dinliyor, abartıp abartmadığını anlamaya çalışıyordum fakat buraya kadar anlattıklarında hiçbir abartı olmadığı için devamını heyecanla bekliyordum. “Birkaç saat sonra yine uyandım. Çişim gelmişti.”

“Tüm detayları anlat ama,” diye söylenen İpek’i duymazlıktan gelerek anlatmaya devam etti.

“Tuvalete gittim. Bir güzel işedikten sonra ellerimi yıkayıp tuvaletten çıktım.” İpek’e inat olsun diye detaylıca anlatırken alay ettiğini belirten bir ifadeyle göz ucuyla ona bakıyordu. “Neyse işte... Ne hâldesiniz diye merak edip yine yanınıza geldim. Bir de ne göreyim?”

“Fazla konuşuyorsun, Eymen. Hatırlat da eve döner dönmez o dilini keseyim!”

Saruhan’ın kızaran yanakları, Eymen’in anlattıklarını doğrulamaya yetmişti. Sesindeki tehditkâr tını daha fazla anlatacak şeyi olduğunu söylüyordu.

“En azından *keseyim*, dedi.”

Eymen’le göz göze geldiğimizde alt dudağını dişleyerek başını iki yana salladı.

“Sonra?” diye sorunca Saruhan’ın bakışlarının hedefi oldum.

Eymen’in konuşmasını engellemek isteyen Saruhan, baştan savma bir şekilde, “Sonrası yok işte,” dedi ve dikiz aynasından arkaya baktı. “Sabah oldu, uyandık. Değil mi Eymen?”

Kıkırdayarak önüme döndüğümde Saruhan öfkeyle kararan yeşillerini yeniden üzerime dikti. Göz ucuyla ona bakarken, elimi yumruk yaparak, dudaklarıma bastırıp usulca öksürdüm fakat gülme isteğimden bir türlü kurtulamamıştım.

“Gülme.”

Saruhan homurdanınca, ciddi bir tavırla usulca öksürüp başımı sağa çevirdim ve yolu izleyerek vakit geçirmeye devam ettim. Zihnim hâlâ Eymen’in ima ettiği şeye takılıydı. Gerçekten de Saruhan gece bana sarı-larak mı uyumuştum?

Saruhan’ın dikkatinin yolda olduğundan emin olduktan sonra cebimden telefonumu çıkardım. Önce ekranın parlaklığını en düşük seviyeye

getirdim. Kimse görmemeliydi. Arama motorunu açtım. Parmaklarımı klavyenin üzerinde tereddütle dolaşıyordu. Ne yazarak aratabilirdim?

Kadın ve erkek kaşık...

Çıkan sonuçlara kaşlarımı çattım. Karşıma kasık ağrısı gibi alakasız şeyler çıkmıştı. Oflayarak Saruhan'a baktım, yakalanma korkusuyla midem kasılmıştı.

Bu kez doğrudan Eymen'in dediği gibi yazmaya karar verdim.

Birbirini kaşıklama...

Ve işte... Çıkan sonuçla gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. Panikle etrafıma baktım. Eğer Saruhan ya da başka biri ekranı görürse asla açıklayamazdım. Yakalanırsam tek çarem hızla giden arabanın kapısını açıp kendimi aşağı atmak olurdu.

Telefonu yüzüme yaklaştıırıp okumaya devam ettim. Kaşık pozisyonu... Bazı siteler bunu romantik bir uyuma pozisyonu olarak anlatıyordu ama çoğu sitede sonuç başkaydı.

Seks pozisyonu!

Boğazım düğümlendi. Ellerim buz kesmişti. Görsellerde bir erkeğin kadına arkadan sarıldığı bir pozisyon gösteriliyordu. Bu zaten bildiğim bir şeydi ama isminin bu olduğunu bilmiyordum.

Tedirginliğim kaybolunca yerini gülme isteğine bıraktı. Saruhan ve ben... Birbirinden nefret eden iki insanı bu pozisyonda düşünmek bile mümkün değildi.

Beynimde şimşekler çakıyordu. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi, değil mi?

Mümkün müydü yoksa?

Saruhan'ın yüzünün kızarması, sinirlenmesi, konuyu kapatmaya çalışması, Eymen'in imalı gülüşleri...

Saruhan gerçekten bana sarılarak uyumuştı ve benim bundan haberim bile olmamıştı, öyle mi?

Kahretsin. Saruhan'ın dizlerinde öyle derin bir uykuya hapsolmuştum ki bütün gece sarıldığım adamın sıcaklığını bile hissetmemiştim. Kahretsin, kahretsin!

"Armin?"

Eymen'in sesini duyunca öyle bir korktum ki telefonu camdan fırlatmaktan son anda vazgeçtim. Sol tarafa döndüğümde Eymen'in başını ortaya doğru uzattığını gördüm. *Ya gördüyse?*

Kireç gibi olan yüzümle gülümsemeye çalışarak, "Efendim," diye bildim.

Eymen kaşlarını kaldırarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Başımı hızla sallayarak, "Dalmışım öyle, birden seslenince korktum," diyerek yalan söyledim.

Saruhan, "Ne oldu?" diye sorarak araya girdi. "Söyle."

Eymen, "İpek'le sabahın köründe evden çıktık ya..." dedi. "Koştururken fazla su içtim ve şimdi de işemem gerek." Ellerini bacaklarının arasına koyup acınası bir ifadeyle kasıldı.

Saruhan derin bir nefes aldı. Dikiz aynasından bakarak, "Daha bir saat bile olmadı!" diye söylendi.

"Ne yapayım yahu? Çocuk mu bu *yat*, deyince yatsın, *kalk*, deyince kalksın? Geline geliyor işte, laftan anlamaz."

Eymen'in saçma açıklamasına karşı omzumun üstünden baktığımda İpek'le göz göze geldik ve ikimiz de aynı anda yüzümüzü buruşturarak Eymen'e döndük.

"Daha saçma bir açıklama duymamıştım!" diyen İpek'le birlikte gülmeye başladığımızda, bir an Saruhan da tebessüm eder gibi oldu fakat kendisine baktığımı hissettiği an kaşlarını çatı. Domuz!

"İyi. İlk petrolde dururuz."

Saruhan'ın onayıyla birlikte sevinçle kıpırdanan Eymen, "Yaşa, adamsın!" diyerek Saruhan'ın omuzlarına masaj yapmaya başladı.

Keyifle güldüğünde bembeyaz dişleri göz alıcı güzelliğiyle ortaya çıktı. Onu gülerken gördüğüm sayılı anlardan biri olduğu için kaçırmak istemedim ve tamamen Saruhan'a dönerek gülüşünü izledim. İkisini de yüzümde kocaman ve şapşal bir gülümsemeyle izlemeye daldım. İpek de benim gibi onlara bakarken gülümsüyordu.

On dakikaya yakın süren sessiz bir yolculuğun ardından, yolun sağ tarafında bir dinlenme tesisinin tabelası belirdi. Saruhan arabanın hızını yavaşlattığında, duracağını anladım.

"Hadi, hadi... Küçük Eymen sabırsızlanıyor!"

Eymen'in mırıltısı tam da boşluğuma gelince kahkahayı patlattım.

Saruhan, uygun bir yerde arabayı durdururken, “Pislik herif!” diye hor-murdandı.

Daha araba tamamen durmadan, Eymen arka kapıyı açıp dışarı fırladı. Tuvaletlere doğru hızla koştururken birden duraksadı ve aynı hızla geri döndü. Kaşlarını çatarak ona baktım.

İpek hepimizden önce davranarak, “Ne oldu?” diye sordu.

Eymen açık pencereden kafasını içeri uzattı, yüzünde telaşlı bir ifade vardı. “Karnım çok aç ya,” dedi. “Ben işerken marketten bir şeyler alsanıza.”

Yan aynadan yüzüne baktığımda, İpek’e kendini acındıran bir ifadeyle konuştuğunu görebiliyordum.

İpek, “Çok masraflısın, Eymen!” diye söylendi. “Çocuk gibi resmen.”

Tam o sırada Eymen’in, “Saruhan! Saruhan, lan!” diye attığı çığlık arabanın içinde yankılandı.

Şaşkınlıkla irkilip arkamı döndüm. Eymen’in çığlıkları yükselirken bakışlarım yavaş yavaş kapanan camın arasında sıkışan yüzüne kaydı. Saruhan, sol eliyle bastığı düğmeyle camı kapatıyor, yaptığı şeyden keyif alarak Eymen’i izliyordu.

“Ne yapıyorsun, oğlum?” diyen Eymen’in yüzü korkuyla gerilmişti.

Saruhan, gözlerini kısıp boğuk bir sesle, “Bir daha seni ilgilendirmeyen meseleler hakkında bu kadar konuşma,” dedi. Dudaklarının kenarındaki gülümseme, gözlerindeki tehditkâr parıltıyla çelişiyordu. “Ve her şeyi görme.”

O an midemde soğuk bir ağırlık hissettim. Saruhan ve cezaları... Onun işine gelmeyen her hareketin bir bedeli olacak mıydı gerçekten?

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ama tam da o anda, son söyledikleriyle beynimde yankılanan ihtimaller beni yere serdi. Dün gece Saruhan bana sarılarak uyumuştı. Olan biteni gördüğü için de Eymen’i cezalandırıyordu şimdi. Doğruydum demek ki. Avuç içlerim terledi. Saruhan Kalaycı... Bana sarılmıştı. Bana rağmen. Kendi isteğiyle bana sarılmıştı!

Bunu gerçekten yaşadığıma inanamazken o anın görüntüsü zihnime hücum etti. Saruhan ve ben, birbirine tahammül edemeyen iki insan... Bu düşünce, nabzımı hızlandırdı. Her yutkunuşumda zorlanıyordum şimdi.

Eymen’in tiz sesi aniden her şeyi unutturdu.

“Tamam, tamam! Bak sıkıştırıyorsun, altıma işeyeceğim! Aç şunu!”

Hepimiz gülerken Saruhan camı açtı ve Eymen bir saniye bile oyalanmadan can havliyle tuvalete fırladı.

“Markete gidiyorum,” diyerek kapısını açtı İpek. “Size de bir şeyler alayım mı?”

Omzumun üstünden arkaya baktım. Onaylamak için başımı salladım. Saruhan da dikiz aynasından ona bakarak onay verdi.

Saruhan’la yalnız kalmanın verdiği gerginlik, boğazıma yumru gibi oturmuydu. Dışarıya odaklanmaya çalıştım. Yine de zihnim sürekli aynı noktaya kayıyordu.

Saruhan ve ben... Birbirimize sarılarak uyuduk.

Dakikalar geçerken, derin bir nefes alarak önüme döndüm. Göz ucuyla Saruhan’a baktığımda, düşünceli yüz ifadesi bana cesaret verdi. Dudaklarımı araladım ama kelimeler içimde düğümlendi. Konuşmadan önce alt dudağımı yaladım ve boğazımı temizleyerek dikkatini çekmeye çalıştım.

“Bir şey sorabilir miyim?” derken sesim ürkek çıkmıştı. Kalbimde titreyen cesaretin aksine dışarıdan çekingen duruyordum. Saruhan gözlerimin içine baktı ve başını hafifçe sallayarak onay verdi. “Hatırlıyor musun? Artık sizden biri olduğumu söylemiştin.”

Saruhan gözlerini benden ayırmadan başım salladı.

“Hatırlıyorum.”

Gülümsedim. Çünkü bu, işimi kolaylaştıracak bir cevaptı. “Peki, öyleyse... Neden benden kurtulmak istiyorsun?” Lafı dolandırmanın anlamı yoktu. “Sinan olayını çözdükten sonra arkayı dönüp gidecekmişsin gibi hissediyorum.”

Saruhan tok bir sesle, “Neden böyle düşündün?” diye sordu.

“Bana olan tavırların, davranışların...” Yanağıma değip rahatsız eden bir tutam saç kulağımın arkasına taradım. “Benden nefret ettiğini düşünüyorum.”

Saruhan önce önüne döndü, daha sonra kaşlarını hafifçe çatarak, “Davranışlarım...” diye mırıldandı. Ve ardından, gözlerini tekrar bana çevirdi. “Bir an önce parayı alıp benden kurtulmak istediğini söyleyen sendin. Şimdi beni mi suçluyorsun, Kafes Kuşu?”

“Ben...” Konuşmak istedim ama sanki o an dilim tutuldu. Haklıydı. Saruhan böyle bir şey söylememişti. Bunu ilk söyleyen bendim. “Bana kaba davrandığın için öyle söyledim,” dedim. “Sinir etmek için.”

Saruhan alaycı bir gülüşle bana baktı. “On yaşında mısın sen?” dedi.

“Asıl sen kendine bak!” diye patladım. “Bir gülüyorsun, bir sövüyorsun! Kafamı allak bullak ediyorsun!” Gülerek önüne döndü. “Gülme!” diye azarladım.

Saruhan bu kez kaşlarını çatı. “Bana emir vermemeni söylemiştim,” dedi. “Cezalandırılmak istiyorsan doğrudan söyle.”

Söylediği şeyden çok, gözlerindeki anlamı çözmeye çalışıyordum. “Gitmemi istiyor musun?” diye mırıldandım.

Gözlerim, Saruhan’ın yüzüne çekilirken kalbim göğsüme sığmıyacakmış gibi atıyordu. Gözleri şüpheyile yüzümü incelerken sanki cevabı benden almak ister gibi bakıyordu.

Sonunda, “İstemiyorum,” dedi ve o an her şey durdu.

Başta yanlış duyduğumu düşünüp afallamıştım. Gözlerimi kapadım. Kalbimin önce tereddütle, daha sonra hızla atışını hissettim.

“Bizimlesin,” dedi Saruhan. “Ve bu her zaman böyle olacak.”

Kalbimdeki buzları saniyeler içinde çözerken, sesimdeki titremeyi umursamadan, “Bunu duyduğuma sevindim,” dedim.

Tam bir şey söyleyecekken arabanın kapıları açıldı. Eymen ve İpek gülerek içeri girdi.

Hâlâ Saruhan’a bakıyordum. O da bana...

Ve o an anladım. Bu hikâye, yalnızca bir başlangıçtı.

Onlara alıştığımı ve bundan sonraki hayatımda onlarla birlikte olmak istediğimi söylemek istiyordum ama artık yalnız değildim. Kelimeleri güçlkle yutarken, içimde baş gösteren hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak arkama yaslandım. Alt dudacağımı dişlerimin arasına alıp stresimi yatıştırmaya çalıştım.

Eymen neşeyle, “Hazırız!” diye seslendi. “Gidebiliriz.”

Saruhan arabayı çalıştırırken gözleri dikiz aynasına kaydı. “Hallettiniz mi?” diye sordu. Sadece laf olsun diye soruyordu, sesinden belliydi. Ama yine de gözlerinin kenarında hafifçe beliren o alaycı gülümseme, farkında olmadan dudaklarıma da dokundu.

Eymen koltuğa yerleşirken, “Hallettik, hallettik,” dedi. “Küçük Eymen sana minnettar, Saru!”

“Bana bir daha *Saru*, dersin senin kafanı ezerim.”

Saruhan’ın sesi tehditkâr bir sertlikle çıkarken dikiz aynasından Eymen’e attığı bakış, içimde bir gıdıklanma hissi uyandırdı. Bir an onunla dalga

geçme fikri cazip gelse de o gözlerin keskinliğini görünce bu düşünceden çabucak vazgeçtim.

Yolun geri kalanında, İpek'in marketten aldığı sandviçleri yiyerek kahvaltımızı yaptık. Gözlerim arada bir dikiz aynasından arkaya kaydı. Eymen'in çoktan uykuya daldığını gördüm. İpek ise tıpkı benim gibi yolu izleyerek sessizce oyalanıyordu.

Saatler geçmişti. Önümde uzanan yol, farların aydınlatdığı kadarıyla görünüyordu. Karşımızda ne olduğu belirsiz, sonsuz bir boşluk gibi uzanıyordu gece.

Saruhan'ın direksiyonu tutan uzun parmakları, usulca bir ritim tutturmuştu. Zihninin uğultusu sessizliği deliriyordu, kafasının içi mahşer yeriydi. Gözlerim farkında olmadan yüzünün aydınlık ve gölgeler arasında kaybolup beliren keskin hatlarına takıldı. Sert, katı ve mesafeli... Ama orada, o soğuk ifadenin ardında başka bir şeyler gizleniyordu.

İçimde, farkında bile olmadan büyüyen o sıcaklıkla birlikte hafifçe gülümsedim. Saruhan istediği kadar duvarların ardına saklansın, onun derinlerine ulaşmayı başaracaktım. Belki kolay olmayacaktı, belki her seferinde duvarlarına bir tuğla daha ekleyecekti ama ona rağmen onu tanımak... Denemeye değerdi.

Bunu düşünürken başımı cama dayadım ve yolun sonsuzluğuna daldım. İçimde giderek büyüyen o sıcaklık, göz kapaklarımı ağırlaştırıyordu. Yorgunluğum tüm bedenimi yavaşça sararken nefeslerim daha düzenli ve derin bir ritme büründü.

"Sinan'ın adresini bilmiyoruz, değil mi?"

Saruhan'ın sesi, uykumun son kırıntılarını da dağıttı. Gözlerimi açtım çünkü sorduğu soru, irkilerek uyanmamı sağladı.

Uykulu gözlerimi elimin tersiyle ovuşturdum. Eymen arka koltuktan hafifçe öne eğilip her zamanki umursamaz tavrıyla, "Hiç bilmiyorum," dedi. "Yıllardır haberim yok o şerefsizden. Ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yok."

"Ben biliyorum." Sözlerim havada asılı kalırken gözlerim Saruhan'a kaydı. "Ataşehir'de yaşıyor."

Saruhan başıyla onayladı ve ben adresi tarif ederken, hızını artırarak yolu kısalttı. Mesajlardaki adresle konumun eşleştiğini gördüğümüzde, arabayı müsait bir yere park ettik ve kalan yolu yürümeye başladık.

Saruhan ellerini ceplerine koyup, yürürken bana döndü. "Burası olduğuna emin misin?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Bilmiyorum ki." Durduğumuz yer semtin dışında, biraz daha tenhada kalıyordu. Yolun karşısındaki binada hiçbir ışık yanmıyordu. "Daha önce hiç gelmedim."

"Bu adres nereden çıktı o zaman?"

Saruhan merakla kaşlarını kaldırmış, bana bakarken gözlerindeki keskinlik tedirginliğimi artırdı.

"İlişkimizin başlarında mesajlaşırken laf arasında söylemişti," diye açıkladım. "Ailesiyle yaşadığını biliyorum sadece. Ama evine hiç gitmedim."

Saruhan aptal olduğumu söylemek yerine başını iki yana sallarken Eymen'in kahkahasını duydum. Tam o an, Saruhan duyamadığım bir şeyler homurdanarak yürümeye devam etti.

"Sen gerçekten safsın."

Eymen gülererek koluma girdi. "İki senelik ilişkin olduğunu ama hiç evine gitmediğini söylüyorsun," dedi. "Bu zamanda bir erkek, sevgilisini eve atmaya çalışmıyorsa ya dolandırıcı puştun tekidir ya da sevgilisinin adı Armin'dir."

Sinirle kaşlarımı çattım ve dirseğimle koluna sertçe vurdum. Saruhan duymasın diye sesimin alçak çıkmasına dikkat ederek, "Alay etme!" diye homurdandım.

"Pasajın üstündeki bina demişti," dedim bir süre sonra. Önümüzde yükselen apartmana bakarken Saruhan'ın yüzü ifadesizdi. "Burası."

İpek şüpheyle bakıp, "Emin misin?" dedi.

Saruhan başını salladı ve binanın sol tarafındaki açık kapıdan içeri girdi. Biz de vakit kaybetmeden peşinden ilerledik. En arkada kalmıştım ve kapıdan girerken binanın girişini merakla inceledim. Öyle eski bir binaydı ki yıkılacak gibi duruyordu. Duvarlarındaki sıvalar dökülmüş, elektrik boruları paslanmış, derin çatlaklar ortaya çıkmıştı.

Merdivenin önünde durduklarında, "Yanlış hatırlamıyorsam dördüncü kattaydı," dedim.

İpek kaşlarını çattı.

“Madem hiç gelmedin, adresiyle ilgili bu kadar detayı nereden biliyorsun?”

Sorusunun mantıklı olduğunu fark edip, “Ailesiyle yaşadığını söyleyip beni evine davet etmişti,” diye cevapladım. “Açık adresini göndermişti ama ben ağırdan almak istediğim için gitmemiştim. Bir daha da hiç davet etmedi zaten.”

Saruhan alay eder gibi gülerek, “Alenen *dolandırıcıyım*, diye haykırmış,” dedi.

“Bizimkinin de ruhu bile duymamış,” diye ekledi Eymen.

Saruhan merdivenleri çıkana kadar homurdanıp durdu. Eymen de her fırsatta laf sokup eğlendi. Ben de tedirginliğim her adımda artarken nefesimi sakince düzende tutmaya çalıştım.

Dördüncü kata ulaştığımızda, sessizlik aramızda çığ gibi büyüdü. Gözlerimi kırıştıtarak önüme baktım.

“Bu ne, lan?” diyen Eymen’in sesi şaşkınlıkla doluydu. “Herif seni harbi harbi keklemiş, abi. Şaka mı bu?”

Hepimiz aynı noktaya bakıyorduk. Önümüzde bir apartman dairesi değil, bir iş yeri vardı ve alelade bir iş yeri de değildi.

Erotik shop.

Kırmızı neon ışıklar yanıp, söndükçe gözlerim acıyordu. Saruhan’la kısa bir an göz göze geldiğimizde kan beynine sıçramış gibi görünüyordu.

Eymen kahkahalar atarak, “Çok manidar bir adresle kafalamış seni, geçmiş olsun,” dedi. “Her açıdan dolandırılmışsın, kızım.”

Yutkundum. İçimdeki öfke, utancımın önüne geçmeye çalışırken ellerimi yumruk yaptım.

Eymen’e bakıp, “Üstüne gitme kızın,” diye fısıldayan İpek, elini omzuma koydu. “Yolun sonunda karşımıza çıkana bakın ya, şaka gibi! Sakin ol, tamam mı?”

Tepkisizliğimi korumaya gayret ediyordum. Saruhan ölümcül bir sessizlikle karabasan gibi üzerime çökmüştü. Ne yapacağımı bilemeyerek sessizliğe daldım.

Binaya adım attığımdan beri içimde garip bir huzursuzluk vardı. Her soluduğumda havadaki tuhaf ağırlık ciğerlerime baskı yapıyordu. Tozlu mermerler, küflenmiş tahta kokusu ve paslı demirin keskinliği... Binanın terk edilmiş hâli değildi içime çöken. Başka bir şey daha vardı.

İpek'le Eymen kendi aralarında konuşuyordu ama sesleri bir uğultudan farksızdı. Sessizliği dinliyordum. Bir şey vardı. Kahrolası bir ses...

Gözlerimi dar koridora diktikten sonra merdiven boşluğuna eğildim. Hiçbir hareket yoktu ama bir ses olduğu kesindi. İçimdeki huzursuzluk anbean büyüyordu. Midemde bir düğüm, ciğerlerimde bir baskı vardı. Boğazımdan aşağı yuvarlanan korkunun soğukluğunu hissettim.

Sesim neredeyse duyulamayacak kadar kısık çıksa da, "Siz de duyuyor musunuz?" diye sordum.

Eymen alaycı bir şekilde gülerken, "Erotik Shop'ta ne gibi bir ses duymamızı bekliyorsun, Armiko?" dedi ve daha sesli gülmeye başladı.

Onu duymazlıktan geldim. Beni yanlış anlayacaklarını biliyordum ama içgüdülerime güvenirdim. Eğer bir şeylerin ters gittiğini hissediyorsam bu sadece bir kuruntu olamazdı.

İpek yanıma yaklaşarak, "Ne oldu?" diye sordu. Yüzümün hâlinden bir terslik olduğunu anlamış olmalıydı. "Bir sorun mu var?"

Gözlerimi etrafta gezdirdim. Sessizlik büyüktü ama bina sanki nefes alıyordu. Ve sonra aynı ritmik sesleri tekrardan duydum. Derinlerden gelen bir ses, sanki metalik bir titreşim. Sonra bir daha. Daha derin. Daha güçlü.

Gözlerim merdiven boşluğunda asılı kaldı. Sesler oradan geliyordu. Bir an bile tereddüt etmeden, "Hemen çıkmalıyız," dedim. Kalbimi kısıvrak ele geçiren korku yüzünden sesim titriyordu. "Şimdi!"

Saruhan kaşlarını çatıp, "Ne saçmalıyorsun?" dedi.

Hışım la ona döndüm, hesap soracak zaman yoktu. "Bomba... Bina çökecek. Pa- Patlayacak!" Kekeleyerek konuştuğumda üçü de aklımı yitirmişim gibi yüzüme bakıyordu. "Çıkmamız lazım. Hemen!"

Saruhan, yüzüme sert bir bakış attı.

"Sen gerçekten delirmişsin. Bu da nereden çıktı?"

Cevap veremedim. Çünkü cevabım, hissimden ibaretti. Ama tam o anda sanki ayaklarımın altındaki zemin titredi ve ben çılgılık atarak, yanlarına koşup çekiştirmeye başladım.

"Gördüm. Ben... Gördüm işte. Girişe bomba yerleştirilmişti. Başta bir sayaç sandım ve yanıp sönen kırmızı ışığına aldırmadım ama dinlesenize... Geri sayım gibi yankılanıyor." Bakışları hiç hoşuma gitmiyordu. "Yemin ederim. Gördüm!"

Ağlamaklı çıkan sesim sanki onlara ulaşmıyordu.

"Saruhan... Çıkalım."

Benimkine kıyasla İpek'in sakince konuşması diğerlerini harekete geçiren bir emirdi.

Eymen'in koşmaya başlamasıyla hepimiz merdivenlere yöneldik. Kalbim göğüs kafesimi sızlattıkça adımlarımı hızlandırmaya çalıştım. Her adımda merdivenler artıyor, bitmek bilmiyordu. Binanın çıkışına yaklaştıkça geri sayımın sesi kulaklarımda uğulduyordu. Ölümün habercisi olan tiz sesler aynı ritimde yankılandıkça ürperiyordum. Dizlerim öyle titriyordu ki ayakta durmak bile zordu.

Binadaki dairelerin çoğu terk edilmişti. Diğer daireler ise iş yeriye ve gecenin bu saatinde herkes evinde olduğu için sadece biz vardık. Ölüm sanki bizim için gelmişti. Ama hayır. Teslim olmayacaktım. Ne ben ne de arkadaşlarım.

Bir an adımımı boşluğa savurduğumda karanlıkta bir el beni çekiştirir gibi dengem altüst olmuştu. Merdivenlerden yuvarlanmaktan son anda Saruhan'ın belimden kavrayıp beni kendine çekmesiyle kurtuldum.

Biraz önce Saruhan Kalaycı hayatımı kurtarmıştı.

Korkuyla titreyen nefesimi minnetle bırakıp Saruhan'ın peşinden koşmaya devam ettim.

"Acele edin!" Eymen'in sesi de korku doluydu. "Koşun."

Karanlığa sığınan gölgeler, her fırsatta çelme takıp bizi yere sermenin hayalini kuruyordu sanki. Ayaklarımız birbirine dolanıyordu.

İşte oradaydı. Kapı sadece birkaç adım ötemizdeydi ve ses artık her yerdeydi. Doğalgaz borularının arasına yerleştirilen bombanın kırmızı ışığı isyan eder gibi yanıp sönüyordu. Sezgilerim beni yanıltmamıştı. Haklıydım.

Saruhan otoriter bir sesle, "Çabuk çıkın!" dedi. Hepimizin arkasında kalıp çıktığımızdan emin olana kadar bekledi.

Önce Eymen kendini dışarıya attı. Hemen sonra İpek ve bir adım arkasından ben. Kendimi can havliyle kapıdan dışarı attım ve düşerken asfalt öyle bir canımı yaktı ki bir süre öylece kaldım. Nefes alıp almadığımdan emin değildim.

Binadan uzaklaşıp, arkamı döndüğümde kulakları sağır eden o patlama dünyayı ayaklarımdan altından çekip, alırken geriye yalnızca bir çınlama kaldı.

İpek'in çığlıkları havaya karışırken Eymen küfürler yağıdırıyordu. Gözümüzün önündeki enkazın altında olabilirdik. Sadece birkaç saniye daha geç fark etseydim belki de hayatta bile olamazdık.

Gözlerimi yakan duman dağılana kadar nefes almak istemiyordum. Kıyafetlerimizi yüzümüze siper ederek kendimizi koruduk çünkü tozlar ağzımıza doluyor, boğazımızı yakıyordu.

Saruhan birkaç adım geriden geldiği için bombanın patlamasıyla aynı anda çıkmıştı ama çıkmıştı. Arkamı döndüğümde Saruhan'dan önce toz bulutu gördüğümde kalbim onun bir anlık yokluğuyla atmaya bıraktı sanki. Onu göremediğim için yüreğime çöken kederin ayak izleri âdeta ruhumu çiğnemişti.

Saruhan'ın arkası bana dönüktü. Donup kalmıştı. Binanın enkaza dönüşünü izliyordu. Koluyla yüzünü koruyor ama hiç kıpırdamıyordu.

Yanına gitme isteğiyle dolmuştu içim. Öfkeli miydi yoksa korkuyor muydu öğrenmek istiyordum.

Sessizlik çökmüştü. Enkazdan yükselen duman ve kulaklarımızda yankılanan patlama sesinden başka bir şey yoktu artık.

"Herkes iyi mi?" diyen İpek'in sesi, binanın yıkımından sonra duyulan ilk ses oldu.

Yerden kalkıp, parçalanan ellerimi umursamadan Saruhan'a doğru yürümeye başladım. Sadece ilk adımı atmışken gördüklerimin ağırlığıyla sersemledim.

Saruhan başını eğmiş, yere bakıyordu. Hemen sonra dizlerinin üzerine yığıldığında uğuldayan çığlıklar sağır edici bir şiddetle zihnimde yankılanmıştı.

"Saruhan!"

Boğazımda yankılanarak, can veren çığlıklarımın cesetleri zihnime gömülürken kalbimin sancısı ruhumu dağıladı. Titreyen bacaklarım beni güçlkle onun yanına ulaştırdığında, kendimi yere bırakıp Saruhan'ın yanına çöktüm. Ay ışığıyla parlayan büyük cam parçasını karnına saplanmış hâlde gördüğümde dünya sanki durmuştu.

Zaman, ince bir ipin ucunda infazını gerçekleştirirken gecenin karanlığı bizi kollarının arasına aldı. Saruhan'ın gözleri şaşkınlık ve acı içinde bana kilitlenmişti.

Uzanıp elini tutmak istedim ama o buna mücade etmedi. Elini yarasına götürdü. Parmaklarına bulaşan kanın sıcaklığıyla kavruldum.

“Saruhan...” diye fısıldadım ama sesim bana ait değildi.

Eymen ve İpek de yanımızdaydı artık. “Lanet olsun!” diye haykırdı Eymen. “Bu nasıl olur? Lanet olsun!”

İpek kendini yere bıraktı. Dizleri soğuk zeminle buluştuğunda titreyen soluğundan çıkan hava yüzüme çarptı.

“Saruhan... Bir şey söyle. Bir şey söyle, lütfen.”

Saruhan eliyle yarasına bastırıyordu. Parmaklarının arasından sızan kanı görmeye dayanamıyordum. Midemi yakan bu keder başımı döndürüyordu.

Saruhan güçlüydü. En güçlümüz oydu ama şimdi... Acıyla yüzüme bakmasına dayanamıyordum. Onun varlığından güç bulduğumuzu o zaman anladım. Tüm dünya enkaza dönüşebilirdi. Tüm binalar çökebilir, tüm yollar kapanabilirdi ama Saruhan bizimle kalmalıydı. Onsuz olmazdı. Olamazdı.

Eymen ellerini saçlarına daldırarak, “Ne yapacağız?” dedi. “Bir şey yapmamız gerek.”

“Hastaneye gidemeyiz. Birazdan itfaiye ve polis buraya doluşacak. Hastane olmaz.”

Saruhan nefes nefese, “Yola çıkalım,” dedi. “Eve gidelim.”

“Bu hâlde Eskişehir’e kadar dayanamazsın. Olmaz,” diye karşı çıktı Eymen.

Saruhan bir şey söylemeden karnına saplanan cam kırığını tuttu. Dudaklarından dökülen acı bir inleme, dişlerini sıktığı an silindi.

Eymen, kardeşinin acısını hissederek, “Yapma,” dedi. “Böyle olmaz. Hay sikeyim!”

“Dokunma,” diyen İpek’i elimi kaldırarak susturdum.

“Öyle kalamaz. Çıkması gerekiyor,” dedim beni bile hayrete düşüren bir sakinlikle.

Saruhan benimle aynı fikirde olduğunu belli edercesine, iri cam parçasını saplandığı yerden tek seferde çekip, çıkarınca kusacağımı hissettim. Canının acısına daha fazla dayanamıyordum. Gözlerim kararıyordu.

Üzerimdeki siyah kapüşonlu ceketini hızlıca çıkarıp Saruhan’ın yarasına bastırdım. “Bastırmalısın,” dedim soğukkanlıymış gibi davranarak. “İyice bastır.”

Gözlerinde gördüğüm şey öfke miydi yoksa korku mu kestirmek güçtü. Ellerimin titrediğini fark etmişti. *Yoksa neden öyle baksın ki yüzüme?*

Kanının sıcaklığı ellerimdeydi artık. Parmaklarıma bulaşmıştı. Eğer onu kaybedersem... Eğer onu kaybedersek hepimiz için yıkım olurdu. Ağlamak istiyordum ama gözlerimden akamayan yaşlarda boğuluyordum. Bu kısacık sürede onlara ne çok bağlandığımı anlamıştım.

Saruhan dişlerini sıkarak, “Kalkmama yardım edin,” dedi. “Gitmeliyiz. Hemen.”

Üçümüz de Saruhan’ın koluna girip iri bedenini güçlükle yerden kaldırmaya çalıştık. Hareket ettikçe canının yandığını ele veren iniltileri kulaklarımda çınlıyordu.

Eymen’in kolunda arabaya doğru ilerlerken, “Eve gideceğiz,” dedi.

Şaşkınlıkla, “Eskişehir’e mi?” diyerek Eymen’le İpek’e döndüm. İkisi de birbirine baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Arabanın kapısını hızla açtım. Saruhan’ı destekleyerek dikkatle koltuğa oturtmaya çalıştım. Ayakta durmakta zorlanıyordu. Dişlerini sıkıldığını görebiliyordum. Yüzü solgundu. Yarasına bastırıldığı eli kana bulanmış, parmak uçlarından damlayan koyu kırmızı izler avuç içini kaplamıştı.

“Saruhan, hadi,” derken sesim aceleci ve panik doluydu ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, titremesini engelleyemiyordum.

Sadece başını salladı. Dirseklerini arabanın kapısına dayayarak kendi gücüyle içeri girmeye çalıştı. Ama ani hareket edince yüzü acıyla kasıldı ve bir an gözleri karardı.

Eymen araya girerek, kolunu Saruhan’ın sırtına atıp onu arka koltuğa yerleştirdi. Saruhan sırtını koltuğa yasladığında derin bir nefes aldı, dişlerinin arasından bir inilti kaçtı ama belli etmemeye çalıştı.

Ben de hemen onun yanına oturdum. Gözlerim, elini çektiği yarasına kaydı. Siyah tişörtü yarasından sızan kanla parlıyordu.

İpek direksiyonun başına geçip hızlıca kontağı çevirdi. Motor büyük bir gürültüyle çalıştı. “Bastırmaya devam etsin,” dedi şoför koltuğundan seslenerek. Sesinde kontrol altında tutmaya çalıştığı bir telaş vardı.

Eymen, gözlerini Saruhan’ın üzerindeki kana dikmişti. “Kanamayı durduramazsak durumu kötüleşir,” derken sesi ciddiydi.

Saruhan hâlâ dişlerini sıkıyordu. Yüzü gergin, kaşları çatıktı. “İyiyim,” dedi kısık bir sesle. “Korkmayın, bu gece ölmeyeceğim. Eve kadar idare ederim.”

“Eskişehir’e mi dönüyoruz?” diye sordum derin derin soluyarak.

Ceketimi iyice yarasına bastırınca, canı daha çok acımış olmalı ki başını geriye atarak inledi. “Hayır,” dediğinde terden alnına yapışan saçlarını geriye taradım. “Asıl evimize gidelim.”

Nereden bahsettiğini anlamıyordum ama onlar anlamıştı. İpek arabayı bir anda sert bir manevrayla hareket ettirip ekibimizin ilk enkazından hızla uzaklaştı.

13

Bir Dikişle Kaybolmak

Elim, Saruhan'ın parmaklarına kenetlenmişti. Teninin soğukluğuyla üşüyorken kulaklarımda hâlâ bombanın gürültüsü uğulduyordu. Sessizliğe daldıkça bina tekrar ve tekrar yıkılıyordu ve ben her seferinde enkazında can çekişiyordum.

Zihnimi meşgul eden tek soru bunu kimin yapıydı. Bombanın hedefinde ben mi vardım yoksa Saruhan mı? Azrail bu gece kimin için gelmişti?

Sessizlik, son bir saattir göğsümde ağır bir yükü. Saruhan'ın hızlı hızlı alıp verdiği nefes, kalp atışlarımla yarışyordu.

İpek dikkatle arabayı sürerken dalgın görünüyordu. Eymen de yolu izliyordu ama yansımadan düşünceli hâlini görebiliyordum.

Saruhan gözlerini kapamıştı ama uyumadığına emindim. Arabanın her sarsılışında canı yanıyor, yüzünü buruşturuyordu.

“Kim? Kim yaptı?” Eymen sessizliği bozan ve hepimizin zihnini kurcalayan o soruyu nihayet dile getirdi. “Bomba yerleştirip kocaman binayı başımıza yıkmak isteyen, hepimizi öldürmek isteyen şerefsiz kim?” Öfkesi ve kaygısı birbirine karışmıştı.

Sorusu havada asılı kaldı. Hiçbirimizin verecek cevabı yoktu. Herkes aynı şeyi düşünüyor ama kimse yanıt bulamıyordu.

Bakışlarım Saruhan'a kaydığında dalıp gittiğini gördüm. Camdan dışarıyı izliyordu ama muhtemelen Eymen'in sorusunun cevabını

düşünüyordu. İpek, karanlık bir yola sapınca Saruhan'ın yüzü gölgelerin arasında kayboldu. Gözleri yaşadığı acıya rağmen hâlâ sert ve düşünceliydi.

“Bunu kim yaptıysa oraya gideceğimizi biliyor olmalıydı. Her hareketimizi bilen biri ya da... Bizi tuzağa çektiler. Armin?”

İpek'in şüphesi bakışları dikiz aynasından beni bulduğunda şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

“Ben... Benden mi şüpheleniyorsun?” Sesim bana bile ulaşamayacak kadar güçsüz çıkmıştı. “Gerçekten benim yaptığımı mı düşünüyorsun, İpek?”

Hayal kırıklığı prangalarımdı.

“Hayır. Ben sadece... Bildiğin bir şey var mı diye soruyorum.” İpek söylediğine pişman olmuş gibi görünse de hayal kırıklığı çoktan bir kurşun misali kalbimi delip geçmişti. “Bomba olduğunu nasıl bildin? Binanın patlatılacağını nereden biliyordun?”

“Gördüm,” dedim dişlerimi sıkarak. Daha fazla üzerime gelirse sakinliğimi koruyabileceğimi sanmıyordum. “Binaya girerken gördüm.”

Eymen aramızdaki gerginliği yatıştırmak için, “Kimse seni böyle bir şeyle suçlamıyor, Armiko,” dedi. Çok geçmeden sinirle başını iki yana salladı. “Böyle bir tuzağı kim kurar? Böyle büyük bir patlama, bu kadar iyi zamanlanmış bir saldırı...”

“Sinan olduğunu sanmıyorum,” dedim çekimser bir şekilde. Benim yüzümden oraya gittiğimiz için kendimi suçluyordum. İpek'in şüphesi beni o binanın enkazında bırakmıştı. Neden böyle bir şey yaptığımı düşünmüştü?

Ekibe yeni katıldığım için her felaketin sorumlusu olduğumu düşünmeyecekti, değil mi?

Eymen vakit kaybetmeden, “Ben de sanmıyorum,” dedi. “Korkağın tekidir o, cesaret edemez.”

Haklıydı.

Saruhan iç çekerek hırıltılı bir sesle, “Sultan,” dedi. “Sultan'ın işi bu.”

Dudaklarından dökülen isim arabada buz gibi bir sessizlik yarattı.

Sultan.

Büyük suç örgütünün lideri.

O ismi düşündüğümde bile içimi tarifsiz bir ağırlık kaplıyordu. Saruhan'ın yüzü hâlâ sakindi ama gözleri öfkeyle parlıyordu. Çok

geçmeden, “Beni öldürmek istiyor,” diye devam etti. “Beni ve ondan çaldığım defteri istiyor.”

“Defter sende mi Saruhan?” İpek dikiz aynasından şüpheli bakışlarla Saruhan’ı buldu. “Gerçekten çaldın mı ondan?”

Saruhan’ın suskunluğu hepimizi derin bir sessizliğe mahkûm etse de İpek’in sorusunu iç çekişiyle cevaplamış oldu. Defter ondaydı.

“Çalmadım,” dedi dakikalar sonra. “Ama bende.”

“Nasıl oluyor o?” Eymen hayretle kaşlarını kaldırarak arkaya baktı. “Çaladıysan sende ne işi var?”

“Uzun hikâye,” dedi acıyla inleyerek. “Ama bilmediğiniz çok şey var. Örgüt sandığınızdan çok daha fazlası.”

Eymen’le İpek korku dolu bakışlarla birbirlerini süzdü. Kısacık bir an bakabildiğim gözlerinde, geçmişin karanlık lekesini gördüm ve bu üç kimsesiz çocuğun yaşadıklarının hayal ettiğimden de berbat olduğunu hissettim.

Eymen, başını geriye atıp sıkıntılı bir şekilde ofladı. “Eğer bu işin arkasında Sultan varsa bu sadece bir başlangıç demektir,” dedi.

Saruhan’ın parmakları kasıldı. “Biliyorum,” dedi sakince.

Gözlerim, onun kanlı ellerine takıldı.

Biliyorum... Bu kabulleniş, onun için sıradan bir kelime gibi çıkmıştı ağzından ama benim için bir sonun başlangıcı gibi hissettirmişti. Saruhan, Eymen, İpek... Üçü de ölüme meydan okumaya hazırlanıyordu. Sultan’ın da örgütün de acımasızlığı bu gece tokat gibi yüzümüze inmişti. Azrail’in nefesi ensemizi yakarken onlara karşı nasıl savaşacakları hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Aklımdaki düşünceleri dağıtmak için camdan dışarı baktım. Cadde ışıkları, hızla ilerleyen arabanın penceresine yansıyor. Gece, soğuk ve acımasızdı. İpek direksiyonu birden sertçe sağa kırdı. Frene basıp, tekerlere asfaltta çığlık attırırken, boş caddede bir yere park edip arkasına döndü.

Küçük bir eczanenin önünde duruyorduk. “Bekleyin,” dedi. “Yaraya bakmamız lazım. Hemen geleceğim.”

Eymen de kemerini çözüp indi.

“Ben de geliyorum.”

Vakit kaybetmeden arabadan indiklerinde Saruhan’la yalnız kaldık.

Ellerini karnındaki kanlı kumaşın üzerine bastırmıştı, nefesleri düzensizdi ama kontrol altındaydı. Onu dikkatle izlerken gözleri bana döndü. Bir süre yalnızca gözlerimiz konuştu.

“Onlara anlatmadığın şeyler var, değil mi?” diye sordum.

“Neden bahsediyorsun?” dedi. Gözlerini benden kaçırmaması bile yetmişti bana.

“Sultan ve örgüt hakkında daha fazla şey biliyorsun ama gizliyorsun.”

“Bunu nereden çıkardın?” derken kaşları öfkeyle çatıldı. Yarasını unutup her zamanki gibi ona karşı çıktığım için sinirlenmişti.

“Biraz önce kendi gözlerimle gördüm, Saruhan. Yüz ifaden her şeyi ele verdi. Sorularına cevap verirken tedirgin oldun, gördüm.”

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Belki de daha fazlasını öğrenmek istediğim için diğerlerini bahane ediyordum ama yalan söylemiyordum. Saruhan’ın netliği bıçak kadar keskindi. Sarf ettiği kelimeler ise ağır ve gerçekti. Ta ki biraz önceki kaçamak cevabına kadar...

Teslim olur gibi gözlerini yumarak, “Öyle,” dedi. “Bilmedikleri çok fazla şey var. Öğrendiklerinde onları yanımda tutabilir miyim bilmiyorum.”

“Eğer istersen ben hep yanında olurum,” derken kanla kaplı parmaklarına sıkıca tutundum. “Ben hep yanımdayım, Saruhan Kalaycı.”

“Bu yolun sonu bataklık. Dayanamazsın.” Kuruyan dudaklarını güçlükle yaladı. “Benim yüzümden sen ya da onlar zarar görürse Kafes Kuşu... Ben bu dünyayı yakarım.”

“Yakalım öyleyse,” dedim gülümseyerek. “Birlikte yakalım, Saruhan. İzin ver de yanında olayım ve kıvılcımı birlikte başlatalım.”

“Başımın belası,” dedi acı bir gülümsemeyle. “Nereden çıktın sen?”

Ürkek bir dokunuşla parmaklarımı saçlarına daldırdım. Canı öyle acıyordu ki saçları sıırılsıklamdı. Bu yaptığım onun için bir hiçti belki ama benim için teslimiyetti. Ben bu gece tüm sırları, yalanları ve günahları bir kenara koyup Saruhan Kalaycı’ya, liderime teslim olmuşum.

Orman yolunun büyüleyici karanlığı arabanın içindeki sessizliğe eşlik ederken bakışlarımı Saruhan’a çevirdim. Omzumda uyuyor, terlemeye devam ediyordu. Kahrolası yol bitmek bilmiyordu. Şehrin o kadar

dışına çıkmıştık ki haritada bile görünmeyen izbe yerlerden geçiyorduk. Bahsettikleri evin neresi olduğunu iyiden iyiye merak ediyordum artık.

Saruhan'ın kaşları çatıktı. Uyurken bile huzura kavuşamayan bir adamın yarası karnında değil, kalbindedir ancak. Ben o yaraları sarmak istiyordum. Bunu istememeliydim çünkü bir yarayı sarmaya çalışırken aynı yerden yaralanırdı insan, bilirdim.

Saruhan'ı uyandırmamaya özen göstererek, "Daha çok var mı?" diye fısıldadım. Vücudu öyle kasılmıştı ki elimi tutan eli canımı yakıyordu.

Eymen sessizce, "Geldik sayılır," diye cevapladı. "Birazdan varmış oluruz."

Görmeyecek olsa bile başımla onaylayıp, Saruhan'ı çenemin altına çekip ona iyice sokuldum. Gerginliği az da olsa yatışırken, yüzünü boynuma saklayıp derin bir nefes aldı. Kan kokusu genzimi yakıyordu. Düşünmemeye çalıştıkça parmak uçlarım onun kanıyla yanıyordu. Sıkıntılı bir şekilde iç çekerken düşüncelere daldım. Saruhan'la konuştuğumuz şeyde takılı kalmıştım.

Örgüt hakkında bizden gizledikleri neydi? Defterde ne vardı? Sultan'la ilgili bilmemiz gerekenleri bize de anlatacak mıydı?

"Saruhan'ın bahsettiği ev neresi?" diye sordum fısıldayarak. "Nereye gidiyoruz?"

İpek usulca öksürerek boğazını temizledi. "Bir enstitü," dedi kısık sesle. "Sultan'ın yetimhane olarak kullandığı ilk yerlerden bir tanesi ama yetimhane bir paravandı. Kaçırdığı çocukları bu enstitüde eğitiyor, örgüt için gizli askerlerini burada yetiştiriyordu."

"Orada ne işimiz var?" dedim. Duyduklarım içimi üşütmüştü.

"Aynı zamanda büyük bir malikâne ve uzun yıllardır sahipsiz. Saruhan ve Eymen'le orada tanışmıştık. Orada eğitildik ama daha çocukken büyük bir yangın çıktı ve orayı terk etmek zorunda kaldık. Enstitü merkezi başka bir yere taşındı. Yıllar sonra Saruhan bu evi tadilat ettirip yeni sahibi oldu."

İpek'in anlattıklarını dikkatle dinliyor, hiçbir detayı kaçırmadığımdan emin olmaya çalışıyordum. "Acı anılarla dolu bir evde bulunmak ne kadar doğru?" diye sordum.

Eymen söylediğime hak verir gibi omzunun üstünden bana baktı.

İpek, "Orası kimsesizliğimizin mabedi," dedi. "Bizim için her şey orada başladı. Bir türlü vazgeçemedik. Belki bu yaptığımız aptalca ama olmuyor. Denedik ama oradan kopamadık."

Eymen bu kez İpek'i destekler gibi başını ağır ağır sallayınca daha fazla soru sormak istemedim. Soru sordukça geçmiş anılar gün yüzüne çıkıyor ve onları daha kötü etkiliyordu.

Mahcup bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırarak önüme döndüğümde, karanlığın içinde bir evin silüetini gördüm. Evin bulanık silüeti git-tikçe biraz daha netleşiyordu. Düşüncelerimizle baş başa kalıp, tek kelime etmeden ilerledik. Üçünün de zihni geçmişe bir yolculuğa çıkmışken ben boşlukta kaybolmuş, yolumu bulmaya çalışır gibi etrafa bakındım.

Gecenin karanlığı, devasa evin taş duvarlarına çarparak kayboluyordu. Oraya ev demek için aklımı kaybetmiş olmam gerekirdi. Uçsuz bucaksız arazinin ortasında devasa bir yapıdan bahsediyordum. Sahiden de bir malikâneydi burası!

Göge yükselen gri taşlar, yüzlerce yıllık bir geçmişin ağırlığını taşıyor gibiydi. Yüksek tavanları, geniş pencereleri ve heybetli kapılarıyla burası bir sığınak, bir kale gibiydi. Araba ilerledikçe ev bize meydan okur gibi büyümeye devam ediyordu.

Otomatik kumandayla bile açılması epey uzun süren çift kanatlı bahçe kapıları filmlerde gördüklerim kadar geniş ve görkemliydi. Bahçe yolundan evin önüne ulaşabilmek için birkaç dakika daha yol gitmek zorunda kalmıştık.

Hepimiz gözlerimizi eve dikmiş, karşı konulmaz bir hayranlıkla onu inceliyorduk.

Eski ama yıpranmış değil.

Terk edilmiş ama göz alıcı.

İssiz ama içinde gömülü anılarla dolu.

Etrafını saran karanlığa rağmen evin görüldüğünden çok daha büyük olduğuna emindim. Çevresi tamamen yemyeşil olmalıydı. Fakat gece, bu güzelliği bizden saklıyordu.

İpek, motoru susturduktan sonra arkaya döndü. Bana ve Saruhan'a baktığında, yüzüne dikkat kesildim. Başını komut verir gibi hafifçe salladığında Saruhan'ın elini sıkarak gözlerini açmasına sebep oldum.

Arabadan inip, Saruhan'ı da usulca indirmeye çalışırken ellerimiz ayrıl-mamıştı. Aksine Saruhan daha güçlü bir şekilde sıkıyordu. Canımı yakı-yordu ama mühim değildi. Onun canı daha fazla yanıyordu, biliyordum.

Herkes sessizdi. İpek hızlı adımlarla önden ilerliyor, Eymen Saruhan'ın ağırlığını destekliyordu. Bense ona en yakın, en temkinli duran kişiydim. Bir elim karnının üzerinde denge kurmasına yardım ederken, kolunu

omzuma koyarak Eymen'in yaptığı gibi yürümesini kolaylaştırıyordum. Saruhan'ın her adımıda biraz daha dizlerinin büküldüğünü, gücünü kaybettiğini fark ediyordum.

Saruhan'ın soluklanmak için durduğu kısacık anda başımı kaldırıp büyüyle başımı döndüren evin ihtişamına daldım.

Ev öylesine büyüktü ki gözlerimi dikip baktığımda, genişliği içime huzur kaçıran bir ürperti yaydı. Belki de ışıklandırmanın yetersiz olması ya da içeride yaşam belirtisi olmaması, evin ihtişamını tam olarak görememe neden oluyordu. Ama yine de... Onlar bir hırsız çetesiydi ve malikâneleri mi vardı?

Şaşkınlıktan nefesimi tutarken karşımda yükselen bu görkemli ama bir o kadar da ıssız yapıya baktım. Evimiz dedikleri yer burası mıydı? Öyle olmasaydı eğer böylesine büyük bir evde ne işimiz olabilirdi ki?

Gözlerimi evden ayırmadan, "Burası mı?" diye mırıldandım.

Kimse cevap vermedi.

İpek ve Eymen de tıpkı benim gibi büyülenmiş hâldeydi. Hayranlık ve şaşkınlık dolu bakışlarla evi inceliyorlardı. Daha çok hüznünlü iç çekişleri yoldaşlarıydı.

Saruhan sorumla birlikte başını kaldırıp eve baktı. Sonra gözlerini hafifçe kısıarak içinde saklamaya çalıştığı acı ve anıların gergin ifadesiyle önüne döndü. Ölümle burun buruna gelen Saruhan, hayata kafa tutmuş bir savaşçı gibi yanımdaydı ve devasa evin önünde duruyorduk.

Yaşanan felaketi ve Saruhan'ın yaralı olduğunu unutmuş gibi görünüyordu hepsi. Daha büyük bir yara kanadığındandı belki de. *İnsanın çocukluğu en büyük yarasıdır, derlerdi. Kimileri içinse en büyük hazinesi.*

Bu kocaman evin önünde duran biz dört kimsesiz, çocukluğunu cehennemnin kor alevi gibi yüreğinde harlayanlardık.

Çocukken açılan yaralar geçmiyordu hiç. Kanıyor ve son nefesine kadar yanıyordu.

Çocuktuk, *büyüdük.*

Yanarken kanadı, kanarken yaralandı kalplerimiz. Birbirimizin gözlerine baktıkça kendimizi gördüğümüz için birlikte ve el eleydik şimdi.

Eymen iç çekerek, "Evimize döndük, ha?" dedi. Önce bana, daha sonra Saruhan'la İpek'e kısa bir bakış attığında, yüzlerinde buruk ama sıcak bir tebessüm belirdi. Saruhan yarasını çoktan unutmuş olmalıydı ki hafifçe doğruldu.

“Döndük,” dediğinde, sözleri karanlığın içinde yankılandı.

İpek, “Evimizle birlikte çocukluğumuza da geri döndük,” diye fısıldadığında içimde bir şeyleri paramparça etti.

İnsanın asıl evi çocukluğuydu. Kimsesiz büyüyenlerin en çok sığındığı limandı çocuklukları. Masumiyet, çocukların gözlerinde saklıydı. Zaman ise masumiyetten beslenip günahkâr bir ruhu taşırdı insanın kalbine. Çocukluğunu yitiren kimse masum değildi. Bu yüzden insanın asıl evi, çocukluğuydu.

Saruhan’a döndüğümde, onun da aynı şefkatli ifadeyle ikisine baktığını fark ettim. Gözlerindeki ışık, içindeki memnuniyeti ele veriyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar, hangi suça bulaşırlarsa bulaşsınlar... Onların hayatında olduğum için ne kadar mutlu olduğumu, hızla çarpan kalbim sayesinde bir kez daha anladım.

Çünkü hepimiz cocuktuk.

Çünkü hiçbirimiz masum değildik.

Saruhan, “Girelim artık,” diye inlediğinde irkilerek, telaşa kapılıp yürümeye devam ettik.

Göz ucuyla diğerlerine baktım. İpek, Saruhan’ın uzattığı anahtarlar arasında eve ait olanı bulmaya çalışırken basamakları çıktı. Verandanın ahşap basamaklarını ağır adımlarla çıkarken Saruhan’ı sarsmamaya özen gösteriyorduk.

Kapının önünde kilidin açılmasını beklerken verandanın genişliğine hayranlıkla göz gezdirdim. Her zaman böyle geniş terasa sahip bir evde yaşamak istemiştim. Babamın evinde bir verandamız vardı ama çocukken onun değerini anlamıyordum. Sonrasında... Küçük bir apartman dairesine sıkışıp kalmıştım. Eski, kasvetli, çoğu zaman rutubet kokan bir ev.

Ve şimdi buradaydım. Geçmişimden her anlamda uzaklaşıyor, yeni hayatımı daha çok benimsiyordum.

Gözlerimi zifır karanlığın içinde kısıtım. Yağmurlu bir gecede, verandadaki koltuklardan birine oturduğumu hayal ettim. Üzerimde ince bir battaniye, elimde sıcak bir kahve... Şhirden, karmaşadan, insanı tüketen telaştan uzak... Burada ömür boyu yaşayabilirdim.

Net göremesem de silüetler bana yetiyordu. Gözlerimi kapatıp hayal ettiğim ortam bile içimi huzurla doldurmuştu. Kim böyle bir evde yaşamak istemezdi ki?

Gıcırdayarak açılan kapının sesiyle irkildim. İpek önden içeri girip ışıkları açtı. Asıl sahibinin kim olduğunu hâlâ bilmediğim eve attığım ilk adımda terk edilmişlik kokusu ciğerlerime yapıştı ve nefes almakta zorlandım.

Evin antresindeki ışıklar taş duvarları aydınlatığında, dikkatimi çeken tek şey merdivenlerin üst tarafındaki tablo oldu. Hayatımda gördüğüm en büyük resim olabilirdi. Neredeyse duvarı boydan boya kaplayan, altın ve işlemeli çerçevesiyle insanı büyüleyen bir tabloydu bu.

Beni hayrete düşüren şey resimdeki üç kişiydi: Saruhan, İpek ve Eymen. Yıllar öncesine ait bir yağlı boyaydı. Saruhan'ı ilk kez takım elbiseyle görüyordum ve bu gördüğüm en güzel şey olabilirdi.

Resimde gördüğüm bir hırsız çetesi değildi. Bu malikânede yaşayan üç insan kadar zengin ve gösterişli görünüyorlardı.

Saruhan'ın kıpırdanmasıyla salona yöneldik. Geniş salona vardığımızda, Eymen onu büyük, koyu ahşaptan yapılmış uzun masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturttu. Saruhan geriye yaslanıp başını hafifçe arkaya attı. Sanki vücudundaki her acıyı içine çekermiş gibi derin bir nefes aldı.

İpek eczaneden aldığı malzemeleri hızla açarken, “Kan kaybediyorsun,” dedi titreyen sesiyle. “Acil müdahale etmemiz gerekiyor.”

Saruhan'ın yarasına bastırıldığı ceketimi çekerken dişlerini sıkıldığını gördüm. Tişörtünü usulca yukarı kaldırdığında dudaklarından kopan feryat kalbime bıçak gibi saplandı. Benim yüzümden canı yanmıştı ama bunu yapmaya mecburdum.

Karın kasları hızlı aldığı nefeslerle inip, kalktıkça derin ve hâlâ kanayan yarası gözler önüne seriliyordu. Ensemdeki tüylere kadar ürpermiştim. Açık yarası, vücuduma damarlarımı karıncalandıran bir hissizlik yayarken yutkundum. Karnındaki yara, gölgelerin altında daha da korkutucu görünüyordu. Teninin solukluğu, düzensiz nefesi hepimizi endişeye sürükliyordu.

Eymen, “Kahretsin!” dedi panikle. “Bu yara çok derin.”

Saruhan gözlerini karnından çekip bana baktı. “Dikmemiz gerekiyor,” dediğinde sesi şaşırtıcı şekilde sakın çıkmıştı.

Cümle odada asılı kaldı. İpek başını hızla iki yana sallayıp, “Hayır,” dedi. “Bunu yapamayız. Yanlış bir şey yaparsak...”

“Bu yara kapanmazsa enfeksiyon kapar. Yeterince kan kaybettim, yapın şunu!” diyerek İpek’in sözünü kesti Saruhan. “Dikiş takımını bulup getir, Eymen.”

Eymen afallayarak geri çekildi. “Ben...” Bir şey demek ister gibi ağzını açtı ama sonunda sesi kayboldu. Neredeyse fısıltıyla, “Ama biz... Nasıl?” diyebildi sonra.

Herkes sustu. Saruhan’ın emreden keskin bakışları karşısında ne yapacağımızı bilemez bir kafa karışıklığıyla birbirimize bakıyorduk.

O an bir şey oldu ve ben, “Ben yaparım,” diyerek dudaklarımdan dökülen kelimeler tarafından gafil avlandım. Tüm gözler üzerime dönerken ben ağzımdan çıkanların ağırlığı altında ayakta kalmaya çalışıyordum. Böyle bir şeyi üstlenmeye nasıl cüret ederdim? Aklımı yitirmiş olmalıydım.

Saruhan bile neye uğradığını şaşırmış gibi görünüyordu. Gözleri gözlerime kilitlendi. Keskin, sorgulayan ama cesaretimden duyduğu gururla bakışları harlanıyordu. O an, sanki sadece ikimiz vardık.

Yüzüme dikkatlice bakarken başını hafifçe yana eğdi.

“Emin misin?”

Boğazımdaki düğüm büyüdü. Emin değildim. Hem de hiç emin değildim. Ama yine de geri adım atmadım.

“Hayır, değilim,” dedim dürüstçe. “Ama yapacağım.”

İpek nefesini tutmuş, yüzüme bakarken Eymen’in kaşları çatıldı ama hiçbirini itiraz etmedi.

Saruhan sadece başıyla onayladıktan sonra, “O hâlde başla,” dedi ve Eymen’e döndü. “Dikiş için ne lazımsa üst kattan bulup getir.”

Kahretsin. Nasıl yapacağımı bile bilmediğim bir sorumluluğu üstüme almıştım. Hem de söz konusu derin bir yara ve Saruhan’ın sağlığıydı. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum. O an sadece endişelenmiş ve işe yaramak istemişim.

Eymen’in salondan çıktığının, üst katta dikiş takımını arayıp geri döndüğünün farkında bile değildim. Donup kalmış, zamanın gerçekliğinde benliğimi yitirmiştim.

“Armin...”

Adım boşlukta süzülen bir kuş tüyü gibi savruluyordu.

“Armin!”

Uğultular kalbimde yankılanıyor, zihnim mantıklı gelen tüm düşünceleri tuzağa düşürüyordu.

“Armin. Yap şunu artık!” Saruhan’ın öfkeyle soluduğunu ve acıyla yüzünü buruşturduğunu görünce kendime geldim. Ne kadar zamandır bana seslendiğini bilmiyordum fakat yapabileceğimi söylediğim şeyi yapmazsam daha fazla dayanamayacağını ona bakınca anladım.

Ve ben, İpek’in uzattığı iğneyi elime aldım.

Bir dikişle her şey yoluna girebilirdi.

Bir dikiş, iyileştirebilir miydi keskin bir yarayı?

Bir dikişle kaybediş...

Ya da bir dikiş ve mahvediş...

İğneyi parmaklarımın arasında döndürdüm, metalin soğukluğu tenime işlemişti. Ellerimin titremesini engellemeye çalıştım ama kahrolası durmak bilmiyordu.

Saruhan bana bakıyor, dikkatle beni izliyordu. Doğrusu beni daha da tedirgin ettiklerinden habersiz üçü de aynı şeyi yapıyordu.

İlk dikişi attığımda, iğnenin derisine girişi neredeyse sessizdi. Ama Saruhan’ın nefesi değişti. Kasları gerildi, çenesindeki çizgiler keskinleşti. Ama tek kelime etmedi. Ne dişlerini sıkıttı ne de acıyla inledi. Sadece yapmakta olduğum şeyi bitirmem için sabırla bekledi.

İğneyi bu kez daha derine batırdım. Derisi iğnenin ucunda gerildi. Kanı parmaklarımın arasından akıyordu ama neyse ki yarası iplikle birleşip kapanıyordu.

İkinci dikiş...

Üçüncü...

Saruhan’ın nefesi iyiden iyiye düzensizleşti. Dişlerini sıkıyordu artık. Parmakları sandalyenin kenarına gömülmüştü. Canını yakıyordum ama geri dönemezdin.

Dördüncü dikişi atarken gözleri hafifçe kapandı. Alnında biriken ter damlaları süzülürken etrafımı çepeçevre saran gerginliğin parmakları boğazımı sıkıyordu.

Her hareketimi dikkatle izliyordu. Acı çekmesine rağmen gözlerini benden ayırmamıştı. “Ellerin titriyor,” dediğinde buz gibi sesiyle donakaldım.

“Titremiyor,” diye inkâr ettim hemen.

Dudaklarının kenarında beliren gülümsemesi başımı döndürdü. İğneyi onun tenine saplıyordum ama sanki kanayan benim kalbimdi.

Son iki dikişi çok daha hızlı ve nefesimi tutarak attım. Hızlıca düğüm atarken kusacağımı hissettim ve elimdeki iğneyi masanın üzerine atıp geri çekildim.

Saruhan da herkes gibi derin bir nefes aldı. Yarayı incelerken, “Güzel iş çıkardın, Kafes Kuşu,” dedi.

Kalçamı masanın kenarına yasladım. Onlar kadar rahat ve sakin değildim. Nefes aldıkça kalp atışlarım mideme baskı yapıyor, bedenimdeki hissizlik tümüyle beni ele geçiriyordu. Hayatım boyunca büyük sorunlarla baş etmem gereken pek çok an gelmişti fakat bu en kötüsüydü. Bir insanı uyuşturmadan canlı canlı dikmek zorunda kalmıştım.

Solgun yüzümün beni ele vermesini istemiyordum. Saruhan için yeterince endişeliyken bir de benim ayakta durmakta bile güçlük çektiğimi bilmelerine gerek yoktu. “Uyuman lazım,” diyerek bakışların hedefinden kaçmaya çalıştım. İçimi gıcıklayan o boktan his hâlâ geçmemişti.

İpek, Saruhan’ın yarasını temizleyip, pansuman yaparken, “Armin haklı,” dedi. “Sargı bezini de sardıktan sonra odana çıkaralım. Güzelce dinlenmen gerekiyor.”

“Teşekkür ederim, Kafes Kuşu,” dedi İpek’i duymazlıktan gelerek. Masanın öbür ucundaydım ama onun bakışları bir an olsun beni yalnız bırakmamıştı. “Sana bir hayat borcum var artık.”

“Ödeşiriz, merak etme,” diyerek gerginliği dağıtacak basit bir şaka yaptım. “Sen iyileşmene bak.”

Ödeşirdik. Belki istemediği bir bedel olurdu ama bir gün mutlaka ödeşirdik.

Saruhan’a ağrı kesici ve antibiyotik vermiştik. Epey sersemlemiş ve artık uykusu gelmişti. Dinlenmesi gerektiği için odasına giden merdivenleri çıkarken önünden geçtiğimiz gösterişli tablo hem büyüleyici hem de ürpertici olduğu için birkaç saniyeden fazla bakamadan başımı çevirmek zorunda kalmıştım.

Saruhan’ın gözleri yarı kapalıydı ama bilinci hâlâ açıktı. Onu yatağına taşıırken bedeninin ağırlığının bana ne kadar yabancı olduğunu fark ettim.

Güçlüydü, her zaman öyleydi ama şimdi bu hâli... Zayıflık ona hiç yakışmıyordu.

Derin yarası ve ilaçlar yüzünden ayakta durmakta zorlanıyordu ama gururu, bu gece yaşanan her şeye rağmen onu ayakta tutan tek şeydi. Zayıflığını gizlemeye çalışıyordu ama gözleri... Gözleri her şeyi ele veriyordu.

Her adımda, içim biraz daha daralıyordu. Ona bakamıyordum. Bakamıyordum çünkü o gözlerde bir şey vardı. Beni içine çeken, bana meydan okuyan, beni sınavan bir şey. Ve ben, o bakışların içinde kaybolmaya cesaret edemiyordum.

Sonunda onu yatağına yatırdık. Sırtını yavaşça yastığa yasladığında, gözleri yarı kapalı hâlde tavana baktı. Göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Yorgundu. Ama biz yanındaydık.

Battaniyeyi üzerine örtüp yavaşça başucuna oturdum.

İpek kaşlarını çatıp, "Burada mı kalacaksın?" dedi. Elbette onu yalnız bırakmamalıydık. Bunu sorması bile garipti aslında.

Olumlu anlamda başımı salladım.

"Sen yeterince şey yaptın zaten, Armiko. Sana da oda ayarlayalım, güzelce uyu. Dinlenmelisin."

Eymen'in yumuşak sesiyle gülümserken başımı bu kez iki yana salladım. "Aklım onda kalır," dedim. "Burada kalsam iyi olacak."

"Ben kalırım," dedi Eymen ısrarla. "Bütün gece dayanamazsın."

"Hayır, gerek yok."

İkisi de dakikalarca ısrar etse de vazgeçen taraf onlar olmuştu.

İnsan bir yaraya dokunduğunda, karşısındaki kişiye karşı koyamayacağı bir bağla bağlanırdı. Ya o yara iyileşene kadar ya da o yara, sahibini öldürene kadar.

Ben bu gece Saruhan'ın başucunda beklemek istiyordum. Ölmeyeceğini biliyordum fakat iyi olduğundan da emin olmalıydım.

Eymen bir şey söylemek ister gibi bana baktı ama sonra omuz silkerek sustu.

Saruhan beklemediğim bir anda gözlerini açarak, "Siz gidin," dedi. "İpek ve Eymen. Gidip dinlenin."

Beni yanında mı istiyordu sahiden?

Git, demeyecek miydi?

Her seferinde yalnızlığın kollarına teslim olan adam beni seçmişti. Beni istemişti yanında.

İkisi de Saruhan'a son kez iyi olup olmadığını sorduktan sonra sessizce odadan çıktı. Kapıyı kapadıklarında Saruhan'la baş başa kaldık.

Gözlerini benden ayırmıyordu.

"Git, demeyecek misin?"

Sesimde, boğazımı karıncalandıran bir pürüz hissedince yutkundum.

"Nasılsa gitmeyeceksin," dedi derin bir solukla. "Gitmeyeceksin, değil mi?" Sesi kısık ama talepkâr çıkmıştı.

"Hayır," dedim bir an bile düşünmeden. "Gitmeyeceğim." Bunu söylerken sesimdeki kesinlik, odadaki havayı bile ağırlaştırdı.

"Gitsen iyi olur," dediğinde beklemediğim bu cevabı beni şaşkınlığın kollarına itince afalladım. "Buna alışmam gerek, Kafes Kuşu." Acıyla yutkundu. "Bir gün nasılsa gideceksin."

Yanılıyordu.

Bir gün gideceğim konusunda haklıydı ama yanıldığı nokta şu ki o hep yanımda olacaktı.

Sözleri içimde karşı koyamayacağım kadar büyük bir sızı açtığında sessizliği tercih edip sustum. Saniyeler içinde göz kapakları yavaşça düştü ve derin bir uykuya teslim oldu.

Ama ben hâlâ başucundaydım ve içimde bir savaş vardı. Onu neden bu kadar önemsedığimi bilmiyordum. Kahretsin ki önemsiyordum.

Ve bu beni korkutuyordu.

Oysa yapmam gereken tek şey ondan uzak durmaktı.

Odanın içindeki sessizlik, nefeslerimizin arasına yerleşmiş, ikimizin arasına görünmez bir çizgi çekmişti. Ama o çizgi, her geçen saniye biraz daha siliniyor, biraz daha belirsizleşiyordu.

Sessizliği bozan tek şey nefeslerimizdi. Saatler geçmişti ve ben hâlâ onun başucunda bekliyordum. Söz verdiğim gibi. Saruhan uykuyla uyanıklık arasında, bir ipin üstünde adımlayan cambaz gibi direniyordu.

Gözlerini yarı açık tutuyor ama uykunun sınırında dolaşıyordu. Kolunun hemen yanında oturduğum için nefesinin vücuduma çarptığını hissedebiliyordum. Düşünceler zihnimi istila ettiğinden beri huzursuzca kıpırdanıp duruyordum.

Zihnim geçmişin tozuyla örtmeye çalıştığım tüm anıları gün yüzüne çıkararak, bana işkence etmeye devam ederken, Saruhan başını hafifçe yana çevirip yüzünü bana döndü. Gözleri artık daha ağır açılıyordu ama nihayet uyanmıştı.

Alaycı bir fısıltıyla, “Beni izlemekten sıkılmadın mı?” diye sorduğunda düşüncelerimi karanlığa postalayıp gülümsedim.

Bir an duraksadım ancak cevap vermekte gecikmedim. Gözlerimi ondan ayırmadan, “Yapacak daha iyi bir şeyim ne yazık ki yok,” dedim.

Saruhan, yorgun bir şekilde yutkundü. “Neden bekliyorsun ki?” Kaşları hafifçe yukarı kalktı. “Beni korumak için mi?” diye sorduğunda alay ettiği apaçık ortadaydı.

Sessizliğim ona verebileceğim tek şeydi. Saçma bir şey söyleyip tartışma yaratmak istemiyordum.

“Ben korunmaya alışık değilim,” dedi sonunda. “Şımartırsan fazlasını isteyebilirim.” Bunu söylerken gülümsemeye çalıştı ama yarası gülüşünü bıçak gibi kesince duraksadı.

“İyi misin?” Paniklemiştim. “Çok mu acıyor?”

Başını iki yana sallarken, “İyiyim,” dedi ve böylece iyi bir yalancı olduğunu ispatlamış oldu. Acıdan yüzü solmuştu resmen. “Merak etme, iyiyim,” diye yinelediğinde ona inanmış gibi davranmayı seçtim.

Yarası yüzünden üzerine bir şey giymemişti. Üşümesin diye karnının üzerindeki örtüyü göğsüne kadar çekerken gülümsedim.

“Bu sabah sizden ayrılmak üzere o evden çıkmıştım. Şimdi sana bakıcılık yapıyorum. Hayat çok garip, öyle değil mi?”

Elim karnına dokunduğunda teninin soğukluğu beni şaşkınlığa uğrattı. Üşüdüğünü bilmiyordum. Tam aksine alnında biriken terler beni yarılgıya sürüklemişti. Ateşi olmalıydı. Kullandığı ilaçlar düşürmeliydi oysa.

Saruhan hiçbir şey söylemeyince aramıza giren sessizlik dikkatimi başka yöne çekti. Odanın içindeki antika sayılabacak mobilyaları, tabloları ve yatak başlığını inceleyerek zaman geçirirken Saruhan’ın sesiyle irkildim.

“Eğer bu akşam Sinan’ı bulup paranı alsaydık gerçekten gidecek miydin?”

Saruhan'ın dengesizliği karşı koyamadığım bir akıl oyunu gibiydi. Dengemi bozuyordu. Gitmemi isteyip istemediğini bile anlayamıyordum.

“Para umurumda bile değil. Sizinle olmayı sevdim,” diye itiraf ettim dürüstçe. “Ben, bana yapılanların peşinden gitmek ve bundan sonra sizinle olmak istiyorum.”

“Bu gece yaptığın şeyle beni şaşırtmayı başardın.” İlk kez bana içtenlikle bakıp gülümsüyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki nabzımı duymasından korkmuştum. “Sen olmasaydın ne Eymen ne de İpek yaramı dikmeye cesaret ederdi. Ne yapardım, bilmiyorum.”

“Geçti, gitti. Konuşulacak bir şey değil.” Omuz silkerek gülümsemesine karşılık verdim. “İyi olman yeterli.”

“Teşekkür ederim,” dediğinde onun kibarlığına alışık olmadığımın yadırgamıştım. Usulca başımı sallarken, gözlerimi kaçırıp odayı incelemeye devam ettim.

“Zengin olmadığını söylemiştin.”

Daha ilk günlerimizde ona sormuştum ve zengin olmadığını söylemişti ama bu evin sahibiyse eğer alenen yalan söylemiş sayılırdı.

“Değilim zaten,” dediğinde ona inanmıyormuş gibi kaşlarımı kaldırdım.

“Peki, bu ev ne? Senin değil mi?” dedim. Merak ettiğim çok fazla şey olsa da bu gece üzerine gitmek istemiyordum.

“Benim,” dedi hiç düşünmeden. “Bir ev beni zengin yapmaz.”

“O ev bir saray yavrusu büyüklüğündeyse seni milyarder bile yapabilir,” diye karşı çıktım.

“Yıllar önce bir iş karşılığında bu evi Sultan'dan istemiştım. Üçümüz için de çok önemliydi burası,” dedi sıkıntılı bir iç çekişle. “Sultan beni bulduğunda ilk buraya getirmişti. Burası bir okul, bir ev, bir hapis... Yeri geldiğinde cehennem oldu benim için. Bizim için. Hepimiz için her şeydi burası. Ben de cehennemi şeytandan satın aldım.”

“Anladım,” diyebilirdim sadece. Başka ne denirdi ki? Sorduğuma çoktan pişman olmuştum.

Zihnimi sormaması gereken bir şey sormanın mahcubiyetiyle konuyu değiştirecek bir yol aramaya başladı. Dakikalar sonra tüm gün boyunca zihnimi meşgul eden ve yine aniden aklıma gelen soruyla başımı çevirip Saruhan'a baktım. Aramızdaki sessizliği bozacağım için muzip bir gülüş

yüzümde yer ederken gerginliğimi gizleyebilmek için duruşumu dikleştirdim.

“Başka bir şey sorabilir miyim?” dedim. Saruhan ılımlı bir şekilde başını sallayınca boğazımı temizledim. “Eymen’in bizi gördüğü gece...” Nasıl soracağımı bilmediğimden susmak zorunda kaldım. “Şey yani... Merak ediyorum da o gece sahiden sarılarak mı uyuduk?”

Saruhan’ın gözleri hırçın bir denizin dalgalarıyla kararırken daha ilk saniyeden sorduğuma pişman olmuştum. Gururumu ayaklar altına alıp sormuştum ve karşılığı hiç hoşuma gitmemişti.

Sessizlik rahatsız edici bir noktaya ulaşınca, “Çok soru sordum,” dedim. “Sormamalıydım, özür dilerim.” Saruhan hiçbir tepki vermeden hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Gerginliğimi körüklediğinden haberi var mıydı acaba? “Başka bir şey sorabilir miyim?” dedim birkaç saniye sonra. Amacım konuyu dağıtmak olsa da gerçekten cevabını merak ettiğim bir soru soracaktım.

“Nasıl da her türlü sormayacak mısın?” diye homurdandığında, karşımda yeniden huysuz Saruhan’ı gördüğüm için göz devirmeden edemedim.

“Soracağım,” dedim hırçın bir şekilde.

“Sor o zaman.”

Yaşadığımız felakete dua etse iyi olurdu. Sırf sinirlenmesin ve yarası çabucak iyileşsin diye sabırlı kalmak için büyük bir savaş veriyordum kendi içimde. Derin bir nefes alarak, “Sultan senden ne istiyor?” diye sorduğumda sıkıdığı dişleri öfkesine ayna tutmuştu. “Örgüt neden seni öldürmek istiyor?”

Sıkıntılı bir şekilde iç çektiğinde beni azarlayacağını düşünmüştüm. “O gece sahiden sarılarak mı uyuduk, diye sormuştun ya...” dediğinde afalladım. Konunun buraya gelmesini hiç beklemiyordum. Son sorduğuma cevap vermekten kaçınmak için ilk soruya cevap vermeyi seçmişti. “Evet, Kafes Kuşu. O gece sen uyuduktan sonra sana sarıldım. Ve uzun zaman sonra ilk kez kâbus görmeden uyuyabildim.”

Derin bir nefes aldım. Tam gözlerimin içine bakıyor, içimi okuyordu sanki. Kelimeler fazlalıktı artık. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Dilim tutulmuş gibi öylece bakakalmıştım. Aramızda başka bir şey vardı. Ve bu şey sessizlikten daha ağır, karanlıktan daha yıkıcıydı. Saruhan gözlerini gözlerimden ayırmadan bana meydan okuyordu. Sınır çizgisi, dudaklarından

dökülen sözcüklerdi. O an içimde bir şey kırıldı. Bu kırılışı hissetmiş olacak ki hareleri duygularımı bir kafese aldı.

“Sarılarak uyumak iyi geldi,” dedi sakince. Hemen sonra üzerimize çöken sessizliği dağıtmak ister gibi, “Biraz dinlenmelisin artık. Gel yanıma,” dediğinde geri çekildim.

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamayınca, “Ama yaran var,” dedim.

“Yara sağ yanımda.” Gülümsemesi bulaşıcıydı. “Sen sol yanıma gel, Kafes Kuşu.” İma ettiği şey nefesimi kesince beni kollarının arasına alsın diye hızlıca ayağa kalktım.

Yatağın etrafını dolaşırken attığım her adım heyecanlı ama bir o kadar da tereddütlüydü. Dizimi koyarak kendimi yatağa taşıdıktan sonra usulca kolunun altına girdiğimde ilk kez ona gerçekten dokunmuş oldum.

Kolu bütünüyle beni sardığında elimi, kalp atışlarını avucumun içinde hissedeceğim şekilde göğsüne yerleştirdim. Teni sıcaktı. Bunu fark ettiğimde, içimde başlayan yangın bedenimin her yerine sıçradı. Parmaklarım usulca göğsünde kıpırdandığında Saruhan’ın nefes alıp verışı o anda değişti ve sol yanındaki Kafes Kuşu’na teslim oldu. Benim gibi...

İlk kez, bana meydan okumadı.

İlk kez, bana hoyratça davranmadı.

İlk kez, beni geri itmedi.

Bir süre beni izledi ve sonra çok yavaş bir şekilde parmaklarını elime götürdüğünde nefesimi tuttum.

Dokunuşu, bıçak sırtı gibiydi. İçimdeki bütün savaşı bitiren son darbeydi.

“Bu ellere bir hayat borcum var,” dedikten sonra aldığı nefesle göğsü hareketlendi. “Sana bir hayat borcum var, Kafes Kuşu. Dile benden ne dilersen.”

Sessizliğin prangaları zihnimin dehlizlerinde yankılanırken Saruhan’ın çenesinin altından gözlerinin içine baktım ama ona hiçbir şey söylemedim. Tek dileğim, ondan sakladığım şey bir gün ortaya çıktığında bile beni yanında istemesiydi. Tüm sırlarıma ve yalanlarıma rağmen beni sevmesi...

Çünkü ben onu uzun yıllardır tanıyor ve seviyordum.

Ve yanıldığı bir şey vardı. Bana bir değil, iki hayat borcu vardı.

Belki de bunu hiçbir zaman öğrenemezdi.

Gecmişin Gölgesi, Geleceğin Üzerinde

Yorgunluk bedenimi tümüyle ele geçirdiği zamanlarda uyanmak, derin bir kuyunun içinden yukarı çekilmek kadar zor gelirdi. Tam da öyle bir sabaha uyanmıştım.

Gözlerimi açmadan önce odanın içinde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Geceden kalma bir ağırlık vardı üzerimde. Bir anlığına hâlâ Saruhan'ın göğsünde uyuyakaldığım anın içinde sıkışıp kaldığımı düşündüm. Ellerim hâlâ teninin sıcaklığını hatırlıyordu. Dudaklarımda, geçip giden ama izi silinmeyen bir yankı vardı.

Ama şimdi soğuktu. Yanım boştu. Gitmişti.

Zihnim ilk başta bunu kavramakta zorlandı. Geceden kalma anılar, gerçekte rüya arasında bir çizgide dans ediyordu. Yavaşça gözlerimi açtığımda odanın aydınlandığını gördüm. Pencereden içeri süzülen gün ışığı, kalın perdelerin arasından sızarak usulca ahşap zemine ve uyandığım devasa yatağa düşüyordu.

Ama o burada değildi.

Başımı yavaşça yastıktan kaldırdım. Saruhan'ın uyuduğu yerde içimi sıkıyan bir boşluk vardı şimdi. Nereye gitmişti? Üstelik yaralı hâlde uyanır uyanmaz yanımdan kalkmasına sebep olan neydi?

Bir şey mi olmuştu yoksa?

Gece yaşananları hatırladığımda ruhum sıkıştı. Saruhan'ın sesi, bana meydan okuyan ama aynı zamanda savunmasız çıkan o fısıltısı hâlâ kulaklarımdaydı.

Sol yanıma gel, Kafes Kuşu.

Beni sol yanında yalnız bırakmıştı. Burada değildi ve bu, kalbimdeki kayıp hissini körüklüyordu.

Sonunda derin bir nefes aldım ve yataktan doğruldum. Zemine bastığımda parkelerin soğuğuyla ürperdim. Elimi, perdenin arasından süzülen sabah ışığına siper ederek gözlerimin acısına son verdim. Ayağa kalktığımda omuzlarım hâlâ gergindi, vücudumdan atamadığım bir yorgunluk vardı ama bunu umursamadım. Huzurlu bir sabaha uyanacağımı sanıyordum oysaki.

Keyifsizce omuzlarımı düşürsem de üzerimi değiştirmek için çantama yöneldim. Kıyafetlerim hızla azalıyordu. Elime geçen ilk şeyi giymeye hazırlanıyordum ki bakışlarım koltuklardan birine bırakılmış kıyafetlere takıldı. Spor bir tayt ve ince askılı sporcu büstiyeri... Gözlerimi kısarak baktım. Bunu buraya kim koymuştu?

Ama sonra hatırladım. Kıyafet konusundaki sıkıntımı bildiği için daha önce olduğu gibi İpek yine imdadıma yetişmiş olmalıydı. Dudaklarım minnettar bir tebessümle kıvrıldı.

Büstiyeri üzerime geçirdiğimde, sırtımın ve omuzlarımın açıklığı beni rahatsız etti. Koltukta duran siyah kapüşonlu ceket de üstüme alınca kendimi daha iyi hissettim.

Aynanın karşısına geçtiğimde, ellerim saçlarıma uzandı. Gece uyurken dağılan saçlarımı olabildiğince düzelttikten sonra çok daha iyi görünen yansıمامı son kez inceledim. Bir an bakışlarım arkamda kalan dağınık yatağa kaydığında ruhumu kaplayan hüznün beni büsbütün ele geçirdi ve omuzlarım yeniden düştü. Saruhan Kalaycı'nın dengesizliğiyle nasıl baş edeceğimi hiç bilmiyordum ve daha şimdiden çok yorulmuştum.

Biraz temiz hava alabilmek için odadaki pencereye yaklaştım ve dışarıyı izledim. Büyük şehirlerin, insanın üzerine çöken devasa binaların arasında böyle yerlerin hâlâ var olduğunu görmek... Gerçeküstüydü. Göz alabildiğine uzanan ağaçlar dinginlik ve huzur saçıyordu. Geniş arazideki tek ev burasıydı. Civarda görebildiğim başka hiçbir ev yoktu.

Elimi saçlarımanın arasından geçirdim. Derin bir nefes alıp odanın kapısına yöneldim. Kapıyı açtığımda, evin geniş koridorları sessizce önümde uzanıyordu.

Saruhan, İpek, Eymen... Herkes neredeydi?

Bu ev sırlarla örülü, geçmişin kirli soluğunu taşıyan bir yerdi. Koridor boyunca her adımda yeni bir odayla karşılaşıyordum ve hepsinin de kapısı kapalı olduğundan kimseyi bulamıyordum. Odaları kontrol etmem saygısızca olurdu.

Merdivenlerin başına ulaştığımda, dün gece gölgesini üzerimden çekmeyen o görkemli tablonun önünde durdum. Her kim çizdiyse kumsuz görünüyordu ama bir gariplik vardı. Saruhan'ın ıssız bir ormanı andıran yeşil gözleri, içimde fırtınalar koparacak kadar güçlü rüzgârlar estiriyordu. Üşüyordum. Onun gözlerine her baktığımda üşüyordum.

Dün gece hariç... İlk kez dün gece gözlerindeki içtenlik ve sıcaklıkla tanışmıştım fakat pek de uzun sürmemişti. Yanımda uyanmaya tahammül edememiş olmalıydı.

Düşüncelerin daha fazla keyfimi kaçırmamasını istemiyordum. Başımı iki yana sallayarak tüm olumsuzluğu defettim. Koridorun iki ucunda, aşağı inmek için sağlı sollu iki ayrı merdiven bulunuyordu. Ve tam ortada, antreye bakan küçük bir çıkıntı vardı. Minik bir balkon gibiydi. Evin alt katını yukarıdan izleyebilirdim.

Eğilip aşağıya baktım. Gelen boğuk sesler, bana ait olmayan ama içimde tanıdık bir sıcaklık oluşturan kahkahalar ve konuşmalar... İpek ve Eymen aşağıdaydı.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak rahatlamış bir şekilde merdivenleri inmeye başladım. Bu devasa evde yalnız olduğum düşüncesi karabasan gibi üzerime çöktüğünden beri boğulduğumu hissediyordum çünkü.

Salonun girişine gelir gelmez meraklı ve coşkulu bir sesle, "Günaydın!" diyerek başımı içeri doğru uzattım. Salonda bir tek İpek'in oturduğunu görünce, şaşırıp kalmıştım. Konuşma sesleri duyduğuma emindim. Omzumu kapıya yasladığımda İpek'e gülümsemeye çalıştım fakat Saruhan'ı göremeyince hayal kırıklığına uğramıştım. Nerede olduğunu merak ediyordum.

Çok geçmeden mutfaktan gelen tıkırtıları duydum ve Eymen'in İpek'e seslenmesiyle orada olduğunu anladım. Ama hâlâ Saruhan'ın hangi cehennemde olduğunu bilmiyordum.

İpek kahvesini sehpa bırakıp, ayağa kalkarken, "Günaydın, Armin," dedi. Benim gibi spor kıyafetleri giymesi daha da garip hissettirmişti. "Rahat uyuyabildin mi? Gece bir sorun oldu mu?" Meraklı bakışları yüzümü incelemekle meşguldü.

Hızlıca kendimi toparlayıp, başımı iki yana sallarken, “Hayır,” dedim. “Bir sorun olmadı.”

Etrafa bakınmaya devam ettiğimi görünce merakla, “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Sahte bir gülümsemeyle önüme dönerken, “Hiç...” dedim. “Ben sadece... Diğerleri nerede diye baktım. Hem ev, gece görüldüğünden çok farklı geldi. Etrafı inceliyordum.” Resmen yalan söylemişim.

“Eymen mutfakta. Kahvaltı için bir şeyler hazırlıyor,” dedikten sonra çenesinin ucuyla salonun tam karşısındaki mutfak kapısını işaret etti.

“Saruhan?” Daha fazla meraklanmak istemiyordum. “O nerede? Yarasını merak ediyorum.”

“Görmedim,” dedi. “Eymen de görmemiş. Nerede olduğunu bilmiyoruz.”

“Gece uyuduğumda bir şey olmuş olabilir mi?” Endişeli bir şekilde alt dudağımı dişlemeye başladım. “Yarası mı kötüleşti sence? Odada yoktu.”

İpek aramızdaki mesafeyi tamamen kapatıp, kollarımdan tutarken, “Sakin ol, Armin,” dedi. “Kötü bir şey olduğunu sanmıyorum.” Duruşumu dikleştirerek kendimi toparladım. Endişelendiğimi fazla belli etmişim ve buna gerek yoktu. “Bana mesaj bırakmış sabah. Nerede olduğunu bilmiyorum ama senin için spor kıyafet ayarlamamı istemiş.”

“Sahi, teşekkür etmeyi unuttum, kusura bakma.” Elimi enseme götürerek başımı salladım. “Gerçekten teşekkür ederim ama anlamadığım şey Saruhan neden özellikle bunları istedi?”

İpek’in cevap vermesine fırsat kalmadan merdivenlerdeki hareketlilik ikimizi de salondan çıkardı. Saruhan’ın evde olmadığına yemin edebilirdim ama o şimdi merdivenlerden iniyordu. Odada değildi. Üst katın odalarından da ses duymamıştım. Neredeydi ki?

Hayretle Saruhan’a takılan gözlerim baştan aşağı onu süzüyordu. Siyah bir tişört ve kot giymişti. Yürüyüşünde de hiçbir aksaklık yoktu. Dün gece yaralanan o değilmiş gibi güçlü ve sert görünüyordu. Bu iyi bir şeydi ama içim merakla dolmuştu.

Saruhan’ı görünce gülümsemem yavaşça silindi. İpek hemen yanımda ışık saçan bir tebessümle, iyi görünmesinin verdiği mutlulukla onu inceliyordu. “Günaydın,” dedi.

Saruhan merdivenleri inmeye devam ederken, başıyla selamlayıp, “Günaydın, kızlar,” dedi. Gözleri hemen beni bulmuştu. Yüzümün

solgunluğundan bir gariplik olduğunu anlamış gibi onun da gülüşü saniyeler içinde kayboldu.

“Neredeydin, Saruhan?”

İpek benden önce davrandığı için seviniyordum.

“Odadaydım,” dediğinde alenen söylediği yalan karşısında dehşete kapıldım. Odada değildi ve biraz önce bunu İpek’e de söylemiştim. Saruhan’ın gizlediği bir şey vardı ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ama Armin dedi ki...” İpek’in de kafası karışmıştı. “Odada değilmişsin.”

“Evet, uyumaktan sıkılıp erken uyandım. Başka odada yaramın pansumanını yeniledim. Sonra birkaç işim vardı, onları hallettim.”

Merdivenlerden inip hemen karşımızda durduğunda gözlerini üzerimden çekmedi.

“Dinlenseydin keşke,” diye mırıldandım. Bakışları dün gece yanında uyuduğum adama ait değildi sanki. İlk günlerdeki gibi soğuk ve mesafeliydi. Alışmaktan korktuğum kadar uzak bir mesafedeydi hatta.

“Armin doğru söylüyor. Kalkmasaydın hemen. Dinlenmen gerekiyor.”

İpek’in uyaran sesi Saruhan’ı sıkışmış olmalı ki tahammülsüz bir şekilde başını salladı. “Ben iyiyim,” dedi gülümseyerek. İyi olduğuna inanmamızı ister gibiydi. “Bir kez saldıran, bir daha saldıracaktır. Kaybedecek vaktimiz yok, hazırlıklı olmalıyız.”

Nasıl bir hazırlıktan bahsediyordu?

İpek benim suskunluğum devam edince, “Dün gece hepimize ders olmalı,” diye ekledi. “Sultan bizi yok etmeyi kafasına koymuş. Durmayacak.”

Eymen konuşmaları duyup, hışımla mutfaktan çıkarak yanımıza geldi. “Bir mesele mi var, çocuklar?” derken merakla yüzlerimizi inceliyordu.

“Peki, bize ne zaman anlatacaksın?” İpek yeni bir soruyla Eymen’i duymazlıktan geldi. “*Bilmediğiniz çok şey var. Örgüt sandığınızdan çok daha fazlası*, demiştin. Neden bahsettiğini bile bilmiyoruz hâlâ.”

“Anlatacağım. Bu akşam hep birlikte güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Orada her şeyi konuşuruz ama şimdi çıkmamız gerekiyor.”

Saruhan ellerini cebine yerleştirirken, kolu karnına değince kendi canını yaktı ve acıyla yüzünü buruşturdu.

“İyi misin?”

Hepimiz aynı anda sormuştuk.

“Sorun yok. İyiyim,” dedi ve tişörtünün ucunu kaldırıp yeni pansumanını bize gösterdi.

“Nereye gideceğiz?” Eymen yeni bir soruyla sessizliği bozdu. “Kahvaltı etmeden mi çıkacağız?” Mutfakta bir şeyler hazırlayıp vakit geçirmeye bayılıyordu.

“Uygar’ın yanına gideceğiz,” dediğinde Eymen ve İpek birbirine bakıp gülümsedi fakat ben Uygar’ın kim olduğunu bilmediğim için boş bakışlarla onun kim olduğundan bahsetmelerini bekledim.

İpek daha çok kendisiyle konuşur gibi, “Uzun zaman olmuştu,” diye fısıldadı. Merakla kaşları çatıldı. “Ama ne yapacağız ki orada?”

Kimsenin hakkında hiçbir şey söylemediği için Uygar’ın kim olduğunu deli gibi merak etsem de sormadım.

Saruhan, “Ufak bir işim var,” diyerek geçiştirdi ve birden hiddetlendi. “Sabah sabah çok soru sordunuz. Hemen çıkalım.”

Kapıya yöneldiğinde arkasından bakakaldık.

Eymen, “Bir dakika, geliyorum hemen,” diyerek mutfığa koştu. Fazla oyalanmadan, antreye dönüp, sırtarak bize baktı. “Neyse ki öngörülü bir insan olarak sandviç hazırlamıştım. Yolda yeriz.” Elindeki poşeti havaya kaldırdığında gülüşü daha da büyüdü.

“Açlıktan geberiyorum!” dedim heyecanla. “Çok iyi düşünmüşsün. Yoksa bayılabilirdim.”

İpek de benimle aynı heyecanı paylaşarak, “Gerçekten harikasin, Eymen,” dedi.

“Biliyorum, hayatım,” diyen Eymen, siyah atletinin üzerine koyu yeşil bir *bomber* ceket giydi ve hep birlikte evden çıktık. Saruhan kenarda dışarı çıkmamızı bekliyordu. Kapıyı kilitledikten sonra saksının alt kısmına anahtarı atarken Eymen, İpek ve ben merakla başında dikilmiş, ne yaptığını anlamaya çalışıyorduk.

Saruhan bakışlarımızı fark edince, “Öğleden sonra Adnan amca gelecek,” dedi. “Akşamki yemek için hazırlığa gelenlerin başında duracak. Biz evde yokken hem temizliği hem de yemeği halledecekler. Bundan sonra da hep bizimle olacak. Müştemilat tarafındaki dairede kalacak.”

Eymen’in hayretle gözleri açıldı. “Bizim Adnan amca mı bu?” dedi. “Hani biz daha çocukken, buranın ilerisindeki köye gidip, evinin bahçesine girdiğimiz için kovalayıp duran Adnan amca...”

“Evet, o,” dedi Saruhan gülümseyerek. “Yıllardır benim yerime buraya göz kulak oluyordu. Temelli dönmeye karar verince ilk iş onu aradım. Ev işlerinde ondan başka güvenebileceğim biri olamazdı.”

“Az delirtmedik adamı. Görünce bir helallik isteriz en azından.”

İpek, Eymen’in söylediklerine kıkırdarken onları hayranlıkla izledim. Anılarının ve hayatlarının tamamında birlikte olmaları kiskanılasıydı.

İpek, Eymen’in koluna girerek, “Bence de,” dedi.

Saruhan çoktan yanımdan ayrılıp şoför koltuğuna yerleştiğinde itirazlarımızı duymazlıktan geldi. Yarası umurunda bile değildi ve hepimiz onun için endişeleniyorduk. Arabaya bindiğimizde Saruhan doğrudan gaza bastı. Eymen ilk iş sandviçlerimizi dağıttığı için yolculuğun ilk dakikalarında kimse konuşmadı.

Isırdığım her lokmada Eymen’e teşekkür etmek istiyordum. Bu kadar acıktığımı düşünmemiştim. “Ellerine sağlık, Eymen,” dedim arkaya doğru bakarak. “O kadar acıkmışım ki... Sandviç çok iyi geldi.”

“Fark ettim, Armiko. Kocaman sandviçi üç lokmada yarıya indirdin resmen.”

Eymen ağzındaki lokmayla boğuk bir sesle konuşunca komik görünmüştü. “Harika olmuş!” diyerek bir lokma daha ısırdım.

“Afiyet olsun,” dedi sevecen bir ses tonuyla. “Bütün gece Saruhan’a sarıldın. Yorulup acıkmışsındır.”

Eymen’in son söylediği ağzındaki lokmayı bir taş misali boğazıma saptığı anda nefesim kesildi. Gözlerim irkilerek açıldı ve boğazım yanmaya başladı. Derin bir nefes almak istedim ama aldığım hava yetmiyor, göğsüme sığmıyordu. Öksürüğüm aniden yükseldi, sandviğin bir parçası nefes boruma kaçmıştı sanki. Eymen’in telaşlı sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

“Helal, helal!”

Panikle arka koltuktan uzanıp sırtıma vursa da hiçbir işe yaramamış, daha beter öksürmeye devam etmiştim. Dün gece bizi nasıl görmüştü?

“Ah, Armiko, ah!” diye söylenirken sırtıma üst üste darbeler indirdi. “İnsan küçük ısıtır biraz! Minicik ağzınla ekmeğin yarısını yutmaya çalışmak da neyin nesi?”

Resmen alay ediyordu benimle.

Saruhan hiçbir şey söylemiyor ama dikiz aynasına diktiği bakışları pek çok silahtan daha keskin ve ölümcül görünüyordu. Sonunda, “Bir gün

elimde kalacaksın ama hangi gün olacak bakalım,” diye homurdanırken ben kendimi boğulmaktan kurtarmaya çalışıyordum.

“Ben ne yaptım ya yine?” Eymen küçük bir çocuk gibi mızızlanmıştı. “Sen de bana sataşmaya yer arıyorsun, Saruș.” Korkuyla, “Yani Saruhan,” diye düzeltti. “Ağzımdan kaçtı, yemin ederim!”

“Hatırlat da eve döndüğümüzde ayaklarından ters asayım seni. Beynine kan giderse aklın başına gelir belki.”

Saruhan tehditkâr bir şekilde başını sallarken İpek ve ben kıkırdadık.

“*Açlıktan ölüyorum*, derken az kalsın gerçekten ölecektim,” dedim nefes nefese. “Kıpkırmızı oldum. Resmen nefesim kesildi.”

İpek hafifçe başını sallayarak elini omzuma koydu. “Dikkat et kendine,” dedi sırtımı sıvazlayarak.

Saruhan’la Eymen’in bakışması devam ediyordu. Bana bir kez bile dönüp bakmamıştı. Yanaklarının kızardığını görmek keyfimi yerine getirse de öfkesini yatıştırmak için konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Nereye gittiğimizi söylemediniz hâlâ,” dedim meraklı görünmeye özen göstererek. “Uygar kim? Nereye gidiyoruz?”

Eymen, her zamanki gibi ilk önce atılıp, “Harbi, tüm gün evde pinekleriz diye düşünüyordum ben,” dedi.

İpek usulca Eymen’i dürterken, Saruhan bakışlarını yola sabitleyip, “Kulübe gidiyoruz,” diye cevap verdiğinde kafam daha çok karıştı.

“Senin kulübe mi gidiyoruz?” diye sordu Eymen.

Sesinde öyle bir şaşkınlık vardı ki merakımı körüklemişti.

Saruhan, dikiz aynasından bakıp, “Evet, başka kulüp mü var sanki?” dedi. Eymen’i bir kaşık suda boğmak ister gibi bir hâli vardı ve bu kez ona katılıyordum. Sürekli bizi dikizleyip durması yanıltı.

Sabahın bu saatinde gece kulübünde ne işimiz olduğunu düşündükçe çıkmaza sürükleniyordum. Aklından ne geçiyordu?

“Senin kulübün mü var?” dedim gözlerimi kocaman açarak. “Öyleyse sen bildiğin zenginsin!”

Saruhan başını hafifçe yana eğdi. “Kulüp derken neyi kastediyorsun?” Yine o klasik bakışlarını üzerime dikmişti. Aptalmışım gibi hissettiren bakışları...

Bu soruyu duyduğum anda bir şeyleri yanlış anladığımı fark ettim. Birkaç saniye susup düşündüm. Sonra kaşlarımı çatarak, “Gece kulübünden bahsetmiyor muyuz?” diye sordum.

Saruhan öyle bir güldü ki... Başını ağır ağır iki yana salladı. Benim bu yanlış anlamamın tadını çıkarıyordu.

Gözlerim hızla Eymen’le İpek’e kaydığında onların da güldüğünü gördüm. Yüzüm anında alev alırken, ellerimi utançla yüzüme kapatarak kıkırdadım.

İpek’in, “Dövüş kulübü vardı Saruhan’ın, ondan bahsediyoruz,” diyen sesi, kahkahaların arasından süzüldü.

Ellerimi yüzümden çekip şaşkınlıkla Saruhan’a baktım. “Sahiden mi?” Çocuksu bir şaşkınlıkla ağzım açık kalmıştı. Bakışlarım hayretle Saruhan’ı süzerken hem bir hırsız çetesinin liderine hem de dövüş kulübü sahibine baktığım için heyecanlanmıştım. “Dövüş kulübün mü var?” derken sesim titremişti.

Saruhan omuz silkerek, “Vardı,” dedi. “Eskiden vardı. Artık bana ait değil.”

Saruhan’ı dövüşürken hayal ettiğimde, zihnimdeki bu görüntünün ne kadar etkileyici olduğunu düşündüm.

Eymen çok geçmeden, “Neden gidiyoruz ki?” diye sordu.

“Armin için.” Saruhan’ın cevabı beni gafil avlayınca, ne diyeceğimi bilemeyerek bakakaldım. “Bundan sonra bizimleyse onu eğitmeliyiz. Kendini savunmayı öğrenmek de eğitimin en büyük parçası.”

Bir anda büyük bir özgüvenle, “Kendimi savunabilirim,” dedim. Bu söylediğime ben dâhil kimse inanmayınca, Saruhan göz devirerek önüne döndü.

Eymen sırtarak, araya girip, “İpek’le ben de orada öğrendik,” dedi. “O zamanlar bir kulüp değildi tabii ama her gün oraya giderdik. Saruhan pataklaya pataklaya bize dövüşmeyi öğretti.” Gözlerim kocaman açıldı. “Dua et, sana da Saruhan öğretmesin. Yoksa kendini üç ay komada kalmaya hazırla, benden söylemesi.”

Bir an korkuyla Saruhan’a döndüm. Dudağının kenarında çarpık bir gülümseme vardı. “Merak etme, ben öğretmeyeceğim,” demesiyle içim rahatladı. “Ben sadece iyice eğitildiğinden emin olmak için yanında olacağım.”

O an içimde garip bir heyecan yükseldi. “Çabuk öğrenirim,” dedim kendimden emin bir tavırla.

“Sinan’ın suratına yumruk indirmek istiyorsan bunu bilinçli bir şekilde yaparak zevk almanı isterim,” dedi. Saruhan tam da bu söylediğiyle tüm gün bana istediği gibi işkence yapabilme iznini almıştı.

“Bak işte, şimdi derslerime daha çok çalışmam gerektiğine karar verdim,” derken sıırtım. “Kendi işimi kendim görmekten her zaman hoşlanmışımdır. Bunu sağladığın için şimdiden teşekkür ederim.”

Saruhan, başını hafifçe sallayarak gözlerini yola çevirdi. Ben daha şimdiden kendimi dövüşmeyi bilen, düşmanlarını yere seren bir kadın olarak hayal etmeye başlamıştım. Bu çok hoşuma gitmişti.

Araba durduğunda, rüyadan uyanmış gibi düşüncelerin pençesinden sıyrılıp başımı kaldırdım. Saruhan’ın, “Geldik,” diyen sesi, gerçeğe dönmemi sağladı. Başımı çevirip etrafa bakındım.

Burası, onun dünyasına açılan yeni bir kapıydı. Ve ben de o kapının eşiğindeydim.

Eymen ve İpek bizden önce arabadan inmişti ama ben hâlâ sağ tarafında yükselen iki katlı binaya bakıyordum. Saruhan’ın eviyle kıyaslandığında daha küçük ama yine de sıradan evlerden büyük olan bu yapı, dışarıdan bakıldığında oldukça normal bir yaşam alanı gibi görünüyordu.

“Hadi, gel.”

Saruhan’ın sesiyle irkilip ona döndüm. Arabadan inmiş, ön tarafından dolaşarak yanıma yaklaşmıştı.

Evin bahçesine doğru ilerlerken cebinden çıkardığı kumandayla arabayı kilitledi. Ben merakla etrafa bakmaya devam ediyordum.

Dudaklarının kıyısında beliren silik bir gülümsemeyle, “Burası, sahip olduğum en kıymetli yer,” dedi. “Yaptığım işlerden ve Sultan’dan çaldığım paralarla burayı kurdum.”

Sözlerinde acı bir geçmiş, gerçek bir hikâye ve kanlı bir savaş saklıydı. Ama bunu şimdi sorgulamanın bir anlamı yoktu.

Adımlarımı hızlandırarak ona yetiştim. “Gerçek bir eğitim yeri mi burası? İnsanlar gelip ders alabiliyor mu yani?” diye sordum. Yan yana yürürken kulüple ilgili merak ettiğim her şeyi sormaya hazırdım.

Saruhan başını iki yana sallayıp, “Hayır,” dedi. “Sadece...”

“Saruhan?”

Aniden duyulan yabancı bir sesle cümlesi havada asılı kaldı. Arka bahçenin girişinde, İpek ve Eymen'in yanında duran adam dikkatimi çekti. Yalnızca bir spor şortu vardı, üstü çıplaktı ve vücudu antrenmandan yeni çıkmış olmanın etkisiyle terli ve ıslak görünüyordu. Dövmeleri omuzlarından kollarına hatta göğsüne kadar yayılmıştı.

Saruhan'ın kumral tenine kıyasla, o tamamen esmerdi. Siyah kısa saçları ve koyu kahverengi gözleri yüz hatlarını keskinleştiriyor, ifadesine sert bir hava katıyordu.

Genç adam hızla bize doğru ilerlerken, "Hoş geldin!" diyerek kollarını coşkuyla Saruhan'a açtı. Terli olmasını umursamadan Saruhan'a sıkıca sarıldı.

Gözlerim refleksiyle arka bahçeye kaydı. Orada, etrafı kum torbalarıyla çevrili geniş bir antrenman alanı vardı. Yaşları birbirinden farklı gençler ve çocuklar antrenman yapıyordu. Dövüş talimi yüzünden hepsi nefes nefese ve terli görünüyordu. Burası gerçekten bir eğitim alanıydı ve Saruhan'ın hayatının bir başka parçasıydı.

Saruhan ve adam ayrıldığında adamın bakışları doğrudan bana döndü ve hemen elini uzattı. "Merhaba," derken içtenlikle çıkan sesi misafirperverdi.

Elini sıkıtiğında avucunu saran, ince beyaz bez dikkatimi çekti. Antrenmanda bileği incitmemek için kullanıldığını biliyordum. İri kolları, henüz antrenmandan çıktığı için şişen iri damarlarıyla ürkütücü görünüyordu ama buna rağmen gülüşü son derece nahifti.

"Merhaba," dedim gülümseyerek.

"Uygar ben. Uygar Atılğan."

İsminden çok tavrı ilgimi çekmişti. Sert ama bir o kadar da saygılıydı.

"Armin. Memnun oldum."

"Ben de memnun oldum."

Ellerimizi ayırdığımızda, Uygar'ın şaşkın bakışları Saruhan'a döndü. "Hiç haber vermedin," dedi. "Çok şaşırdım."

Saruhan başını hafifçe sallayarak, "Her şey ani gelişti," dedi. Sonra yavaş adımlarla antrenman alanına doğru ilerlemeye başladı. "Haber vermek aklıma gelmedi."

Uygar kaşlarını çatı. "Önemli bir durum yok, değil mi?" diye sordu. Birkaç hızlı adımla Saruhan'ın önüne geçip gözlerini sorgulayıcı bir şekilde ona dikti.

Saruhan derin bir nefes alıp, "Sorma, Uygur," dedi. "Yakında çok büyük bir savaşın içinde olacağız. O zaman geldiğinde sana çok daha büyük işler düşecek ama şimdilik endişe edilecek bir durum yok." Gözleri bana döndü. "Armin ekipte yeni. Eğitilmesi gerekiyor."

Uygur gülümseyip kendinden emin bir şekilde, "Çok kolay, kısa sürede hallederiz," dedi.

Sözleri, içimde hafif bir gerginlik yarattı. Dövüş fikri hayal ettiğimde heyecan vericiydi ama şimdi aniden fazla gerçekçi gelmeye başlamıştı.

Saruhan bana dönerek, "Burayla ilgilenemeyeceğimi anladığımda Uygur'a devrettim," dedi. "Burada yıllardır beni temsil ediyor ve çocukları benim adıma eğitiyor. Burası hem sokak çocuklarına kalacak bir yer hem de kendilerini savunabilecekleri bir eğitim merkezi oldu."

Uygur başını sallayarak, "Kesinlikle öyle," dedi. "Sokaktaki çocuklar için harika bir imkân sağladı." Sonra gözleri bana döndüğünde garip bir hüznün ve minnet gördüm. "Bu arada, bahsettiği çocuklardan biri de benim." Derin bir nefes aldı. "Ben on yedi yaşındayken başladı her şey. Saruhan bir gece beni ölümden kurtardı. Eğer o olmasaydı, şu an hayatta bile değildim. Beni kurtardı, bana kalacak bir yer verdi. Dövüşmeyi ve en önemlisi hayatta kalmayı öğretti." Gözlerim yavaşça Saruhan'a döndü. Uygur ona neredeyse hayranlıkla bakıyordu. "Bana yeni bir hayat verdi. Onun yokluğunda da ondan aldığım emaneti hakkıyla yaşıyor ve benim gibi olan tüm çocuklar için var gücümle savaşıyorum."

İçimde bir şeyler paramparça oldu. Saruhan Kalaycı, sinir bozucu ve huysuzun teki gibi görünse de aslında yaptıklarıyla hayran olunasıydı.

Saruhan, elini Uygur'ın omzuna attıktan sonra bana baktı. Başıyla onu takip etmemi işaret ederek, "Armin," dedi. Sonra gözleri İpek'e kaydı. "İpek!" Kalbim, göğüs kafesimi heyecanla yumrukluyordu. "Geçin bakalım." Ortadaki dövüş alanını işaret etti.

İçimde aniden yükselen korkuyla nefesimi tuttum. "Biz mi?" diye saçma bir soruyla korkulu gözlerimi kaçırdım.

Saruhan'ın gözleri üzerimdeydi ama bana değil, sanki boşluğa bakıyordu. "İpek yerini al," dedi. "Armin ne yapabiliyor, bir görelim."

"Hemen mi?" derken sesimin titremesine engel olamamıştım.

Saruhan kaşlarını kaldırdı. "Dövüşmen gerektiğinde randevu mu vereceksin?" Öğretmen edasıyla duruşunu dikleştirdiğinde, geri dönüş olmadığını anladım. "Hemen dediysem hemen."

İpek, fermuarını hızla çekip ceketini çıkardı ve Eymen'e uzattı. Bahçenin ortasındaki yuvarlak platforma doğru seri adımlarla ilerledi. Onun aksine ben kıpırdayamıyordum bile. Bundan kaçışım olmadığını anlayınca ürkek bir şekilde ceketimi çıkardım.

"Saçlarını topla," diyen Saruhan, çenesiyle bileğimdeki lastik tokayı işaret edince, yutkunarak gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Bilerek yavaş hareket ediyordum. Sanki zamanın akışını geciktirmeye çalışıyordum. Ama sonunda, saçlarımı sımsıkı bir atkuyruğu yaptım ve ringin ortasına ilerledim. Kaçamadığım kaderime lanetler okuyordum.

İpek karşıma geçtiğinde, kendinden emin bir şekilde gülümsüyordu çünkü o dövüşmeyi biliyordu. Bense sadece korkuyordum.

"Merak etme. Canını yakmayacağım." Sesinde ona güvenmemi söyleyen bir tını vardı. "Sadece kendini savunmaya bak," dedi ve yumruklarını kaldırdı.

Gözleri, yumruklarının arkasından bakarken daha ürkütücü görünüyordu. Aptal gibi öylece karşısında dikiliyordum. Boku yemiştim çünkü gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum.

Çaresizce Saruhan'a dönüp yalvaran bir ses tonuyla, "Ben ne yapacağımı bilmiyorum," dedim ama o beni duymazlıktan geldi.

"İpek, devam et!"

Ve böylece, Saruhan'ın komutuyla dövüş başlamış oldu.

İpek, az önceki pozisyonunu tekrardan alıp bedenini hafifçe öne eğdi ve yavaş ama kendinden emin adımlarla bana yaklaştı.

İçimde yükselen korkuyu bastırmaya çalışarak titreyen ellerimi yumruk yaptım. Onu taklit etmekten başka çarem yoktu. Yumruklarımı yüz hizama kaldırarak, reflekslerim ne derse onu yapmaya hazır bir şekilde olabildiğince oyalanmaya çalıştım.

İpek emin adımlarla yaklaşmaya devam ediyordu. Sadece birkaç adım kalmıştı. Platformun dışına kaçmayı düşündüm. Ama gözlerim istemsizce Saruhan'a kayınca belli belirsiz başını salladı. Aklımdan geçeni anlamıştı ve bana engel olmaya çalışır gibi bakıyordu.

Tekrar İpek'e döndüğümde, o çoktan üzerime gelmişti bile. Panikle geriye kaçtım ama adımlarımı kontrol etmeden hareket ettiğim için platformun dışına çıktığımı fark etmem uzun sürmedi çünkü ayağım boşluğa gelmiş ve ben sırtüstü yere düşmüştüm.

Acı saniyeler içinde sırtımdan tüm vücuduma yayılmıştı. Bir süre yerimden kalkamadım. Ta ki Saruhan'ın yeni emrine kadar... "Ayağa kalk!" Saruhan'ın sesi üzerime bir gölge gibi çökmüştü. "Ringe geç."

Beni rahatsız eden o keskin ciddiyet şimdi katlanılmazdı. Tüm kaslarım sanki gerilmiş gibi hareket etmekten kaçınıyordu.

Ama bakışları... Tekinsiz gözleri bana başka bir seçenek bırakmıyordu.

Yutkunarak, yerden destek alıp yavaşça ayağa kalktım. İpek'in benden uzak olması, içimde kısa süreli bir rahatlama yaratmıştı. Ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Çünkü o, burnumun ucuna kadar sokulduğunda tüm rahatlık uçup gitti.

Bir yumruk bekliyordum ama beklediğimin aksine sol bacağı hızla havaya kalktı ve baldırıma doğru sert bir tekme savurdu.

"Ah!" Keskin bir acı dalgası bacağıma esir aldı. Hissettiğim şey acıdan çok korkuydu. Çığlığımın sebebi de buydu.

İpek'in tekmesiyle geriye doğru sendeledim. Aramızdaki bir adımlık mesafeyi korumaya devam ediyordu. Bense hâlâ kaçmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Savunmaya geçmeliyim. En azından yumruklarını takip edebiliyorum. Gözlerimi, ellerine odakladım ve o an fark ettiğim şey bir nebze de olsa içimi rahatlattı. Sağ elinin parmakları hafifçe gerilmişti. Bunu görünce bedenim bir yay gibi gerildi ve İpek'e dikkat kesildi. Bir saniye içinde, yumruğu yüzüme doğru savrulunca hızla sağa eğildim. Yumruğu havayı yarıp, geçerek boşa gitmişti.

Başardığımı düşünerek gurur içime dolduğunda göz ucuyla Saruhan'a baktım. Başını takdir eder gibi hafifçe sallıyordu. Ben kalbimde peyda olan zaferin içinde kaybolurken, çeneme aniden inen yumrukla neye uğradığımı şaşırıp geriye savruldu. Darbe yıldırım gibi inmişti.

Bir çığlıkla kendimi yerde buldum. Beklenmedik bir saldırıydı. Ne olduğunu anlamadan, gözlerim kararınca yerde kıvranmaya başladım. İpek'in gücünü dizginlediğini biliyordum ama beni bir kez daha hazırlıksız yakalamıştı.

Dizlerim titreyerek doğrulmaya çalışırken Saruhan'm ringe doğru yaklaştığını fark ettim. Birkaç adım sonra önümde durdu. Ne yapacağını merak ederek, yüzüne bakarken elini belime yerleştirdi. Eli belimdeyken omzum göğsüne yaslanmış şekilde duruyordum. Tüm bedenim istemsizce gerilmişti. Avucundan yayılan sıcaklık tenimi yakıyordu. Sakince alıp verdiği nefes, en ufak hücrelerimi bile harekete geçirmeye yetmişti.

“Buranı sık ve karşındakinin gözlerine bak.”

Başımı hızla sallayarak onu anladığımı belirttim. Dikkatimi toplayamadığım için yalan söylemek zorunda kalmıştım.

Saruhan benden uzaklaşıp, Uygur’ın yanına dönerken, başımı iki yana sallayarak düşüncelerden koptum. Saruhan’ın söylediğini yapıp karnımı sıkıttım. Atağa geçme vakti gelmişti. İpek’in gözlerinin içine bakarak seri adımlarla ilerledim. Ve sonra içime dolan cesarete sırtımı yaslayıp ufak da olsa ona bir yumruk indirmeyi başardım. İpek, ağzının kenarını silerken hafifçe başını salladı. Sorun yoktu.

Günün kalanında İpek tarafından defalarca kez yere serildim. Tekmeler, yumruklar, kaçışlar... Yaşadıklarım tam bir kâbustu. Daha kötüsü de ne zaman atağa geçsem gücümü kontrol edemediğim için fazla sert vurmamdı. Yumruklarımdan bir tanesiyle İpek’in burnunu kanattığımda suçluluk duygusu yakama yapıştı.

“İpek!”

Çığlığım düzensiz nefeslerime karışmıştı.

İpek, elini hızla burnuna götürerek başını iki yana salladı. “İyiyim, iyiyim,” dedi ama canını yaktuğuma emindim ve kendimi berbat hissediyordum. İçimde yükselen vicdan azabı midemi bulandırıyordu.

Böylece ilk antrenmanı bitirmiş olduk. Daha fazla devam etmeye gücüm yoktu. Hele ki arkadaşımın canını yaktuğım için bugünün bitmesini istiyordum. Yorgunluktan ayağa kalkamayacak hâle gelmiştim.

İpek hızla yanıma gelip bana sarıldığında, ikimiz de hâlâ nefes nefesydik. “Özür dilerim,” diyebildi sadece. “Fazla canını yakmadım, değil mi?”

“İyiyim,” dedim nefes nefese. “Düşe kalka öğreneceğim. Mecbur.” Gülmeye çalıştım ama bakışlarım hâlâ burnundaydı. “Sen iyisin, değil mi?”

İpek olumlu anlamda başını sallarken Saruhan birden yanımızda belirdi ve irkilerek ona döndüm.

“Dövüşmeyi öğrenmek istiyorsan dayak yemeye hazırlıklı olmalısın,” dedi.

Elinde tuttuğu kapüşonlu ceketimi bana uzattı. Gözlerim, onun bakışları ve ellerinin arasında tuttuğu ceket arasında gidip, gelirken hızla ceketimi aldım ve fermuarını sonuna kadar çektim.

Uygar hafifçe gülümseyerek yumruğunu bana doğru uzattı. “İlk güne göre fena sayılmazdı,” dedi ama yalan söylediğine emindim. Berbat dövüştüm. Hatta kaçmayı bile beceremediğimi söylemek daha doğru olurdu.

Yine de ona uyum sağlamak için elimi yumruk yapıp ona çaktım. Başımı iki yana sallayıp, “Çok yorulduğum,” dedim.

Saruhan bir anda elini omzuma koydu. “İyi misin?” diye sordu.

Bunu yapmasını beklemediğim için omzumdaki eline takıldım. Başımı sallayarak cevap vermeye çalıştım ama başımı hareket ettirdiğimde oluşan acı, yüzümü buruşturmama neden oldu.

Saruhan bir adım geri çekilip, benden uzaklaşınca, “Eve dönelim,” dedi ve omzunun üzerinden Eymen’le İpek’e kısa bir bakış attı. Sonra beni kolunun altına alıp bedenimi kendi vücuduna yasladığında uysal bir şekilde ona teslim oldum. Ayakta durmak bile benim için zordu.

Tam çıkışa yönelmişken Uygar arkamızdan, “Ağır gelmiş olabilir,” diye seslendi. “Dinlenirse bir şeyi kalmaz.”

Saruhan bir anlık duraksadı ama Uygar’ın söylediğine cevap vermek yerine, “Temelli döndük artık,” diyerek bambaşka bir şey söyledi. “Bu akşam bekliyorum, yemekte bize katıl. Konuşacaklarımız önemli.”

Uygar başını usulca eğerek, “Nasıl istersen,” dedi ve gülümsedi.

Saruhan da başıyla onaylayıp, “Üzerine bir şey giydiğinden emin ol,” diye ima ettiğinde karşılıklı güldüler.

Çok geçmeden birlikte yürümeye başladık. Bedenim onun hareketine uyum sağlarken arabaya yöneldik. Arabaya biner binmez, başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapadım. Yorgunluğun tüm ağırlığı omuzlarımdaydı. Vücudumun her köşesine yayılan acı, içimde yankılanan bir çığlık gibi sessizce varlığını hissettiriyordu. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyor ve her atışı kulaklarımda yankılanıyordu.

Saruhan arabayı çalıştırıp harekete geçtiğinde arabanın çıkardığı o hafif uğultu içimde yankılanan sessizliği dağıttı. Yolun sarsıntısı bile midemi bulandırıyor. Gözlerimi bile açamıyordum.

“Armin...” İpek’in ürkek sesini duymamla göz kapaklarımı güçlükle araladım. Başımı hafifçe çevirerek arkaya baktım. İpek endişeyle yüzüme bakıyordu. “İyisin, bir şeyin yok, değil mi?”

Yorgun bir iç çekerek, “İyiyim,” diye fısıldayıp gözlerimi yeniden kapadım. “Fazla yorulduğum sadece.”

İpek cevabımla tatmin olmamıştı. Bu kez daha yumuşak bir tonla, “Bir yerin acıyor mu?” diye sordu. Elinin sıcaklığı, özür diler gibi omzumda hafif bir baskı oluşturdu. “Herhangi bir yerinde katlanılmaz bir acı hissediyor musun?”

Başımı ağır hareketlerle iki yana salladım. Evet, her yerim ağrıyordu ama hiçbirinin beni öldüreceği yoktu. Bu kadar endişelenmesini istemiyordum. Özellikle şiddetli bir ağrı hissetmediğim için cevap vermedim. Birkaç saniye sonra elini omzumdan çekti ve yerine derin bir sessizlik yerleşti.

Saruhan gözlerini yoldan ayırmadan direksiyonu sıkıca kavramıştı. Eymen ise başını yaslamış, dışarıyı izliyordu. Kimse konuşmuyordu.

Eve vardığımızda bizi, mutfakta insanın başını döndüren bir telaş karşıladı. Saruhan için bu akşamki yemeğin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ama herkes odalarına çekilmeden önce üzerlerine akşamın gerginliği çökmüştü.

Nedenini anlamasam da sorgulamadan, benim için hazırladıkları odaya girip kapımı kapadım. Bütün gün yapılan temizlik sayesinde evin her yeri pırıl pırıldı. Mis gibi temizlik kokuyordu.

Bir an önce uyumak ve yemek saatinde dinlenmiş bir hâlde uyanmak istiyordum. Saruhan’ın örgüt hakkında anlatacağı her şeyi merak ediyordum. Bir bilinmeze çekildiğimi biliyordum ve gölgeler tekinsizce etrafımızda koştururken ayak sesleri içimdeki korkuyu körüklüyordu.

Düşünceleri kapının dışında bırakıp kelimenin tam anlamıyla kendimi yatağa fırlatmıştım. Bilincim saniyeler içinde gecenin karanlığına gömülürken aklımdan geçen tek şey Saruhan’ın, kim olduğumu öğrendiğinde ne yapacağıydı.

15

Anılarla Yüzleşmek

Gece, malikânenin üzerine ağır bir örtü gibi yavaşça serilmişti. Kori-dorda yankılanan sessizlik, dışarıdaki rüzgârın taş duvarlara çarpan fısıltıla-rıyla birleştikçe içim ürperiyordu. Eve geldiğimizden beri ruhumda anlam veremediğim bir ağırlık kalbimi sızlatıyordu.

Gözlerim aynadaki yansımama takıldığında, İpek'ten aldığım siyah mini elbisemle ve dumanlı makyajımla kendimi tanımakta zorlandım. Evde yiyeceğimiz sıradan bir yemek için fazla cesur bir elbise olsa da bu akşamın sıradan olmayacağını söyleyen tarafıma kulak veriyordum. Başta Saruhan olmak üzere bu akşam için saatlerdir yapılan hazırlığı gördükçe, yemeğe hazırlanırken özenmem gerektiğini düşünmeden edememiştim.

Vücudumu saran elbise mi daha rahatsızdı yoksa zihnimde koştururan düşünceler mi? Bundan asla emin olamıyordum.

Kumaşın parlak yüzeyi mum ışığında dalgalanıyor, mumun alevi hareket ettikçe gölgeler arasında dans ediyordu. Sırtıma kadar düşen saçlarım, beyaz tenime dökülen iri dalgalarla çıplak omuzlarımı örtüyordu. Aynadaki hâlimi görmek, dudaklarımın kenarlarında keyifli bir tebessüm bıraktı. Zihnimin tenhalarına sakladığım gerçeğim, bu gece gölgeler içinde farklı bir surete bürünmüştü.

Ne zaman geldiğini bilmediğim İpek'i aynadan kapının kenarında du-rurken gördüm ve korkuyla irkildim.

"İnsan nasıl olur da hem güzel hem de tehlikeli görünebilir?" diye mırıldandı. Bu son zamanlarda duyduğum en gurur verici iltifat olabilirdi.

Teşekkür eder gibi başımı eğerken gülümsemem hafifledi ama yok olmadı.

“Biraz özenmek istedim,” dedim. “Ama abarttım sanırım.”

İpek başını yana eğdi. Gecenin mavisini üzerindeki saten elbiseyle taşıırken onun zarif ama ölümcül duruşu göz ardı edilemeyecek kadar etkileyiciydi. Sırt dekoltesi gecenin koyu gölgelerini andırıyor, ipek kumaş her hareketiyle sessizce yankılanıyordu. Ona baktıkça seçtiğim elbiseyle gurur duydum. Onun yanında sönük kalmak istemezdim.

İpek, gözlerini aynadan bana kilitleyerek, “Sakin öyle düşünme,” dedi. “Çok güzel olmuşsun.”

Bunu söylerken sesi netti. İkimiz de özenmiştik çünkü bu akşam sıradan bir yemeğe katılmayacağımızı biliyorduk. Bu, savaş öncesi fırtınanın ayak seslerinin yankılanacağı sert bir masa olacaktı.

Arkamı döndüğümde İpek’in yüzüne daha net bakabildim. Gözlerinde gördüğüm o tarif edilemez duygu kendi harelerimin yansımasıydı sanki. Hepimiz bu geceye dair içimizde bir şeyler taşıyorduk.

Derin bir korku ya da yaklaşan tehlikenin farkındalığı...

“İnelim mi?” diyen İpek, elini tutmam için uzattığında oyalanmadan zarif parmaklarıyla buluştum ve birlikte odadan çıktık.

Uzun koridorda ilerlerken topuklularımızın tıkırtısı sessizliği bozuyordu. Merdivenlere ulaşana kadar büyük şamdanların solgun alevleri adımlarımızın rüzgârıyla dans ediyor, malikânenin ihtişamı gölgeleri kournunda saklıyordu.

Merdivenlerin başına geldiğimizde, antrede yaşlı bir adamla konuşan Saruhan’ı gördüm. Karşısındaki adam Adnan amca dedikleri kişi olmalıydı fakat o an odaklanabildiğim tek şey Saruhan’dı.

Gözlerim ona takıldığından beri bakışlarımı başka bir yere çeviremiyordum. Siyah gömleğinin birkaç düğmesini iliklemediği için göğsü açıktaydı ve şamdanların ışığı tenine vurdukça mum alevi benim içimi kavuruyordu.

Koyu kumral saçlarını özenle geriye taramıştı. Baştan aşağı siyahlar içinde olması her zamankinden daha tekinsiz fakat bir o kadar sarsılmaz bir görüntü bahşediyordu. Kaliteli görünen gömleğin siyah kumaşı vücudunu kusursuzca sarmış, keskin hatları öylece göz önüne serilmişti.

Kalbimde asıl fırtınalar estiren gözleriydi. Bana bakmadığı zamanlarda bile yeşillerinde kaybolduğumu hissediyordum.

İpek hafifçe kolunu kıpırdatarak, beni daldığım yerden çekip, aldığı gülümseyerek ona baktım. Birlikte merdivenleri inmeye başladığımızda topuklularımız açık bir davetle bakışları üzerimize çevirdi.

Yüzümdeki gülümseme yerini korumaya çalışıyordu fakat Saruhan'ın bakışları hiç de yardımcı olmuyordu. Ona bakmıyordum ama onun bakışlarıyla kendimi kafeste hissediyordum. Gözlerini benden alamıyordu.

O sırada Eymen salondan çıkınca dakikalardır kaçmaya çalıştığım gerginliği bir nebze olsun dağıtabilmişti. O da kusursuz bir şıklık içindeydi. Siyah tişörtü ve siyah blazer ceketle spor şık görünüyordu.

“Vay, vay, vay!” diyerek ıslık çaldı. “Kızlar, siz neymişsiniz böyle ya?” Ağzı açık bize bakarken gözleri ışıldıyordu. Sevimli ifadesi İpek'le beni güldürdü.

Saruhan yaşlı adamın yanından ayrılıp, bize doğru gelirken tek elini kumaş pantolonunun cebine attı. “Göz alıcı görünüyorsunuz,” dedi. Bana bakmamıştı ama ben hâlâ onu incelemekten kendimi alamıyordum.

İpek, Eymen'in yakasını düzeltirken, “Siz de çok şıksınız, beyler,” dedi.

“Katılıyorum,” dedim ve hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. “Ne yapıyoruz?”

“Kime?” dedi Eymen sırtarak. “Şaka, şaka.”

“Uygar nerede?”

İpek'in sorusu sabah yediğim tekme ve yumrukların yerini sızlatır gibi olunca parmak uçlarım çeneme dokundu.

“Gecikeceğini yazmış. En geç yarım saate gelir,” dedi Saruhan. Derin bir nefes çekerek, “Geçelim biz,” dediğinde salonu işaret ederek hepimizin içeri girmesini bekledi. İpek ve Eymen'in ardından salona girerken Saruhan'ın gülümsemesi gözümünden kaçmadı. Hareleri yangın yeriye ve yakmak istediği tek şey benmişim gibi dudakları kıvrıldı.

Salona girer girmez uzun, gösterişli bir yemek masası bizi karşıladı. Altın detaylı tabaklar ve kristal bardaklar ışıldıyordu. Büyük avizenin ışığı şarap kadehlerine yansıyor, mumların alevleriyle gölgeler taş duvarlarda koşturuyordu.

Saruhan masanın başına geçti. Onun solundaki sandalyeye ben oturdum, sağ tarafına ise Eymen geçmişti. İpek de benim yanımda yerini aldıktan sonra sessizlik masada hâkimiyetine devam etti.

Dakikalar içinde tabaklarımıza yemek servisi yapıldığında bile kimse çatalına dokunmadı. Hepimizin bakışları Saruhan'daydı ve bir şey söylemesini bekliyorduk.

Saruhan nihayet dakikalar sonra, "Sultan bulduğu tüm kimsesiz çocukları bu cehenneme getirirdi," dedi. Sesi her kelimedede biraz daha derinleşmiş, her harfte geçmişin ağırlığı omuzlarına çökünce arkasına yaslanmıştı. "Burası bizden çalınan her şeyin mabedi idi. Burada büyüdük, burada eğitildik, burada hapsedildik. Kendi irademiz olmadan, hayatlarımız elimizden alınarak, bir kukla gibi iplerimize asılarak yetiştirildik. Yüzlerce çocuk Sultan'ın piyonları olarak bu duvarların arasında büyüdü, yetişti ve masumiyetleri çalındı."

Eymen'le İpek'in bakışları buğuluydu şimdi. Saruhan'ın anlattıkları onların yüreğini eziyor, Saruhan her cümlesinin ardından dişlerini sıkıyordu.

"Burada hayatta kalmak zordu. Bizim gibi niceleri buraya hapsedildi. Kimi suçlara karıştı kimi hayatta kalmayı bile başaramadı. Hastalık, açlık ve işkence onların sonunu getirdi. Kimileri bile isteye ölüme terk edildi. Bizim için en büyük ceza, dışarıya atılmaktı. Dışarıyı bizim için ölümle eş değerdik çünkü. İtaatsizlik edenlerin izi silindi, varlıkları unutuldu. Başkaldıranlar, üzerlerine kurulan kirli oyunlarla polisin kucağına atıldı ve yıllardır dört duvar arasında çürümeye mahkûm edildi. Tüm bunlar... Her şey burada yaşandı."

Saruhan, bulunduğumuz odaya bakarken sadece eski duvarları değil, geçmişini de izliyordu. Zamanda asılı kalmış bir anının içinde sıkışmışken, akrep dönüp, dolaşıp aynı noktaya varıyordu. *Geçmişe...*

Bu ev, aynı masada oturduğum üç kimsesiz çocuğun yaralarını sakladıkları açık bir mezarlıktı.

Saruhan'ın söyledikleri yüzünden etrafıma baktıkça en ufak hücrelerime kadar ürperiyordum. O soğuk taşların içine hapsedilmiş çaresiz çığlıkları, korkuyla titreyen küçücük bedenleri, ellerini sımsıkı birbirine kenetlemiş, gözyaşlarını içine akıtan çocukları işitiyordum sanki. Ailelerinden koparılmış, adlarını bile unutmaları istenmiş, kimliği, kişiliği ve hayalleri sökülüp alınmış çocukları... Ve Sultan'ın, çaldığı hayatlardan kendine bir taht kurup inşaa ettiği suç imparatorluğu... Hangi vicdana sığardı bu?

Göğsümün tam ortasına bir ağırlık oturdu. Boğazım düğümlendi, içim sıkıştı.

“Ben...” dedim ama cümlemi tamamlayamadım. Ne diyebilirdim ki? Onlara yaşadıkları her şey için üzgün olduğumu söylemek bir anlam ifade eder miydi? Bütün bu acıyı tek bir kelimeyle hafifletebilir miydim?

Bu evde, Sultan’ın hükmü altında büyüyen üç kişi karşımda oturuyordu. Onların çocuklukları bu kadının kanlı elleriyle kirletilmişti. Ben ne söylersem söyleyeyim onların kaybettiklerini geri getiremezdim. Bu yüzden sustum.

Saruhan dudaklarını gergince birbirine bastırırken çenesindeki hatlar daha da belirginleşti. Gözleri, içten içe nasıl yandığını ele veriyordu. “Soygun çetesi için bizi eğiten kadının en büyük hüneri...” dedi. Sesi titrerken içindeki öfkenin alevi yüzüne vurdu. “Hayal çalmaktı. Sultan, bir hayal hırsızıydı.”

Sözlerinin her harfı, içinde kopan fırtınanın yıkım getiren rüzgârıydı. Yıllar geçmiş olabilirdi ama bu acılar sanki yalnızca birkaç dakika önce yaşanmış gibi tazeydi. Yılların, yaralarını iyileştirmediklerini, aksine onları daha da derinleştirdiklerini görmek içimi parçalıyordu.

Saruhan susunca havaya asılan sessizlik, geçmişin hayaletleri gibi üzerimize çöktü.

Zihnimi kurcalayıp duran soruyu, “Madem burası Sultan’ındı, biz neden buraya geldik?” diye tek seferde soruverdim. “Tehlikeli değil mi?”

“Haklısın,” dedi Saruhan başını sallarken. “Ama uzun zaman önce burayı terk etmek zorunda kaldılar. O günden beri de kimse uğramıyor. Anlayacağın buraya döneceğimiz akıllarına gelmez.”

“Umarım.” Dudaklarımdan dökülen fısıltıyı ben bile duymakta zorlandım. Saruhan’ın hâlâ bana baktığını fark edince, bir diğer soru için daha fazla dayanamayıp, “Size ne yaptı?” dedim. Sesimin titrediğini fark etmiştim. Dudaklarımın arasından dökülen kelimeler, sanki göğsüme saplanan birer bıçak gibiydi. Kızacağımı biliyordum ama her şeyi bilmeliydim.

Gözlerim hızla Eymen’e kaydı. Başı öne eğilmiş, tabağındaki yemeği izliyordu. İpek ise bakışlarını benden kaçırmış, ellerini ovuşturuyordu. Onlara ne olduğunu bilmiyordum fakat öğrenmek istiyordum.

Kelimeler boğazıma dizilse de sesimin titremesini duymazlıktan gelerek, “Eğer canınızı daha fazla sıkmayacaksa...” dedim. “Sizi tanımak istiyorum. Hikâyenizi öğrenmek, acılarınıza ortak olmak istiyorum. Çünkü biliyorsunuz ki artık buradayım. Sizinleyim. Ve bu, her zaman böyle olacak.”

Beni sadece bugünlerine değil, dünlerine de kabul etmelerini istiyordum.

Saruhan suskundu. İpek iç çekiyor ama konuşmuyordu. Sessizliği bozan Eymen oldu.

“Bir terminaldeydim.” İlk kelimeyi söyler söylemez içime bir acı yayıldı. Kelimelerinin ağırlığı altında biraz daha eğilerek, “Dinliyor musun?” diye sordu.

Her kelimesini dinlediğimi göstermek için hızlıca başımı salladım.

Eymen derin bir nefes alıp, “Bir otobüs terminalindeydim,” dedi. “Dört ya da beş yaşındaydım, belki biraz daha fazla ama daha fazla değil. Bir bayram sabahıydı. O gece, annemle babam felaket bir kavgaya tutuşmuştu. Bağırışlar, çığlıklar, fırlatılan eşyalar... Çocuğum tabii. Ne yapabilirim ki? Ne kavgayı ayırabilirim ne de bir şey sorabilirim. Yorganın altına girip sadece kulaklarımı kapadım.” Gözlerini bana dikti. “Bazı geceler... Hâlâ başımı yastığa koyduğumda, o ânı hissederim. İki minik el kulaklarımı kapatıyor, bastırıyor, çığlıkları susturmaya çalışıyor.”

O anda içimde bir şeyler koptu. Bir damla yaş, farkına bile varmadan gözümden süzüldü. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Ama gözyaşım, kucağımda birleştirdiğim elime damladığında gözlerimi açmak zorunda kaldım. Yeniden ona döndüğümde Eymen beni süzdü. Sonra sessizce başını sallayarak devam etti.

“Yorganın altında hıçkırıklara boğulmuştum, sesimi bastırmaya çalışıyordum. Ama o gece saatlerce bağırıştılar. İkisi de evi dağıttı. Kıyamet koptu anlayacağın. Korkudan altıma işemiştin hatta biliyor musun?”

Dudaklarının kıyısında acı bir tebessüm belirdi. Ben gözyaşlarımı silerken sadece başımı sallayabildim.

“Neyse. Sabah oldu. Hava daha yeni aydınlanıyordu. Annem bir anda geldi, aceleyle beni uyandırdı. Altıma işediğimi fark etti mi bilmiyorum ama o kadar telaşlı görünüyordu ki ceza alacağımı sanıp neredeyse bir kez daha altıma yapacaktım.” Bedenim buz kesti. “Ama keşke fark etseydi. Keşke fark edip o sabah ağzımı burnumu kırana kadar dövseydi de tüm bunları yaşamasaydım.”

Bütün dünya, sanki bir an için durdu ve ben nefes almayı unuttum. Eymen’in sesi, odanın içinde yankılanan ağır bir itiraftı. Kaybedilmiş bir çocukluğun ve geçmişin karanlık anılarına sıkışıp kalmış bir çocuğun fısıltısıydı bu.

Daha fazla dayanamayarak, “Eymen,” dedim. Sesim o kadar titrek çıkmıştı ki neredeyse fark edilemeyecek kadar hafifti. “İyisin, değil mi? Eğer devam etmek istemiyorsan anlatmayabilirsin.”

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Eğer anlatmazsa o anının içinde sıkışıp kalacakmış gibiydi. Sanki devam etmezse geçmişini sonsuza dek ruhuna zincirleyecekmiş gibi yutkundu.

“İyiyim,” dedi ama titreyen sesi ikna edici değildi. “Devam edebilirim, sorun yok.”

Yavaşça sola kayarak sandalyenin koluna yaslandım. Elbise yüzünden rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, bacak bacak üstüne atıp durdum. Ellerimi çenemin altında birleştirdim ve yalnızca onu dinlemeye odaklandım.

“Bayramlıklarımı bir gün öncesinden dolabımın kapağına asmıştım,” dedi. “Sabah uyandığımda onları giyecek, akrabalarımıza bayram ziyaretine gidecektik. Yatağımın tam karşısındaydı dolabım, bayramlıklarım karşımda duruyordu. Sabaha kadar onlara bakıp mutluluk içinde uykuya dalmak isterdim ama olmadı. O gece, her şeyin yoluna gireceğini sandım ama... Olmadı.”

Derin bir nefes aldı fakat içindeki yükü hafifletmeye yetmemişti.

“Annem beni uyandırıp bayramlıklarımı giydirdi. Kendisi de hazırlanmıştı. Odamdan çıktığımızda, kapının yanında büyük bir valiz vardı. O an ne hissetmem gerektiğini bilemedim. Annem bir şey söylemeden elimi tuttu ve beni dışarıya çıkardı. Babamın nerede olduğunu sorduğumda, anneannemlere gittiğimizi ve babamın işleri olduğu için gelemeyeceğini söyledi.”

Dudakları belli belirsiz titrerken yeniden iç çekti.

“İnandım. Çocuktum çünkü. Beni kandırmak kolaydı. Daha önce de olmuştu, bazı tatillerde annemle tek başımıza giderdik zaten. İnanç, çocukların en büyük zayıflığıdır, Armin. Çünkü ne olursa olsun annelerine güvenmeye devam ederler.”

Tam o anda İpek yerinden kalktı. Gözleri bir an için duygularım saklayamayacak kadar buğulanınca bakışlarını gizlemek istedi. “Su alacağım,” diyerek kaçır gibi salondan ayrıldı. “İsteyen var mı?” Oysa mutfaktaki bir sürü çalışan, istediğimiz her şeyi getirmek için hazırda bekliyordu. İpek resmen ortamdan uzaklaşmak istemişti.

Yutkundum ama konuşacak gücüm yoktu. Zihnimde Eymen’in hikâyesi bir film gibi canlanıyordu ve mideme düğüm atılmış gibiydi.

Başımı iki yana sallayarak istemediğimi belirttim. Saruhan da aynı şekilde başını sallayınca İpek hızla odadan çıktı.

Eymen hiç ara vermeden devam etti.

“Neyse. Çok fazla durumumuz da yoktu. Tek valizle bir minibüse bindik ve terminale doğru yola çıktık. Akşamki kavgadan dolayı içimde tuhaf bir huzursuzluk vardı ama annem yanımdaydı. Bayramlıklarımı giymiştim, dışarısı güneşliydi, akrabalarımı görecek hatta harçlık alacaktım. Çocuk olmak böyle bir şey işte. Ne olursa olsun, mutlu olabileceğine inanıyorsun.”

Gözleri uzaklara dalmıştı, sanki anlattığı her şeyi yeniden yaşıyordu.

“Terminale vardığımızda, heyecandan ayaklarım yerden kesilmiş gibiydi. Dedemle anneannemi çok severdim, onları görme sevincinden başka bir şey yoktu kalbimde.”

Tam o sırada, İpek elinde iki bardak suyla salona geri döndü. Sessizce yaklaşıp bardakları masaya bıraktı. “İçmek isteyen olur diye getirmek istedim,” derken sesi sakindi ama gözleri hâlâ ağlamaklıydı.

Zoraki bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

O da aynı şekilde karşılık verdi ve yerine oturdu. Ama hikâyenin en ağır kısmı henüz gelmemişti. Eymen boğazındaki düğümü çözmeye çalışır gibi derin bir nefes alıp başını geriye attı ve devam etti.

“Terminalin ziyaretçi koltuklarına oturduk. Annem valizi hemen yanımıza koydu. Sonra bana doğru eğilip, *biletleri alıp hemen döneceğim*, dedi ve yürüyüp gitti.”

Duraksadı.

Nefesi düzensizdi.

“Gitmeden önce... Alnımdan öptü. Yüzüme uzun uzun baktı. Gözleri yaşlıydı. O an neden ağladığını anlayamadım. Alt tarafı bilet almaya gidiyordu, değil mi?”

Sesi çatallaştı. Ellerini sıkıca yumruk yapıp sonra yavaşça gevşetti. “Meğer veda ediyormuş,” dedi. “Ben bilememişim.”

Boğazım düğümlendi. Yutkunmak istedim ama sanki bir el boğazımı sıkıyordu.

Eymen’in gözleri daldı, sesi gitgide daha hüzünlü bir tınıya bürünüyordu.

“Ve ben saatlerce... Orada oturdum. Gişeleri oturduğum yerden görmediğim için her geçen dakika tedirginliğim artmıştı. Koltuğa sinmiş,

annemin dönmesini bekliyordum. Küçükken o kadar zayıf ve miniktim ki Armin, görmem lazımdı. Valiz bile benim yanımda dev gibi kalıyordu.”

Sessizlik cümlesini bıçak gibi kesti.

“Sabırla annemi bekledim. Gittiği yöne baktım. Bir an olsun başımı çevirmedim, gözlerimi başka bir şeye odaklamadım. İçimdeki her şey, her duygu, her umut beklemek üzerine kurulmuştu.” Elleri titriyordu. “Ama o... Geri dönmedi.”

Ve o an sessizlik gece gibi hepimizin üstüne çökerken kalplerimizde umudun zerresi dahi kalmadı. İpek gözyaşlarını sildi. Ben nefes alamadığımı fark ettim. Göğsüm daraldıkça içimde bir şeylerin paramparça olduğunu biliyordum.

Eymen gözlerini kısarken dudakları titredi. “Bir insan çocuğunu nasıl bırakır? Hangi vicdan bunu kaldırır? Hangi anne bunu yapar?” Sesi bir çığlık gibi yükseldi ama sonra aniden kesildi.

Eymen de ağlıyordu artık. Hıçkırıkları kelimelerine çelme takıyor, aldığı her nefesi ciğerlerine hapsediyordu. Sessiz, derinden gelen ama içini parçalayan bir ağlamaydı bu. Gözyaşları süzülürken küçük bir çocuğun yok olan umutlarının cesedini yıkıyordu.

Ona sarılmak istedim. İpek teselli etmek için onun elini tuttu ama Eymen belli ki anlatmaya devam etmek istiyordu.

Gözyaşlarının arasından acı bir tebessümle, “Bir kitapta okumuştum,” dedi. “*Annesine küsen çocuklar hayatları boyunca kimseyle barışamazlar*, diye yazıyordu. Ben... Ben o gün küstüm, Armin. Anneme küstüm. Hayata küstüm. İçimden, sabretmemi ve annemin geri döneceğini söyleyen o sese küstüm. O gün dört yaşındaki bir çocuğu kendine küstürdüler ve bunu bir anne yaptı.”

“Lütfen anlatma artık,” diye fısıldadım ama sesimin ulaşabileceğinden emin bile değildim. Çünkü Eymen çoktan geçmişin derinliklerine dalmıştı ve kelimeleri artık geri dönüşü olmayan bir yola girip onu hıçkırıklara boğmuştu. Gözyaşları sicim gibi yanaklarından süzülürken, İpek ellerini sımsıkı kavrayarak yanında olduğunu hissettirmeye çalışıyordu. Ama bu, acısını dindirmeye yetmiyordu.

Her şeye rağmen anlatmak istiyordu. Anlatmalıydı. İçinde yıllardır biriken bu katran karası anıların zehrini atmalıydı.

“Eymen... İstersen odana çık.”

Saruhan’ın sesi, odanın içinde yankılanan ağır bir emir gibi değil, koruyucu bir abinin şefkatli uyarısı gibi yankılandı. Oturduğu yerden kalktı,

Eymen'in yanına yürüdü ve sandalyesinden kaldırdıktan sonra hiç tereddüt etmeden, Eymen'i kendine çekip ona sıkıca sarıldı.

Ve o an...

Saruhan Kalaycı yalnızca bir lider değil, kimsesiz bir çocuğun ailesi oldu. O sert mizacının, acımasız dış görünüşünün, insanı keskin bakışlarıyla titreten duvarlarının ardında, sevdiği insan için dünyayı yakmaya hazır bir adamın şefkati yatıyordu.

Eymen'in gözyaşları Saruhan'ın omzunu ıslatırken Saruhan onu daha da sıkı sardı. Hiç bırakmadı. Sırtını ağır ağır sıvazladı. *Yanımdayım*, diye bağıırıyordu kolları. Yalnız olmadığını sessizce haykırıyordu.

Onları izlerken gözyaşlarına boğuldum. Eymen'in anlattıkları, geçmişinin karanlığı, içine hapsettiği acılar, terminalin soğuk koltuğunda bekleyen o küçük çocuğun çaresizliği... Bütün bunlar kalbimi avuçlarının içine almış, var gücüyle sıkıyordu.

Zaman durmuş gibiydi. Saruhan dakikalar boyunca Eymen'i bırakmadı. Bırakmadı. Onun bedeninde saklanan bir çocuk vardı, o çocuğu korumak zorundaymış gibi sarmaladı.

Uzun bir zaman sonra o sarsılmaz kucaklaşma sona erdiğinde, Saruhan kollarını yavaşça gevşeterek Eymen'in yüzünü dikkatle inceledi. Gözlerinin içine bakarak, gerçekten iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"İyi misin?"

Eymen, gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını ellerinin tersiyle sildi. Derin bir nefes aldı ve başını yavaşça salladı.

Saruhan'ın gözlerindeki keder bulutları biraz da olsa dağılırken bakışları yumuşadı. "Aslan kardeşim benim," dedi. "Sen yalnız ya da kimsesiz değilsin. Hayat, aileden bir kişiyi aldı ama sonra iki kişi verdi. Biz senin aileniz."

Tam o an, içimde bir şeyler kırıldı.

İki kişi.

İpek ve kendisini kastediyordu. Ben o aileye ait değildim. Hariç tutulmuştum.

Kalbimde ağırlaşan kelimeleri düşündükçe canım daha çok sıkılıyordu. Kasıtlı olarak mı öyle söylemişti yoksa hiç düşünmeden mi konuşmuştu?

Saruhan, biriyle konuşurken kelimelerini asla tartan bir adam değildi. Eğer gerçekten dışlamak isteseydi bunu yüzüme söyler, lafını esirgemezdi.

Beni incitmek gibi bir amacı olmadığına emindim ama yine de... Sanki görünmez bir çizginin diğer tarafında bırakılmış gibiydim.

Eymen'in sesi bu duyguyu paramparça etti. "Ve Armin..." dedi. Gözlerim ona döndüğünde gözyaşlarının arasından içtenlikle gülümsediğini gördüm. "Ailem artık üç kişi."

Eymen, anılarının enkazında can çekişirken bile beni unutmamış, böyle bir cümle kurmuştu. Onun için yapamayacağım bir şey yoktu artık. Böylesine ince ruhlı olup düşünceli davranışıyla kalbimde sarsılmaz bir taht kurmayı başarmıştı.

Saruhan, omzunun üstünden hafifçe dönerek bana baktı. Dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. İçten olduğuna emin olduğum bir şekilde gülümserken, "Üç kişi," diye mırıldandı.

İşte karanlığa asılı kalan bu iki kelimeyle kalbimde çiçekler açtı. Sanki beynimin içinde kelebeklerin kanat sesleri yankılanıyordu. Bütün dünya sessizleşti. O küçücük gülümsemeye eşlik eden iki kelime bana dünyalara bedel bir mutluluk verdi.

"Teşekkür ederim," derken sesim o kadar kısık çıktı ki duymadıklarını düşünüyordum ama yanılmışım. Üçü de bana bakıp gülümsedi.

Artık emindim. Onlar sadece hayatımın bir parçası değildi. Ve bundan sonra sadece kendim için değil, onlar için de savaşacaktım. Onları koruyabilmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Eymen gözlerini bana çevirdi. Yüzünde hâlâ hüznü bir gülümseme vardı. "Tamamlamak istiyorum," dedi gözlerini ovalayarak.

Saruhan başıyla onayladıktan sonra yavaşça yerine döndü. Eymen, onun yerine oturmasını bekledi ve hemen sonra kendi yerine oturdu. Hikâyenin kalanını anlatmak için tekrar nefes aldığı anda gerginlikten tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

"Orada saatlerce oturdum. Bir köşeye sinip, koca bir valizin ardına saklanarak bekledim. O terminalden kaç insan gelip geçti, kim bilir. Kaç kişi, koca salonun ortasında tek başına kalakalmış dört yaşındaki bir çocuğa şöyle bir baktı da sonra başını çevirip yoluna devam etti acaba?"

Eymen'in sesi, geçmişin karanlık dehlizlerinden gelen yankılar gibiydi. Hâlâ o terminalde oturuyordu sanki. Hâlâ bir umut annesini bekliyordu. Ama annesi asla dönmemişti.

Ellerini masanın kenarına yasladı, gözleri şamdanların olduğu duvarda bir noktaya sabitlenmişti.

“Ağlamaya başladım sonra. Hıçkırma hıçkırma. Korkudan titriyordum. İnsanlar yardım etmek, ne olduğunu sormak için yanıma yaklaştıkça daha çok koltuğa siniyordum. Annesi tarafından sokağa atılan bir çocuk nasıl olur da dik durup dışarıdaki insanlarla savaşılabildi? Canımı yakacaklar diye çok korkuyordum.”

Acıyla yutkundum. Tüm anlattıkları zihnimde canlandıkça kalbim sızlıyordu.

“Sonra Sultan geldi yanıma. Diğer insanlar tedirgin bakışlarla bana bakıp, yaklaşmaya çekinirken Sultan tereddütsüz yanıma oturdu. Kendi çocuğuymuşum gibi elini omzuma koydu ve kulağıma eğildi. *Sakin ağlama. Bundan böyle annen benim*, diye fısıldadı. Etraftaki insanları annem olduğuna inandırdı ve beni yanına alıp buraya getirdi. Sesi asla silinmiyor kulaklarımdan. Bazen uykularımdan onun sesiyle sıçrayarak uyanıyorum.” Başını eğdiğinde gözleri dalgındı. “İşte... Bu karanlık batağa saplanma hikâyem böyle,” dedi. Yüzüne acı dolu bir gülümseme yerleşti. Hüzün ve ironi, yan yana dizilmiş gibiydi. “Kimsesizler Kulübü’ne böyle katılmış oldum.”

Tüm acılarına rağmen gülümsüyordu.

Geçmişin pençelerinde yıllarca ezilmiş, ruhu yara bere içinde kalmış genç bir adam olarak hâlâ gülebiliyordu. Bu, Eymen’in zaferiydi. Onu hiçbir ateş yakamazdı. Yakmaya çalışacak ateşe göğüs gelecek bir ailesi vardı artık.

Biz vardık.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Boğazımdaki düğüm öylesine büyüktü ki kelimeler çıkarken içimi sızlatıyordu. Başımı iki yana salladım çünkü ne söylesem de onun yaralarını sarabilecek hiçbir kelimem yoktu. “Ama bildiğim bir şey var. Şu an karşımda oturan adam, geçmiş ne kadar acı olursa olsun hâlâ dimdik duruyor. Ve ben seninle gurur duyuyorum.” Sesim titredi ama durmadım. “Ve bilmeni istiyorum ki... Seni gerçekten çok seviyorum.”

Eymen dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı. İçinde tuttuğu tüm o yükler o an gözlerinde dalgalanırken, “Yapma be, Armiko,” dedi. “Bak, yine ağlatacaksın beni. Zaten iyice sulu göz oldum!” Gülererek gözyaşlarını sildi.

Gülümsemeye çalışarak omuz silktim. “Gerçekleri söylüyorum,” dedim. “Saruhan’ın biraz önce dediği gibi... Bundan önce yalnız değildin. Bundan sonra da yalnız olmayacaksın. Söz veriyorum.”

Bir insanı tanımak isteyen, onun hikâyesini dinlemeliydi. Dışarıdan gördüğün kişi maskenin ardına saklanmış bir korkak olabilirdi. Gerçekten tanımak isteyen, o kişinin geçmişindeki karanlık sokaklarda yürümeliydi. Ve ben bu gece, yürüdüğüm sokakların kaldırım taşlarına sinmiş gözyaşlarını takip ederek Eymen'le sarsılmaz bir bağ kurmuştum.

Eymen, gözleri sırayla hepimizin yüzünde dolaşırken, "Sizi seviyorum," dedi. "Gerçekten çok seviyorum, çocuklar. İyi ki varsınız. İyi ki..."

İpek hiç tereddüt etmeden, ona elini uzatınca, biz de vakit kaybetmeden aynı şeyi yaptık.

O gece, yalnızca salonda oturup, plan yapan dört kişi olmayıp geçmişimizin izlerini birbirimizin kalbinde bırakmıştık. Dakikalarca süren sessizlikte birbirimize ne kadar benzediğimizi düşündüm.

"Ben sıramı savdım," dedi Eymen, burnunu çekerek. "Buyursun, sıradaki kimse hikâyesini bizimle paylaşsın."

Gözler yavaşça İpek'e döndü ama ben, ondan önce konuşmaya başladım. Zaten tanıştığımız ilk günden bu yana benim hikâyemi konuşuyorduk. Anlatacak pek fazla şeyim yoktu. Sanırım yalan söylüyordum. Sadece Eymen kadar cesur değildim, hepsi bu.

"Benim anlatacak pek bir şeyim yok. İlk günden beri maalesef hep beni konuşuyoruz." Hafifçe gülümsedim. "Annemin yüzünü bile hatırlamıyorum. O öldüğünde çok küçük yaşlardaydım. Babam, ona ait olan her şeyi yakıp yok etti. Fotoğrafları bile. Sonra... Burcu denen o kadın hayatımıza girdi. Babam, annemi unutup yeni bir hayat kurdu. Ve ben de o evde kaybolduğumu hissettim. Bu yüzden liseyi başka bir şehirde yatılı okumak üzere o evden ayrıldım. Sonra dolandırıldım ve çaresizce size sığındım. İşte... Benim de Kimsesizler Kulübü'ne giriş biletim bu oldu."

Zaten bildikleri şeyleri özetlemek zor olmamıştı. Kimsenin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan Saruhan'ın sesi dikkatleri üzerine topladı. "Bu yemeğin amacı bu değildi," diyerek hayıflandı.

Eymen dalgalı saçlarını karıştırarak kadehindeki şarabı kafasına dikti. "Sahi..." dedi. "Planlardan ve örgütün gerçeklerinden bahsedecektik. Nereden geldik bu Allah'ın cezası konuya?"

Saruhan güçlü bir nefes vererek, "Bilmiyorum," dedi. "Uygar da gelmek bilmedi. Nerede kaldı bu?" Sol kolundaki saatine bakarken kaşları çatıldı.

İpek, "Uygar gelene kadar ben anlatayım bari," dediğinde daha anlatmaya başlamadan sesi toktu. "Babam... Daha ben dünyaya gelmeden önce terk etmiş bizi."

İpek, sanki yıllardır aynı anıyı tekrar tekrar kendine hatırlatmış, o gerçeğe yoğrulmuş ve artık bu gerçeğin ona acı vermesine izin vermemeye kararlıymış gibi güçlü duruyordu. Yine de kelimelerin içinde yankılanan o sessiz çığlığı duyabiliyordum. Anlatmaya başladığı an, tıpkı Eymen’de olduğu gibi içimde tarifi zor bir ağırlık belirdi. Bir el kalbimi sıkıyormuş gibi içim sıkıştı, nefes almayı unuttum.

Bakışları odanın karanlık köşelerinden birine takılıp, giderken, “Düşünüyorum da...” diye devam etti. “Dünyada kaç çocuk daha doğmadan terk edilir ki? Kaç bebek, varlığını bile kabul etmeyen bir baba tarafından hiç düşünülmeden geride bırakılır? Meğer ben o şanssız çocuklardan biriymişim. Annem tek başına, zorluklarla dolu bir hamilelik süreci geçirmiş. Maddi ve manevi, aklına gelebilecek her türlü sıkıntıyı yaşamış. Ama kimseye muhtaç olmamak için savaşmış, en çok da benim için.”

Bakışlarımı çekinerek yüzüne çevirdiğimde acısını saklamaya çalışmasına rağmen gözlerinin derinliklerinde saklanan kederi gördüm. Ama en çok da... Öfkesi vardı.

Bakışlarımız buluştuğunda başını kaldırıp gülümsedi. “Merak etme,” dedi. “Ağlamam ben. Hayatta hiçbir şey için ağlamamam gerektiğini çok küçük yaşta öğrendim.”

Başını hafifçe salladığında güçlü duruşuna bir kez daha hayran kaldım. İpek... Benden ve belki de bu odada bulunan herkesten daha güçlüydü.

Onu biraz olsun rahatlatmak için sevimli bir gülümsemeyle, “Gülmek daha çok yakışıyor,” diye mırıldandım. Hüznün içinde bile insanları gülümsetebilmek, belki de en zor olanıydı.

Eymen, her zamanki gibi ağır havayı dağıtmak için, “Onun yerine de ben ağlıyorum burada!” diye lafa atıldı. “Bok varmış gibi her şeye ağlıyorum! Bir gün soygun yaparken ağlayacağım diye ödüm kopuyor.” Burnunu çektiğinde, neşeli kahkahalarımız salonun kasvetini bir anlığına dağıttı.

İpek hafifçe gülümseyerek oturduğu yerde doğruldu, bana döndü ve anlatmaya devam etti.

“Annem o zor günleri bir şekilde geçirmiş. Karnında benimle, açlıktan bayılacak kadar zayıf düşse de kimseye muhtaç olmamak için çalışmaya devam etmiş. Ama son aylarda artık yataktan kalkamaz hâle gelmiş. Çalışmayı bırak, yemek bile yapamayacak kadar güçsüz düşmüş. Neyse ki komşuları yardım edip kapısına her gün yemek bırakırmış. Ama günler geçtikçe daha da zayıflamış, iyice bitkinleşmiş. Ve doğum vakti geldiğinde...”

Sustu. Gözleri uzaklara daldı. Sanki bir zaman yolculuğuna çıkmış, annesinin o zayıf ve çaresiz hâlini seyre dalmıştı.

“Daha sonra anlatabilirsin istersen,” dedim usulca. Anlatmanın onu ne kadar zorladığını görüyordum.

Başını hafifçe iki yana salladı. Derin bir nefes alarak, “Sorun yok,” dedi. “Hastaneye tek başına gitmiş. Düşünsene. Elini tutacak kimsesi olmadan ameliyata giriyor. Kadınlar çocuklarını dünyaya getirirken yanlarında eşleri olur, sevdikleri olur. Ama annem yalnızdı. Kimsesizdi.” İpek yutkundu, öyle derin yutkundu ki sanki geçmişin paramparça ettiği anılar boğazına saplanmıştı da çıkarmaya çalışıyordu.

Merakla sözünü kesip, “Ailesi yok muydu?” dedim.

“Varmış ama annem, babamla evlenmek için evden kaçıp ailesine sırtını döndüğü gün silmişler onu. Bu yüzden babam bizi terk ettiğinde ailesinin evine dönemeyip çaresizce ortada kalmış. Neyse. Bir şekilde ameliyata alınmış ve çok zorlu bir doğum olmuş. Doktorlar beni hayata döndürmeyi başarmış ama... Annem o ameliyattan sağ çıkamamış.”

Sanki dünya bir anda sessizliğe büründü. Başımı usulca tavana kaldırdım, gözyaşlarımın dökülmemesi için bakışlarımı tavana sabitledim ama olmadı. Önüme döndüğüm an yanağımdan süzülen yaş hepimizi boğdu ve sessizlik karanlık gibi üzerimize çöktü.

Derin bir nefes alarak güçlükle, “Sonra?” diye sordum.

İpek sessizce gülümsedi ama bu kez güçten yoksundu, acıyla yoğrulmuş bir kabullenmişti bu.

“Annemin hastane kayıtlarından ailesine ulaşmışlar. Ailesi neyse ki iyi insanlarmış. Beni bir yetimhaneye bırakmak yerine yanlarına alıp büyütmüşler. Yedi yaşına kadar dedem ve anneannem tarafından yetiştirildim.”

Hafifçe doğruldum. “Yedi yaşından sonra terk ettiklerini söyleyeceksin diye ödüm kopuyor,” dedim. Elimi kalbime basturarak, arkama yaslanırken midemde bir sıkışma hissettim.

Ama İpek tadı bir tebessümle başını iki yana salladı. “Hayır, hayır,” dedi. “Çok başka şeyler oldu.” Derin bir nefes alıp anlatmaya devam etti. “Bir gün dedemle birlikte markete gitmiştik. Bana en sevdiğim çikolatayı almıştı. O kadar mutluydum ki dünyadaki en değerli şeyi elimde tutuyormuşum gibi hissediyordum. O yüzden heyecanla, sağıma soluma bakmadan yola atladım. Küçüktüm, dikkatsizdim. Çikolatamı yiyerek, karşı kaldırıma geçerken başıma hiçbir şey gelmedi. Ama... Beni korumak için peşimden koşan dedeme araba çarptı.”

O âna şahit olmuş gibi nefesimi tuttum.

Ne olurdu hayat, bu insanların daha fazla incinmemesi için bir fırsat tanısaydı?

Gözleri yere sabitlendi. “Ne yapacağımı bilemedim o an,” derken sesi kısıktı. “Herkes panik içinde bağırıp, ambulans çağırırken ben... Ben sadece dedemin yolun ilerisine savrulan bedenini gördüm. Hareketsizce yerde yattığını gördüm. En kötüsü, etrafını hızla saran kanını gördüm. Donup kalmıştım. Çocuk aklımla hissettiğim tek şey korkuydu.” Titreyen nefesini usulca serbest bıraktı. “Hastaneye kaldırıldı ama durumu çok kötüydü. Hastanenin bahçesinde çaresizce bekliyordum. Sonra...” Duraksadı. Gözlerini kısarak o ismi fısıldadı. “Sultan.”

Gözlerimi devirerek, “Sultan,” diye tekrarladım. Öfkem dizginlenemez bir hâle bürünmüştü. Bu kadının hikâyelerdeki karanlık bir gölge gibi tekrar tekrar karşıma çıkmasından bıkmıştım.

İpek tırnaklarını avuçlarına geçirerek, “Dedemin iyileşmesi için her şeyi yapacağını söyledi,” dedi. “Ama karşılığında onunla birlikte gitmemi şart koştu. Kızı olmamı istedi.”

O an içimde bir şeyler kırıldı. Bir insan, bir çocuğun çaresizliğine asılıp nasıl böyle şeytani bir anlaşma yapabilirdi?

“Ve ben... Onun söylediklerine inandım. Onun iyi bir kadın olduğuna inandım. Dedemin yaşaması için onunla gitmeyi kabul ettim.”

Onlar anlattıkça çok daha iyi anlamıştım ki Sultan onların sadece hayallerini değil, hayatlarını da çalmıştı.

“Küçücük bir çocuktum. Dedemin kanlar içinde yattığı o an zihnime kazınmıştı. İçimde günden güne büyüyen korku ve suçluluk duygusu beni Sultan’a bağladı. Onun dedemi hayatta tutabileceğine inanmak zorundaydım. Çünkü başka hiçbir seçeneğim yoktu. Beni bekleyen mahkûmiyetten habersizce kendimi bir esaretin içine attım. Anlayacağın, hayatımı kendi ellerimle Sultan’ın ellerine teslim ettim.”

İç çekerken gözleri hâlâ geçmişte bir yerlere bakıyordu. Gözlerinin derinliğinde, çocuk yaşta yitirdiği masumiyetin gölgeleri dolaşıyordu.

“Dedemin iyileşip kalan hayatını anneannemle birlikte mudu bir şekilde sürdüreceğini sanıyordum,” diye devam etti sesi titreyerek. “Sultan’a inanmıştım. İyi biri olduğuna, bana bir aile olacağına inanmıştım. Ne safmışım. O sadece bir tüccardı. İnsan ticareti yapan, masum hayatlar üzerinden oyunlar kuran, çocukların korkularını silah olarak kullanan bir tüccar. Ve dedem...” Dudaklarını sıktı. Gözlerindeki ıslaklık belli belirsiz

parladı. “Dedem, kazadan iki gün sonra ölmüş. Ama ben bunu yıllar sonra öğrendim.”

Göğsüme çöken ağırlıkla gözlerimi kapadım. Sultan’a duydukları öfkenin büyüklüğünü her an daha iyi anlıyordum. O kadın yalnızca geçmişlerini çalmamıştı onların. Geleceklerini de mahvetmiş, hayata tutunmaları için hiçbir şey bırakmamıştı. Geriye yalnızca yitirilmiş hayaller, kanlı hatıralar ve derin bir nefret kalmıştı.

Kaçırdığı her çocuğu kendine bağlamak için geçmişlerini yok ediyordu. Geri dönecekleri bir yuvaları olmasın, bu cehenneme sığınmak zorunda kalsınlar diye yapıyordu her şeyi.

İpek devam etmeye yeltendiğinde irkilerek ona döndüm. Kollarını sakince iki yana açıp, “Ve işte buradayım,” dedi. “Sultan’a minnettar olacağım tek şey onun sayesinde Eymen ve Saruhan’ı tanımış olmamdır.”

Eymen, ağır ağır başını salladı. Duygularını kelimelere dökemeyecek kadar yorgundu belki de. Ama yine de usulca, “Kesinlikle,” diye fısıldadı.

Artık odadaki tek sessiz kişi Saruhan’dı. O anlatmamıştı. Geçmişine dair tek kelime etmemişti. Gözleri öyle bir boşluğa dalmıştı ki sanki geçmişin hayaletleri içinde dolaşıyordu.

Oysa ben en çok onun hikâyesini duymak istiyordum. Çünkü herkesin geçmişi korkunçtu ama Saruhan’ınki... Kederini gizleyemediği tek yer gözleriydi ve ben o gözlere her baktığımda esir düştüğü cehennemin sıcaklığını yüzümde hissediyordum.

Saruhan derin bir iç çekerek sessizliği bozdu. Ama beklediğim gibi anlatmak için değildi. Bunun yerine, sandalyeyi geri itip aniden ayaklandı ve salonun kapısına yöneldi.

“Sigara içeceğim,” diyerek, arkasına bakmadan çıktı.

Şaşkınlıkla peşinden baktım. Kaçıyordu. Anlatmak istemiyordu işte, saklanıyordu. Kaçtığı şey biz değildik. O, geçmişinden kaçıyordu. Zihninden kovamadığı, kalbinden söküp atamadığı anılarından saklanıyordu.

“Anlatmamak için kaçtı, değil mi?” diye sorduğumda, Eymen ve İpek aynı anda başlarını salladı. Alt dudağımı dişlemeye başladım. “Çok mu kötü?”

İpek bir an duraksadı. “Saruhan’ın Sultan’dan önceki hayatı... Korkunçtu. Sultan’dan sonraki hayatı ise daha korkunç oldu.” Kelimeler ağır ağır döküldü dudaklarından. “Yaşamadığı felaket kalmadı. Bu yüzden kaçması çok normal.”

Saruhan'ı bir an gözümde canlandırdım. Her zaman soğukkanlı, her zaman sert, her zaman temkinli ama hep hırçın...

Oysa bir zamanlar o da bir çocuktü. Yanılıyordum. Belli ki o hiçbir zaman çocuk olamamıştı.

Saruhan, bunca zaman nasıl ayakta kalabilmişti? Tüm yaşadıklarına rağmen nasıl hâlâ dimdik durabiliyordu?

“Üzerine gitmeyelim o hâlde,” dedim iç çekerek. Ama bir gün anlatacağını biliyordum. Anlatmasını diliyordum. Ama o gün, bugün değildi.

Eymen çatalındaki domatesi ağzına attıktan sonra, “Az kalsın unuttuyordum,” dedi. “Bir arkadaşım var, Armin. Sinan'ın izini sürmesini rica ettim. Onun çevresi epey geniştir. Bir gelişme olduğunda direkt bize söylerse Sinan'ın tepesine çökeriz diye düşündüm.”

Eymen'e içtenlikle gülümseyip, “Teşekkür ederim,” diyerek başımı salladım. “Umarım kısa zamanda bir haber alırız.”

Eymen, kendinden emin bir hâlde, “Alacağız, merak etme,” dedi.

Aklım hâlâ Saruhan'da olduğu için Sinan pek umurumda değildi. Bütün gece öyle dalgındı ki masadan kalkıp gittiğinden beri onun acısı ruhumu kedere boğmuştu. Evin kasvetli duvarları üzerime geliyordu.

“O ne yaşadı?” Kahrolası zihnimi kurcalayan onlarca soru vardı Saruhan'la ilgili. “Anlatmaktan kaçtığı bir geçmişi olduğunu biliyorum. Defalarca kez canını yaktıklarını da tahmin edebiliyorum ama...”

İpek fısıldar gibi, “Anlatırsa kaybolur,” dedi. “Kaybolmaktan korkuyor.”

İnsan geçmişini hatırladıkça geleceğine yabancılaşırdı ve küstüğü geleceği, geçmişinden daha çok can yakardı. Saruhan belli ki bunu biliyordu. Bunu yaşamaktan korkuyordu.

Başımı *anladım*, der gibi belli belirsiz salladım. Bunu sormaktan her ne kadar çekinsem de kendimi tutamadım ve merakla, “Sultan madem bu kadar kötü bir kadın, Eymen'le seni nasıl bıraktı?” diye sordum.

İpek ağzına götürdüğü lokmadan vazgeçip çatalını tabağına bıraktı.

“O dönem Sultan iyice kafayı yemiş, kontrolünü kaybetmişti. Kendi yarattığı düzenin bile üstesinden gelemiyordu. Kendi çocuklarını birer piyon gibi kullanırken, en ufak bir hatada gözünü kırpmadan onları harcıyordu, bazısını polise teslim ediyor, bazısını ise sokaklara atıyordu. Hasta olan çocuklara bile acıması kalmamıştı artık. Kimsenin iyileşmesi için uğraşmıyor, ölüme terk ediyordu. Örgüt yıllar içerisinde çok büyümüştü.

Bağlantıları güçlüydü ve yapılan işler hayati önem taşıyordu. Tam bu yüzden Saruhan, onun için hep daha özeldi.”

İpek bir an duraksadıktan sonra anlatmaya devam etti fakat sesi, geçmişin soğuk duvarlarına çarpa çarpa yankılanan bir fısıltı gibi güçsüzleşiyordu.

“Çünkü Saruhan, onun en yetenekli çocuklarından biriydi. Sultan’ın aklındaki her planı kusursuz bir şekilde yerine getiren, en zorlu işleri bile sorunsuz çözenlerdendi. Ve de en asisi. Sultan, her zaman kazanmak isteyen bir kadındı. Kaybedenleri yanında istemezdi. Bir çocuk ona fayda sağlamıyorsa tereddüt etmeden yok ederdi.”

İçimi soğuk bir ürperti kapladı. Kaşlarımı hafifçe kaldırarak, “Sizden umudu olmadığı için mi bıraktı yani?” diye sordum.

İpek bunu sormamı bekliyormuş gibi başını hızla iki yana salladı. “Aksine...” dedi derin bir nefes alarak. “Üçümüz de onun gözdesiydik. Eymen de ben de Saruhan da... Her ne iş olursa olsun kusursuz bir şekilde yapardık. Onun kurduğu düzende, hiçbir şeyi yüzümüze gözümüze bulaştırmazdık. Soygun işi bizden sorulurdu anlayacağın ve sırf bu yüzden bizi kaybetmek istemezdi.”

İpek’in anlattıkları iyice kafamı karıştırdı, “Peki, o zaman neden sizi bıraktı?” diye yeni bir soru yönelttim. “Gerçekten kafam karıştı.” Elimini alnıma koyarak zihnimdeki düşünce kalabalığını dizginlemeye çalıştım.

İpek tüm ciddiyetiyle, “Çünkü...” dedi. Gözleri hafifçe kısılmıştı. “Saruhan’ın eline bir koz geçti. Büyük bir koz ve o kozu bizim özgürlüğümüz için kullandı. Bizim için Sultan’la anlaştı. Eğer kabul etmeseydi örgütün başı derde girermiş, öyle diyordu Saruhan.”

Hafifçe irkildim. Saruhan’ın gözümdeki yerini anlatmaya kelimeler yetmezdi artık.

“Yani...” Sesim kısıldı. “Gerçekten yaptı mı bunu?” Bu bir soru değildi aslında. Sadece sesli düşünmüştüm. Çünkü inanmakta zorlanıyordum. Saruhan görüldüğü gibi bir adam değildi. Tam da tahmin ettiğim gibi. Onu böyle biriymiş gibi düşünmemizi istiyordu ama kalbinde yatan adam onun zaafiydi. İyi taraflarını gizliyordu çünkü düşmanları için o yanı bir silahtı.

İpek başını hafifçe yana eğerek, “Gerçekten yaptı,” derken buna kendisi bile inanamıyormuş gibi gözleri doldu.

“Peki, neymiş o koz?” dedim. Bunu belki de sormamalıydım ama kendime engel olamadan ağzımdan kaçırılmıştı.

Eymen nihayet sessizliğini bozup, “Bilmiyoruz,” dedi. “Kimse bilmiyor. Ama Sultan’ı iyice köşeye sıkıştırmış olmalı. Aksi hâlde ikimiz de ölürdük. Sultan affetmezdi. Buradan çıkabilmek için ölmen gerekir çünkü.”

Eymen’in dudaklarından dökülen kelimeler İpek’in kalbine çökmüştü. Hırıltılı iç çekişi hiç hoşuma gitmemişti.

Sanki bir odada kendiyle baş başa kalmış gibi kısık sesle, “Öyle,” dedi. “Biz buradan kaçmadan bir ay önce, bir kız çocuğu o şekilde yok olup gitti.”

Buğulu gözleri bana döndüğünde afallamış, ne yapacağımı bilemeyecek masanın kenarında duran ellerimi kucağıma saklamıştım.

“Ne oldu?” diye sordum çekinerek.

“Bu anlatacağım aramızda kalacak. Ne olursa olsun Saruhan’ın yanında bahsetmemelisin yoksa kıyamet kopar.”

İpek’i ilk kez böylesine telaşlı görüyordum ve istemsizce gerilmiştim. “Ba- Bahsetmem, merak etme,” dedim kekeleyerek. “Bana güvenebilirsiniz.”

“On beş on altı yaşlarındaydık. Saruhan bir gün eğitime giderken bir kızı yaka paça Sultan’ın adamları tarafından koridorda götürülürken görmüş. O kızın feryatları, gözyaşları, çaresizce yardım dilenirken kimse bir şey yapmaması... En sonunda kız Saruhan’a yalvarmış ama hiçbir şey yapamadan kızı götürmüşler.”

“Neden?” Hırıltılı sesimden kurtulmak için öksürdüm. “Ne yapmış ki kız?”

“Kaçmaya çalışmış,” dediğinde taşlar yerine oturdu. “Ama zavallı kız yakalanınca da Sultan’ın gazabına uğramış olmalı. O günden sonra kim olduğunu bile bilmediğimiz o kızı bir daha göremedik. Saruhan her gün yardım edemediği için kendini suçladı. Kendinden nefret etti ve o kızı asla unutamadı.”

Hiç tanımadığı o kızın çaresizliği belli ki Saruhan’ın bataklığı olmuştu. Onun çığlıklarıyla uyandığı her gün masumiyetinin yasını tutarken daha da batmıştı.

Sessizce başımı eğdiğimde Eymen, “Bunun gibi kaç çocuk özgürlüğü için savaşmanın kurbanı oldu,” dedi. “Bu sadece bir tanesi ama Saruhan için özel bir anı olduğu için bahsetmemiz yasak.”

Anlatmaya başlamadan önce verdiğim sözü hatırlamış gibi usulca başımı salladım.

İpek, aramızdaki hüznü dağıtmak ister gibi duruşunu dikleştirerek, “Bu yüzden...” dedi. “Saruhan benim için de Eymen için de *her şey* demek.” Gözleri parlıyordu âdeta. Sadece hayranlık değil, içten bir minnet ve derin bir bağlılık da vardı o bakışlarda. “Onun için yapamayacağımız bir şey yok.”

Onların arasındaki bağ basit bir dostluk değildi. Belki de bir kan bağından çok daha güçlüydü.

Şaşkınlıkla dalgalanan yüzümü fark edip, tabakların üzerinden uzanarak elini elimin üzerine koydu. “Zamanla sen de onu tanıyacak ve gerçek Saruhan’ı kendin göreceksin,” dedi.

Bir şey dememe kalmadan, dış kapının kapandığını duyunca üçümüzün de bakışları salonun girişine döndü. Saruhan’ı görür görmez bir insana değil de sarsılmaz, güçlü bir dağa bakar gibi hayranlıkla gevşedim. Fedakârlığı onun zaafiydi. Sevdikleri onun zaafiydi ve o tanıdığım en güçlü adamdı.

Uygar bir adım arkasından yürüyordu. Birlikte masaya geldiklerinde Saruhan başköşeye oturdu. Uygar, İpek’in karşısına geçerken, “Herkes toplandığına göre asıl konumuza dönebiliriz,” dedi Saruhan. “Unutmayın, biz bu gece bir savaş başlatıyoruz ve bunun geri dönüşü olmayacak.”

16

Sah Mat

Bir ölümle başlar tüm savaşlar.

Bir savaşla verilir pek çok canlar.

Bir savaş sonrası kurulur yeni düzen. Yozlaşmış olan sistem çöker, yeni düzene biat eder geriye kalanlar.

Geriye kalanlar ya da geride kalanlar... Kanlı bir savaşın ardından güneşi gören herkesin kalbi tek bir dilek uğruna çarpar. Bir gün daha yaşamak uğruna.

Bu gece, masanın etrafında toplanmamızın sebebi de buydu. Saruhan ve çetesi güçlü bir örgüte karşı savaşmaya hazırlanıyordu. Bir avuç insandık ama umudumuz çoktu. Birbirimize olan bağımız güçlüydü ve biz buna sığınıyorduk.

Saruhan derin bir nefes aldı. Kadehini eline aldı fakat dudaklarına götürmeden önce sırasıyla yüzümüzü inceledi. Sonra ağır ama kendinden emin bir sesle, "Sultan ve örgütü hakkında bilmediğiniz çok şey var," dedi. "Bu akşam her şeyi öğreneceksiniz ve öğrendiklerinizi bizden başka kimse bilmeyecek." Bize güvendiğine emindim fakat gözlerindeki kuşku göz ardı edilemeyecek kadar netti. Odadaki tüm ışıklar, tüm sesler hatta nefes alışlarımız bile son sözlerinin altında ezildi.

Saruhan'ın sesi salonun içine ağır bir sis gibi çökmüştü. Kristal bardakların yüzeyinde titreyen loş ışık masaya vuran gölgeleri keskinleştiriyor, havadaki kasveti dağlıyordu. O konuşmaya başladığından beri kimse tabaklarındaki yemeğe dokunmamıştı.

“MAT,” diyerek masaya bir kâğıt bıraktığında şaşkınlıkla diğerlerine baktım. “Örgütün adı, MAT.”

“Böyle mi diyorlar artık?” İpek afallamıştı. “Yıllar önce kaçtığımızda bir adı yoktu. Bu cehenneme bir de isim mi vermiş kahrolası?”

“Neden MAT?”

Saruhan temkinli gözleriyle hepimizi taradı. “Bir anlamı var,” dedi. “Eski lisanda yazılmış bir açıklaması vardı defterde fakat tercüme etmesi zor.”

Bu zamana kadar öğrendiklerimle yaptığım hesaba göre İpek ve Eymen yaklaşık on beş yıl önce örgütten ayrılmıştı. Uzun zaman önce... Kaçtıkları örgütle yeniden tanışmak zorunda oldukları için yüzlerindeki öfkeyi görebiliyordum.

“Örgüt hatırladığınız gibi değil. Hatta biz sadece buz dağının görünen kısmını biliyorduk fakat sandığımızdan çok daha büyük bir yapılanma,” diye devam etti Saruhan.

“İyice aklım karıştı,” dedi Eymen ürkek bir bakışla.

“Örgütün uluslararası bağlantıları çok sağlam. Finansal olarak inanılmaz güçlüler ve yeraltı dünyasındaki tüm örgütleri birer birer kendilerine bağlayıp zirvede kalmayı başarıyorlar. Bu yüzden MAT bir suç örgütü değil, suç imparatorluğu olarak anılıyor.” Gözleri kısa bir an kadehindeki koyu kırmızı sıvıya takıldı, daha sonra tekrar bize döndü. “Lider sandığımız Sultan bile bu büyük oluşumun bir piyonu. Onu da yönetenler var. Sultan sadece ülkedeki yönetimin ve örgütün kendi içindeki birimlerinin lideri.” Duyduğum her bilgi beni şaşkınlığa boğuyordu. “Dış ülkelerdeki hükümetlerle derin bağlantıları olan, istihbarat ağlarını kendi çıkarlarına göre manipüle eden bir sistem var karşımızda. Sultan da kendinden önceki liderlerden sonra koltuğu devralan bir piyon.”

“Saruhan, sen ne diyorsun?” Eymen’in yüzü kireç gibi olmuştu. “Son izlediğin aksiyon filmini falan mı anlatıyorsun? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

Saruhan sıkıntılı bir şekilde başını sallayarak, “Mümkün,” dedi. “Çok uzun yıllara dayanan bir örgüt bu. Arkasındaki güçlerin kim olduğunu bilmiyorum fakat her şeyi ele geçiren bir hastalık ve biz bunun önüne geçmek zorundayız. Sevdiğimiz her şey ve herkes için. İlk önce de kendi hayatımız için.”

“Yeraltı dünyası diyorsun, suç birimlerinin tamamı MAT’a bağlı diyorsun ve ona karşı savaşacak kişiler şu masada gördüğün beş kişi mi gerçektir?”

Eymen nihayet birimizin çıkıp sorması gereken o doğru soruyu dile getirdiğinde Saruhan gerginlikle arkasına yaslandı.

“Evet,” dedi tereddütsüz. “Evet, biz başaracağız, Eymen. Sen, ben, İpek, Uygur...” Bakışları en son beni bulduğunda dudakları ince bir çizgi gibi gerildi. “Armin. Biz başaracağız.” Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı. Yanında olduğumu bilmek ister gibi bakıyordu. Benden bir onay bekliyordu sanki.

Usulca başımı eğdim. Hemen sonra daha güçlü bir duruşla yeniden Saruhan’a baktım ve o anladı. Yanında olduğumu ve onunla savaşmaya hazır olduğumu anladığında sakince gülümsedi.

“Neden yıllar sonra?” Uygur’ın sorusu da oldukça yerindeydi. “Hepiniz bir şekilde örgütten kurtuldunuz. Kendi hayatlarınıza gittiniz. Tekrardan hayatınızı tehlikeye atmaya değer mi?”

“Haklısın. Kurtulduğumuzu sanıyorduk ama o kadın asla peşimizi bırakmadı. Bizi örgüte başkaldıranlar olarak kara listeye almış meğer. İsyançılar olarak yok edilmemizi istiyor.” Yanındaki dosyadan bir deste kâğıt çıkarıp, hepsini teker teker masaya bırakırken konuşmaya devam etti. “Uyuşturucu ağı, çocuk kaçakçılığı ve insan ticareti, suikastçılar, istihbarat ağı, soygun çetesi, silah kaçakçılığı, kara para aklama ve son olarak... Üst düzey mafya ağı. Örgütün en seçkin ve en önemli birimi.”

MAT’ın suç birimlerini sıralarken önümüze bıraktığı kâğıtlarda çeşitli bilgiler ve semboller vardı.

Saruhan gömleğinin düğmelerinden birini daha çözüp göğsündeki kafes damgasını açtığında ilk kez görmüş gibi içim burkuldu.

“Her suç biriminin Sultan’a bağlı bir lideri ve hepsini temsil eden semboller var. Uyuşturucu ağı için yılan dövmesi, çocuk kaçakçılığı için kırık zincir, mafya ağı için yakut yüzük... Bizim için de kafesi uygun görmüş örgüt. Bu yüzden kaçırıldım. Gözdağı verip damgalamaları için.”

Ve Sultan’dan çaldığını sandıkları defter için. Saruhan bu bilgiyi Uygur’la bilerek mi paylaşmamıştı yoksa aklına mı gelmemişti, bilmiyordum.

“Örgütün bir de gizli bir tarafı var. Kimliksiz bir suikastçısı. Örgüt içinde yok edilmesi gereken kim varsa ortadan kaldıran biri. *Cellat*, diyorlar. Sır gibi saklanıyor. Bir şekilde öğrenilirse bilen kişiler öldürülüyor

ya da Cellat kendisini deşifre ederse yok ediliyor ve Gölge Konseyi tarafından yeni biri seçiliyor.”

Eymen yüzünü buruşturup, “Gölge Konseyi mi?” dedi. “O da ne?”

“Sultan’ın da üstündeki örgüt kurucuları.”

Saruhan’ın anlattıklarıyla buz kesen ortam, İpek’in, “Bu kadar şeyi nereden biliyorsun, Saruhan?” diye sormasıyla kendine gelmişti. Sahiden, örgütten yıllar önce kaçmıştı ama sanki hâlâ içlerinden biriymiş gibi bunca şeyi nereden biliyordu?

“Atakan’ı hatırlıyor musunuz? Bizimle aynı vakitte buraya getirilen çocuklardandı. Yıllar önce bir tiyatro oyunundayken yanıma geldi. Sevdiği kadın da örgütteymiş ve ölüm listesine adı yazılmış. O sisteme kimin adı yazılırsa günü, vakti geldiğinde Cellat tarafından öldürülürmüş ama Atakan yapamadı. Âşık olduğu kadının tiyatro oyunuydu. Zamanın dolmasını beklerken bana her şeyi anlattı ve sonra görevini yerine getirmediği için örgüt tarafından öldürüldü. İkisi birden hem de.”

Eymen’in dediği gibi dinlediğim her şey bir film gibi geliyordu ama gerçektir. Pek çok insanın bihaber olduğu bir dünya vardı ve o karanlık dünyada insan hayatı en değersiz şeydi.

Eymen, “Peki, yeni Cellat kim?” diye sordu.

“Bilinmiyor,” dedi Saruhan. “Bilinemez fakat Atakan ölmeden önce yakında benim için geleceklerini söylemişti. Hâlâ yaşıyorsam tek sebebi, Sultan’dan çaldığımı sandıkları defter.”

“Öyleyse defter nerede?”

“Bende,” derken birinin duymasından endişelenmiş gibi fısıldamıştı. “Ve içinde örgüt hakkında pek çok bilgi ve Sultan’ın büyük bir sırrı var.”

“Sırrı bize söylemeyeceksin, değil mi?”

Ekte Saruhan’ı en iyi tanıyan İpek’ti. Onun bir şey söylemesine fırsat kalmadan zihnini okuyor gibiydi.

Saruhan hiç beklemeden, “Henüz değil,” dedi. “Bu sır yalnız benimle güvende kalır çünkü en büyük silahımız olacak.” Herkesle göz temasını kesip masadaki mumların alevine dalmıştı. Harelerine yansıyan ateş, içindeki volkanı tetikliyormuş gibi dans ediyordu.

Net bir sesle tereddüt etmeden, “Aklından ne geçiyor?” diyerek sessizliği bozduğunda Saruhan’ın bakışları üzerime sabitlendi.

“Örgüt bir günde devrilmez. İğneyle kazacağız kuyularını. Önce birimlerine saldıracağız, daha sonra da Sultan’ı yok edeceğiz.”

İpek sabırsızca, “İyi ama nasıl?” dedi.

“Mafya ağı, örgütün durdurulamaz yükselişinde önemli bir rol oynuyor. O birime bağlı mafyaları teker teker ortadan kaldırmakla başlayacağız. Sadece ülkemizde değil, diğer pek çok ülkenin yeraltı örgütleri de MAT’ın varlığını kabul etmiş durumda. Karşımızda çok büyük bir ağ var. Onlarla savaşmak çok zor, biliyorum ama bildiğim bir diğer şey bunun imkânsız olmadığı. Eğer istersek yapabiliriz.”

Bir an bile gözlerimi ayırmadan Saruhan’ı izledim. En ufak bir tereddüt ya da ona benzer bir zaafiyet görmeyi umdum fakat beni yanıltmayı başardı. Gözlerindeki kararlılık, sesindeki korkusuzluk içimi ürpertmişti. Saruhan bunu bir dava olarak görüyordu ve bu uğurda her şeyi yapmaya hazırdı.

İpek dişlerini sıkarak gözlerini kaçırdı. “Ne kadar büyük bir ağdan bahsediyoruz?” diye sordu.

“Ölçülemeyecek kadar büyük. Örgütün sırtını dayadığı bir diğer şey örgüt için yetiştirilen çocuklar. Küçücük yaşlarından itibaren bir suç makinesi olmak için eğitiliyorlar. Acımasız, gözü kara ve itaatkâr bir suç ordusu. Çocukken eğitilen, büyüdüğünde asla sorgulamayan askerler. On sekiz yaşına geldiklerinde ise yatkınlıklarına göre birimlere gönderilip liderlere teslim ediliyorlar. MAT özellikle son yıllarda, bu sistem sayesinde dünya çapında yeni jenerasyon bir suç ordusu kurarak birimlerini güçlendiriyor.”

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. “Böyle büyük bir örgütün tek birimini ya da liderini yok etsek bile çökeceğini düşünmek fazla hayalperest bir yaklaşım olmaz mı?” diye mırıldandım. Aslında bu soru Saruhan’a değil de kendi içimde sorguladığım bir taraftı.

Saruhan gözlerini bana çevirip, “Bunları yapmayı başarsak bile çökmeyecek zaten,” dedi. “Sultan yarın ölse yerine geçecek lider çoktan yetiştirilmiştir. Biz sadece ilk etapta örgütün çöküşünü hızlandıracak adımlar atacağız. Ki Sultan’ın ölümü en büyük darbe olur.”

“Neden?” derken hayretle kaşlarımı kaldırdım.

Saruhan ellerini histerik bir şekilde saçlarına daldırıp, geriye tararken kuruyan dudaklarını yaladı. “Sultan, örgüt için büyük devrim yapan liderlerden biri çünkü,” dedi. “Örgütün geleneksel yapısını değiştiren en acımasız lideri.” Ben dâhil diğer herkes boş bakışlarla Saruhan’ın yüzünü incelemeye devam etti. “Örgütün tarihi çok eskiye dayanıyor. Neredeyse yüz yıllık bir geçmişten bahsediyoruz. Elbette başlangıçta basit bir

suç örgütüydü fakat zaman içerisinde tehlikeli bir yılanken sessiz sedasız yedi başlı ejderhaya dönüştü. Sultan'dan önce kara para, uyuşturucu ve silah kaçakçılığıyla içe dönük bir örgüttü. Sultan liderliğe geldiğinde, güçlü suç insanlarını yanına çekmeyi başarıp, örgüte pek çok birim katarak MAT'ı küresel bir güç hâline getirdi. Hâl böyle olunca örgüt bir suç imparatorluğuna evrildi. Bağımsız suçluların ve diğer örgütlerin de dikkatini çekmeye başladı."

Saruhan parmaklarını masaya tıklatarak zamana hükmediyordu sanki. İnsanlar zamanı takip ederdi ama zaman, Saruhan Kalaycı'yı takip etmek zorunda kalırdı. Çünkü o gecikmezdi, ânı beklerdi. O sormazdı, gölgelerin ardına saklanan sırlar bile ona anlatılırdı. O talep etmezdi, her şey ona sunulurdu. Bu kadar şeyi bilmesinin tek sebebi buydu. O liderimizdi ve her şeyi çoktan düşünmüştü.

Eymen fısıldayarak, "Biz boku yedik," dedi ve hışımla yerinden kalktı. "Dinlerken bile beynim yandı. Nasıl olur da onlarla savaşmaya götümüz yer? Alkolü fazla mı kaçırdık, çocuklar? İyi misiniz? Ne konuştuğumuzun farkında mıyız?"

Saruhan gerçek bir lider gibi tok sesiyle, "Otur yerine," dedi. "Ben ne söylediğimin de ne planladığımın da pekâlâ farkındayım. Ya savaşarak öleceğiz ya da örgütün belirleyeceği ölüm günü geldiğinde Cellat'ın kapımıza dayanmasını bekleyeceğiz."

Her iki yolun sonu da ölüme çıkıyordu. Ne Sinan yüzünden dâhil olduğum ekip basit bir hırsız çetesiydi ne de başkaldırdığımız örgüt sıradan bir suç örgütüydü. Bu inkâr edilemez kanlı bir savaşın ilk adımıydı.

"Kaçalım, abi. Siktir olup gidelim bu ülkeden. Yeni bir hayat, yeni bir kimlik, gerekirse yeni bir yüz yaptırıp hayatımıza bakalım, amına koyayım. İlla ki bir yolu bulunur. Kaybedeceğimiz bir savaşa girmek ne demek?"

"Ben kaçmam, Eymen. Ben saklanmam. Benden çocukluğumu çalan, her şeyimi elimden alan Sultan'la görülecek bir hesabım var ve ikimizden biri ölene kadar da bu böyle olacak."

Saruhan ve Eymen bir çatışma içindeydi. İkisi de kendince haklıydı fakat Saruhan ne olursa olsun pes etmemekte kararlıydı.

"Sadece Sultan'a karşı olacağımızı söylediğinde yanında olduğumu söylemiştim, kardeşim ama biz kocaman bir imparatorlukla savaşmayı planlıyoruz. Ben bu kadarını bilmiyordum ve inan bana, bu yaptığımız hiç akıllıca değil."

Saruhan hışımla ayağa kalktığında sandalyesi geriye savruldu. Yumruklarını, kadehleri devirecek kadar sert bir biçimde masaya vurduğunda oturduğumuz yerde sıçradık.

“Bu savaşı kendi hayatımız için veriyoruz, evet. Gerekirse ölürüz ama sadece kendi götümüzü kollamak için değil, aptal herif. Bizim gibi olan binlerce çocuğu kurtarmak için savaşıcağız. Kimsesizliğin yükünü sırtlayan o masumları aynı kadere mahkûm etmemek için gerekirse öleceğiz.”

Başını eğip, derin bir nefes alırken sıkıdığı yumrukları kan toplamıştı. Birden tüm sakinliğiyle başını kaldırıp doğruldu. Ellerini masadan çekip ceplerine koydu ve biraz önce bağırarak kendisi değilmiş gibi sakince konuşmaya devam etti.

“Seninle ya da sensiz... Olacak olan bu. MAT var olduğu sürece geleceğimiz tehlikede olacak.” Bahsettiği gelecek masum çocuklardı ve ben Eymen’e hak versem de Saruhan’ın yanında yer almak istiyordum. “Kararını ver,” diyerek bir kez daha sessizliği bozdu Saruhan. “Ya şimdi çekip git ya da otur yerine.”

Saruhan devrilen sandalyeyi kaldırıp yerine oturdu. Tabağında çoktan buz kesmiş eti ağzına atıp, öfkeyle çiğnerken tek kelime konuşulmadı.

Eymen masanın etrafında dakikalarca turladı. Başını ellerinin arasına alıp, hınçla saçlarını karıştırırken aslında zihnindeki karmaşayla boğuştuğuna emindim. İpek kararlı ve cesur görünüyordu. Uygur da Saruhan’a duyduğu minnet yüzünden ona sadakat yemini etmiş bir asker gibi duruşu dik, gözü karaydı. Ekibin en çocuksu ruhu olan Eymen’di ve korkularını dizginlemekte zorlanıyordu.

Saruhan, bizi ve Eymen’i görmezden gelmeye devam ederek sessizce yemeğini yedi. Son bir lokma daha ağzına atıp, “Sadece Eymen değil, aranızda korkan varsa şimdi terk etsin evi,” dedi. İlk günlerde karşıma çıkan Saruhan bile şimdikininki yanında son derece iyimser ve sakin kalırdı.

Dakikalar geçmek bilmedi. Her geçen saniye ısırap gibi zamanın bıçaklarını ruhumuzda bileylerken Eymen nihayet yerine oturdu. “Sikeyim,” diye homurdandı. “Her şeyi sikeyim. Bu siktiğimin cehenneminde geberip gideceğiz.” Dirseklerini masaya koyup başını ellerinin arasına aldı. “Ne olursa olsun, kardeşim... Yanındayım. Bize inanıyorum. Onlar MAT’sa biz ŞAH’ız. Son sözü biz söyler, kimin devrileceğine biz karar veririz,” dediğinde Saruhan başını kaldırıp gururlu bakışlarla Eymen’e döndü.

Yüzünde, hayatım boyunca gördüğüm en tehlikeli ifade vardı ve bu hepimize güç vermişti.

17

Gecmisten Gelen

Bitmek bilmez bir gecenin sonuna ulaştığımızda, herkesin yüzünde aynı şey vardı: Yorgunluk. Örgüt hakkında öğrendiklerimizi idrak etmeye çalıştığımız için bile savaştan çıkmış gibi yorgun ve bitik görünüyorduk. Gerçek anlamda Saruhan'ın planını uygularken ne hâle geleceğimizi bilmiyordum fakat bizi bekleyen günlerin adım sesleri ölümün nefesiyle aynıydı ve bu beni korkutuyordu.

Saruhan çoktan odasına çekilmişti. Uygar kulübe geri dönmüştü. Eymen, İpek ve ben üst katın koridorunda yürürken sessizlik aramızdaki varlığını korumaya devam ediyordu.

Sol taraftaki odalardan birinin önünde durduğumuzda, "Senin için başka bir oda ayarladım, diğeri geçiciydi," dedi İpek. "Bu oda epey geniş ve rahat edeceğin bir oda. Kendi banyosu, tuvaleti her şeyi var. Bahçe manzarasını da seveceğine inanıyorum."

"Teşekkür ederim," dedim içten bir gülümsemeyle. İnsanın kalbi, birileri tarafından düşünüldüğünü hissedince tarifsiz bir mutlulukla doluyordu.

Eymen neşeden yoksun bir gülümsemeyle, "İyi geceler, kızlar," diyerek yanımızdan ayrıldı. Bu akşam konuşulanlar en çok Eymen'i etkilemişti. Durgunluğu hoşuma gitmiyordu ama kafasını toparlaması için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

İpek'le aynı anda, "İyi geceler," diye karşılık verdik.

İpek çok geçmeden, önünde durduğumuz odanın kapısını açarak içeri girdi. Ben de onu takip ettim ve gördüğüm manzara karşısında istemsizce nefesimi tuttum. Burası... Benim odam mıydı?

Küçük bir apartman dairesinde geçen hayatımdan sonra bu oda benim için bir saraydı. Devasa büyüklükte, koyu renk, ahşap bir yatak, eski ama asil görünümlü mobilyalar, oval biçimdeki yere kadar camlar... Odanın içindeki gölgeler ışıkları yakmamızla dağıldı.

İpek'in sesiyle irkilerek odayı incelemeyi bıraktım. "Burası senin odan," dedi gülümseyerek. Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Dolaplar boş tabii," diye ekledi. "Ama zamanla alışverişi çıkar, ihtiyacımız olan her şeyi alırız."

Gözlerimi kaçırarak hafifçe gülümsedim ama aklıma gelen düşünceyle keyfim bir anda kaçtı. Param yoktu. Bu beni o kadar küçük düşürüyor, öyle kötü hissettiriyordu ki... Ne yapacaktım?

Çekingen bir tavırla yutkundum. İpek hemen yüzüme baktı, bakışları dikkatle gözlerimi inceledi. "Benim hiç param yok, biliyorsun," diye itiraf ettim sessizce. Bu cümleyi söylemek bile genzimi yaktı. "Umarım yakın zamanda Sinan'ı ve paralarımı bulabiliriz de bu deritten kurtulmuş olurum."

İpek hafifçe başını eğdi fakat ifadesi rahat ve tasasız görünüyordu.

"Birkaç gün içinde Acarlar'la toplantı ayarlayacağım."

"Acarlar mı?" diye sordum. Kim olduğunu bilmediğimden değil, şaşırdığım için böyle bir tepki vermiştim. Burak'ın babası... Âdem Yavuz'un rakibi olan holding olduğunu biliyordum.

İpek hafifçe burnunu kaşıyarak, "Hani çizimleri götürecektim ya," dedi. "Sağlam bir pazarlık yapacağım. En az on milyon liraya anlaşırsınız diye düşünüyorum. Oradan gelen parayı rahatça harcarız."

Bahsettiği parayla gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "On milyon mu?" diye mırıldandım şaşkınlık içinde.

İpek göz kırptı. "Elimden gelirse daha fazlasını da alabilirim ama daha azı olmaz. İyi pazarlık yaparım," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Şaka yapıyorsun."

Dilim tutulmuş gibi göründüğüme emindim.

"Kişi başı her birimiz için sağlam para düşüyor," dedikten sonra uzanıp kolumu sıvazladı. "Birkaç gün daha idare etmen yeterli. Bir şeye ihtiyacın olursa söyle lütfen, çekinme." Kocaman bir gülümsemeyle geri çekildi. "Neyse. Ben de kaçayım artık. Saruhan sesimizi duyarsa kızar," diyerek

kıkırdadı. Eli kapının koluna uzandı ama tam çıkmadan önce duraksadı. Omzunun üzerinden kısa bir bakış attığında gözlerinde tatlı bir sıcaklık vardı. “İyi geceler.”

Ben de aynı sıcaklıkla, “İyi geceler, iyi uykular,” diye karşılık verdim. İpek başını hafifçe eğerek selam verir gibi bir hareket yaptı ve kapıyı usulca kapatarak odadan ayrıldı.

Sessizlik bir anda üzerime çöktü. İpek odadan çıktıktan sonra öylece odanın ortasında dikilmeye devam etsem de daha fazla oyalanmadan Saruhan’ın odasından getirdiğim çantamı yatağın kenarına bıraktım ve giysi dolabının olduğu tarafa doğru yürümeye başladım.

Dolabın kapağı gıcırdayarak açıldığında çıkan ses sanki büyük bir gürültüyle bütün evi ayağa kaldıracak kadar güçlüydü. Bir kez daha aynı gürültüyü oluşturmamak için daha yavaş şekilde dolabın diğer kanadını açtığımda, dolabın alt kısmında çocuk kıyafetleri gördüm. Karşılaştığım bu görüntüyle ürperip kapağı hızla kapadım. Eymen ve İpek’in anlattıklarıyla birlikte Sultan’ı ve burada kurduğu düzeni hayal etmek, mideme keskin bir kramp sokmuştu. Bir insanın, çocukları böyle korkunç bir hayata mahkûm etmesini ve onları kirli işleri için yetiştiriyor olmasını aklım almıyordu.

Çocukların asıl kaldığı yer, malikânenin diğer kanadı olsa da karanlık çöktüğünden bunun hiçbir önemi kalmıyordu. Yetimhane olarak kullanılan kısım şimdi kullanılmıyordu. Bizim kaldığımız yerde Sultan’ın ve gözde çocuklarının kaldığını öğrenmişim. Bu evin tamamı içimi ürperiyordu.

Biraz önce yere bıraktığım çantamı yatağın kenarına koydum ve fermuarını açıp elime geçen tişört ve pijamayı aldım. Üzerimdeki elbiseden saniyeler içinde kurtulduktan sonra pijamalarımı giydim. Saçımı açmadan önce makyajımı silmem gerekiyordu ama banyo şimdi karanlık bir dehliz gibi odanın köşesinde uzanıyordu.

Beni içine çekmeye hazır bir kara delik gibi duran banyoya gitmekten vazgeçip doğrudan yatağa girdim. Saatin kaç olduğunu merak etsem de telefonumu yanıma almadığımı fark edince sıkıntılı bir şekilde yanaklarımı şişirdim. Şifonyerin üzerine bıraktığım telefonu almak için yataktan çıkmaya niyetim yoktu. Bir kez daha oflarken başımı sandığımdan çok daha rahat olan yastığa koydum.

Ellerimi başımın altında birleştirerek tıpkı Saruhan gibi tavanı izlemeye başladım. Eymen’in evindeyken hep tavanı izliyor ve sabaha karşı uykuya

dalıyorduk. Benim zorumla da olsa her gece Saruhan'la sohbet etmeye alışmıştım.

Bu düşünceyle keyfim iyice kaçarken Eymen'in salonunda olmak istediğimi fark ettim. Bu devasa evde, yaşadığım evden bile büyük olan bu odada yalnız olma fikri her saniye biraz daha ürkütücü gelmeye başlıyordu. Dün gece Saruhan'ın yanında kaldığım için fark etmemiştim ama yalnız kalmak için fazla korkutucu bir evdi burası.

Aniden odanın karanlığında birilerinin dolaştığını hissettim. Korkuyla yattığım yerden sıçradığımda titriyordum. Yatağın ortasında oturmuş, dizlerimi karnıma kadar çekerek kendime sarılmıştım.

Odanın uçsuz bucaksız görünen karanlığına gözlerimi kısarak baktığımda gördüğüm hareketlilik yüzünden boğazım kurumuştur. Kalbim göğüs kafesimi yumrukluyordu. Orada sahiden biri var mıydı yoksa ben hayal mi görüyordum?

Saruhan'ın söyledikleri aklıma geldiğinde nefes alıp vermekte zorlanmaya başladım. Bu evde onlarca çocuğun öldüğünü söylemişti. Onların hayaleti huzursuzca dolaşıyor olabilir miydi? Belki de o çocukların ruhları bu eve dadanmıştı ve burada yaşayan herkesi rahatsız ediyordu.

Tüm bunların saçmalık olduğunu söyleyerek kendimi sakinleştirmeye çalışsam da gözlerim karanlığı taramaya devam ediyordu. Aptal beynim korkunç senaryolar kurarken bu odada yalnız kalamazdım. Diğerlerinin yanında olmak istiyordum fakat ev o kadar büyüktü ki odamdan çıktığım an kaybolurdum. Ayrıca bu odada bile bu kadar halüsinasyon görüyorsam evin tamamında yalnız başıma dolaşırken yaşayacağım korkuyu tahmin bile edemiyordum.

Odadan ayrılma fikrinden vazgeçip, derin bir nefes alarak cesaretimi topladım ve üzerimdeki yorganı atmamla yataktan fırlamam bir oldu. Kapıya doğru koşarken bir yere ya da bir insana çarpmamak için dua ediyordum.

Titreyen nefesim koşmamı zorlaştırsa da saniyeler içinde kapıya ulaştığımda elim bir ışık düğmesine denk gelene kadar duvarı yoklamaya devam ettim. Nihayet elimin altındaki düğmeyi telaşla açtığımda oda saniyeler içinde aydınlandı.

Odada hızlıca göz gezdirdiğimde korkularımın tamamen yersiz olduğunu görüp rahatladım. Bu gece duyduklarımdan sonra dolabın içindeki çocuk kıyafetlerini görmek, paranoyak düşüncelere kapılmama neden olmuştu.

Sırtımı duvara yaslayarak bütün geceyi nasıl geçireceğimi düşündüm. İpek'le girince son derece gösterişli bulduğum odanın şimdi ne kadar korkutucu görüldüğünü fark edince gözlerimi kaçırdım. Tam o sırada bakışlarım şifonyerin üzerindeki telefonuma takıldığında tuttuğum nefesimi sırtıtarak bıraktım.

Etrafı kontrol ederek, odada benden başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra ellerimle duvardan destek alıp, "Bir... İki... Üç!" diye saymamla şifonyere doğru koşmam bir oldu. Bir odadan diğerine ışıkları kapatıp, giderken birisi kovalıyormuş gibi hisseder ya insan... Tam da aynı kahrolası his yüzünden ödüm kopuyordu şimdi.

Titreyen parmaklarım güçlükle telefonuma ulaştığında vakit kaybetmeden rehbera girdim ve Saruhan'ı aradım. Telefonu kulağıma götürerek çalmasını bekledim. Telefonu açması için dualar ederken bir yandan da sağımı ve solumu kontrol etmeye devam ediyordum. Bu ev benim için âdeta perili köşktü.

"Daha bir saat önce bir suç örgütüne karşı savaş planları yaparken gözünü kırpmıyordun, aptal," diye söylendim kendime. "Şimdi evdeki hayaletlerden korkuyorsun. Allah'ım, delireceğim."

Uzun uzun çalan telefon bir türlü açılmıyordu. Saruhan'ın uyumuş olma ihtimaliyle yüzümü buruşturdum. Eğer uyuduysa ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tam kapanacakken Saruhan'ın sesini duyduğum an sevinçten çığlık atmak istesem de kendimi zapt etmeyi başardım.

"Ne oldu?"

Sanki telefonu açtığından emin olmak ister gibi, "Saruhan?" dedim.

"Söyle."

Buz gibi sesine rağmen onu duymak sakinleşmemi sağlamıştı. Normalde olsa benimle bu şekilde konuştuğu için onunla tartışırdım fakat bu gece ona ihtiyacım olduğu için alttan almak zorundaydım.

"Saruhan..." diye mırıldanırken hâlâ ne söyleyeceğimi ve derdimi nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Korktuğumu söylemek istemiyordum fakat başka nasıl bir yalanla birlikte uyumak istediğimi söyleyebilirdim ki? Odanın içinde koşturan çocuklar gördüğümü nasıl söyleyecektim?

"Bir daha Saruhan dersen telefonu kapatırım," diye bıkkınlıkla soluduğunu duyunca iyice gerildim ve alt dudağımı dişleyerek olduğum yerde ayaklarımı yere vurdum.

"Tamam, tamam." Derin bir nefes aldım. "Saruhan, şey..."

Dıt dıt dıt.

“Saruhan?”

Duyduğum şeyin gerçek olmamasını umarak, Saruhan’a seslendiğimde karşıdan herhangi bir karşılık gelmeyince telefonumu kulağımdan çekerek ekrana baktım. Şaşkınlıktan donup kalmıştım. Gerçekten de sırf üç kez Saruhan dediğim için telefonu yüzüme kapadığına inanamıyordum.

Biraz önce korkuyla titreyen ellerim şimdi sinirden titremeye başladığında, gözlerimi öfkeyle kısararak telefona baktım. Bu kadar domuz olmasını anlayamıyordum. Tam bana karşı gardım indirdiğini sanıyordum ve her şey sil baştan yeniden başlıyordu.

Ne yaparsa yapsın, şu an Saruhan’a ihtiyacım olduğu için ondan nefret edebilecek durumda değildim. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp, telefonu deler gibi sert bir şekilde ekrana vurarak Saruhan’ın ismine tıkladım.

“Söyle,” dedi iç çekerek. “Son şansın bu. Bir daha açılmaz bu telefon.”

“Yanıma gelir misin?”

Telefonun diğer ucunda olmasına rağmen afalladığını ve yüzünün şaşkın bir ifadeyle gerildiğini tahmin edebiliyordum.

Dıt dıt dıt.

Dehşete düşmüş bir ifadeyle telefonu kulağımdan çekerken, bağıra çağıra Saruhan’a küfretmemek için kendimi zor tutuyordum.

Şimdi ne yapmıştım? İnsan gibi yanıma gelmesini rica etmiştim ve bunu söylerken sesimin tonunu bile ayarlamıştım. Buna rağmen telefonu ikinci kez yüzüme kapatacak kadar duyarsız olmasının şaşkınlığıyla dakikalarımı harcadım.

Tüm korkularım toz olup uçmuştu fakat bu kez de sinirden uyuyamayacaktım. Hâlâ odanın içinde volta atıyordum. Saruhan’ın yaptığını bir türlü hazmedemiyor, suratının ortasına sağlam bir yumruk indirmek istiyordum.

Sinirimi yatıştırmak ve vakit geçirmek için oval pencerelerin ağır perdelerini güçlkle açtım. Ellerimi göğsümün altında birleştirerek bahçeyi, ortasındaki havuzu ve ilerisindeki karanlık orman yolunu izlemeye başladım.

Karanlığı izlemeye dalıp gitmiştim ki aniden duyduğum tıkırtılar yüzünden korku yeniden kalbime hücum etti. Çığlık atarak arkamı döndüğümde istemsizce pencerenin kenarına tutundum. Her an daha çok

gıcırdayan ahşap kapı yavaş yavaş açılırken koridorun sarı ışığıyla korku filmlerini aratmayan ev iyice ürkütücü bir hâl aldı.

Sırtımı pencereye yaslamıştım. Korkuyla çarpan kalbimin gürültüsünü bastırmak için nefesimi tuttuğumda gözlerim kapıya kilitlenmiş, kimin geldiğini görmeyi bekliyordum. Saniyeler içinde aralanan kapıdan içeriye sıızan gölgenin kime ait olduğunu bilmiyordum. Çok geçmeden, Saruhan başını uzatıp bana baktığında nefesimi bıraktım. Eğer ışıkları açmamış olsaydım korkudan bayılacağıma emindim.

“Saruhan?” Sesimin titremesine aldırış etmeden doğruldum ve birkaç adım öne çıktım. “Ne işin var burada?”

Kapı aralığından bakmayı bırakıp odaya girdikten sonra kapıyı kapadı ve odanın ortasına doğru ağır ağır yürürken karşılık vermedi.

“Yanına gelmemi istemiştin.” Tam karşımda durup, gözlerimin içine bakarken ifadesi solgundu. “Geldim işte.” Ellerini teslim olur gibi iki yana açtı.

“Ben... Şey...”

Hâlâ ona doğruları anlatıp anlatmamak konusunda emin değildim çünkü benimle alay edeceğini biliyordum.

“Sabaha kadar seni bekleyecek değilim. Söyle ne söyleyeceksen.”

Çattığı kaşlarının altındaki yeşillerinin kısıldığını görünce, duruşumu dikleştirip, “Bu ev...” dedim. “Bu oda çok büyük ve ürkütücü. Biraz önce zifirî karanlıktı ve bir şeyler gördüğümü sanıp çok korktum.” Saruhan lafı dolandırmamdan hoşlanmadığı için doğrudan anlatmıştım. “Yalnız kalmak istemiyorum. En azından alışana kadar. Bugün de birlikte kalsak olmaz mı?”

Ellerini beline yerleştirerek bir adım geri gitti. Kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı. Sonra... Kıkırdadı. Evet. Gerçekten kıkırdadı.

“Tüm tantana bunun için miydi?” dedi.

Alaycı tavrına karşılık öfkeyle çattığım kaşlarımdan altından dik dik yüzüne baktım. “Ne gülüyorsun?” diye terslerken kollarımı göğsümün altında birleştirdim. “Perili köşkünün rahat edemediğim için kusura bakma!”

Yüzümü inceledikçe gülmeye devam ediyordu. Kaşlarımda var gücümle çatmaya devam ettim. Bir süre karşılıklı olarak sürdürdüğümüz mimik savaşlarının ardından aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma geldi. Sadece bir adım... Belki daha az bir mesafeyle tam karşımda duruyordu şimdi.

İki yanında duran elleri aniden hareketlendiğinde irkildim ama hareketsiz kalmaya devam ettim.

Yüzüme doğru uzanan parmak uçları şakaklarıma dokundu. “Bundan böyle...” Başparmakları usulca kaşlarımı yukarı doğru kaldırdı. “Benim yanımda kaşlarını çatmanı yasaklıyorum.” Şaşkınlıkla kendimi serbest bıraktım ve parmaklarının dilediği gibi kaşlarımı hareket ettirmesine izin verdim. Yeşillerinden gözlerimi alamazken söylediklerine odaklanmam zor oluyordu fakat sesi öyle net çıkıyordu ki söylediği her şey kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu. Parmakları yanağım boyunca süzülde ve bu kez dudaklarımin kenarına dokunduğunda nefesimi tuttum. “Ve hep güleceksin,” dedi. “Zorundasın.”

Yüzüm hâlâ avuçlarının arasında olduğı için titrediğimi fark etmesinden deli gibi korkuyordum. Parmak uçları dudaklarımin kıvrımına temas ettiğinde içimde bir şeyler ürkekçe kanat çırpı. Ama bunu önemsemiyor gibi gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Saruhan bana emir vermeye alışık. Ama bu kez istediğı şeyler farklıydı ve ben, kalbimin sevinçle çırpındığını hissettim.

Ellerinin sıcaklığı tenime yayılırken utançla gözlerimi kaçırdım. Yüzüm hâlâ avuçlarının arasındaydı, bu yüzden başımı oynatamıyordum. Bakışlarım gözlerinden sıyrılıp dudaklarına takıldığında, sanki biraz önce korkudan titreyen ben değilmişim gibi yutkundum.

“Gözlerime bak,” derken dudaklarını yaladığını gördüm. Söylediğini yerine getirmek için nefesimi tutarak bakışlarımı yeniden gözlerine çevirdim.

Gözleri... Bir maske gibi kullanıyordu onları. İnsanlardan ne saklamak istiyorsa o gözlerin ardına hapsediyordu. Ama bir şey vardı ki ne yaparsa yapsın saklayamıyordu. O da hüznüydü. Hâlâ oradaydı. Gözlerinin derinliklerine kazınmış bir iz gibi...

En son bu odanın içinde paranoyak düşüncelerimin esiri olmuş, korkuyla titriyorken şu an neden böyle bir durumda olduğumu aklım almıyordu.

“Anladın mı beni?” derken sesi her zamanki gibi keskin ve buyurgandı. Ama içinde anlaşılmaq isteyen bir adamın yankısı vardı. Hipnotize olmuş gibi başımı olumlu anlamda salladığımda gözlerindeki karanlık hafifçe dağıldı. “Güzel.”

Ellerini usulca yüzümden çektiğinde, içimde bir boşluk oluştu. Arkasını dönüp yürümeye başladığında korkuyla kıpırdandım. Nereye gidiyordu? Beni bu odada yalnız mı bırakacaktı?

“Yatağa geç.”

Duyduklarım içimi rahatlatmaya yetmişti. İlk kez bana emir verdiğine sevinliyordum.

Sorgulamadan aceleyle yatağa doğru yürüdüm. Yorganın ucunu tutarak yatağın ortasına oturdum. Tek bacağımı örtüp diğerini dışarıda bıraktım. Saruhan'ın ne yaptığını görmek için gözlerimi ondan ayırmıyordum.

Yatağın etrafını dolaşıp sağ tarafa geçti ve kendini yatağa atıp sırtını yatak başlığına dayadı. Her zamanki gibi ellerini başının altına alıp gözlerini tavana dikti. Ama benim için onu izlemek, tavanı izlemekten çok daha cazipti.

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve gözlerimi ondan ayırmadım. Bana bakmasa bile onu izlediğimi bildiğine emindim. Ve her zaman bundan rahatsız olurdu.

“Beni izlemeyi bırak ve uyu,” dedi tok sesiyle.

Kaşlarımı çatarken gözlerimi devirdim.

“İyi be, tamam!”

Saruhan'ın huysuzluğu sinirlerimi bozuyordu ama ona itiraz etmeyip yorganı sinirle omuzlarıma kadar çektim. Yatakta sırtüstü yatmak, gözlerimi ona yöneltmememe engel oluyordu. Bu yüzden sağa dönüp, elimi yanağımanın altına koyarak ona bakmaya devam ettim.

Yaklaşık on dakika boyunca odanın sessizliği içinde etrafı izledim. Sonra yeniden gözlerim onun yüzüne takıldı. Tahmin ettiğim gibi gözünü bile kırpmadan tavana bakıyordu.

Düşünüyordu. Kendi dünyasında kaybolmuştu.

“Saruhan...”

Fısıltıyla adını söylediğimde, büyük bir iç çekerek gözlerini kapadı. Sonra derin bir nefes alıp tekrar verdi.

“Çok fazla *Saruhan*, diyorsun.”

“Adın Saruhan çünkü. Ne diyeyim? Saru mu?”

Kıkırdamama engel olamamıştım.

Başını çevirip öfkeli bakışlarını üzerime dikti. “Şımarıyorsun.” Gözlerini tekrar tavana çevirirken kaşlarını çattı. “Sonra başına bir şey gelince ağlama.”

Bu cümleyle içimde bir şey kıpırdadı. Arsızca onu izlemeye devam ederken alaycı bir ifadeyle, “Bunun için eğitim aldın mı?” diye sordum.

Gözlerini kırıp bana baktığında, kaşları merakla kalktı.

“Ne için?”

“Bu kadar kibirli ve domuz olabilmek için!”

Beklemediği cevabım karşısında ifadesi gerildi. Sonra başını hafifçe sallayarak, “Bu da not alındı,” diye mırıldandı.

“Beni cezalandıramayacaksın diye ödün kopuyor, değil mi?”

Bu kez huysuzluk eden bendim. En son bu yüzden arabamı parçalamıştı. Hiç şakası olmadığını bildiğimden tüylerim diken diken oldu. Yavaşça yutkunurken sessizliği seçtim çünkü o her şeyi not ederdi ve o notlar asla unutulmazdı.

Bir an bana dönüp, “Hayır,” dedi. “Hoşuma gidiyor.”

Saruhan çarpık gülüşünü saklamak için yeniden önüne dönse de ben sersem gibi donup kalmıştım. Sessizliğe bürünerek gözlerimi odanın loş tavanına diktim ve düşüncelere teslim oldum. Zihnim, içinde kaybolduğum bir labirent gibi durmaksızın yeni yollar açıyor, geçmişin ağırlığını sırtıma yükleyerek beni tekrar tekrar hatıraların karanlık sokaklarında yürütüyordu.

Saruhan ise hiçbir şey olmamış gibi elini başının altına almış, sessiz bir heybetle öylece yatıyordu. Yüzünde ne bir ifade vardı ne de bir his. Onu anlamak bazen bir bilmece çözmekten bile zordu.

Sessizliği, beni terslemeyeceğini düşündüğüm bir soruyla bozup, “Yaran nasıl oldu?” dedim.

Siyah tişörtünü ucundan tutup, yukarı çekerek yeni bandajlanmış yarasını açığa çıkardı. “İyiyim. Birkaç güne tamamen geçer,” diyerek beni geçiştirdi. İlaçlar sayesinde iyi hissediyor olabilirdi ama birkaç günde geçmeyecek kadar derin bir kesikti.

Bakışlarımı karnından çekmeden, “Sevindim,” diye mırıldandım. Bandajın dışında kalan karın kasları kusursuzca çizilmiş gibiydi. Mayın tarlasını aratmayan korkunç hayatının içinde spor yapmaya nasıl vakit ayırdığını merak ediyordum. Elbette bunu ona soracak değildim. En azından

zihnimi kurcalayan onlarca sorunun cevabını almadan, spor yapıp yapmadığını bilmek pek önemli değildi.

Saruhan hakkında o kadar az şey biliyordum ki bu bilinmezlik artık canımı sıkıyordu. Saruhan geçmişinde neler yaşamıştı? Onu bu kadar sert ve kimi zaman acımasız yapan şey neydi? Bir insan bu kadar suskun olmayı nasıl başarabilirdi? Diğerleri bu gece hikâyesini anlatmıştı ama Saruhan hâlâ bir muamma olarak karşımda duruyordu.

Daha fazla dayanamayarak derin bir nefes aldım ve çekinerek de olsa, “Hikâyeni merak ediyorum,” diye mırıldandım. Sesim gerginlikle titredi. “Seni tanımak istiyorum. Geçmişine misafir olup seni sen yapan şeyleri öğrenmek istiyorum.” Onu ikna edebilmek için kelimelerimi özenle seçiyordum. Sesimi yumuşatarak, “Eğer sen de istersen...” diye ekledim. “Çocukluğunla tanışmayı çok isterim.”

Sorumun havada asılı kaldığı saniyelerde ağır ve nefes alması zor bir sessizlik oluştu. Saruhan’ın tavana sabitlenmiş gözleri kıpırdamazken, göğsü düzenli ama derin nefeslerle inip kalkıyordu. Anlatmanın onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum. Geçmişle yüzleşmek, geçmişini anlatmak, yaşadığı şeyleri kelimelere dökmek... Bunlar onun için belki de ölüm kadar ağırdı.

Sustukça içimde bir şeyler kırılmaya başladı. O kadar uzun süre tek kelime etmeden durdu ki artık sorumun karşılıksız kalacağını düşündüm. Belki de bu geceyi sonlandırıp sessizce uykuya dalmalıydım.

Tam umudumu yitirdiğim anda Saruhan derin bir nefes aldı. Odanın karanlığında, sessizliğin içinde yankılanan o nefes öylesine ağır ve doluydu ki sanki içinde taşıdığı tüm yükleri dışarı salıyordu.

“Anlatacağım,” dediğinde sesi her zamanki gibi tok, ciddi ve keskindi. Ama içinde alışık olmadığım bir şey vardı. Bir gölge. Kederin ve geçmişin gölgesi.

Heyecanla gözlerimi ona diktim. Bir şey söylemek istedim ama dudaklarımdan tek bir kelime bile dökülmedi. Yanlış bir şey söylersem anlatmaktan vazgeçmesinden korktum.

Başını çevirip gözlerimin içine baktığında, “Anlatacağım ve bitirdiğimde tek kelime etmeden, susup uyuyacaksın,” dedi.

Ne anlatırsa anlatsın, hiçbir şey sormayacak, hiçbir yorumda bulunmayacaktım. “Tamam, anlaştık,” diye fısıldadım. Ellerimi yanağımın altında birleştirip başımı usulca salladım.

Saruhan kısa bir süre sessiz kaldı, derin bir nefes daha aldı ve geçmişinin tozlu kapılarını aralamaya başladı.

“Senin gibi ben de annemi çok küçük yaşta kaybettim,” dedi. “Onu hiç tanımadım. Sadece hasta olduğunu biliyorum. Çok hastaymış. Babam, annemi kaybettikten sonra ben iki yaşına gelene kadar bana tek başına bakmış. Ama sonra... Başka bir çare kalmayınca beni halama vermek zorunda kaldı. Denizciydi çünkü. Bir sefere çıktıklarında yıllarca geri dönemeyeceğini biliyordu.”

Anlatırken gözlerini benden kaçırıyor, karanlığa bakarak kelimeleri birbirine ekliyordu. Gözlerindeki o keskin, sert duvar daha önce hiç olmadığı kadar derindi.

“Dokuz yaşına kadar halam büyüttü beni. Annemle babamdan geriye kalan tek akrabam oydu. Belki başka akrabalarım da vardı ama ben hiçbirini tanımadım. Halam, babamın emaneti olduğum için üstüme titrerdi. Beni koruyabilmek için hayatını adamıştı resmen. Evlenmemiştii bile. Evin içine bir yabancı girerse bana kötü davranır diye korkuyordu.”

Her bir kelime, kalbime bir bıçak gibi saplanıyordu.

“Sırf ben rahat edeyim diye beni kendi evimde büyütmek istemişler. Halam bizim evimize taşınmıştı bu yüzden. Babam yedi yıl boyunca neredeydi ve ne yaptı, hiç bilmiyorum. Ziyaretime geldi mi? Beni özledi mi? Çocuktum, hatırlamıyorum. Sırf ondan nefret etmeyeyim diye halam her gece onunla geçirdiğimiz mutlu günlerden bahseder, beni çok sevdiğini anlatırdı.”

Derin bir nefes almak için sustuğunda onunla birlikte iç çektim.

“Babam doğum günlerimde bana mektuplar, gittiği yerden kartpostallar gönderirdi. Hiçbirini atmadım, hepsini saklıyorum. Onu yeniden gördüğümde... Göstermek için. Bir gün döneceğini bekleyerek büyüdüm.”

Sustu. Bu sessizlik boğazıma yumruk gibi oturdu. Saruhan, öylesine büyük bir acıyı, öylesine derin bir kaybı, öylesine kelimelere dökülemeyen bir hüznü içinde taşıyordu ki... Onu sadece sert, acımasız ve duygusuz biri olarak görmek, aslında ne büyük bir yanılgıydı. Ama bu sadece başlangıçtı. Ve ben, Saruhan'ın geçmişinin karanlık labirentlerinde yürümeye hazırdım.

“Dokuz yaşına bastığım hafta halamın hasta olduğunu öğrendik. Kansere yakalanmıştı. Çalışamaz hâle geldi. Sultan'la tanışmadan önce hırsızlığa başlamamın sebebi de buydu,” derken sesi geçmişin izlerini taşıyan bir donuklukla çıkmıştı. “Çünkü onun için ne yapacağımı bilmiyordum.

Kimse bir çocuğa iş vermezdi. Ama ben bir şeyler yapmazsam yıllarca beni koruyup kollayan kadının gözümün önünde tükenmesine seyirci kalacaktım. Anlıyor musun?”

Bir anlığına bana döndüğünde gözlerine yayılan hüznü ve isyanı açıkça gördüm. Anladığımı göstermek için sessizce başımı salladım çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Saruhan tekrardan bakışlarını tavana çevirip anlatmaya devam etti. Bana anlatıyordu ama odada ben yokmuşum gibi davranıyordu. Hiç önemli değildi. Saruhan'ın bana içini açması büyük bir adımdı, fazlasını yapmasa da olurdu.

“Son aylarda, halamın bir arkadaşının evine taşınmak zorunda kaldık. Ailemin evini, alıştığım sokakları, bildiğim her şeyi geride bırakmıştım. Artık hiçbir şey bana ait değildi. Ama en azından halamın bir yatağı vardı. Ona yemek pişiren, ilaçlarını veren bir insan duruyordu yanında. O kadının yardımları sayesinde ben sadece halamın iyileşmesini bekleyebiliyordum. En azından öyle sandım. Ama hayatın bana hep daha fazlasını yaşatmak gibi kötü bir huyu vardı. Halam iyileşeceğine durumu her gün daha kötüye gitti. Tedavilerini karşılayacak paramız da yoktu. Ben de onun için daha fazlasını yapmam gerektiğini düşündüm. Ve bunun için sokaklarda insanlardan çalmak, onları dolandırmak zorunda kaldım.”

Sesi donuk ve hissizdi. Sanki anlattıklarını yıllardır içinde saklamış, onlarla yaşamaya alışmış ve onları anlatırken hissetmesi gereken acıyı artık hissetmiyor gibiydi. Ama biliyordum ki onun gözleri bambaşka şeyler anlatıyordu.

Kendime engel olamayarak, “Nasıl?” diye fısıldadım. Kendi sesimi bile zar zor duymuştum.

Dudaklarında acı bir tebessümle, “Çok basit aslında,” dedi. “Eğer elimde hiçbir şey yoksa ekmek arası bir şeyler alır, zenginlerin takıldığı yerlere giderdim. Karşıdan gelen pahalı giyimli, hâli vakti yerinde insanlara bilerek çarpar, elimdeki ekmeği yere düşürürdüm. Normalde ağlamazdım. Ama o zamanlar ağlamazsam kimse umursamaz diye kendimi ağlıyormuş gibi göstermeye çalışırdım. Yere düşen ekmeği görenler kendilerini suçlu hisseder, *çocuğun yemeğini mahvettim*, diye düşünerek özür dilerdi. Vicdanlarını rahatlatmak için de elime bir miktar para sıkıştırıp giderlerdi. Çarptığım insanlar uzaklaştıktan sonra ben de yere düşürdüğüm ekmeği alıp gün boyu aynı numaraya devam ederdim. Epey de para topluyordum.”

Sustuğunda ben anlattığı her şeyi gözümün önünde canlandırmaktan kendimi alamıyordum. O küçücük hâliyle, karnını doyurabilmek ve halasının ilaçlarını alabilmek için insanların vicdanlarına oynayan bir çocuk.. O an sadece o küçük çocuğa sarılabilmeyi istedim.

“Bir çocuk için hiç fena plan sayılmaz,” diye mırıldandım içim sıkışarak.

Saruhan, dudaklarının kenarında beliren alaycı bir gülümsemeyle, “Hem de hiç fena sayılmaz,” dedi. “O zamanlar garsonlardan bile fazla kazanıyordum. Ama işte, insan bazen ne kadar çabalarsa çabalasın, hayat onun için başka bir yol çizmiş oluyor. Ne yaparsan yap, o yoldan çıkamıyorsun.” Bu cümlelerin ardındaki anlamı soracak cesareti kendimde bulamadan o devam etti. “Ben halam için uğraşıp, dururken hastalık onu benden aldı. Altı ay bile olmadan o hastalığa yenildi ve beni bu dünyada tek başıma bıraktı.”

Gözlerimi kaçırarak elimle yorganın kenarını sıktım. “Üzüldüm,” diye fısıldadım ama söyleyebileceğim tek şey bu olduğu için kendimden utandım. Onun acısını hafifletmeye gücüm yetmediği için öfkelenmeden edemedim.

“Halam öldüğünde, bu kez de halamın arkadaşı beni yanına almak istedi. Halamın emaneti olduğum için beni korumaya çalıştı. Birkaç günlüğüne, mecburen bu teklifi kabul ettim ama kan bağımın olmadığı birinin yanına sığınıp hayatımı geçiremezdim. Bir sabah sırt çantamı aldım, o evden çıktım ve bir daha geri dönmedim.” İç çekerek kısa bir an gözlerini yumdu. “Bir yıl boyunca hiç gitmediğim evime tek başıma dönmek, korkutucu gelmişti. O kadar uzun süre uzak kalmıştım ki adresi bile aklımda yoktu. Sokakta geçirdiğim günlerden sonra çantamdan evimizin olduğu fotoğrafı çıkardım. O fotoğrafa bakarak kendimi ikna ettim. O çocuk hâlimle, büyüüp güçlü bir adam olana kadar hayatta kalmalıyım diye düşündüm. Çünkü sadece büyüyünce kötü adamlarla savaşabilirdim.”

Birden dudaklarının kenarı acı bir tebessümle kıvrıldı.

“Ama işte...” dedi, başını hafifçe sola çevirerek. “Kötü adamlardan kaçmaya çalışırken yolumun kötülüğün anasıyla kesişeceğini bilmiyordum. Hayat, bana en büyük ihanetini Sultan’la karşılaştırarak etti. Nasılsa kimsesi yok diye, en büyük darbeyi o vurdu.”

“Onunla nasıl karşılaştın?”

“Farkında olmadan onun çocuklarının çalıştığı yerlerde dolaşmaya başlamışım. Gözünü bana dikmiş. Çünkü o zamana kadar hiç

yakalanmamıştım. Çalma konusundaki yeteneğimle Sultan'ın dikkatini çekmemek mümkün değildi. Ve sonunda beni buldu.”

Sanki Sultan odaya girmiş gibi nefesimi tuttum.

“Tıpkı diğerlerine yaptığı gibi karşıma çıktığında anaç bir tavır takındı. Babamı bulmama yardım edeceğini söyledi. Yalnız olmadığımı, beni büyüteceğini, koruyacağını söyledi ve ben ona inandım. Ta ki buraya gelene kadar.” Derin bir sessizlik aramıza girdi. “Ve işte... Benim de Kim-sesizler Kulübü’ne katılma hikâyem bu.”

“Konuşmam hâlâ yasak mı?” diye fısıldadım.

Saruhan gözlerini tavandan ayırmadan, “Evet, yasak,” dedi. “Uyu artık.”

Söylediğini yapıp arkamı döndüm ve uyumaya çalıştım fakat üçünün hikâyesi de tekrar tekrar kafamın içinde canlanırken işimi hiç ama hiç kolaylaştırmadılar. En çok da İpek’in *Saruhan asıl felaketleri Sultan’la tanıştıktan sonra yaşadı*, demesi zihnimi oyalıyordu.

Aramızdaki sessizlik gittikçe büyürken ben zihnimin koridorlarında bir ışık arıyordum. İpek, Eymen, Saruhan... Anlattıkları şeyleri düşündükçe her an biraz daha karanlığa çekiliyordum. Hepsinin yaşadıkları, Saruhan'ın kendini feda etmesi, bu evdeki tutsaklıkları, onun gibi olanları kurtarma isteği ve ondan yardım isteyen kıza yardım edemeyişi...

Saruhan'ın kalbi, söküp atamadığı anıların mezarlığıydı fakat bazı anıları gömmeye cesaret edememişti. En çok da çaresizce ondan yardım isteyen kızın vicdan yükünü yıllardır taşımasına şaşırıp kalmıştım.

Keşke o kızın *ben* olduğumu ona söyleyebilseydim.

18

Duvardaki Tablo

Sırlar ve yalanlar insanın celladıdır. Kaçtuğın tüm sırlar bir gün ya boynuna dolanıp nefesini keser ya kurşun olup kalbini deler.

Küçük bir çocukken beni kurtarması için yalvarmıştım ona. Benden birkaç yaş büyüktü o vakitler ama o da bir çocuktur. Çaresizce gözlerimin içine baktığı o karanlık koridoru unutamıyordum.

Ben onu hiç unutmamıştım.

O da beni unutmamıştı. Suretimi unutmuştu belki ama yan yana olduğumuz tek ânı unutmamıştı. Meğer kalbinde büyük bir gedik açan çığlıklarım onun yasaklı kelimeleri olmuştu. Benim hakkımda konuşmayı bile yasaklamasına çok şaşırmıştım.

Öldüğünü sandığı kıza yıllar sonra yeniden yardım etmek için onu hayatına aldığını bilse ne yapardı acaba?

Çıkıp karşısına *o kız benim*, desem... *Ölmedim, yaşıyorum*, desem... *Yine çaresiz bir anımda yanımda oldun ve bu kez yardım etmek için bana elini uzattın*, desem... İndirir miydi tüm gardım bana karşı? Sarılır mıydı bana? Sevinir miydi yaşadığıma?

Yabancıymış gibi göründüğüm bu cehennem, benim de çocukluğumun üzerine çöken bir gölgeydi. Bilmiyorlardı ama bu cehennemde kalbim binbir parçaya ayrılmıştı. Tek farkımız ben uzun yıllar kalmamıştım burada.

Kaçmayı başarmıştım.

Düşünceler saatler boyu zihnimde oradan oraya koştururken, gecenin ilerleyen saatlerinde sağlam bir çelme takıp beni uykunun kucağına

yuvarlamayı başarmıştı. Zihnim hâlâ bu gece öğrendiği hikâyelerin bataklığında debelense de bedenim birkaç saatliğine de olsa uykuya dalabilmişti.

Gece, tüm sırları kucaklayan kasvetli havasıyla odayı kuşatmıştı. Gözlerimi açamayacak kadar tüm hücrelerimi esir alan uykuya rağmen içimde anlam veremediğim o tuhaf his, beni savrulduğum karanlıktan çekip aldı. Göz kapaklarımı araladığımda, loş ışıktaki zor seçilen mobilyaların gölgeleri birer insan vücuduna dönüşmüştü. Uzayıp kısalıyor ve sanki odayı tanımlayan her şeyin biçimini yitirdiği bir dünyanın içinde gözlerini dikmiş beni izliyorlardı.

Korkuyla iç çekerek yattığım yerden sıçradığımda, kalbimin gürültüsü kulaklarımda çarpıyordu. Göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki odada yalnız olduğumu idrak etmem dakikalarımı almıştı.

Bir dakika... Odada gerçekten yalnızdım, Saruhan da gitmişti!

İçimi tedirginlikle saran boğucu hisle birlikte yorganı tekmeleyerek üzerimden attım ve Saruhan'ın yattığı ama şimdi buz gibi olan tarafı kullanarak yataktan çıktım.

Onun sıcaklığı, sessizliği tatlı bir melodi gibi bölen nefesleri, yanıdayken kendimi güvende hissettiren varlığının kayboluşu derin bir huzursuzluğa sürüklemişti beni. Tüm gece yatağın diğer tarafında olduğunu bildiğim için rahat bir uykuya dalmıştım oysa.

Odanın ortasında dikilip yokluğunu inkâr eder gibi gözlerimle onu aradım ama hayır. Saruhan beni yine yalnız bırakmayı seçmişti. Derin bir nefes aldım. İçimde büyüyen bu garip huzursuzluğu bastırmaya çalışarak, saçlarımı karıştırırken ahşap zeminin soğukluğu ayaklarımdan tüm vücuduma bir ürperti yaydı. Kalbim, göğüs kafesimi zorlarken Saruhan'ın yokluğu zihnimde büyük bir korku peydahladı.

Odadan çıkmadan önce son bir umut banyoya bakmalıydım. Sanki fark edilmekten korkuyormuş gibi parmak uçlarımda sessizce ilerledim. Banyonun kapısını usulca araladım ve içeriye göz gezdirdiğimde karşılaştığım şey odadakinden farksızdı. Büyük bir boşluk! Sarı ışığın yansıdığı soğuk fayanslardan ve lavabonun üzerindeki aynadan bana boş boş bakan kendi yansımadından başka bir şey yoktu.

Saruhan burada da değildi. *Kahretsin! Nerede bu adam?*

Güçlkle yutkunarak odaya döndüm. Adımlarım ürkek, gözlerim telaşlıydı. Odanın loş ışığına rağmen yoğun bir karanlıkta kaybolmuşum gibi içimi korku kaplamıştı. Her saniye biraz daha kontrolümden çıkmaya başlayan nefes alıp verişlerimi yavaşlatmaya çalışarak odanın kapısını açtum

ve koridora çıktım. Ev, olduğundan çok daha büyük ve kasvetli geliyordu şimdi. Sanki gündüz saatlerinde bildiğim o büyük ama alışıldık malikâne, geceyle birlikte büründüğü karanlığında tekinsiz gölgelere ev sahipliği yapıyordu.

İçimde giderek büyüyen merak ve korkuyla ilerlerken, bir süre her odanın önünde durup sessizliği dinledim. Evde benden başka kimse yokmuş gibi hiçbir odadan ses gelmiyordu. Her ne kadar bunu yaptığım için bana kızacağını bilsem de izinsiz odasına girmek üzere usulca kapısını araladım. Burada değilse başka hiçbir odada olacağını sanmıyordum.

Alt dudağımı dişlerken canımı yaktığımın farkında bile değildim. Daha ilk adımımı attığımda Saruhan'ın odasında da derin bir sessizlik ve karanlık karşıladı beni. Kenardaki kitaplığın önüne, yatağına, banyosuna, giyinme odasına baktım. Eşyalar tam olarak dün gece bıraktığı gibi duruyordu ancak oda garip bir şekilde soğuktu. Bir şeyler görünmez ama hissedilir bir biçimde eksikti.

Odasında olmadığı gerçeğini idrak ederek, terasa çıkıp bahçeye göz attım. Karanlığın içinde birini ya da bir hareket yakalamayı umuyordum ama olmadı. Beni yalnızca sonsuz bir bilinmezlikle durağan bir gece yarısı karşılamıştı. Bahçenin derinliklerine gömülmüş ağaçların hışırtıları, rüzgârın taşlarla dolu patika yolda sürüklediği kuru yapraklar ve çok uzaklardan gelen köpek havlamaları dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Saruhan'ın üst katta olmadığını anlayınca, koşar adımlarla odasından ayrılıp merdivenlere yöneldim. Önce hızlıca oturma odasına bakındım. Koltuklara, kitaplığın olduğu tarafa, yemek masasının etrafındaki sandalyelerde bile tek tek gezindi bakışlarım. Saruhan'ın her zaman oturduğu ve sessizce dalıp gittiği tekli koltukta bakışlarım durdu.

Saruhan'ın evde olduğuna dair ümidim hızla soluyordu. Salondan çıkmadan önce duvardaki saate baktığımda gecenin dördünde olduğumuzu görüp iyiden iyiye telaşlandım. Bu saatte nereye gitmiş olabilirdi?

Kalbim, zihnimde koşturan onlarca sorunun ağırlığını taşımakta zorlanıyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek, içimdeki tedirginliği bastırmaya çalışırken sessizce mutfığa yöneldim. Hem Saruhan'a bakmak hem de boğazımı acıtan kuruluştan kurtulmak istedim. Bir bardak su içmek iyi gelecekti.

Burada da işler umduğum gibi olmadı. Işığı açar açmaz karşılaştığım tek şey ıssız bir mutfak oldu. Omuzlarımı düşürerek, dolapların birinden bardak alıp tezgâha yaslandım. Su dolu bardağı dudaklarıma götürüp, ağır

ağır içerken bile içimdeki huzursuzluk geçmedi. Mutfağın pencereye açılan cam kapısından arka bahçeye son bir kez daha baktım. Orada da hiçbir iz bulamayınca artık Saruhan'ın gerçekten de evde olmadığını anlamıştım.

Kafamın içinde yüzlerce olasılığı tartarak odama geri dönmek için koridora yöneldim. Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Geriye sadece telefonla aramak kalıyordu ama böyle bir şeyin onu nasıl öfkeliendireceğini bildiğimden en iyisi odama dönüp uyumaya çalışmaktı. Tabii mümkünse!

Tam odamın kapısına ulaştığım anda bir ses duyunca nefes almayı dahi bıraktım. Duyduğum sürtünme sesi ilk başta hafifti. Duvarların içinden, metalin taşa sürtünmesini andıran boğuk ve tiz bir ses geliyordu. Odama çekildiğimde bu eve musallat olan ruhları düşünürken şimdi duyduğum sesler bir korku filmini aratmayacak türdendi ve size yemin ederim ki korkudan aklımı kaybetmek üzereydim.

Koridorun duvarları boyunca yükselen sürtünme sesi yoğun bir uğultuya dönüştüğünde içim kulaklarımı kapama dürtüsüyle doldu fakat korkudan nefes almayı bile bırakmıştım. Bu evde garip bir şeyler vardı fakat ne olduğunu çözemiyor, duyduğum sesle ürperiyordum.

Saklanma güdüsüyle sırtımı kapıya yasladığımda bedenim öyle titriyordu ki arkamda sarsılan kapının menteşeleri gürültüye eşlik edercesine oynuyordu. Hiçbir şey yapamıyordum. Ne odaya girip saklanıyor, ne çılgılık atabiliyor ne de sağlıklı düşünebiliyordum.

Koridorun ilerisindeki karanlığa dalıp giden gözlerim, merdivenlerin başındaki büyük tablonun yavaşça hareket ettiğini fark edince saklandığım yere iyice sindim. Kahrolası evde neler döndüğünü bilmiyordum fakat yakalanırsam hiç iyi şeyler olmayacağına emindim. Tablo anbean duvardan ayrılıyor ve öne doğru kayıyordu.

Kalbim delice çarparken parmak uçlarım hissizleşti. İçimde beliren panik gözlerimi daha da açmama sebep oldu. Tablonun ardında bir şey vardı. Bir boşluk, bir geçit... Gizli bir oda!

Saruhan gölgelerin tekinsizliğini kuşanmış, ifadesiz yüzüyle adım adım gizli odadan çıktığında sakinliği ölümcül bir ağırlıkla üzerime çöktü. Sakince etrafı kolaçan ediyor, gözleri boşluğa bakıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi acele etmeden tablonun arkasındaki geçidi kapadı ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Eğer doğrudan odaya gelseydi ne yapardım, hiç bilmiyordum. Saruhan alt kata doğru yürürken sırtıma bıçak gibi saplanan kapının kolunu çevirerek geri geri adımlarla odaya girdim.

Zihnimde alarm çaldıran düşünceler dörtmala koştururken içimdeki merak, korkuyla yarışır hâle geldi.

Saruhan Kalaycı ne saklıyordu? Daha doğrusu neyin peşindeydi?

O gizli odada ne vardı?

Ve en önemlisi, ben bu evde gerçekten güvende miydim?

Sessizce titreyen vücudumu yatağa kadar ulaştırdım. Yorganımın altına saklanır gibi girdim. Zihnimi meşgul eden sorular, gözlerimin önüne gelen görüntülerle birlikte sabaha kadar beni esir aldı.

Saruhan'ın hepimizden gizlediği bir şey vardı ve her ne kadar bu sırrın peşinden gitmek istesem de bunu yaptığımı pişman olacağıma emindim.

İtalyan Düzünü

Günün ilk ışıkları odamın içine dolduğu an gözlerimi açmış, yüzüme kadar çektiğim yorganı üzerimden atmışım. Saruhan'ı gizli odadan çıkarken gördüğümünden beri bir an olsun uyumamış, bütün gece düşüncelerin pençesinde yorgun düşmüştüm.

Bir şekilde o odaya girmeliydim. Sonucu ne olursa olsun, Saruhan'ın hepimizden gizlediği sırrını öğrenmek istiyordum. Başıma bela alacağımı biliyordum ama her şeyin dışında bırakılmaktan hoşlanmıyordum.

Saçlarımı sıkıca topladım. Odamın kapısını hafifçe aralayıp başımı koridora doğru uzattım. Koridor sessizdi. Görünürde kimse yoktu fakat yine de birkaç dakika öylece durup bir ses duymayı bekledim. Diğerlerinden önce uyanıp uyanmadığımı bilmiyordum fakat saat epey erkendi. Saruhan'ın geceyi nerede geçirdiğini bilmiyordum. Onlardan önce uyanırsam eğer bir şekilde kimsenin haberi olmadan tablonun arkasındaki odaya girmeyi başarabilirdim.

Evin içi sessizdi. O kadar sessizdi ki neredeyse kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Derin bir nefes alarak merdivenlerin başına ulaştım. Sessizlik hâlâ varlığını sürdürse de salonu ve mutfağı kontrol etmek için aşağı indim.

Kimsenin olmadığını görünce rahatladım ama nerede olduklarını düşündükçe içimi huzursuzluk kaplıyordu. Odalarında olmaları benim için kötüydü. Salonun pencerelerine ulaştığımda, üçünü de dışarıda görünce kalp atışlarım heyecandan düzensizleşti. Erkenden dışarı çıkup ne

yaptıklarını bilmiyordum ama merak ettiğim asıl şey Saruhan'ın gizli odası olduğu için pek umursamadım.

Koşar adımlarla merdivenleri tırmanırken düşmemek için tırabzanlara sıkıca tutunuyordum. Dün gece gördüğüm o gizli odayı araştırmak için en büyük fırsatım buydu.

Neredeyse benim iki katım büyüklüğündeki tablonun önünde dururken kalbimin ritmi hâlâ düzensizdi. Saruhan'ın bakışları tabloda üzerime dikilmiş, yanlıştır bir şey yapmamam için beni uyarıyor gibi bakıyordu.

Güçlkle yutkunurken oraya girmekten vazgeçmeyi düşündüm ama içimde verdiğim uzun bir savaşın ardından beni kararımdan caydırmaya çalışan korkularımı bir kenara postaladım. Tablonun arkasındaki odada ne haller döndüğünü öğrenmeliydim. Dün gece hissettiğim korku yine damarlarımda dolaşmaya başlamıştı ama bu kez korkunun yanında dayanılmaz bir merak da vardı. Daha fazla vakit kaybetmeden, ellerimi sertçe duvara yaslayıp tabloyu hafifçe itmeye çalıştım. Ama hiçbir şey olmadı. Bu kez daha güçlü bir şekilde bastırdım. Hatta duvarın farklı noktalarını yokladım fakat tablo asla kıpırdamıyordu.

Derin bir nefes alarak geri çekildim. Bu kez daha yavaş ve sakince tabloyu çekiştirmeye başladım. Eğer bir aptallık yapar da tabloyu üzerime düşürürsem geri dönüşü olmazdı ve muhtemelen tablonun altında can verirdim.

Tüm çabalarım sonuçsuz kaldığında nefes nefeseydim. Kahrolası tablo bir milim bile kıpırdamıyordu. Korkudan tabloyu nasıl açıp kapadığına dikkatli bakmadığım için şimdi kahrolası tablonun mekanizmasını bir türlü çözemiyordum. Neden böyle bir odaya ihtiyaç duymuş olabilirdi ki? Herkesten saklayacağı ne vardı?

Merak duygusu kurt gibi içimi kemirdikçe yerimde duramaz olmuşum. Bir yolunu bulmalıydim. Birkaç adım geri çekilip resmi incelemeye başladım, belki bir şifre bulma umuduyla her köşesinde göz gezdirdim ama yoktu. En azından varsa bile dikkatimi çeken bir şey bulamamıştım.

Sıkıntılı bir şekilde yanaklarımı şişirerek, geriye kalan son ihtimale tutunup Saruhan'ın odasına doğru koşar adımlarla ilerledim. Belki orada bir anahtar ya da ona benzer bir şey bulabilirdim.

Odaya girdiğimde bir an duraksadım. Eğer beni burada yakalarsa vereceği tepkiyi düşünmek bile istemiyordum. Ne olursa olsun, içeri girmeliydim. O kapıyı açamazsam Saruhan'ın geceleri nereye kaybolduğunu ve ne sakladığını asla öğrenemeyecektim.

Odanın içindeki loşluk ve Saruhan'a ait o soğuk ama keskin koku burnuma çarptığında, içimde garip bir ürperti hissettim. İçeri geçip kapıyı usulca kapadım. Gözlerim hızlıca odayı taradı. Yatağının karşısında duran çalışma masasının üstünü ve tüm çekmeceleri karıştırdım. Hemen ardından tavana kadar uzanan ahşap dolapları kurcaladım.

Son olarak şifonyerin çekmecelerini yavaşça açtım, tek tek her birine baktım ama sadece eski mektuplar, birkaç paslı çakmak ve ufak tefek eşyalar vardı. Son olarak köşedeki deri kaplı, siyah sandığa yöneldim. Kapağını kaldırmak için ellerimi altına soktuğumda hafifçe gıcırdadı ama içinden yalnızca silahlar ve susturucular çıktı. Bu kadar fazla silahı bir arada görmenin şaşkınlığıyla donup kalsam da hâlâ gizli odaya dair bir anahtar bulamamanın gerginliğiyle doğruldum.

Sinirle iç çekerek etrafı daha dikkatli incelemeye başladım. Dolaplara tekrar yöneldim ve bu kez özenle sıralanmış kıyafetlerin ceplerine kadar yoklamaya başladım. Her ihtimali düşünerek kontrol ettim ama yine hiçbir şey bulamamıştım. Sonunda pes ederek dolabın kapağını kapadım ve geri çekildim.

Çaresizlik içimi kemiriyordu. Yapacak bir şey kalmadığı için omuzlarımı düşürerek odadan çıktım. Adımlarımı sürüyerek merdivenlere yöneldim. Gergin ve sinirli hissediyordum. Sakinleşmek için mutfığa gidip kendime acı bir kahve yapmaya karar verdim. En azından başka bir şeye odaklanıp kafamı dağıtmalıydım.

Büyük fincanlardan birini çıkarmak için üst dolaplara uzanırken, dış kapının açıldığını duyup irkildim. Hışımla elimi çekince, neredeyse tüm bardakları kafama düşürecekken kendimi geri çektim. Dikkat kesilip gelenin kim olduğunu görmeyi bekledim. Bahçe gezileri nihayet bitmişti. Saruhan mutfağın girişinde belirdiğinde hafifçe dağılmış saçlarını karıştırarak yanıma geldi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde beni izlerken yüzünde beliren o sert ve kuşkucu ifade yüzünden huzursuzca kıpırdandım.

Gözlerimi kaçırıyordum çünkü eğer bakarsa odasına girdiğimi ve gizli odanın anahtarını aradığımı anlayacakmış gibi aptal bir his içimi kaplamıştı.

“Ne yapıyorsun burada?”

Sesindeki o baskın, soğuk tınıyla buz kestim.

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?” diye tersleyerek kahve makinesindeki fincanı elime aldım.

“Anlaşılan tersinden kalkmışsın bu sabah.”

Hayır. Sadece şüpheli bakışların beni delirtiyor, Saruhan Kalaycı. Gölgesinden kaçamadığım gözlerine bakmaktan korkuyorum çünkü bakarsam her şeyi anlayacağını biliyorum.

Boğazımı temizleyerek, “Pek fazla uyuyamadım,” diye yalan söyledim. “Hem bunu söyleyecek son kişi bile olamazsın. Ters davranmakta üstüne yok, malum!”

Kahvemi alıp, yanından geçecekken, bir adımla önüme geçip gitmemi engelledi.

“Kafes Kuşu,” dedi ikaz eder gibi. “Her şey yolunda mı?”

İlk kez soruyordu bunu. Neden sorduğunu bilmiyordum fakat kızarmıştım ve ellerim terliyordu. Hâlâ gözlerimi kaçırıyordum. Burada biraz daha yalnız kalırsak bir şeyler olduğunu anlayacak ve daha çok üzerime gelmek isteyecekti.

“Dediğim gibi... İyi uyuyamadım. Başım ağrıyor biraz.”

Yeşilleri bir kafes gibi beni içine alıp tutsak etmişti. Bana öyle bakmasından hoşlanmıyordum.

Saruhan bir an duraksadı. Aramızdaki mesafeyi bir adımla daha azalttı. Yeşil gözleri hâlâ üzerimdeydi. Uzanıp, çenemden tutarak başımı yerden kaldırdığında titrek nefesim eline çarptı.

Tamamen mesafeli bir ses tonuyla, “Salona geç,” dedi. “Eymen ve İpek seni bekliyor. Konuşacaklarımız var.”

Kahretsin. Her zamankinden daha yabancı hissediyordum kendimi. Tuhaf davranışlarım yüzünden miydi yoksa? Yoksa her şeyi biliyorlar mıydı?

Çekinerek, “Ne hakkında?” diye sordum.

Başını hafifçe yana yatırdı. Emir verir gibi, “Geç sen,” dedi. “Geliyorum.”

Hafifçe geri çekilip çenemi tutan parmaklarından kurtulduktan sonra yanından geçtim. O âna kadar nefes alamadığımı fark etmemiştim bile. Ellerim öyle titriyordu ki kahveyi dökmeden salona ulaşmak güçtü.

“Armiko!” Eymen’in coşkulu sesiyle yüzümde kocaman bir gülüş belirdi. Onunlayken bu kirli dünyada olduğumu unutuyordum. Hiçbir şey yapmasa bile bir gülüşü ya da neşesi tüm kasveti alıp götürmeye yetiyordu. Dün gecedan sonra keyifsiz ve soğuk Eymen’le tekrardan karşılaşmadığıma seviniyordum.

“Günaydın,” dedim daha yorgun bir sesle. “Kendime kahve yaptım ama siz de ister miydiniz?”

İpek başını iki yana sallayıp, “Biz erken uyandık,” dedi. “Kahvemi çoktan içtim, teşekkür ederim.”

İpek’in yüzünde, Eymen’de görmediğim bir gerginlik dikkatimi çekmişti. Saruhan’ın bahsettiği konuşmanın gerginliği olabilirdi.

Koltuğa yerleşip, kahvemden bir yudum alarak düşüncelerimi yatıştırmasını umdum. Saruhan’a yalan söylemiş olsam da zihnimin yoğunluğu biraz daha dinmezse şakaklarıma katlanılmaz bir acı saplanacağına emindim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum sessizliğe katlanamayarak. Eymen telefonuyla oynuyordu ve İpek de uzaklara dalmıştı.

İpek tereddütsüz başını sallarken, “Yolunda,” dedi. “Yani bizim hayatımızda her şeyin yolunda olması ne anlama geliyorsa o anlamda.” Son cümlesi kafamı karıştırınca kaşlarımı çatıttım. “Yeni bir iş var. Çok büyük ve tehlikeli.”

Bahçe gezisinin konusu anlaşılmış oldu. İçimi kaplayan o garip histen kurtulmak için derin bir nefes aldım. Ne bekliyordum ki? Bir hursuz çetesine katılmak isterken ne olacağını düşünüyordum?

İpek’in de dediği gibi bu hayatta her şeyin yolunda olması demek, operasyonların yolunda gitmesine eş değer olmalıydı.

Saruhan, gölgesi gibi peşinden ayrılmayan gerginliğiyle salona girdiğinde hepimiz susup ona döndük. Bana söylüyordu ama tersinden kalkmış gibi görünen kendisiydi. Hiçbirimize bakmadan tekli koltuğa yerleşip derin bir solukla arkasına yaslandı.

“Armin.” Adımı söylemesini beklemiyordum. Gözleri beni bulduğunda istemsizce doğrulup elimdeki fincanı orta sehpa bırakarak. “Büyük İtalyan mafyası bugün Türkiye’ye gelecek.”

“Karşılama merasimi yapmamı ister misin? Şehir turu falan?”

Gizli oda yüzünden ona karşı içimde bastıramadığım bir öfke vardı. Sadece düşünüyor olmam gereken alaycı cevabımın ağzımdan kaçmasını hiç beklemiyordum.

Eymen duyduklarının şaşkınlığıyla ağzı açık bana bakarken sessiz bir ikaz gibi usulca boğazını temizledi. Alt dudağını dişleyip, başını ağır ağır sallayarak kelimenin tam anlamıyla sıçtuğumu söylemiş oldu.

Saruhan’ın donuk bakışları karardıkça, ne yapacağımı bilemeyerek öksürdüm. “Pardon,” dedim saçımı kulağımın arkasına tarayarak. “Yani... Şey... Öylesine... Şaka olsun diye söyledim.” Saçmalamayı kesmeliydim. Bir kez daha öksürerek, zırvalamayı bırakıp arkama yaslandım. “Dinliyorum.”

Sabırla iç çekerek yumduğu gözlerini açtı. “Bu işte sana ihtiyacımız var,” dedi.

Tam o an yüzüme öyle kibirli bir gülüş yerleşti ki Saruhan’ın ölümcül bakışları umurumda bile olmadı. Burak Yavuz olayında beni operasyonun dışında bırakmaya çalışırken şimdi kendi ağzıyla bana ihtiyaç duyduğunu söylemişti ya, ölsem de gam yemezdim.

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyerek bacak bacak üstüne attığımda gülüşüm daha da büyüdü. “Seni dinliyorum.”

Saruhan bir bana, bir bacaklarıma bakıyordu fakat incelemek istediğinden değil, şımarmamdan hoşlanmadığı için bakıyordu.

“Eymen bana hatırlat,” dedi gözleri gözlerime kilitlenmişken. “Haftaya bu iş bittikten sonra sağlam bir ceza düşüneceğim.”

Alenen tehdit ediyordu beni, domuz!

“İşi batırırım,” diye gözdağı verdiğimde Saruhan’ın gülüşüyle afalladım. Sakince omuz silkerek, “Sorun yok,” dedi. “Ölürsün.”

Pekâlâ. İşte o kısmı unutmuştum. Elbette Saruhan’a operasyon sırasında karşılık vermemin bedelini canımla öderdim ve bunu gayet iyi biliyordu.

Birbirimizi öldürecekmişiz gibi bakışıyorduk. Eymen ise kenardan evin afacan çocuğu gibi keyifle bizi izliyordu. Neyse ki bu ekte hepimizden daha akıllı başında biri vardı. İpek, “Konumuza dönebilir miyiz lütfen?” diyerek bizi kendimize getirdi. “Bu önemli bir konu ve hiçbir detayı atlamadan üzerinden geçmemiz gerekiyor. Armin’i tehlikeye atamayız.” Son söylediğiyle kalbim gergince çarparken kollarımı merakla göğsümde kavuşturdum.

İpek, aynı adamın farklı fotoğraflarının olduğu desteyi bana uzatarak, “Lorenzo Bellante,” dedi. “İtalya’nın en köklü ve en korkulan ailelerinden birinin oğlu. Babasının ölümünden sonra genç yaşına rağmen üç yılda otoritesini ispatlamış durumda. Türkiye’yle bağlantıları da oldukça sağlam ve Saruhan’ın arkadaşı.”

Şaşkınlıkla Saruhan’a baktım. Böyle bir adamla ne işi olurdu?

Kucağımdaki desteleri merakla karıştırıyor ve adamı inceliyordum. Bir fotoğrafta gecenin içinde gölge gibi süzülüyordu. Varlığıyla bile etrafındaki adamların korkuyla titrediği belliydi. Simsiyah saçlarıyla ahenk içinde olan gece gibi kurşuni gözlerine bakmak, ölümle dans etmek kadar tehlikeli görünüyordu. Uzun boyu, keskin hatlara sahip yüzü ve karanlık bakışlarıyla, girdiği her ortamda otoritesini peşinden sürükleyen bir tavrı vardı.

“Karizması, yalnızca fiziksel cazibesinden ibaret değil,” diyerek anlatmaya devam etti İpek. “Kurnazlığı ve zekâsıyla rakiplerinin adımlarını daha onlar düşünmeden öngörebilir. Acımasızlığı kısa sürede nam salmış durumda. Genç yaşına rağmen daha şimdiden bir efsane olarak anılıyor. Diğer mafyalar onunla aynı masaya oturmayı bir ayrıcalık, ona ihanet etmeyi ise intihar olarak görüyor.”

Her fotoğrafta, üzerinde farklı model takım elbise vardı. Ortak tek noktaları hepsi simsiyahtı. Giydiği her şey belli ki sınırsız servetinin eseri idi. Son fotoğrafta dikkatimden kaçmayan gülümsemesi mayın tarlası kadar tehlikeliydi. Girdap gibi içine çeken, tatlı bir vaatte bulunur gibi görünen ama ardında keskin bir bıçağın parıltısını gizleyen tekinsiz gülümseme.

“Lorenzo önümüzdeki hafta Türkiye’deki bağını daha da güçlendirecek bir adım atmak üzere. Şehrin sosyetelerinden Defte Saygıner’le dillere destan bir düğün hazırlığındalar. Anlayacağın, bu alelade bir düğün değil. Kurulacak bu aile bağı, iki taraf için büyük bir ticaret anlamına geliyor.”

Fotoğrafları masanın üzerine bıraktım. Daha fazla bakmak istemiyordum. Adamın üzerine kuşandığı yeraltı dünyasının kasvetli havası ciğerlerimi dağlamıştı. Beni ilgilendiren kısmı bir an önce öğrenmek istiyordum. “Ne yapacağız?” diye sordum.

Eymen yine işin eğlence kısmına tutunarak, “Düğüne katılacağız,” dedi. “Düğün pastası yiyebiliriz umarım.” Sırıışı beni de güldürdü. “Tabii Saruş gözleriyle seni yemeyi kesmezse pastaya yeri kalmayacak ama olsun.”

Saruhan, gergin bir ritimle koltuğun tahta kısmına vururken, başını çevirip Eymen’e dikkat kesildi. Gözlerini tehditkâr bir şekilde kısmıştı. Sessizliği bıçak gibi kesen sesiyle, “Eymen,” dediğinde, Eymen irkilerek başını çevirdi. “Haftaya hatırlat. Bu iş bittikten sonra kesilecek iki ceza var.”

“Bok var,” diye homurdandığımda, Saruhan’ın bana döneceğini tahmin edemedim.

“Bir şey mi dedin, Kafes Kuşu?”

Günün tüm vaktini aynı sinir seviyesiyle nasıl geçirdiğini gerçekten aklım almıyordu.

Gülümseyip, sevimli görünmeye çalışarak, “Hiç,” dedim. “Hiçbir şey demedim.”

“İyi. Kimseden tek kelime daha duymak istemiyorum,” diye emrettiğinde göz devirmemek için kendimi zor tuttum. “İpek her şeyi anlatacak. Dikkatli dinleyin. Hata kabul etmeyecek bir operasyonun içindeyiz.”

“Bugün Boğaz’daki bir yalıda, tüm iş insanlarının ve zenginlerin katılacağı büyük bir müzayede gerçekleşecek. Tabii adamımız Lorenzo

Bellante de katılımcılardan biri olacak çünkü müzayedede sunulacak olan önemli bir pırlanta koleksiyonunu güzeller güzeli karısı Defne Saygıner için satın alacak.”

“Düğün hediyesi yani,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Vay anasını.”

“Aynen öyle,” diye yanıtladı İpek. “Bu setin fiyatını artırmak için müzayedeye katılacağım. Lorenzo gözü kara olduğu kadar inatçı bir adam ve o koleksiyonu alana kadar fiyat yükseltmekten çekinmeyecektir.”

“Peki, ya sonra?”

“İstedığımız fiyatlara yükselene kadar mücadele edeceğim. Ta ki Lorenzo pırlanta koleksiyonunu sağlam bir fiyatla satın alana kadar.”

Kaşlarım sorgularcasına havalandı. İpek anlattıkça aklım daha fazla karışıyordu. “Bu ne işimize yarar ki?” diye sordum. “Pırlanta koleksiyonunu falan mı çalacağız?” Böylesine tehlikeli bir mafyadan bir şey çalmak ne kadar mantıklı olurdu, bilmiyordum. Sadece aklıma gelen ilk ihtimali dile getirmiştım.

Saruhan tok bir sesle, “Tam olarak öyle yapacağız,” diye cevapladığında korkuyla yutkundum.

“Arkadaşın değil miydi bu adam?” Dehşete düşmüş gibi bir ifadeyle yüzüne bakıyordum. “Önemli operasyonun, kendi arkadaşının düğün hediyesini çalmak mı?”

“Amacımız Lorenzo’yu yanımıza çekmek,” dedi sakince. “Sultan’a karşı güçlü bir kale. Yanımıza çekmekte fayda var.”

Ukala bir tavırla, “Bunun için arkadaşınla oturup bir kahve içmeyi ve derdini anlatıp yardım istemeyi neden denemiyorsun?” dedim. “Bu kadar zahmete girmeye değer mi sence?”

“Bu dünyada işler öyle olmuyor.” Saruhan’ın yüzü gerilmişti. “Zorunda kalmadıkça kimse kimseyi karşısına almaz.”

Merakla gözlerimi kırıştıtırıp, “Nasıl yani?” dedim. “Kimi karşısına alacak?”

“MAT’ı.” İpek şeytani bir gülüşle bana döndü. “Bu soygunu MAT’tan bilecek. Böylece İtalya’nın en güçlü mafyasını karşısına alacak. Hem de İtalya ayağındaki diğer mafyalarla bağlantıları zayıflayacak.”

“Madem öyle...” dedim pürüzlü çıkan sesimle. “Arkadaşıysan seni neden düğüne davet etmedi?”

“Etmediğini kim söyledi?” dedi keyifli bir gülüşle. “Lorenzo kim olduğumu biliyor. Benden şüphe etmez ama yine de hiçbir şekilde aklına

o ihtimali getirmemek için katılamayacağımı belirttim. Düğünden sonra ayrıca buluşmak için sözleştik.”

Kulağa zekice gelen bu planın hâlâ neresinde olduğumu bilmiyordum.

“Peki, benim görevim tam olarak ne?”

“Düğüne aile ve yakın davetliler dışında yalnızca sosyeteden olanlar katılabilecek. Aramızda tanınmayan tek kişi de sen olduğun için senden sahte bir sosyete kızı yaratacağız ve bu şekilde düğüne katılacaksın. Sosyete Defne gibi kızlardan çok var. Sen de onlardan biri olacaksın.”

“Ve?”

“Defne’nin o gün taşıyacağı pırlanta koleksiyonunu çalacaksın.”

Hışım la ayağa kalktığımda kalbim korkuyla çarpıyordu.

“Delirdiniz herhâlde! Taktığı seti nasıl çalabilirim acaba?”

İpek koşar adımlarla yanıma gelerek, “Merak etme,” dedi. “Biz her şeyi planladık. Sen sadece düğüne katıl ve sana söylediğimiz anda girip Defne’nin üzerinden takıları çıkar. İnan bana hiç zorlanmayacaksın.” İpek, ona güvenmemi ister gibi ellerimi tutup gerginliğimi yatıştırmaya çalıştı. “Hiçbir şey olmayacak, korkma.”

Ve ben aptallık ettiğimi bile bile onlara inandım.

Hayatımın en uzun bir haftasıydı ama aynı zamanda da göz açıp kapayıncaya kadar çabuk geçmişti. İpek katıldığı müzayedede Lorenzo’yu delirtmişti. Bizim yüzümüzden belki çok daha uygun fiyata alabileceği pırlanta koleksiyonuna tamı tamına elli milyon lira bedel ödemek zorunda kalmıştı.

Aynı gün, sahte bir kimlikle sosyete kızlarından biriymiş gibi düğüne katılmak istediğimi bildirmiştim. Sorunsuz kabul edildiğim düğün için İpek kusursuz görünmemi istemişti. Saçım ve makyajım için profesyonel bir ekiple hazırlanmıştım.

Herkes gitmişti. Düğün boyunca otelin etrafında olacak, beni koruyacaklardı. Her şeyin yolunda ilerlemesi için düğün başlamadan önce yerlerini aldılar. Sadece Saruhan beni aşağıda bekliyordu. Düğüne götürme konusunda ısrar etmişti ve ben teklifini reddetmeyecek kadar gergin olduğum için sorun çıkarmamıştım. Saruhan’ın varlığıyla sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

Saruhan'ın malikânesinde, geceleri duvarları üstüme gelen bu evde, yarım saattir aynanın karşısında kendi suretimi inceliyordum. Yansımamla göz göze gelince alt dudağımı hafifçe ısırdım.

Üzerime yapışan kumaş, vücut hatlarımı büsbütün göz önüne seriyordu. Saçım dağınık bir topuzla elbisenin dekoltesini açığa çıkarıyordu. Elbisenin ince askıları nazikçe omuzlarımı kavırıyor, sırtımdaki derin dekolte tenime serin bir dokunuş bırakırken elbise pahalı kumaşı ve kan kırmızısı rengiyle göz alıcı görünüyordu. Bacağımı hafifçe öne attığımda derin yırtmaç cesurca tenimi sergiliyor, elbisemle aynı renkteki rujumla dudaklarım epey dikkat çekici bir ışıltıyla parlıyordu.

Elbisenin önüne geçmeyecek şıklıkta sade takılarla aynadan bana bakan Armin, meydan okurcasına ihtişamlı görünüyordu. Gözlerimdeki cesaret beni bile korkutuyordu. Sınırları belirleyecek değil, sınırları yok edecek kadar güçlü hissediyordum. Ve ben bu gece tam da öyle olmak istiyordum.

Ahşap zemini dövercesine attığım sert adımlarla topuklularımın gürültüsü sessizliği bozuyordu. Saruhan'ın alt katta olduğunu biliyordum. Saatlerdir sabırla hazırlanmamı bekliyordu. Aceleci adımlarla merdivenlere yöneldiğimde tabloya göz ucuyla bir bakış attım. Operasyon telaşıyla geçen bir hafta boyunca gizli odanın anahtarını aramaya vakit bulamamıştım. Çoğu gece uyanıp evin içinde dolaşmıştım fakat Saruhan o günden beri gizli odaya hiç girmemişti.

En azından ben yakalayamamıştım.

Merdivenlerden inerken, Saruhan'ı antre kısmında göremeyince dik duruşumu gevşettim. Aynadaki yansımamı beğenmişim ama Saruhan'ın ne düşüneceğini merak etmeden duramıyordum.

Beğenecek mi? Güzel buluyor mu beni?

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceleri başımdan savdım. Saruhan'a kendimi kaptırırsam hiç kurtulamayacağım bir bataklığa balıklama atlamış olacaktım ve sonucunun benim için kötü olacağını biliyordum.

Elbisenin etekleri uzun tasarlanmıştı ve taşımak bir hayli güçlü. Birkaç basamak ardından gelen eteğin ağırlığı yırtmacı geriye doğru çekiştirdikçe sol bacağım açıkta kalıyordu.

Saruhan son birkaç basamak kala mutfaktan elinde kristal bir bardakla çıktığında tırabzana daha sıkı tutunarak durdum. Bakışlarımı bardağın dibindeki kehribar rengi sıvıdan çekip Saruhan'ın gözlerine çevirdim.

"Operasyondan önce alkol alman ne kadar doğru?" dedim. Bunu söylediğim için bana kızabilirdi ama haklı olduğumu o da biliyordu.

“Beklerken canım sıkıldı,” dedi bardağı hafifçe kaldırarak. “Çok içmedim.” Her zamanki gibi gözlerini gözlerime dikmemişti çünkü mutaktan çıktığından beri baştan aşağı beni süzüyordu.

Gözlerimi ondan kaçırmak istedim ama yapamadım. Ona bakmamak, yıldızları görmezden gelmeye eş değerdii. Bana yaptığını ben ona yapamıyor, onun varlığını yok sayamıyordum. Saruhan Kalaycı’da karşı koyamadığım bir şey vardı. Yanımda olmasa da varlığını her daim hissettiriyordu. Odanın en karanlık köşesinde dursa bile orada olduğunu bilirdiniz.

Yeşil gözleri... Bir kafes gibi insanı tutsak ediyor, kaçsan bile peşinden geliyormuş gibi hissettiriyordu. Karanlık bir denizde çıkan fırtına gibi davetkâr ama ölümcüldü. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Gözlerinin derinlerinde çok şey saklıydı ve oraya bakmak cesaret isterdi.

Beni incelemesini umursamadan, basamakları inip hızlı ve temkinli adımlarla yanına ulaştım. Her adımında dudaklarının kenarı davetkâr bir çekimle kıvrılırken onu görmezden gelmek bir hayli zor olmuştu.

Uzun parmaklarıyla sıkıca tuttuğu kristal bardağı bir anda elinden çekip aldım ve kehribar içkiyi tek hamlede başıma diktim. Ağzımı uyuşturmasına fırsat vermeden yuttuğum viski boğazımda bir isyan ateşi yakarken gözlerimi Saruhan’ın yeşillerine diktim.

“Bunu neden yaptın?” dedi. Yüzüme çarpan nefesi sıcacıktı ama ben üşümüşüm.

“Viski yalnız içilmez,” diye fısıldadım. “Eşlik gerektirir.”

“Göreve gideceksin,” dedi kaşlarını çatarak.

Keyifli ama bir o kadar da imalı gülüşümle, “Yani?” diye sordum. Ona meydan okumak hoşuma gidiyordu.

“Sen hiç laf dinlemeyecek misin Kafes Kuşu?” Fısıltısıyla tüm vücudum ürperdi. “Dikbaşı olmandan hoşlanmıyorum.”

Bir adım daha yaklaştım Saruhan’a. Koyu kumral saçları belli belirsiz bir ışıltıyla dalgalanıyordu. Mum ışığıyla aydınlanan antrenin gölgeleri suretine düşmüş, belirgin çene hattı fazlasıyla sert ve kusursuz bir çizgiyle çizilmişti. Cevap vermeden önce onu izlemeye daldım. Her şeyin üzerinde mutlak bir hâkimiyet kuran bakışları beni kısıkvrak yakalamıştı. Sanki hayatı satranç tahtası gibi görüyor ve her birimizi piyonuymuşuz gibi dilediği yere yerleştiriyordu.

Bundan hoşlanmıyordum. Onun durmamı istediği yerde değil, kendi istediğim yerde durmak istiyordum.

Bir adım daha yaklaştığımda yüzlerimiz hiç olmadığı kadar yakındı birbirine. İri dudaklarımı ağır ağır oynatarak, “İtiraf et,” diye fısıldadım. “Sana karşı gelmemden çok hoşlanıyorsun.”

Harelerine çöken şaşkınlık etkileyiciydi. Tartışmasız, bir hırsız çetesinin lideri için fazla yakışıklıydı. Yıllarca olmayı dilediğim yerde, Saruhan’ın karşısındaydım.

“Bana karşı gelmen hoşuma gidiyor, doğru.” İtirafı kalbimde ince bir heyecan yarattı. “Ama itaat etmen daha çok hoşuma gider.”

Kulağıma eğilerek sarf ettiği her kelime kan akışımı hızlandırmaya yetmişti. Dudaklarının kenarındaki belirsiz gölgeler gülümseme miydi yoksa sessiz bir uyarı mıydı anlamamıştım ama içim ürpermişti. Benden, liderime itaat etmemi istemişti.

Saruhan Kalaycı’yı izlerken başımın döndüğünü hissettim. O, insanın aklını başından alan bir fırtınaydı. Önce insanın dikkatini çekerti. Sonra içine çeker ve en nihayetinde seni yok ederdi.

Yanağıma doğru dalgalanarak inen ince bir tutamı kulağımın arkasına taramak üzere uzanan parmaklarına karşı gelmedim. Parmak uçlarını ağır ağır tenime sürerken hiç acele etmedi. Gözleri hipnoz etmiş gibi donup kalmış, nefes almayı dahi bırakmıştım.

Duruşunu dikleştirerek buz gibi bir sesle, “Çıkalım,” dedi.

Arkasını dönüp gittiğinde tuttuğum nefesimi bırakarak, sızlayan ciğerlerimi temiz havayla doldurmak için hızlı hızlı nefes alıp verdim.

Araba, gecenin sessizliğine darbe indiren büyük bir gürültüyle evin bahçesinden ayrıldığından beri konuşmuyorduk. İçerideki hava, dışarıdaki soğuk rüzgâr gibi tenimi yakıyordu.

Saruhan dikkatini yola vermiş gibi görünse de her hareketinde ve her nefes alışında bile varlığını hissettiriyordu. Artık onu tanıyordum. O bir yerde bulunduğunda sadece orada olmaz, bulunduğu yeri sahiplenirdi. Ellerin direksiyonu kavrayışı bile buyurgan, kaçınılmaz bir hâkimiyetin yansımasıydı. Parmaklarının arasındaki deri direksiyonu hınçla sıkıyordu.

Yan koltukta oturmuş, öylece onu izliyordum. Koltuğun deri dokusu elbisemin dekoltesi yüzünden sırtımı serin tutuyordu ve ürperiyordum.

Bacaklarımı zarif ama tehlikeli bir baştan çıkarıcılıkla açığa çıkaran yırtmacın üzerine bordo ojeli ellerimi koymuştum. Arabanın içine yazılan Saruhan'ın keskin, odunsu parfüm kokusu aldığım her nefeste ciğerlerime sarılıyordu.

“Yol boyunca susacak mısın?”

Yol azaldıkça gerginliğim artıyordu. İpek görevimi yüzlerce kez anlatmıştı. Ne yapacağımı çok iyi biliyordum fakat buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Kalbimin gürültüsünü yatıştırmak için en azından yol boyunca sohbet etsek daha iyi hissedebilirdim.

“Ne konuşmak istersin?” derken gözlerini yoldan ayırmamıştı.

Anlamsız bir şekilde Saruhan'ın odasında bulduğum silahlar aklıma gelince beynimde şimşek çakmış gibi ona döndüm. “Bana silah kullanmayı öğretir misin?” diye sordum.

Göz ucuyla bana baktığında, isteğimin saçmalık olduğunu hiçbir şey söylemeden hissettirmeyi başardı.

“Bunu neden istiyorsun?”

“İhtiyaç duyduğumda kendimi korumak istiyorum,” dedim dürüstçe. “Madem sizinle olacağım, her anlamda güçlü olmalıyım.”

Hiç düşünmeden, “Gerek yok,” diyerek, kestirip attı. “Eline silah almayacaksın.”

Derin bir iç çekişle sakinliğimi korudum.

“Bir gün silaha ihtiyaç duyarsam ne olacak?”

“Eğer bir gün buna ihtiyaç duyarsan o kurşunu senin yerine ben sıkırım,” dediğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Sen bunları düşünme, Kafes Kuşu.”

Söylediği şey her ne kadar hoşuma gitse de birine muhtaç olma fikri kulağa kötü geldiği için itiraz etmeye yeltendim.

“Ama be-”

“Silah kullanmanı yasaklıyorum, Kafes Kuşu,” diyerek sözümü kesti. “Hiçbir zaman buna ihtiyaç duymayacaksın.”

“Kendimi koruyabilmeliyim,” dedim çocuksu bir inatla.

Saruhan hafifçe iç çekti ama bakışlarını benden kaçırmadı.

“İstediğin kadar diretebilirsin. Senin elinde silah görmek istemiyorum.”

“Ama neden?”

“Ben seni korurum,” dediğinde dişlerini sıkarak önüne döndü.

“Bu kadar kibirli olamazsın,” dedim sıkıntılı bir şekilde oflayarak. “Ya bir gün seni korumama ihtiyaç duyarsan? Bunu hiç düşünmüyor musun?”

“Öyle bir şey olmayacak,” diyerek gaza biraz daha bastı. Motorun gürültüsü sanki bu konuşmayı geride bırakmak istiyordu. Ama ben bırakmayacaktım.

“Nedenmiş?” diye sordum hafifçe öfkelenerek.

“Bir gün beni koruma ihtiyacı hissedersen korunacak bir şey kalmamış demektir.”

Arabanın içi buz gibi bir sessizliğe gömüldü. Sesli bir şekilde yutkundum. Cümlelerin ağırlığı kalbimi ezmişti. Onun için var olmak yaşamak değil, savaşmaktı. Bir gün koruyacak kimsesi kalmazsa yaşamayı bırakacak mıydı?

Saruhan, gerçekten de kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam gibi konuşuyordu. Ama ben içten içe, çoktan onu kaybetmeyi göze alamayacak hâle gelmiştim. Ve işte bu yüzden onu, kendimi, bizi korumak için silah kullanmayı öğrenmeliydim. Bunu ona söylemedim çünkü bu kirli dünyada işler onun istediği gibi gitmezdi. Beni ne kadar korumaya çalışırsa çalışsın, benim korumam gereken kişi eninde sonunda o olacaktı.

İğneleyici bir tavırla kaşlarımı kaldırarak, “Bunu bilemezsin,” dedim. “Bir gün seni kalbinin ortasından vurmak isteyebilirim.” Aramıza giren gergin sessizliği dağıtmak için alaycı bir şekilde güldüm.

“Bunun için eğitim almana gerek yok,” derken çarpık bir gülüş takındı. “Hiç kıpırdamadan karşında dururum. Tetiği çekmek zor olmaz.”

Hiçbir zaman onun kalbine bir kurşun sıkacak kadar cesur olamazdım çünkü biliyordum ki kurşun onun kalbine sapsansa da ölecek kişi ben olurum. Onun kalbini delen kurşun, benim hayatıma son verirdi.

“Nasıl böyle korkusuz olabiliyorsun?” Bunu gerçekten merak ettiğim için sormuştum. “Keşke bana da öğretsen.”

Omuz silkerek, “Kaybedecek bir şeyin olmadığına korkmana sebep kalmıyor,” dedi ve gaza yüklendi.

“Hayatını önemsemiyor musun?”

Her seferinde sorguya çekiyormuş gibi soru yağmuruna tutuyordum onu. Hep ben sorardım, o cevaplardı. Benim hakkımda merak ettiği hiçbir şey yok muydu? Bir kez olsun o bir şeyler sorsa olmaz mıydı?

“Önemsiyorum ama kaybetmekten korkmuyorum.”

Ardına saklandığı maskenin bir parçasıydı bu. Kim ölmekten korkmazdı ki?

“Paramı kurtardıktan sonra deneyeceğim,” dedim sırtarak. “Umarım silahı göğsüne dayadığımda hayatın için yalvarmazsın.”

Kendini beğenmiş gülüşüm Saruhan’ın da dudaklarına yansdı. Dudaklarında beliren o gülümseme, tehlikeli bir vaadin kıyısında duruyordu. Kışkırtıcı olduğu kadar ölüme meydan okuyan gülüşü çelik gibi sert ve kibirliydi.

Saruhan başını hafifçe yana çevirip bana baktığında, gözlerindeki karanlık iyice derinleşmişti. “Eğer bir gün bana gerçekten silah doğrultursan...” dedi yavaş ama bir bıçak kadar keskin kelimelerle. “Tetiği çekmeden önce iki kez düşünmeni tavsiye ederim.”

Gözlerimi kısarak, “Neden?” dedim.

Saruhan, başını tekrar yola çevirdi. “Çünkü bu, seni benden daha tehlikeli yapar.” Bu söylediğine ihtimal vermiyormuş gibi güldü. “Ve o günün gelmesi için benim çoktan ölmüş olmam gerekir.” Sesinde kibirli bir aşılama sezdiğimde kaşlarımı çattım.

“Kurallarından ve yasaklarından çok sıkıldım,” diyerek hınçla kollarımı kavuşturdum.

Sabırlı bir iç çekişin ardından sessiz kaldığı saniyelere son verip, “Ne uğruna savaştığını bildiğin sürece bir silaha ihtiyacın olmaz, Kafes Kuşu,” dedi. “Bu konuyu bir daha açmanı istemiyorum.”

Böyle bir cevap beklemediğim için irkilerek bakakaldım. Son cümlesi, üzerime kilitlenmiş bir kapı gibiydi. Yolun kalanında zihnimde dönen tek şey bu cümle oldu.

Gecenin soluğu, şehrin üzerine ağır bir sis gibi çökmüştü. Gökyüzü, devasa otelin cam yüzeylerine yansyordu. Şehrin en yüksek ve en görkemli binasının zirvesinde masal gibi bir düğün oluyordu. Bu gece, bu masalın kötü karakteri olacaktım. Ben, ihtişamın, servetin ve gücün bulunduğu bir tiyatro sahnesinin içine itilmiş, rolüme sadık kalmak zorunda olan bir yabancıydım.

Arabadan iner inmez otelin büyük, gösterişli kapısının önünde harekete geçmek için komut bekliyordum. Rüzgâr çıplak omuzlarımı ve bacaklarımı dişlerken diğerleriyle iletişim kurabilmek için Saruhan’ın verdiği kulaklığımı hafif bir cızırtı düştü.

Hemen ardından Eymen’in, “Armin,” diyen sesi geldi. “Armin, beni duyabiliyor musun?”

Burnumu kaşır gibi yaparken, “Duyuyorum,” diye mırıldandım. Etrafıma bakındığımda ultra lüks araçların içinden çıkan zengin iş insanları, düğün için otele akın ediyordu.

“Harika. İçeri giriş protokolünü başlatıyorum. Otele adım attığın an kameralar devre dışı bırakılacak. Ne kadar tutabilirim, bilmiyorum ama en az yarım saatliğine kapalı tutmaya çalışacağım. Düğünün başlamasına on dakika kaldı. Elini çabuk tutmalısın, kuzum. Anlıyor musun beni?”

Eymen garson olarak düğünün organizasyon ekibine katılmıştı. Eymen’in ardından kulaklıktan bu kez, “Defne’nin tüm hazırlıkları tamam,” diyen İpek’in sesi geldi. “Pırlanta setini eksiksiz taktı ve beş dakikaya salona giriş yapacak. Lorenzo hâlâ gelini görmeye gelmedi.”

İpek ise Defne Saygıner’in makyöz grubuna katılmıştı.

“İkinci gelinlik ve düğün sonrası parti elbisesi hazırlığı için ekibin gelin odasında beklemesini istediler. Bu iyi haber. Herhangi bir olumsuz durumda yanıdayım, Armin.”

İpek son söylediğiyle içime soğuk bir su serpmişti. “Giriş yapıyorum,” dedim ve son kez etrafıma bakındıktan sonra duruşumu dikleştirip, yüzüme sahici bir gülümseme takınarak otele giriş yaptım. Kamera kayıtlarında hiçbir şekilde görüntüm olmamalıydı. Eymen’in sisteme sızıp kameraları etkisiz hâle getirmesini umuyordum.

Lobiye doğru yürürken, görevli kadınla göz teması kurunca daha büyük bir gülüş takındım. Davetli listesinden ismimi arattıktan sonra geçiş izni veren kadına teşekkür edip asansörlere yöneldim.

Eymen keyifle gülererek, “Harikasin, Armin,” dedi. “Kameralar kapalı. Hızlı ol, kızım. Göster hünerlerini.”

İpek’in sesi de devreye girip, “Gelin odasında bekliyoruz,” dedi. “Lorenzo hâlâ gelmedi. Bir aksilik olabilir.”

Düğün salonuna çıkmadan önce damadın gelini alması gerekmez miydi?

Ya başaramazsam? Elime yüzüme bulaştırırsam buradan çıkışım olmaz. Kahretsin!

“Ne oluyor, İpek?” Saruhan’ın donuk sesi hepimizi susturdu. “Acil bilgi ver.”

“Bekle. Damat ve arkadaşları sonradan katılacakmış. Kendi aralarında konuşuyorlar. Gelenek gibi bir şey sanırım. Kına gibi düşünün. Açılışı önce gelin yapacakmış. Lorenzo sonradan katılacak.”

“Sikeyim!” diyen Saruhan’ın homurtusu kalbimin gürültüsünü bastıramayacak kadar keskindi. “Sorun yok. Lorenzo gelene kadar Armin’i oradan çıkaracağız,” dedi hızlıca. “Aksilik istemiyorum. İpek, tetikte ol. Eymen, sen de öyle. Her an müdahale gerekebilir ama buna ihtiyaç olmayacak.” Derin bir nefes aldı. “Sana inanıyorum, Kafes Kuşu. Başaracaksın. Başarıp bana geri döneceksin.”

Asansörün gelmesini beklerken stresli bir gülüş dudaklarıma yerleşti.

Görevini yap ve kafese geri dön.

Ben şimdiden kafesimi özlemiştim.

“Anlaşıldı,” dedi diğerleri. Bense giriş katta boşalan asansöre geçip, elinci kata çıkan tuşa basarak kapıların kapanmasını bekledim.

Asansörün elli kat çıkması dakikalarca sürmüştü. Böyle bir yerden nasıl kaçacağımı düşündükçe aklımı kaybedecek gibi oluyordum. Dizlerimin titremesi hiç hoşuma gitmiyordu. Güçlü olmalı ve söylenenleri yapıp buradan uzaklaşmalıydım.

Asansörün kapısı açıldığında geniş bir koridora çıktım. Mermer zemin, tavandan gelen loş ışıklarla parlıyordu. Her köşesi zenginlik ve ihtişam kokan koridorda konukların arasından geçip salona girdiğimde beni yoğun bir uğultu karşıladı. Sandığımdan çok daha fazla konuk vardı.

Düğüne dair her detay kusursuzdu. Gösterişli masalar, altın varaklı sandalyeler, şarap rengine ağır perdeler, havada uçuşan gül kokuları... Ama bunların hiçbirisi umurumda değildi. Tek bir yanlış hareketin beni ölümün eşiğine sürükleyeceğini bildiğimden odaklandığım tek nokta görevimdi. Görevli kadının gösterdiği masaya geçtikten sonra masada hazır olan şarpanya kadehini gevşekçe tutup kalabalığın içine karışmayı başarmıştım.

Zihnimde koşturan tek bir düşünce vardı. Masal gibi başlayan bu gece kötü sonlu bir romana dönüşecekti ve o sonu ben yazacaktım.

Kulaklığımdan gelen tiz bir fısıltı, dikkatimi anında keskinleştirdi.

“Armin, beni duyuyor musun?”

İpek’in sesi, kulak zarımı titreten hafif bir gerginlik yaratmıştı. Gözlerimi salonda gezdirip etraftaki insanların dikkatini çekmediğimden emin olduktan sonra fısıltıyla, “Evet,” dedim.

“Biz hazırız. Gelin odasından nedimelerle çıkış yapacaklar.”

Gözlerim istemsizce sahnenin hemen önüne kurulmuş kadife kaplı koltuklara kayd. Gösterişin doruk noktasıydı. Ortamın zarıflığı, Defne’nin boynunda parlayacak olan elli milyon liralık pırlanta setiyle tamamlanacaktı.

“Hazırım,” diye fısıldadım. Orkestranın keman solosu sayesinde iletişim konusunda sıkıntı çekmiyordum.

Göz ucuyla kalabalığı süzdüm. Şu an burada olmaması gereken ama sahte kimliğim sayesinde aralarına karışabildiğim bu insanlar... Onlara ait olmadığımı, az sonra aralarından bir hayalet gibi süzülüp kaybolacağımı bilseler, ne yaparlardı?

Kulaklığımdan ikinci bir ses daha geldi.

“Armin, gözlerini dört aç,” diyen Saruhan’ın sesi, her zamanki gibi sertti. “Eymen birazdan servise başlayacak. Bir dakika sonra gelini salona getirecekler.”

Eymen ve yanında ondan fazla garson salona giriş yaptığında rahat bir nefes aldım. Yalnızlık kurt gibi içimi kemiriyordu. Ekipten birinin varlığı güç veriyordu resmen.

Sadece birkaç dakika süren sessizliğin ardından İpek, “Koridordalar,” dedi. “Geliyorlar.” Bir duraksama oldu. “Eymen ve diğer garsonlarla birlikte sen de oradan çık. Dumanı solursan plan yatar. Tuvalet git hemen. Komut gelene kadar da çıkma. Kattaki güvenlikler ve organizasyon görevlileri olmak üzere tüm çalışanlar salonda.”

Orkestra gelinin giriş müziğini çalmaya başladığında, nabzım aynı ölçüde hızlanmıştı. Masaya bıraktığım çantamı alıp Eymen’in peşinden ana giriş kapısına yöneldim. Aynı masada bulunduğumuz yaşlı kadın koluma dokundu. Çığlık atmaktan son anda kurtularak, korkumu bastırdığımda göğsüm hızla inip kalkıyordu.

“Gelin çıkacak. Nereye gidiyorsunuz?”

“Rujumu tazelemem lazım. Yetişirim,” diyerek sevecen ama sinir bozucu davranan kadına sahte bir gülümsemeyle karşılık verip masadan uzaklaştım. Saniyelerle yarışıyordum.

Saruhan, “Çık artık, Armin,” diye homurdandı. “Vakit kalmadı, çık artık.”

Son beş adım kalmıştı, belki de. Dört... Üç...

Orkestranın sesi yükseliyordu. Konuklar olduğum tarafa dönmüştü ama odak noktaları ben değil, gelinin giriş seremonisiydi.

Kapıyı açtığımda karşımda onlarca nedimenin olduğu kocaman bir ekip görünce, irkilerek duruşumu dikleştirdim. Defne Saygıner masalardan fırlamış güzelliği ve göz alıcı gelinliğiyle eminim ki konukların ve kocası olacak Lorenzo Bellante’nin aklını başından alacaktı.

Defne'nin heyecanla parıldayan gözlerine bakmak hiç iyi gelmemişti. Saf mutluluğunu mahvedeceğim için kalbime kıymık gibi batan suçluluk duygusu canımı yakmıştı.

Aynı anda birbirimizi kocaman bir gülüşle selamladık. Acele adımlarla kenara çekilip gelin alayına yol verdim. Defne teşekkür ederek yanımdan geçti. Eteklerini sürüyerek büyük bir coşkuyla salona giriş yaptığında devasa kapılar kapanana kadar arkasından bakakaldım.

"Armin. Neden dikiliyorsun orada?"

Eymen'in cızırtılı sesi beni kendime getirdiğinde koridorun ilerisindeki tuvaletlere koştum. Sadece birkaç dakika içinde salonda kim var kim yoksa bilincini yitirecekti. Bizim yüzümüzden...

"Herkes salonun dışında, harika." İpek'in sesi rahatlamış gibi geldi. "Duman salınımı başladı."

Elimi göğsüme bastırıp tuvaletin aynasından yansıyama kilidendim. Başarısız olma korkusu karabasan gibi içime çökmüştü.

"Armin, hazır mısın?" Saruhan'ın kuşkulu sesi korkularımı beslemişti. "Armin?"

Nefes alışlarım anbean hızlanıyor, göğsüm sıkışyordu.

"Armin? Duyuyor musun?" İpek'in sesi daha telaşlı çıkmıştı. "Armin, ses ver? Birazdan salona dönmen gerek. Armin!"

Kahretsin! Neden nefes alamıyordum? Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. Nasıl başa çıkacaktım bununla? Ayakta durmak neden güçtü?

Koridorda yankılanan duman makinelerinin sesi tokat gibi yüzüme çarptığında ellerimi lavabodan çekip geriye doğru kaçtım. Salonun içine yayılan beyaz sis Defne'nin giriş seremonisine büyüleyici bir atmosfer katacak sanıyordu herkes ama yanılıyorlardı. O dumanın içine bayıltıcı gaz katmıştı.

Kuruyan boğazım yüzünden güçlkle, "İyiyim," dedim. "Bekliyorum."

"Oh!" İpek'in sesi pürüzlüydü. "Bir an korkuttun bizi, Armin."

Korkmakta haklı olabilirdi çünkü bilincimi kaybetmek üzereydim. Omuzlarımdan bastıran korku beni yere sermek üzereydi.

Kulaklığımdan gelen bir tıkırtıyla Eymen'in, "Salon sis altında," diyen sesini duydum. "On saniye içinde herkes yere serilecek."

Tuvaletin kapısını açıp başımı koridora uzattığımda benden başka kimse yoktu. Eymen'in dışındaki garsonlar da içeride kalmıştı.

“Yüzlerindeki ifadeler silikleşiyor, kimse neler döndüğünü anlamıyor. Herkes şaşkınlık içinde birbirine bakıyor.” Eymen kameralardan gördüklerini aktarıyordu. “Siktir. Bayılmaya başladılar. Salon zenginlerin mezarlığına dönüştü anasını satayım.”

Bu demek oluyor ki... Vakit gelmişti.

“Aşama tamam, herkes bayıldı.”

Eymen’in komutuyla zor da olsa yutkundum. İpek’in, “Armin, koş!” diyen sesi kulaklıkta bir çığlık gibi yankılandı.

Zamanı gelmişti.

Adımlarımı hızlandırarak tuvaletten çıktım ve koşarak koridorda ilerledim. Salonun iki kanatlı ağır kapısını var gücümle ittiğimde, karşılaştığım manzarayla mideme yumruk yemiş gibi donup kaldım. Tüm konuklar yere yığılmıştı. Bir facianın manzarasıydı bu.

Nedimelerin ortasına yığılmış olan Defne’nin bedeni, gelinliğin ağırlığıyla hafifçe yan dönmüştü. Başındaki tacı bir kenara yuvarlanmış, düşmenin etkisiyle saçı darmadağın olmuştu.

Siktir. Ağlamak istiyordum. En güzel gününde ona böyle bir kötülük yapmak zorunda olduğum için kendimi bok gibi hissediyordum.

“Armin, ne bekliyorsun?” Eymen resmen bağırıyordu. “Al şu seti artık.”

Gerginlikten betim benzim atmıştı. Yüzüme düşen saçları kenara çekerek doğruldum. Önümdeki insan yığınını dikkatle aşarak Defne’ye ulaştıktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Boynundaki pırlanta seti hâlâ kusursuzca parlıyordu. Tek hamlede kilitleri açarak setin tamamını avucumda topladıktan sonra hızla küçük çantamın içine doldurdum. Bir yandan unuttuğum bir şey olup olmadığını kontrol ediyor, diğer yandan da salonda benden başka uyanık olan var mı diye kontrol etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Herkes baygındı. Defne’nin üzerinde tek bir pırlanta kalmayacak şekilde her şeyi çantama attıktan sonra fermuarı kapatırken duyduğum gürültü bir kurşun sesinden daha şiddetli ve keskindi. Salonun büyük kapıları bir darbeye kırılırcasına, açılırken duyduğum sesler ona aitti. Damat düğüne giriş yapmış, sessizlik paramparça olmuştu.

Siktir!

Lorenzo Bellante salondaydı.

İşte şimdi ölmüştüm.

Düğün salonu, artık bir savaş alanına dönüşmek üzereydi ve ben, buradan kurtulamayacaktım.

20

Can Borcu

Ölümle yaşam arasındaki çizgi ne kadar inceydi hâlbuki. Bir an... Ufacık bir an geliyor ve sen uğruna savaştığın her şeyi yitirip ölüm denen gerçeğin enkazında can veriyorsun.

Soluklarım düzensiz, zihnim darmadağınktı. Lorenzo ve adamları salonu bastığından beri ölümün soğuk nefesini ensemden hissediyordum. Hiçbirimizin hesaba katmadığı tek şey benim başıma gelmişti. Söz konusu bensem eğer felaketi muknatis gibi üzerime çektiğim için şaşırmamalıyım. Aklım düşünme yetisini kaybettiğinde beni ölüme terk edeceğini sanmış ve teslim olmuşum.

İnsan ölüme kafa tuttuğunda, hayatta kalma güdüsüyle bir yolunu bulur, derlerdi de inanmazdım. Şimdi hak veriyordum.

Defne'nin olduğu yerden kendimi sol tarafa doğru atmam, yanımdaki genç kızı üzerime çekmem kaç saniyede gerçekleşti, bilmiyordum. O an tek düşündüğüm yakalanmamak ve hayatta kalmak ve ben eve dönebilirimsem bunu başardığım için mutluluktan ağlayacaktım.

İtalyanca konuşmasını beklediğim Lorenzo ve adamlarının konuşmalarını anlamayı hiç beklemiyordum.

"Çabuk her yeri arayın!" Büyük bir öfkeyle salonda dalgalanan emir Lorenzo'dan gelmiş olmalıydı. Aksanlı konuşması anlaşılacak kadar netti. "Defne!" Korkuyla gözlerimi yummuştum.

Koşma seslerini ve ardından gelinliğin hisırtılarını duyunca Lorenzo'nun çok yakınımda olduğunu anladım. Kızı yerden kaldırıp kucağına almış olmalıydı. "Defne..." Endişeli sesi içimin hüznle dolmasına sebep oldu. Kızı gerçekten seviyor olmalıydı, telaşından belli oluyordu.

“Bunu yapan her kimse bulup bana getireceksiniz. Kendi ellerimle elinci kattan aşağı atacağım o kansızları!”

Hâlâ pırlanta setin yokluğunu fark etmemişti.

Salonda ne zaman yalnız kalacağımı ve buradan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Kulaklık hâlâ kulağımdaydı ama sessizlikte duyulmasın diye hiçbirisi konuşmuyordu. Onların varlığını hissedemediğim her an ağlama isteği üzerime çöküyordu. Hızla inip kalkan göğsüm ve titreyen bedenim beni ele verecek diye ödüm kopuyordu.

Yüzlerce insanın yere yığılmış olduğu salonda Lorenzo ve ben kalmıştık. Adamları çoktan koridorları aramaya çıkmıştı. Lorenzo, Defne’yi kendine getirmenin peşindeydi. Eğer bayıltıcı gazın etkisi geçmeden önce buradan kaçamazsam yolun sonuna gelmiş olurdum.

“Lan!” Lorenzo sessizliği bozan bir hırıltıyla bağırdığında üzerimdeki kızı sarsacak kadar şiddetli irkildim. “Pırlanta seti gitmiş. Çabuk tüm çıkışları kontrol edin. Bu bir soygun!” Lorenzo hiddetle ayaklanıp, salondan koşarak çıktığında hareketsizce yatmaya devam ettim.

“Armin!” Eymen’in cızırtılı sesini duymak o an paha biçilemez tek şeydi. “Armin, Lorenzo koridora çıktı. Tüm adamları katları kuşatmış durumda. Oradan sağ salim çıkmak için en fazla birkaç dakikan var.”

Gözlerimi açıp üzerime aldığım genç kızın omzunun üstünden salonu kolağan ettim. Yeniden yalnız olduğum için mutluydum.

“Ne yapacağım?” diye fısıldadım. “Çok korkuyorum. Bana yardım edin!”

“Silahım yanımda. Seni kollayacağım, Armin. Bir an önce kurtul oradan.”

İpek’in kendini feda edeceğini duymak beni mutlu etmemiş, tam aksine tehlikeye atılacağı için korku iyice kalbimi ele geçirmişti.

“Armin. Sakince çık oradan,” dedi Eymen. Ben kontrol ediyorum. Katta değilim, beni bulamazlar. Seni yönlendireceğim. Sadece acele etmen gerekiyor. Kameralar yeniden aktifleşecek. Zamanla yarışyorsun, güzelim. Acele et!”

Üzerimdeki kızı usulca kenara itip ayağa kalktım.

Parmağımla iterek, kulaklığı düzeltirken, “Nasıl çıkacağım?” dedim. “Her yerde adamları var diyorsun.”

Saruhan tüm gerginliğiyle, “Asansörü kullanamaz,” dedi. “Acil çıkış merdivenleri de kapalıdır. Tüm çıkışları tutuyorlardır.”

“Harika,” dedim ağlamaklı sesimle. “Ne halt edeceğim şimdi?”

“Çocuklar...” Eymen’in korkulu yutkunuşunu rahatlıkla duyabiliştim. Tamamlayamadığı cümlesinin ardından bir felaket geleceğini biliyordum. “Önümüzde iki yol var. Ya adamlarla çatışmaya gireceğiz ki bunu yaparsak anında otel yönetimi polisleri buraya yığar ve kapana kısıılırız.”

“Ya da?” diyen Saruhan’ın sesinde bile endişe vardı.

“Asansör kırk üçüncü katta duruyor. Asansörü çağırса bile gelmesini beklerken adamlar yanında biter. Eğer asansör boşluğundan kırk üçüncü kata kadar iniş yaparsan ve asansörün tavanındaki bakım kapağından kendini asansör kabinine atarsan gerisini ben halledebilirim. Yani... Umarım.”

Kapana sıkışmıştım. Kurtulma ihtimalim öyle düşüktü ki bu kahrolası otelin ellinci katından kaçmak ölümle dans etmeye eş değerdі.

“Nasıl olacak o? Bu çok tehlikeli!” diyen İpek’in sesi resmen titriyordu.

Sona gelmiştim. Her şey bitmişti. Ağlamamak için hızlı hızlı nefes alıyordum.

“Yönetim sistemine sızıp asansörü *manuel* moda getirebilirim. Armin kabine girdikten sonra asansörün frenlerini kontrollü şekilde devre dışı bırakacağım ve zemin kata yönlendireceğim. Serbest düşüş sırasında sıkı tutunman gerekecek.”

“Armin?” diye seslenen Saruhan, yapabileceğimden emin olmak istiyordu. Kulağa korkunç gelen bu fıkirden başka kurtulma şansım olmadığı için kabul etmekten başka şansım yoktu.

Titreyen ellerimle yüzümü silerken, “Yapabilirim,” dedim.

“Tamam. Sisteme sızmak üzereyim. Sen de servis kapısından çıkıp doğrudan asansöre ilerle. Kapıları zorlayarak aç ve asansör boşluğundaki kablolardan kayarak kabine ulaş.”

Eymen yapmam gerekenleri anlatırken hiçbir detayı atlamamak için dikkat kesilmiştim.

“Kafes Kuşu, ne yapacağını anladın mı?” Saruhan nefes nefese kalmış gibiydi. “Yapabilir misin güzelim?”

Aceleyle ayağa kalktım. “Yaparım,” derken üzerimdeki elbiseyle bunun imkânsız olduğunu fark edip karamsarlığa boğuldum. Elbisemin uzun eteğine bakakalmıştım. Bir yandan gelen giden var mı diye kapıyı kontrol ediyor, diğer yandan bir çare düşünüyordum.

“Susturucuyu taktım. Armin asansör boşluğuna çıktığında koridora birkaç el ateş edeceğim. MAT örgütünün sembolü işlenmiş kurşun

kovanlarını bulduklarında Lorenzo soygunu kimin yaptığını anlayacak ve örgüte savaş açacak.”

Tabii ben sağ kalırsam...

Derin bir nefes alıp elbisemin yırtmacından tuttum. Var gücümle çekiştirdiğim kumaş büyük bir sesle yırtılırken kalbimin gürültüsü de kulaklarımda uğulduyordu. Dizimin üstünde kalacak kadar büyük bir kumaş yığınının aceleyle yırtıp elbisemi hafifletmeyi başarmıştım.

Geride kalan kumaş parçası bulunmasın diye fazlalık olan kumaşı belime sardım. Yüksek topuklularımı elime aldığımda artık kaçmaya hazırıldım.

Gelin ve damat için hazırlanan köşenin arkasında kalan servis kapısından çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Soluduğum her hava ciğerlerimi yakıyordu. Çıplak ayaklarım mermer zeminde yankılanırken her adımda daha da hızlanmaya çalıştım. Koridorun başına geldiğimde etrafı kolaçan ettim. Adamları burada değildi, hiçbir ses de gelmiyordu.

“Harikasın, Armin. Asansör hemen ileride. Koş, güzelim!”

Eymen’in komutlarıyla oyalanmayı bırakıp asansöre giden koridorda ilerdim. Lorenzo’nun adamları her yerdeydi. Asansöre yaklaştıkça sesler duyulmaya başlamıştı ama nerede olduklarını kestiremiyordum.

Asansör kapısının önüne ulaştığımda, kulaklıktan Eymen’in, “Zorla kendini, açabilirsin, Armin,” diyen boğuk sesi geldi.

Tam önümde duran asansör kapısını zorlarken kaç tırnağım kırıldı, bilmiyorum. En son bir tanesi yarıya kadar kırıldığında yoğun bir kanamayla başım dönse de denemeye devam ettim ve en nihayetinde kapılar büyük bir gıcırtyla iki yana açıldı.

Her adımda işim daha da zorlaşıyordu. Kapılar ardına kadar açılmıştı ve artık elli kat aşağı uzanan korkunç bir boşluk beni bekliyordu.

Boğazım kurudu. Arkamdan gelen adım seslerinin yaklaştığını düşünce bir adımla kenardaki kalın demirin üzerine çıktım. En ufak yanlışım hayatıma mal olurdu. Nefesimi tuttum, asansör boşluğunun kenarındaki kablolara doğru ilerledim. Aşağı baktığımda kırk üçüncü katta duran asansör kabini öyle uzakta görünüyordu ki hiç ulaşamayacağımı düşündükçe umutlarım tükeniyordu. Hava ciğerlerimi yakan bir hisle içime doldu. Vücut ağırlığım aşağı çekiliyordu. Eğer biri asansörü yukarıya çağırırsa ezilerek ölürdüm.

“Asansör kontrolleri devre dışı.” Eymen zihnimi okumuş gibi verdiği haberle içimi rahatlattı. “Kimse çağıramaz ama çok sürmez. Otel yönetimi sistemlerine sızdığımı birazdan anlar.”

Yüzlerce kiloyu kaldıracak kadar kalın ve güçlü metal kablolarla ulaştığımda aşağı inmek için kendimi yüreklendirmeye çalışıyordum. Karanlık beni çağırıyor, âdeta içine çekiyordu. Kontrollü bir şekilde kablolarla tutunarak kabine ulaşmalıyım.

Kalın kabloya titreyen ellerimle sıkıca tutunduktan sonra tek bacağımı sardım. Diğer bacağımı kenardaki demirden çektiğim anda aşağı kaymaya başlayacaktım.

“İşte, bu canımı fena yakacak,” dediğimde ağladığımı düşündürecek kadar titrek bir sesle konuşmuştum. “Umarım aşağıda görüşebiliriz.” Gözlerimi sıkıca yumdum, derin ve hırıltılı soluklarımdan güç buldum ve intihar eder gibi kendimi boşluğa bıraktım.

Avuç içlerim terliydi. Kollarım da titriyordu. Ne kadar sıkı tutarsam aşağı o kadar yavaş ve kontrollü bir şekilde kayıyordum. Tenimi yırtan kabloların canımı yakmasını umursamamaya çalıştıkça daha güçlü bir acı bıçak gibi tenime saplanıyordu.

Baldırlarım ve avuç içlerim paramparça olmuştu. En az dört kat aşağı kaydığımda gücümün tükendiğini hissedip panikledim. Hangi katta olduğumu bilmiyordum ama kenar kirişine ulaşır, dinlenmezsem daha fazla tutunamayıp aşağı düşecektim.

Boğazımdan çıkan hırıltılı nefesi zor bastırdım. Avazım çıktığı kadar bağılıyor, gözlerimi sıkıca yumup teslim olduğum karanlığın beni kucaklamasını umuyordum. Kulağımda söylenen hiçbir kelime net değildi.

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum.

Gözlerimi açıp baktığımda bulunduğum katın asansör kapısı ve kenarı hemen önümde duruyordu. Can havliyle sağ bacağımı uzatıp kendimi kirişe attığımda gözyaşlarımı daha fazla zapt edemez olmuşum.

“Armin, iyi misin?”

Saruhan hiçbir şey yapamadığı için öfkeliydi. Yardım edemediği için deliriyor olmalıydı.

“İyi- İyi-” Konuşmayı beceremiyordum. Düzensiz nefeslerim ve kalbimi esir alan korku hiç yardımcı olmuyordu. “İyiyim,” diyebildim güçlkle.

“Az kaldı, Armin. Lütfen dayan ve bitir şu işi.”

Eymen’in okşar gibi çıkan sesi acılarıma merhem olsun istedim ama acıdan zonklayan avuçlarıma bakınca daha şiddetli ağlamaya başladım.

“Dayan, güzelim. Az kaldı.”

İpek’in cızırtılı sesi duyuldu bu kez.

“Koridorda epey ateş ettim. Susturucuya rağmen adamlar bu tarafa geliyor. Terastaki diğer ekibin yanına gidiyorum. Ben iyiyim, endişe edeceğiniz bir durum yok.”

İpek kulaklığı çıkarmış olmalıydı. Ayrıldığını belli eden hışırtı sesi terk edilmiş gibi hissettirince, kanayan avuçlarıma bakarak daha çok ağladım.

Saruhan bu kez şefkatle, “Hadi, Armin,” dedi. “Az kaldı. Seni otoparkta bekliyorum, güzelim. Birlikte çıkacağız buradan, çok az kaldı.”

Titreyen ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Kulaklarıma ilişen gürültü yüzünden başımı kaldırıp yukarı baktım. Kendimi boşluğa bıraktığım asansör kapısından Lorenzo’nun adamları başlarını eğmiş, bana bakıyordu.

Siktir, siktir, siktir!

Karanlık sayesinde ben onları, onlar da beni silüet olarak görüyordu.

Vakit kaybetmeden, tekrardan kabloya uzanıp, sıkıca tutunarak asıldım. Asansör boşluğunda yankılanan ses sağır edici bir çığlık gibi kulaklarımda patladı. Adamları ateş etmeye başlamıştı. Bu kez gerçekten sona gelmiştim.

Bacaklarımin ve ellerimin parçalanmasını umursamadan bedenimi gevşettiğimde çok daha hızlı kaymaya başladım. Çıgıklarım kurşun seslerine karışırken her katın dört yanındaki kiriş sayesinde kurşunların hefinden kaçtığıma seviniyordum. Tek korkum rastgele ateş ettikleri kurşunların sekip beni bulmasıydı.

Asansör kabini artık çok yakınımdaydı. Belki de aramızda bir katlık bir mesafe kaldığında kalbimi kuşatan cesaret beni bile dehşete düşürmüştü. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kabloyu bırakarak kendimi asansör kabininin üzerine bıraktığımda sert bir düşüşle nihayet hedefime ulaştığım için dizlerimin acısı umurumda bile değildi. Korku çoktan bedenimi uyuşturmuştu. Acılara duyarsızlığım en büyük kurtarıcım olacaktı.

Asansör raylarının ve motor sistemlerinin bulunduğu boşluk daha karanlıktı. Yukarıdan bağırışlar yükseldi. Lorenzo’nun adamları artık beni kaybetmişti.

“Armin, bakım kapağının kenarındaki kilitleri açıp kapağı tekmele ve kendini kabine at.”

Tam da dediği gibi paslanmış metal tırnakları yerlerinden çıkardığımda üzerinde durduğum kapak gevşedi. Kenardaki kabloya tutunarak kapağı defalarca kez tekmeledikten sonra kabinin içine düşen kapağın gürültüsüyle yüzümü buruşturdum. Son kez başımı kaldırıp ellinci katta öfkeyle

küfürler yağdıran adamlara bir bakış attıktan sonra kendimi kabinin içine bıraktım.

Başardığıma inanamıyordum. Bunu yapabildiğime inanamıyordum. Başarmıştım. Hayatım boyunca bir kez olsun bir şeyi başarmış ve kendi kıcımlı kurtarmıştım.

“İşte bu be!” Eymen’in coşkulu çığlığıyla bir yandan ağlıyor bir yandan da gülüyordum. “Yaptın, kızım. Harikasın. Kurtulacaksın. Şimdi yapman gereken tek şey sımsıkı tutunmak. Sert bir iniş olacak.”

Saruhan’m sevinçle güldüğünü duyunca gözyaşlarımla ıslanan gülüşüme asansör aynasından baktım. Aynada gördüğüm suretim darma-dağın ve kanlar içindeydi. Yine de güçlü ve dimdik durduğum için kendimle gurur duyuyordum.

Aynanın önündeki metal çubuğa var gücümle sarıldıktan sonra, “Hazırım, yap şunu,” diyerek Eymen’e komut verdim.

“Üç... İki...” Gözlerimi yumdum. “Ve bir...”

Bir asansörün ne kadar hızlı inebilceğini düşündüm. Kahretsin! Tahmin ettiğimden çok daha hızlı bir düşüşle kalbim göğüs kafesimi tekmeliyordu. Lunaparklardaki hız trenine binmişim gibi dehşet veren bir hisle geriye kalan kırk katı inerken korkuyla çarpan kalbimin durmaması için dualar ediyordum.

Eymen’in kontrolü ve yönlendirmesiyle gerçekleşen serbest düşüş yıkıcı bir durumla sonuçlanmayacaktı. Zemine yaklaştıkça frenler devreye giriyor ve hızı azalıyordu.

Asansör beklemediğim bir şekilde aniden durunca yere kapaklandım. Başımı kaldırıp baktığımda ekranda gördüğüm kat sayısı başardığımı müjdeler gibi yanıyordu. Bugün, bu aptal otelde ölmeyecektim. Bir gün daha geçecekti ve ben yaşamaya devam edecektim.

“Sistemi devreye sokuyorum, Armin. Tuşa basıp kapıları aç ve kaç!”

Asansör düğmelerinin beyaz ışıkları yanar yanmaz, defalarca kez tuşa basıp asansör kabininin kapılarını açtıktan sonra kendimi beni karşılayan otoparka atıp can havliyle koşmaya başladım.

Saruhan ve İpek’in bana hediye ettiği kırmızı spor arabamı otoparkın çıkışına yakın bir yerde, çalışır hâlde görünce, çıplak ayaklarımı soğuk zemine vura vura koştum.

Ayaklarım beton zemine her vurduğunda ciğerlerim yanıyordu. Koşuyordum. Tüm gücümle, tüm hızımla...

Otoparkın içinde yankılanan ayak seslerim, metal sütunların arasına çarpıp geri dönüyor, âdeta avını kovalayan bir yırtıcı gibi peşimden geliyordu. Kalbim deli gibi atıyordu ama duramazdım. Birkaç adım sonra Saruhan'ın yanında, güvende olacaktım. Bitmişti. Başarmıştım. Bu gece her şeyi ve herkesi karşıma alıp büyük bir savaştan sağ çıkmayı başarmıştım.

Eymen ve İpek'in başı belada değildi ve sonradan çıkış yapacaklardı. İkisi de çoktan düğünün olduğu kattan ayrıldığı için şüphe çekecekleri bir durum kalmamıştı. Hepimiz güvendeydik.

Karanlık, loş ışıklarla aydınlanan otoparkta bir gölge önüme düştü.

"Dur!"

Otoparkın sol tarafındaki blok kapısından eli silahlı bir adam önümü kestiğinde ıslak kirpiklerim korkuyla titredi. Erken sevinmenin acısı solugumu keserken geriye doğru sendeledim. Silahı bana doğrultmuş, üzerime doğru yürüyordu. Tek kişiydi ama diğerlerine haber verdiğinde onlarca adam saniyeler içinde burada olurdu.

Orta yaşlı, iri cüsseli adamın omzunun üstünden arkaya doğru baktığımda Saruhan'ın sakince arabadan indiğini gördüm. Beni hayrete düşüren sakinliği aklımı kaçırmamı ister gibiydi. Soluk ışık yüzüne vurduğunda, tanıdık sertliği gördüm. Gözleri, her zamanki gibi sakin ama ölümcül bir hesaplamayla üzerime dikilmişti. Yeniden önüme döndüğümde bana doğrultulmuş soğuk ve metalik tehditle bir adım daha geri çekildim.

"Olduğun yerde kal!"

Adamın otoparkta yankılanan sesi mideme yumruk gibi indi. Silahın namlusu doğrudan bana bakıyordu. Göğsüm hızla inip kalkıyordu, ciğerlerim alev almış gibi sızlıyordu. Adam gözlerini kısıp iyiden iyiye yaklaştı. Beni öldüremezdi çünkü pırlanta koleksiyonu hâlâ bendeydi. Lorenzo beni canlı istediğini söylemişti. Kendi elleriyle öldürebilmek için...

Saruhan bana yardım etmek için harekete geçmedi. Delirmiş miydi? Beni kahrolası adamdan kurtarmak için neyi bekliyordu?

Saruhan, acele etmezdi. O her zaman doğru ânı beklerdi ama benim daha fazla bekleyecek gücüm kalmamıştı. Kalp atışlarım nabzımı durduracak kadar hiddetliydi.

Adamla aramda bir iki adam kala derin, sakin, umursamaz sesi boşluğu doldurdu. Bir fısıltı kadar sakin ama bir emir kadar keskin.

"Ben olsam bunu yapmazdım."

Adam duyduğu sesle arkasına döndüğünde birkaç adım daha geri kaçarak aramızdaki mesafeyi uzattım. Adam, tehditkâr bir şekilde bana

doğrulttuğu silahıyla bir an kararsızlık yaşadı. Ama sonra sesin sahibine sadece başını çevirdi.

Saruhan ölümün kendisi gibi karanlık ve acımasız bir tavırla arabanın yanında dikiliyordu. Bir elini cebine sokmuş, diğer elini arabanın çatısına hafifçe dayamıştı. Öylesine rahat ve umursamaz duruyordu ki düşmanına bile önem vermediğini gösteriyordu. Ama yeşilleri... Öldürmek için bekleyen bir yırtıcı gibi adamı izliyordu.

Adam, Saruhan'ın karşısında bir an tereddüt ettiğini gizlemeye çalışırken onu süzmeye devam etti. Silahının ucunda hâlâ ben vardım ama dikkatini tamamen Saruhan'a kaydırmıştı. Saruhan'ın duruşunda, bir tehditten çok daha fazlası vardı.

Saruhan başını hafifçe yana eğdi, dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. Beni de adamı da şok edecek bir rahatlıkla arabaya yasladığı koltuklardaki saate bakıp sıkıntılı bir şekilde iç çekti.

“Gecikmeyi hiç sevmem.”

Ölümün soğukluğuyla kuşanan sesi daha otoparkın kolonları arasında koştururken iki el silah sesi duyuldu. Adamın gözleri büyüdü. İlk kurşun bacağına saplandı. İkinci kurşun, sessizce ve acımasızca tam göğsüne. Elindeki silah zemine düşerken kulaklarımı çınlatan metalik sesle dudaklarımdan bir çığlık koptu. Adam tek kelime bile edemedi, yere yığılırken korkuyla geriye doğru kaçtım. Otoparkın derin sessizliği içinde, Saruhan silahını ağır hareketlerle cebine soktu. Sanki az önce bir adamı öldürmemiş gibiydi.

O, ölümle yaşam arasındaki sınırdaki gözü kapalı yürüyen, tekinsiz bir adamdı. Ve ben ilk defa onun gerçek yüzüyle tanıştığımı fark ettim.

Aramızdaki mesafe birkaç adımlıktı. Saruhan iyi olup, olmadığını görmek ister gibi gözlerini üzerimden ayırmadan başını hafifçe yana eğdi. Sessiz bir emirle yeniden arabaya bindiğinde kalan mesafeyi acılarıma tutunarak ağır adımlarla ilerledim.

Arabaya ulaşır ulaşmaz yolcu kapısını açtım. Avucumdaki acı şakaklarıma bıçak gibi saplansa da kendimi arabanın içine atıp kapıyı kapadıktan sonrasını hatırlamıyordum.

“Başardın, Kafes Kuşu,” diyen Saruhan gazı kökleyip, otelin otoparkından çıktığında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum.

Korkudan ağlıyordum.

Mutluluktan ağlıyordum.

Hâlâ hayatta olduğuma inanmadığım için ağlıyordum.

“Hayatımı kurtardın,” dedim hıçkırıklarımın arasından.

Ağır ağır başını salladı. Gözlerini yoldan ayırmadan, “Sana borcum vardı, ödemiş oldum,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanırken tebessümüm gözyaşlarımla ıslandı.

“Etme,” dedi hırıltılı sesiyle. “Sana söylemiştim. Nerede olursan ol, gelir ve o kurşunu senin yerine sıkarım.”

Kısacık bir an bana baktığında içimi tekinsiz bir huzur kaplayan yeşillerine teslim oldum. Bu gece anladığım tek bir şey vardı. Saruhan bir yerde bulunduğunda, en karanlık dehlizlerde bile gölgeler ona yer açardı. O kirli bir dünyadaydı ama yalnızca karanlığa ait değildi. Saruhan Kalaycı, siyah ve kırmızıydı. Siyah onun gücü, tekinsizliği ve sarsılmaz iradesini temsil ediyordu. Siyah, Saruhan’ın ruhunun kumaşıydı. Kırmızı ise onun karanlık tarafı, günahlarıydı. Kan, tutku, acı ve hırslarını temsil ediyordu.

Saruhan Kalaycı bir mahkeme salonundaki yargıç, bir savaş alanında zafer kazanan lider, bir gece kulübünde günaha davet eden arzuydu.

Saruhan Kalaycı’nın karşısına çıktığında ya siyaha teslim olurdun ya da kırmızıya. Şüphesiz ki siyahı reddettiğinde teslim olacağın tek kırmızı, kendi kanın olurdu.

Tekerlekler asfaltta çığlık atarak evin yolunu tuttuğunda gözyaşlarım neredeyse yol boyunca dinmedi.

Ben bu gece kendimi kanıtlamıştım.

Ben bu gece başarmıştım.

Hayatı boyunca pek çok kişinin hayal kırıklığı olan Armin Yücel, hayatına dahil olduğu bu üç insanın gözünde başarılı olmuştu.

Ve ben, bu gece Saruhan Kalaycı’ya borçlanmıştım.

Eve gelir gelmez, Saruhan avuçlarımdaki kesiklere pansuman yapıp sıkıca sarmış, bacağımdaki morluklar için krem sürmüştü. Saatler geçmesine rağmen vücudum serçe gibi titriyordu. Kelimeleri doğru düzgün sarf edip konuşamıyordum.

Saruhan uyursam geçeceğini söyleyerek beni odamda yalnız bırakmıştı. O gittikten sonra epey bir süre ağlamaya devam etsem de nihayet bir noktadan sonra uykuya teslim olmayı başarmıştım.

Bütün gece derin bir uykunun içinde kaybolsam da defalarca kez korkuyla iç çekerek, uyanıp hâlâ otelden kaçmaya çalıştığım rüyalarla boğuşmuştum. Her seferinde Lorenzo'nun adamlarına yakalanıyor ve öldürülüyordum.

Evimdeydim. Her şey bitmişti. Artık kimse bana ve bize zarar veremezdi.

Son gördüğüm kâbusun ardından bedenim uyanmaya başladığında, kaslarıma sinmiş olan ağrı dalgalar hâlinde üzerime çöktü ve gece boyunca dinlenmiş olmanın getirdiği hafifliği anında yok etti. Vücudumun her köşesi katlanılmaz bir acıyla sızlıyor, kemiklerimin içine işleyen yorgunluk kendini hissettiriyordu. Göz kapaklarımı araladım. Odanın loş ışığında havaya karışan sessizlik içime garip bir huzursuzluk serpmiştir.

Yatağın içindeki sıcaklığı ardımda bırakıp, doğrulurken üzerimdeki pijamaları hayretle inceledim. Düğünden kaçmadan önce eteğini parçaladığım elbise hâlâ üzerimde sanıyordum. Ne ara üstümü değiştirdiğimi bile hatırlamayacak kadar kötü hâldeydim.

Yatağımın başındaki komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım ve ekranı açtığımda yoğun ışık gözlerimi acıtınca, ellerimi siper ederek baktım. Saat gece yarısını geçiyordu. Sandığımdan çok daha uzun süredir uyuyordum. Telefonu tekrardan yerine bırakırken yaşadıklarımın gerçekliğini sorguladığım birkaç dakikanın ardından titreyen vücudumla doğruldum. Her hareketim zorluyor ve canımı yakıyordu.

Etrafa tutunarak ağır adımlarla odanın kapısına ulaştım. Diğerlerinin iyi olup olmadığını görme isteğiyle kendimi odanın dışına attığımda koridora sinmiş sessizlik, evin ürkütücü havasına ağırlık katıyordu. Fakat o sessizliği bozan bir uğultu, kulaklarımda yankılanarak bana gitmem gereken yeri gösterdi.

Saruhan...

Onun sesi olduğunu anlamam uzun sürmedi. Hemen belirgin olmayan fakat kulak verdiğinde anlaşılabilir kadar derin, hafif yankılı, hararetili bir tonla konuşuyordu. Tam olarak hangi odada olduğunu kestiremesem de odanın ilerisinden geldiği belliydi.

Boğazım öyle kurumuştur ki her yutkunmaya çalıştığımda yüzümü buruşturuyordum. Mutfığa gidip bir bardak su almakla, Saruhan'ın sesini takip etmek arasında gidip geliyordum. Merdivenleri inmek gözümde büyüyünce, bu fikirden vazgeçip, adımlarımı temkinli bir şekilde atarak Saruhan'ın sesini takip ettim. Bir elimle duvardan destek almaya devam ettim. Geçtiğim her kapı, ardında ne gizlediğini bilmediğim birer sır gibi

duruyordu. Ve sonra koridorun sonundaki kapılardan birinden koridora sızan ışığı görünce adımlarım yavaşladı.

İçeriden gelen konuşmaları daha net duyabilmek için kapının önünde durdum ve duyduğum ilk cümle kanımı dondurdu. İlk başta ne duyduğumu tam olarak algılayamadım. Beynimin kelimeleri çarpıtıyor olabileceğinden endişe ederek derin bir nefes aldım. Ancak içeriden gelen ses, her kelimeyi bıçak gibi göğsüme saplıyordu.

“Sinan’la anlaşma bozuldu. Bu işte onunla birlikte olduğumu anlatmasına engel olup Armin’in parasını kurtarmamız gerekiyor.”

Bir an nefes almayı unuttum. Tüm dünya, bütün gerçeklik... Sanki hepsi bir anda ayağımın altından kayıp gitti. İçimde yankılanan cümleler, bana ait olmayan bir hikâyeyi dinliyormuşum gibi beynimde dönüp duruyordu.

Bir hata olmalıydı. Yanlış anlamış olmalıydım. Ama Saruhan’ın sesi hiç olmadığı kadar net ve kararlıydı. Geri çekildim fakat bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettiğim için duvara daha sıkı yaslanmak zorunda kaldım.

Ve sonra her şeyin kesinlik kazandığı o cümleyi işittim.

“Gerçekten dolandırmak için mi yanaştın kıza?”

İpek’in sesi, içinde ağır bir hayal kırıklığı taşıyordu. Boğazım düğümlendi, nefes almak zorlaştı. Her şeye rağmen bir umut, Saruhan’ın bunu reddedeceği ânı bekledim. Çünkü öyle olmalıydı. Çünkü aksi mümkün olamazdı.

Ama o tek kelimeyle tüm umutlarımı söndürdü.

“Evet.”

Sesinde en ufak bir tereddüt bile yoktu. O kadar kesin, o kadar net ve o kadar acımasızdı ki içimde bir şeyler parça parça kırılıp, yok olurken elimle kalbimi bastırma ihtiyacı duydum.

Saruhan... Beni dolandırmak mı istemişti?

Bu düşünce o kadar gerçek dışıydı ki zihnim kabullenmekte zorlanıyordu. Ama işin en acı yanı, onun bu ihaneti yapabilecek biri olmasıydı.

“Başka ne için olacaktı?” Bütün nefesim boğazımda düğümlendi. “Peşime takılacağını tahmin edemedim.”

İşte o an, zemin ayaklarımın altından çekildi.

21

Ihanetin Alcaak Sureti

Ve ben şimdi çocukluğumun geçtiği o yerden sesleniyorum. Ihanet, hiç bu kadar acı vermemiştir.

Çocuktum.

Büyüdüğümde babamın ihaneti kucakladı hayatımı. Babamın sayesinde, bir insanın sevdiğine ihanet edebileceği gerçeğiyle çok küçük yaşta tanıştım. Annemden sonra hayatına aldığı kadın için biricik kızına, bana ihanet etmişti. Burcu yüzünden aynı evin içinde varlığı yok sayılarak yapayalnız büyümüştüm.

Yıllar içinde ihanetin sureti değişse de yaşattığı acı hiç değişmedi. Hayatımdaki her şeyi karanlığa bırakıp, çaresizce geceyi izlerken o çıkagelmişti. İnsanı etkisi altına alan büyüleyici yeşillerinin pençesine düştüğüm o gece, ölümün kıyısında yürürken düşmeme engel olan yabancı, yeni hayatım oluvermişti.

Öyle bir bakıyordu ki hayalleri çalınan bir ben olmadığımı hatırlatır gibi...

Öyle bir gülüyordu ki hiçbir acının canımı yakmasına izin vermememi tembihler gibi...

Öyle bir susuyordu ki kafamın içinde benliğimi karanlığa sürükleyen fısıltılara hükmedecek güce sahip olduğumu öğretir gibi...

O gün bir yabancıнын ellerinden tutarken bana en çok onun bakmasını istemiştım. En çok onun gülmesini ve en çok onun susmasını. Her şeyin en

çoğunu yakıştırdığım yabancının sureti benim için bir ayna olmuştu. Bak-
tığım her an kendimi görüyor, onun yeşillerinde kendimi bulduğum za-
mansa kendime borçlu olduğum çocukluğumla yüzleşecek güce ulaştığımı
sanıyordum.

Yanılmıştım.

Saruhan, ihanetin en karanlık ve en sinsi yüzüymüş meğer.

Yine bir gece yarısı öğrendiğim gerçekler kalbimin üzerinde tepinirken
nefes almak hiç olmadığı kadar zordu. Hayatına dâhil olmak ve hayatıma
dâhil etmek istediğim bir hırsızın ihanetiyle enkaz altında kalmıştım. Ça-
resizlik hiç olmadığı kadar tanıdıktı. Aldığım nefes bile zehirliydi şimdi.
Soluduğum her hava ruhumu biraz daha çürütüyordu.

Şimdi anlıyordum ki geçmişimdeki ihanetlerden daha keskin, daha
soğuk bir bıçaktı onun kalbime sapladığı.

Kaçmak istedim. Bir kâbus olmasını ve uyanmayı diledim ama değildi.
Daha ne kadar bu ihanetin ağırlığı altında ezilecektim, bilmiyordum.

Bu ihanetin sahibi kimdi?

Saruhan tek başına mı ihanet etmişti yoksa en az Saruhan kadar gü-
vendiğim ve hayatıma dâhil ettiğim İpek ve Eymen de bu ihanetin birer
parçası mıydı? Beni dolandıran kişiler, uğruna gözyaşı döktüğüm üç kişi
miydi?

“Onu peşine takan sen değil misin?” Eymen’in sesinde de yoğun bir
hayal kırıklığı vardı. “Neden böyle bir şey yaptın, Saruhan?”

“Öyle olması gerekiyordu.”

“Gerekmiyordu!”

Eymen’in bir anlığına yükselen sesiyle irkildim. Saruhan’a karşı mı ge-
liyordu? Benim için hem de?

“Beni dinle!”

Saruhan, Eymen’in sesini bastıran bir öfkeyle yükseldiğinde korkuyla
duvara sinmiştim. Yüzünün aldığı ifade gözümün önünde canlandığında
öfkeyle kaşlarımı çatıttım. Gözlerinde anlam veremediğim tekinsizliğin
sebebi şimdi aydınlanıyordu. Meğer o gözlere bir dolandırıcının alçak
gölgesi düşüyordu.

Oysa ben, sadece beş dakika öncesine kadar Saruhan’ın böyle bir şey
yapmayacağına emindim. Nasıl da kandırılmıştım.

“Anlat. Dinliyorum.”

Eymen’i ilk kez Saruhan’a karşı bu kadar sert görüyordum. Öfkesine
bakılacak olursa en az benim kadar o da hayal kırıklığına uğramıştı.

“Bir gün Sinan yanıma geldi. Bir iş olduğunu ve payın yarısını vereceğini
söyledi. Tek yapmam gerekenin polise gitmemesi için aynı apartmanda

oturduğum kızı oyalamak olduğunu söyleyince kabul ettim. Çerez iş. Hiç tanımadığım bir kızı oyalama karşılığında ciddi bir para kazanmak varken ne yapmamı bekliyordunuz? Kulüp için çok fazla para lazımdı. Çocukları zor durumda bırakamazdım.” Bir an sustuğunda Saruhan’ın sessizliği odadan ayrıldı ve sanki boğazıma sarıldı. “Bakma bana öyle, İpek! Yıllardır sizden ayrırım, büyük işlere giremiyorum. Bunu kabul etmek zorundaydım.”

“Armin iyi bir kız.” İpek’in sesiyle birlikte dakikalardır zapt etmeye çalıştığım gözyaşı yanağıma doğru süzölmeye başladı. “Cezalandırmayı, kaybetmeyi yalnızca kötü adamlar hak ediyordu hani? Çocukluğundan beri bunu söyleyen Saruhan, masum bir kızın parasının çalınmasına mı göz yumdu sahiden?”

“Kızı tanımıyordum dedim!” Saruhan bir kez daha bağırdığında gözlerimi yumdum. “Kulüpteki çocukları ve Aygün’ü zor durumda bırakamazdım. Çok acil paraya ihtiyacım vardı ve kabul ettim. Uzatmayın!”

“Aygün mü?”

İpek’in sorusuyla meraklanmaya başladım. Bu zamana kadar ismini hiç duymamıştım.

“Halamın arkadaşı. Biliyorsunuz. Halamın son günlerinde bize destek olan tek kişi halamın arkadaşı Aygün’dü. Ne onu ne de kulüpteki çocukları zor durumda bırakırım. Bu yüzden de önüme çıkan her işi kabul ettim. Neyini abartıyorsunuz?”

“Çünkü Armin’i hayatımıza dâhil ettin ve artık bizden biri. Bizim için ölümü göze aldı o. Örgüte karşı savaşında sorgusuz yanında olmayı kabul etti. Ona yapılan yanlışı bize yapılmış saymamız gerekmiyor mu?”

Eymen’in söyledikleri kalbimi okşarken Saruhan’ın katılığı ruhumu daha çok yaralamaya devam ediyordu.

“Tanımıyordum lafının nesini anlamıyor o kafan? Sinan bu iş için bana geldiğinde Armin yoktu. Babasının çok zengin olduğunu, kaybedeceği bu paranın Armin’in hayatında hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledi. Babası şerefsizin teki olsa da hayvan gibi zengindi. Evine gittim, gözümle gördüm.” Babam hakkında söyledikleri öfkeyle kaşlarımın çatılmasına neden oldu. “Yani bana öyle bakmayı kesin. Bu şartlar altında para Armin’den daha önemliydi. Kim olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı bilmem ama biz hırsızız. İnsanlardan çalışıyoruz. Armin ya da bir başkası... Çalışıyoruz!”

Saruhan’ın söylediklerine birkaç dakika boyunca diğerlerinden cevap gelmedi.

İpek en sonunda net bir şekilde, “Biz bundan fazlasıyız,” dedi.

Uzun süren sessizliğin ardından yeniden konuşan Saruhan oldu.

“Ona defalarca söyledim. Sırf bu yüzden babasının evine götürdüm. Ailesinin sahip olduğu hayatı görseniz Sinan’ın çaldığı üç kuruş para yüzünden başını belaya soktuğu için aptal olduğunu düşünürsünüz. Ben Armin’e iyilik yapmak için çok çabaladım. Hatta nefret ettiği üvey annesinin takı setini çalarak kaybettiği paranın yarısı kadar para kazandırdım bile. Armin yine de ne yaptı? Hırsız olduğumu öğrendiği an delirmiş gibi peşimden gelmek istedi.” Derin bir nefes aldığı anda odanın içini dolduran nefesi kulağıma kadar ulaştı.

“Yani Armin’i dolandırmak için getirmedi mi buraya? Bize karşı dürüst olmanı istiyorum, Saruhan. Armin istediği için mi getirdin onu yoksa hâlâ oyalamaya devam mı ediyorsun?”

İpek’in sorusuyla birlikte duruşumu dikleştirdim.

“Onu buraya ben getirmedi. En başından beri de istemedim. Gitmesini istedim. Hayatımıza bulaşmasın diye önüne zorluklar çıkardım ama yine de o peşime takılıp geldi, dinlemedi. Çatlağın teki.”

Hayatım boyunca çoğu kez canımı yakmışlardı ama hiçbiri Saruhan’ın sözleri ve beni dolandırması kadar incitmemişti. Önce Saruhan tarafından dolandırıldığımı öğrenerek bir darbe yemiş ve dizlerimin üzerine çökmüştüm. Şimdiyse ilk defa beni hayatında istemediğini onun ağzından duymuştum. Onlardan biri olduğumu söylerken yalan söylemişti. Aslında beni hiç istememişti.

“Keşke böyle olmasaydı.”

İpek’in dileğiyle birlikte nefesimi tuttum. Derin bir nefes almak istemiştım ama olmadı. Aldığım nefesler sanki göğüs kafesime batıp yaralar açıyordu.

“Keşke,” diye mırıldandı Eymen. “Onu çok sevmiştim. Şimdi yüzüne nasıl bakacağız?”

“Konuşmanın başında ne dediğimi hatırlamıyor musunuz yoksa beni delirtmek mi istiyorsunuz?” Saruhan’ın öfkesiyle meraklanmaya başlarken, başımı bulundukları odanın kapısına çevirerek dikkat kesildim. “*Sinan’la anlaşma bozuldu*, demedim mi? *Armin’e çaktırmadan parasını kurtarmamız gerekiyor*, dedim, değil mi?”

Saruhan, en başında söylediği cümleleri hatırlattıktan sonra kısa bir anlığına sustu. Bunların ardından nasıl bir açıklama yapacağını çok merak ediyordum. Bana ufak bile olsa bir sebep versin istiyordum. Kendisinden nefret etmemem için ve onlara tutunmam için bir sebep... Tek istediğim buydu.

“Evet, dedin.”

Saruhan'ın suskunluğuyla oluşan sessizlik Eymen'in konuşmasıyla bozuldu. Saruhan'ın dudaklarından dökülen nefesi dahi kaçırmak istemiyordum.

“Tamam işte, sorun ne o zaman? Vazgeçtiğimi söylüyorum. Artık Armin bizden biri ve senin de dediğin gibi ona yapılan en ufak şey artık hepimize yapılmış anlamına gelir. Bu yüzden Armin'in bu oyundan haberi olmadan Sinan'ı ve paraları ele geçirmemiz gerekiyor. Doğrusu sikeyim paraları. Şu iki operasyonda kazandığımız paranın tamamını Armin'e verelim, umurumda olmaz. Ben sadece... Bu durumu öğrenmesini istemiyorum. O artık bizimle, ona yanlış yaptığımı öğrenmesini istemiyorum. Sinan'ı susturmamız gerekiyor.”

Pişmandı. Beni dolandırdığına pişmandı, kendi kulaklarımla duymuştum ama neden hâlâ öfkeliydim? Kalp atışlarım neden yatışmıyordu hâlâ?

“Bize doğruyu söylüyorsun, değil mi?”

İpek'in sorusuyla birlikte kuşkularım çoğalırken hayat boyu Saruhan'ın bu konudaki gerçek düşüncelerini bilemeyeceğim gerçeğiyle yüzleştirdim ve bu hiç hoşuma gitmedi. Sahi, nasıl emin olacaktım?

“İstesem şimdi kapının önüne koyarım Armin'i. Kim bana engel olabilir? Kimse. Ben istediğim için burada o kız. Ve ben istediğim sürece kalmaya devam edecek. O gece Armin'e bizden biri olduğunu söyledim, bitti. Artık bizden biri ve bizimle birlikte yaşayıp bizimle birlikte savaşacak.”

Saruhan'ın ani çıkışı yüzünden duvara sinmiş bir şekilde buldum kendimi.

“Peki, parayı aldın mı? Sinan, hakkın olan kısmı verdi mi sana?”

“Armin peşime takıldığı için hiçbir şey yapamadım. Ne Sinan'la buluşabildim ne de parayı alabildim.”

Aptal yerine koyulmak hayatta en nefret ettiğim şeydi ve hayatım boyunca kime güvensen beni aptal yerine koyup, sırtımdan bıçaklayarak karşılık vermişti. Şimdi orada oturmuş, bir zavallı gibi dünyadan haberim olmadığı için dolandırılmam hakkında konuşup planından bahsediyor olması midemi bulandırıyordu.

Bana ait olan para hakkında alçakça plan kurduğu gerçeğini düşündükçe, odaya dalıp Saruhan'a gününü göstermek istiyordum fakat mantıklı hareket etmeliydim. Zarar görmeyeceğim bir yol bulmam gerekiyordu.

“Abi, kusura bakma da aklım hiç almıyor. Böyle mantıksız ve saçma bir plana nasıl dâhil olabildin? Sinan senden kızı oyalamanı ve polise gitmesini

engelleme istemiş. Hadi diyelim bir gün oyaladın, iki gün oyaladın. Sonra? Bu kız her hâlükârda şikâyetçi olup davasını sürdürebilirdi.”

Eymen’in söyledikleriyle birlikte aydınlanma yaşamış gibi gözlerim açılmıştı. Saruhan’ın gerçekten de böyle basit ve saçma bir plana sırtını yaslaması hiç mantıklı gelmiyordu.

“Biliyorum.”

Saruhan konuşmaya başladığında açıklamasını öğrenmek için sabırsızlandığımı fark ettim.

İpek, “Niye yaptın öyleyse?” diye sordu ama Saruhan hiçbir cevap vermedi.

“Abi, gerçekten ağlayacağım şimdi ya!” Eymen’in neden bahsettiğini anlamayınca kaşlarım çatıldı. “Armin, şu dünyada tanıdığımı en masum insan olabilir. Ona böyle bir şey yapmış olmanı aklım almıyor. Kızın yüzüne nasıl bakacağız bundan sonra.”

Şaşırmakla aptallık ediyordum. Bir gün Saruhan’ın bir şekilde canımı yakacağını ya da beni yüzüstü bırakacağını hep tahmin ediyordum ve yanılmamıştım. Bu korkunç gecenin güzel olan tek yanı, İpek ve Eymen’in masum olmasıydı.

“Bana bir şeyi bin kere tekrar ettirme. Kızı tanımıyordum. Şimdi bizden biri ve sorunu çözmemiz gerek. Benim yüzümden kaybettiğini benim sayemde yeniden kazandı. Siktiğimin pırlanta seti elli milyon değerinde. Yine de Sinan’dan parasını alacağız ama Armin hiçbir şey öğrenmeden bu olay kapanacak. Anlaşılmayan bir şey var mı?”

Pişman olduğu için Saruhan’ın ihanetini biraz bile olsa içimde hafifletmeye çalışıyor olmama rağmen onun hâlâ bu sert çıkışları ve normal bir şeyden bahsediyormuş gibi sakinliği hiç yardımcı olmuyordu.

“Peki, Armin bizimle birlikteyken nasıl ondan habersiz Sinan’ı ve paraları ele geçireceğiz? Sinan’a dokunduğumuz anda senin adını ortaya atar ve gerçekleri ötmeye başlar. O zaman ne yapacaksın?”

Mantıklı tüm sorular İpek’ten çıkmaya devam ediyordu ve her seferinde sorduğu soruların ardından merak iyice zihnimi ele geçiriyordu.

“Ben de bunun için geldim zaten. Ne yapacağımızı, nasıl bir yol izlememiz gerektiğini bilmiyorum.”

Saruhan’ın konuşması biter bitmez İpek, “Normalde olsa tek başıma gidip halledebilirim,” dedi. “Sinan dediğin ne ki? Korkağın teki ama şartlar farklı. Bu yüzden çok dikkatli olmamız gerekiyor. Armin öğrenirse yüzüne bakamayız bir daha.”

“Aynen öyle. Çok ince bir plan yapıp, Armin’le Sinan’ı karşı karşıya getirmeden halletmeliyiz.”

Eymen'in söyledikleri istemsizce gülümsememe neden oldu. Hayal kırıklığının okşadığı buruk bir tebessümdü bu. Dolandırıldığımdan bi-haber onlarla birlikte kendi paramı kurtarmak için çabalamamı istiyorlardı resmen. Eymen ve İpek'in bir suçu yoktu ama Saruhan'ın tüm bunlara rağmen nasıl yüzüme baktığını aklım almıyordu.

"Sinan'la uğraşırken Sultan'ı göz ardı edemeyiz. Her an saldırabilir, dikkatimizi tümüyle başka yere vermek de aptallık olur."

Saruhan'ın söyledikleriyle birlikte her defasında kendime kızdığım konu yüzünden kaşlarım bir kez daha çatıldı. Bana ne yapmış, ne yaşatmış olursa olsun, bir insanın geçmişinde yaşadığı acılar yüzünden hemen yumuşamak, kırgınlığımı bir kenara bırakmak gibi berbat bir alışkanlığım vardı. O an ne kadar öfkeli olursam olayım Sultan'ın onlara yaşattıkları aklıma gelince içimdeki öfke hafifçe kenara çekildi, yerine ağır bir taş gibi oturan vicdanım geldi.

Ne kadar inkâr etsem de kalbim hâlâ onun gözlerine bakmak ve sözlerine inanmak istiyordu. Oysa umut edecek hiçbir şey kalmamıştı artık. En kötüsü, onun hiçbir zaman beni burada istemediğini öğrenmiştim ve bu gerçekten en kötüsüydü.

Bir anlığına zihnimin içinde yankılanan cümleyle ürperdim.

Keşke o gün Saruhan'ı dinleseydim ve peşinden gelmeseydim.

İlk defa bu denli ağır bir düşünceye saplanmışım. Hayatım boyunca keşkeleri bir kenara atıp, yanlış seçimlerimi bile sahiplenerek yaşamaya alışmıştım ama bu... Bu bambaşkaydı. Keşkelerin en büyüğünü yaşamıştım. Kendimi ona bıraktığım, onun peşinden sürüklendiğim için ve kalbimin bu kadar acı çekmesine sebep olup bu aptal ihanete kendimi açtığım için pişmandım. Saruhan'ın güvenilir biri olmadığı gerçeğini göremeyecek kadar kör olduğum için kendime sinirliydim.

Düşünceler zihnimde dönüp, dururken Eymen sessizliği yeniden bozdu.

"Tamam, bunların hepsini konuşur, bir yolunu buluruz ama kafam allak bullak oldu benim. Kulağımdan keman yayı sokmuşlar da kulak zarımı gıcırdatıyorlarmış gibi hissediyorum. Başım çatlıyor. Ne olur söyle acı bir kahve içip kendimize gelelim."

Tüm vücudum aniden kasıldı. Odadan çıktıklarında beni burada görürlerse açıklayamazdım.

Şu anda burada durduğumu görüp bütün planları, ihanetleri, arkamdan dönen oyunları tek tek öğrendiğimi anladıklarında ne yapacaklardı? Saruhan ne yapardı? O soğuk, umursamaz tavrıyla yüzüme bakıp alay mı

ederdi? Öfkesini üzerime boca mı ederdi? Yoksa hiçbir şey olmamış gibi devam mı ederdi?

Kendi kendime panikle etrafa bakmaya başladım. Gözlerim bir oraya bir buraya hareket ederken koridorun en sonunda kalan odama çaresizce baktım. Öyle uzakta hissediyordum ki kapana kısılmış gibiydim.

Koşmalıyım ama koşarsam gürültü çıkarırdım. Bu ev eskiydi. Tıpkı Saruhan gibi parkeleri de bana ihanet edebilirdi. Ama başka çarem yoktu.

Düşünmeyi bıraktım. Artık hareket etme zamanıydı. Kapının arındaki gölgelere son bir bakış attım ve sonra ayaklarım harekete geçti.

Bütün vücudum yay gibi gerilmiş hâlde var gücümle odama doğru koşmaya başladım. İçimde, her an birinin arkamdan bağıracağına dair bir korku vardı. Bir an bile durursam Eymen'in, İpek'in ya da daha kötüsü Saruhan'ın sesini duyacağımdan adım gibi emindim.

Koşarken bile zihnimde az önce duyduklarım dönüp duruyordu. Benim için onlardan biri olduğumu söyleyen Saruhan, gözümün içine bakıp yalan söylemekten çekinmeyen Saruhan... Gerçekten beni hiç istememiş miydi?

Odama birkaç adım kalmıştı. Tam o sırada, koridorun ilerisinden gelen ayak seslerini duydum. Eymen. Eymen'in ayak sesleri benimle yarışır gibi yankılanıyordu. Kalbim korkuyla çırpınıyordu.

Daha hızlı koştum. Bir adım daha attım. Birkaç adım daha... Soluklarımı dizginleyemiyordum. Odamın kapısına yalnızca birkaç adım kalmıştı.

Her şey tam planladığım gibi giderse en fazla bir iki adım sonra odama girer, nefesimi düzenleyerek yaşadığım bu gerilimi içimde sindirmeye çalışırdım. Ama işler hiçbir zaman olması gerektiği gibi gitmezdi, özellikle de söz konusu ben olduğumda.

Tam nefesimi kontrol altına alıp, sıkıca tuttuğum kapının kolunu indirecekken arkamdan ses geldi.

“Armin!”

Eymen'in seslenişi, içimde bir sarsıntı gibi yankılandı. Önce parmaklarım kapının kolunu daha sıkı kavradı, daha sonra tüm vücudum kasıldı. Gözlerimi yumdum, birkaç saniyeliğine içimde kopan fırtınaları dizginlemek için derin bir nefes almayı denedim ama başaramadım. Koşarken tuttuğum nefesimi bırakmak bile işkence gibiydi. Ciğerlerime dolan hava yetmiyordu, sanki boğuluyormuşum gibi hissettim.

Kahretsin, yakalanmıştım işte. Saruhan'ın ihanetini öğrendiğimi saklamak zorundaydım. Ama nasıl?

Kendi içimde savaşıırken derin bir nefes daha aldım. Gözlerimi açtığımda Eymen'in odadan çıkıp koridorun ortasına kadar geldiğini fark ettim. Birkaç saniye sonra yanıma varacaktı. Nefes nefese kaldığımı belli etmemek için kısa, düzenli nefesler almaya çalıştım. Durduğum yerde kendimi olabildiğince rahat göstermek için çabaladım. Ama içim param-parçaydı.

“Uyuyan prensese bakın. Uyanmış!”

Eymen'in sesi neşeli geliyordu ama gözleri öyle söylemiyordu. Harelerinde kaygılı bir gölge vardı. Bir şeylerin ters gittiğini hissettiriyordu.

Sert bir yutkunma eşliğinde ona bakarken vücudumu desteklemek için sırtımı kapıya yasladım. Gözleri kaçamak bakıyordu, tıpkı bir şey saklayan biri gibi.

Ve ben de aynı şeyi yapıyordum. Ne yapacağımı bilemez hâlde, elim hâlâ kapı kolunun üzerindeydi. Sanki oraya çivilenmiş gibi hareket ettirmeye çekiniyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sorduğunda bir anlığına göz göze geldik ama ikimiz de aynı anda bakışlarımızı kaçırdık.

Dudaklarıma titrek bir gülümseme kondurdum. Yüzümde sahte bir rahatlık ifadesi yaratmaya çalışarak, “Yeni uyandım,” dedim. Sesime uyumlu bir tını eklemeye çalışmıştım. Elimi kapının kolundan çekip esnermiş gibi kollarımı iki yana açtım. Hareketlerim kasıtlı bir rahatlık sergilemeye çalışırken Eymen'in gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Uyumaktan sıkıldım. Tam odadan çıkıyordum ki sen geldin,” diye yalanımı devam ettirdim.

Eymen omzunun üzerinden koridora kısa bir bakış attı. Sonra yeniden bana döndü. “Bizimkilerle birlikte benim odada oturuyoruz,” derken sesi doğal gelmeye çalışıyor ama içindeki karışıklığı gizleyemiyordu. “Sen de gel istersen. Sohbet ediyoruz.”

Eymen'in bu teklifine karşılık hafif bir tebessüm yerleştirdim yüzüme. Kendi içinde bir savaş verdiğini biliyordum. Onun, Saruhan gibi olmadığını biliyordum. O, kötü bir adam değildi.

Ama şu an içimde parçalanmış bir güvenle yüzleşirken neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edecek kadar sağlıklı düşünebilecek durumda değildim. Bu yüzden, konuyu değiştirmek için sesimi mümkün olduğunca rahat bir tona bürüyerek, “Sen nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Sessizlik beni huzursuz ediyordu. Sadece Eymen'le değil, artık tüm hayatıma sessiz bir oyun oynuyordum. Saruhan'a karşı, ona olan hislerime karşı, güvenime karşı...

“Bize kahve yapmaya gidiyordum,” dedi. “Dilimiz, damağımız kurudu. Sohbet uzayınca bir şeyler içelim dedik. Sen de ister misin kuzum?”

Eğer teklifini kabul etmeyip odaya girseydim bir gariplik olduğunu anlardı. Mecburen yanlarına gidecektim ama bunu zerre kadar istemiyordum. Saruhan’ın gözlerinin içine bakıp, yalanlarını bilerek hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi yapmak zorundaydım. Bunu yapabilecek miydim bilmiyordum.

Olumlu anlamda başımı sallarken, “Tamam, olur,” diye mırıldandım. İlk kez bir insanın bana iyi davranması canımı yakmıştı. Eymen’in gözlerine baktıkça bu ihanetin karşılığında nasıl bir karar vereceğimi bilmiyordum ve bu, işimi daha da zorlaştırıyordu. Onun gibi bir arkadaşım olduğu için inanılmaz mutluydum. Eğer kararım onlardan ayrılmak olursa... Bunu nasıl yapacaktım?

“Tamam o hâlde. Sen odaya geç, ben de beş dakika içinde kahvelerimizi alıp gelmiş olurum zaten,” dedikten sonra merdivenlere yöneldi. “Odada görüşürüz.”

Daha bir şey söylememe fırsat bırakmadan, arkasını döner dönmez koşar adımlarla ilerlemeye başladığında arkasından, “Eymen, dur!” diye seslendim. Yeniden bana döndüğünde yüzünde telaşlı bir ifade vardı.

“Bir şey mi oldu?”

Çekingen bir tavırla sorduğu sorunun ardından korkuyla yutkundu. Sanırım bundan sonra birbirimize karşı hep böyle olacaktık. Her yaptığımız ve her söylediğimiz şeyin ardında gizlediğimiz bir şeyler olduğunu düşünecektik.

Belki de onlara ve kendime bu durumu yaşatmamak için çekip gitmeliydim. Hemen, ilk fırsatta.

“Hayır,” dedim vakit kaybetmeden. “Ben de seninle geleyim. Kahveleri yaptıktan sonra odaya birlikte geçeriz diyecektim.”

Saruhan’la ne kadar az bir arada kalırsam benim için o kadar iyi olurdu. Onun yüzüne nasıl bakacağımı, benimle konuşmaya çalıştığında nasıl bir tepki vereceğimi kestiremiyordum.

“Olur, tamam.” Eymen omuz silkerek, yeniden arkasını dönmeden önce yüzüne kısa bir bakış attım. Beklediği gibi herhangi bir sorun olmadığı için rahatlamış görünüyordu. “Hadi gidelim o hâlde, gel.”

“Tamam,” diyerek peşinden gittim. Mutfağa inerken aklımı kurcalayan ve şakaklarıma bıçak gibi saplanan düşünceleri zihnimden kovmaya çalışıyordum. Düşündükçe bu evden kaçıp gitmek istiyordum çünkü.

Bir sorun olduğunu anlamasın diye tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Derin bir nefes aldım, rahat görünmeye çalışarak mutfakta kaynamakta olan suya kısa bir bakış attım.

Eymen de tezgâha oturduğunda, umursamaz bir tavırla bacaklarını sallayarak bana bakıyordu. Yüzündeki kocaman sırıts, içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetine o kadar tersti ki... Saruhan yüzünden İpek ve Eymen'i kaybedeceğim için sinirden ellerim titriyordu.

Eymen birden, "Bir şey diyeceğim," dedi.

Başımı hafifçe yana eğerek ona baktım.

"Söyle."

"Düşünceli gördüm seni. Bir sorun mu var, kuzum?" Beni süzerek konuşmaya devam etti. Gözleri önce ifademi taradı, daha sonra kaçırdığım bakışlarımla buluştu. "Anlat bakalım, bir şey mi oldu?"

Boğazıma koca bir yumru oturdu. *Sakin ol, Armin*, diyerek telkin ettim kendimi. Çok fazla duyguya kapılmadan kontrollü bir cevap vermeliydim. "Bir şey yok. Sadece otelde yaşananlar yüzünden epey yorgunum," diyerek harika bir yalan buldum. Aslında hiç de yalan sayılmazdı. Hâlâ bacaklarım ve kollarım acıdan sızlıyordu. Günlerce uyusam bile bu yorgunluğu üzerimden atamazdım.

"Haklısın," dedi hiç gecikmeden. "Sen var ya... Kraliçesin. Resmen hayran kaldım, kızım. Asla bu kadarını beklemezdim senden. Şok oldum!"

Eymen nefes nefese beni övdükçe bir yanımda mutlu oluyor, diğer yanımda bunu kaybedeceğim için kahroluyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Ama bir daha yaşamak istemeyeceğim bir tecrübeydi. Bir gecede defalarca kez ölümden döndüm ve bu çok korkunçtu."

"Haklısın," dedi başını iki yana sallarken. "Ama..." Coşkulu bir sesle oturduğu yerden zıpladı. "Güzel bir kahvenin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur!"

Sevimli ifadesine karşı kıkırdamam kaçınılmazdı. Saruhan'ı, ihanetini, içimde kanayan öfkeyi unutmak ister gibi kahrkaha attım ama sesim o kadar yetersizdi ki boğazıma bir diken gibi takıldı ve yüzüme zoraki bir neşe maskesi oturdu.

Ani ruh hâli değişimim gözünden kaçmamıştı Eymen'in. "Sen gerçekten iyi değilsin," dedi. "Bir şey mi oldu? Saruhan mı bir şey yaptı yoksa?"

İçimdeki panik, iliklerime kadar yayıldı. Birkaç dakika önce öğrendiğim o korkunç gerçeği bildiğimi belli etmemiştim, değil mi?

"Gerçekten iyiyim," dedim pürüzlü sesimle. "Bir şeyim yok."

Bir adım daha atıp eğildi ve gülerek sesini kısık bir fısıltıya çevirdi.

“Sudan çıkmış balık gibi duruyorsun ama. Boş boş bakıyorsun.”

Gözlerim Eymen’in gözlerine kilitlendi. İçimdeki yangınla yüzüne baktım. Eymen’i gerçekten seviyordum. Onun dostluğunu kaybetmek istemiyordum. Ama şu an içimde koca bir boşluk vardı.

Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi görünmeye çalışarak ellerimi ağır bir hareketle yanaklarıma koydum. “Boktan bir akşamdı. Yaşadıklarımı üzerimden atmam biraz zaman alacaktır,” diyerek omuz silktim.

“Doğru diyorsun. Tamam. Daha fazla üstüne gelmeyeceğim,” diyerek kahveleri hazırladı.

Eymen’in sesi, farkında olmadan içime dolan tüm karanlığı aydınlatacak gibi çıkmıştı. Daha önce hiç fark etmediğim bir şeyi fark etmiştim o an. Eymen, sanıldığı kadar umursamaz biri değildi. O, ekibin en rahat, en neşeli, en kaygısız üyesi gibi görünüyordu ama şimdi, gözlerimde en ufak bir huzursuzluk emaresi ararcasına, sanki içime nüfuz edercesine bakıyordu. Gerçekten benimle ilgilenip, iyi olup olmadığımı sorması ve benim için endişelenmesi... İçimi ısıtan tek şeydi bu.

“Asansör boşluğunda öyle havalıydın ki Armin... Eğer Armiko’m olmasaydın seninle yatasım gelirdi,” diyerek çapkın bir sırıtışla göz kırptı.

Eymen’le kahkahalarımız birbirine karışırken, “Hayır, Eymen,” diye itiraz ettim. “Seninle yatmayacağım. Biz dostuz.” Tüm bu kahkahaların ortasında, ihaneti yeniden ve yeniden iliklerimde hissettim. Neşenin içinde acı vardı.

“Doğru. Senin için çok üzgünüm,” dediğinde şaşırıp kaldım.

Merakla, “Neden?” diye sordum.

“Dost olduğumuz için ömür boyu uzaktan bakacaksın bana. Senin için çok yazık bir durum.”

Beklemediğim bu cevap karşısında hafifçe omzuna vururken, “Çok şapşalsın!” dedim.

Eymen kendini beğenmiş bir tavırla önüne döndü. Boğazımı temizlediğimde, gülüşüm aniden yüzümden kayboldu. Yaslandığım yerden doğrulup birkaç adım attım ve Eymen mutfak tezgâhına dizdiği dört kupaya kahve dökerken, dikkatini dağıtmamak için gerisinde durup onu izledim.

Sakin ve derinden bir sesle, “Çok merak ediyorum...” dediğimde, Eymen omzunun üzerinden hızla bana baktı.

“Neyi merak ediyorsun, kuzucuğum?”

Eymen’in bana hitap ediş şekilleri... Normalde böyle sevimli ve yumuşak lakaplar duymaktan hoşlanmaz, fazla samimi ya da yapay bulurdum.

Ama ondan duyunca bu kelimeler sanki anlam değiştiriyordu. Samimi bir dostluk, içten bir bağ gibi hissettiriyordu.

Sinsi bir gülümseme dudağımın kenarına yerleştiğinde, gözlerimi ondan ayırmadan konuşmaya devam ettim. “Sinan’ın karşısına geçip, benden çaldığı paramı geri alırken yüzündeki ifadeyi görmeyi gerçekten çok merak ediyorum.” Bu bir tuzaktı. Cevabını delicesine merak ediyordum.

Beklenmedik bir şey duymuş gibi kısa bir anlığına duraksadı. Afallayarak gözlerini kaçırdı. Ama bu hâli çok uzun sürmedi, kendini hızla toparladı ve tereddüt etmeden, alaycı bir kahkaha atarak, “Altına sıçacak tabii ki!” dedi umursamaz bir tavırla.

“Gebersin,” diye mırıldandım. Sinan’a değil, Saruhan’a karşı duyduğum öfkenin yansımasıydı bu. Saruhan’ı düşündükçe mutfakta ne varsa devirmek, bir şeyleri fırlatmak, içimdeki tüm öfkeyi dışa vurmak istedim ama yapamazdım. Kendimi zorla dizginleyip duygularımı boğazımda düğümledim.

“Kahveler hazır!”

Eymen’in neşeli sesi, tüm gerginliğimi görünmez bir bıçak gibi keserken ben hâlâ içimde büyüyen öfkeyi kontrol etmeye çalışıyordum. İki kupayı alıp, bana dönerek, “Diğer ikisini de sen alır mısın?” diye sorduğunda, başımla onayladım.

Saruhan yüzünden ellerim hatta tüm vücudum hâlâ titriyordu. Dökmeden taşımayı başarabilmek için kupaları birbirine yaslayarak dengeyi sağladım.

Odasına doğru ilerlerken Eymen’in göz ucuyla bana baktığım fark ettim. Gülümsedi. Büyük ihtimalle, sıcak olduğu için taşıyamadığımı düşündü ve çok fazla üzerinde durmadan, kendi kendine gülüp geçti.

Sonunda, Eymen’in odasına vardığımızda, “Çocuklar, Armiko uyandı!” diyerek coşkuyla içeri seslendi.

Odaya attığım ilk adımda bakışlarım Saruhan’ı buldu. Tam karşımda, tekli koltukta oturuyordu. Derin bir nefes alarak gözlerimi sıkıca kapadım. Daha birkaç saat önce varlığından güç bulduğum adamla aynı odada kalmak, dünyanın en zor şeyiymiş gibi hissettiriyordu şimdi.

Sakin olmalıydım. Kontrol bendeydi. Onlar gerçekleri öğrendiğimi, arkamdan nasıl bir oyun çevirdiklerini bildiğimi bilmiyorlardı. Benim tek yapmam gereken, bu oyunu onlar gibi profesyonelce oynamaktı.

Başımı dik tuttum. Bir şey belli etmemek için yüzüme ifadesiz bir maske yerleştirerek odaya girdim. Gözler üzerime döndü. Bir an duraksadım, içimdeki fırtınaları dizginlemeye çalıştım. Sonra İpek’le göz göze

geldiğimde elimdeki kahveyi ona uzatıp hiçbir şey olmamış gibi oyuna devam ettim.

“Nasılsın, Armin?”

İpek’in sorusu havada asılı kalırken, içimde aniden yükselen kaygıyı bastırdım. Gözlerim, herhangi bir şekilde onun gözlerine takılmasın diye, bulunduğum odayı hızla tarayarak kendime bir nokta belirledim. Saruhan’a en uzak noktada bulunan sandalyeye neredeyse kaçarcasına, ilerleyip oturdum. Eymen ve İpek tam karşımda, rahatça yüzlerine bakabileceğim bir noktada oturuyordu. Bu düzen bana avantaj sağlıyordu.

Ama onu görmezden gelmek bile işe yaramıyordu. İçimde hâlâ soğuk, genzimi yakan, zehir gibi bir öfke vardı. Omuzlarımı hafifçe silkerek, “İyiym,” diye mırıldandım. “İyiym sanırım. Hâlâ kendime gelebilmiş değilim.”

Bardağın sıcaklığını hissetmek istercesine, kupayı ellerimin arasına alıp, avuç içlerimin yanmasına aldırmadan kahveye odaklandım. Konuşmaya devam etmeliydim. Susarsam sessizlik beni ele geçirebilir ve aklımdan geçenler yüzüme yansıyabilirdi. “Sadece biraz hırpalanmış hissediyorum ama dinlenirsem geçeceğine inanıyorum.”

İpek söylediklerimi duyar duymaz, iç çekerek başını eğdi ve derin bir nefes aldı. O an fark ettim ki onun gözlerinde de bir şey vardı. Suçluluk... Ama Eymen’den farklıydı. Eymen bu duyguyu saklayamıyordu, gözlerinin içinde büyüyen mahcubiyet anbean ortaya çıkıyordu. İpek ise daha kontrollüydü, hislerini bastırmayı bilen biriydi. Gözlerindeki o donukluk, içinde yankılanan sesleri susturmak ister gibi bir hâle bürünmüştü.

“Gerçekten harikaydın,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Hayran kaldım sana. Büyük bir iş başardın.”

İpek’in sesindeki içtenlik, istemeden de olsa beni yumuşatıyordu. Karşılık olarak hafifçe gülümsedim. İçimde ne kadar fırtına koparsa kopsun, İpek’in bu işin bir parçası olmadığını biliyordum. O da Eymen gibi bir kurbandı.

“Birlikte başardık,” dedim yapay bir gülüşle. “Hep birlikte.” Oysa hiçbir zaman birlik olamamıştık.

“Hakkını yedirmem. Onlarca adamı nasıl atlattın, aklım almıyor. Bizim dünyamızda yenisin ama hiç öyle gibi değildin. Kendinle gurur duymalısın.”

“Geçti gitti,” dedim mütevazı görünmek için. “En azından bugün de ölmedim, diyelim.”

Alaycı ses tonumla birlikte hafifçe güldük.

İpek sessizliği bozarak, “Ufacık çocuktum,” diye anlatmaya başladı. “Saruhan’ın bana dövüşmeyi öğrettiği zamanlardı. Hiç unutmam, ilk kez dövüşmeyi öğrenmek için aşırı kilolu ve benden büyük bir kızın karşısına çıkmıştım. O gün kız beni öyle bir dövdü ki Armin... Kafamda saç, vücudumda morarmadık yer kalmadı. Asansör boşluğunda urmanmak şöyle dursun, o otelin ellinci katından aşağı atsalar ancak o zaman o hâle gelebilirsin yani o kadar dövmüştü. O dayağın üstüne neredeyse tam bir gün boyunca uyanmamıştım.”

Eymen’le göz göze geldiklerinde, kahkahaları senkronize olmuş gibi odayı doldurdu.

“Ertesi sabah uyanmadığım için Eymen öldüğümü sanıp çok ağlamıştı.”

Küçük bir kız çocuğunun başında, Eymen’in çocuk hâlinin gözyaşlarına boğulduğunu hayal ettiğim an kendimi tutamayıp kahkaha attım. Görüntü hem hüznü hem de inanılmaz tatlıydı.

“Ama emindim, ölmüştün.”

Eymen’in sözleriyle kahkahalarımız daha da yükseldi. O an içimdeki o zehirli duyguları bir süreliğine de olsa unutmuştum. Ama sonra... Sonra gerçek yeniden içime sızdı.

“Çok salaksın, Eymen!” İpek, kahkahalar arasında konuşmaya çalışırken aramızdaki neşenin geçici bir an olduğunu biliyordum. “Neyse dur,” diyerek gülmeyi kesti. Bir anlığına, ortamın enerjisini bir cümleyle değiştirerek hepimizi bir boşluğa bıraktı. “Bırak şimdi gülmeyi. Ciddi bir şey söylemem lazım.”

Eymen başını hafifçe yana eğerek, “Ne oldu?” diye sordu. Ben de tıpkı onun gibi ne olduğunu merak ederek İpek’e odaklandım.

“Birkaç gün içinde Acarlar’la bir toplantı ayarlayıp çizimleri teslim edeceğim ve karşılığında parasını alacağım. Toplantıya siz de gelmek ister misiniz yoksa tek mi gideyim? Bunu kendi başıma halledebilirim.” İpek omuzlarını silkerek geriye yaslandı. Yatağın üstünde oturduğu için tam olarak arkaya yaslanamıyor, dengesini sağlamak için ellerini iki yana açarak destek alıyordu.

Eymen, her zamanki gibi akla ilk gelen soruyu sorup, “Yamuk tipler mi bu Acarlar?” dedi. “Nasıl herifler?”

“Daha önce hiç görüşmedim fakat iyi adamlar. Uzun süre onları da takibe aldığım için biliyorum yani. Uzaktan edindiğim bilgilere göre evet, bir sıkıntıları yok.”

İpek kelimeleri dikkatle seçerek konuşuyordu. Bunu fark etmiştim. Üzerimizde gezinen bakışları en nihayetinde Saruhan’a kaydı. Ben de

refleks olarak onun baktığı yöne baktım. Ve ilk kez... Onunla göz göze geldim.

Saruhan dirseklerini koltuğun kenarlarına yaslamış, parmak uçlarını göğüs hizasında birleştirmişti. Ellerinin üzerinden, karanlık gözleriyle İpek'e odaklanmıştı. Ama ben baktığımda, sanki fark etmiş gibi o yeşiller aniden benimkilere kilitlendi.

Dizginleyemediğim bir öfkeyle yandığımı hissettim. *Neden yaptın?* İçimde yankılanan bu haykırış, dilimin ucuna geldi ama sustum. Ve sonra o tok sesi duydum.

“Tamam, gidip hallet sen.”

Sesini duymak içimdeki fırtınaları iyice yükseltti. Önümdeki kahveye, zihnimin gürültüsüne döndüm. Bu kez benim bu sessizliğim, hiç olmadığı kadar gürültülüydü.

“Beş milyon istemeyi düşünüyorum. Hepimiz için uygunsa pazarlığı ona göre yapacağım.”

Onlardan para istediğim yoktu. Artık umurumda değildi. Cevap vermeden, uzaklara dalıp gittim.

“Bana uyar!”

Eymen'in cevabı, odadaki gerilimi bir anlığına hafifletmiş gibi oldu. Saruhan hâlâ bir şey söylememişti ve onun cümlelerini beklerken kalbimin göğüs kafesime sığmayacak kadar büyüdüğünü hissediyordum. Nefes almak zorlaşmıştı, sanki her nefes aldığımda ciğerlerime Saruhan'ın ihanetinin kokusu siniyordu.

“Tamam, olur.” Sonunda konuştuğunda sesi her zamanki gibi soğukkanlıydı. “Çok fazla düşürme miktarı. Sabit tutmaya çalış.”

Bana baktığını hissediyordum. Gözleri üzerimdeydi. Saruhan Kalaycı bana her baktığında içimde bir şeyler kırılır, ruhum titrer, aynı anda hem görmek hem de yok saymak istediğim bir şeyin varlığını en derinimde hissederdim.

Ona bakmak istiyordum. Ama aynı zamanda, o lanet olası yüzünü bile görmek istemiyordum. Bu çelişki, içimde keskin bir hançer gibi dönüp, dururken öfkemi bastırmak için elimdeki kahve kupasını dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. Sıcak sıvı, boğazımdan aşağı akarken mideme kadar yayılan o sıcaklık içimdeki soğuk öfkeyi eritmeye yetmedi. Gözlerimi kaçırarak önümdeki eski halının desenlerine odaklandım, bilinçli bir şekilde zihnimi oraya kilitlemeye çalıştım.

“Anlaştık.”

İpek'in onaylamasıyla Eymen tekrar söze girip, "Çizimler nerede?" dedi. Bu soruyla birlikte gözlerimi halıdan kaldırarak başımı hafifçe Eymen'e çevirdim.

İpek rahat bir tonla, "Odamda," dedi. "Zarar görmesin diye şifonyerin alt çekmecesine düzgünce koydum."

İpek'in sözleri kulaklarımda yankılanırken içimde nefes almakta zorlanan bir gölge varmış gibi hissettim. Göğsüm daralıyordu, ciğerlerime dolan hava yetmiyor, vücudumun içinde sanki görünmeyen bir ip giderek sıkılıyordu. Dakikalarca koşmuş gibi nefes nefese hissediyordum ama yerimde sabittim.

Bu odada oturmak... Onlarla olmak... Saruhan'la aynı havayı solumak... Kaldıramıyordum. Onun varlığı midemde bir düğüm gibi duruyordu. Bu odada bir saniye daha durursam ve o gözlerin bir saniye daha üzerimde olduğunu hissedersen en sonunda içimdeki zehri kusabilirdim.

"Ben kalksam size ayıp olur mu?"

Gerçekte bir soru bile değildi bu söylediğim. Kaçabilmek için uydurduğum bir bahaneydi. Elimdeki kahve kupası bile artık yük gibi geliyordu. Parmaklarımin arasında ağırlığını kaldıramayacakmışım gibi hissettiğim bir ağırlık... Kupayı tekli koltuğun yanındaki sehpanın üzerine bırakıp kararlı bir hareketle ayağa kalktım.

"Biraz daha dinlensem iyi olacak, kendimi hâlâ iyi hissetmiyorum."

Eymen'le İpek'in bana aynı anda baktığını hissettim. O an gözlerinde ne gördüğümü çok iyi biliyordum. Acıma duygusu vardı. Ne kadar gülümseseler de gözlerinin içinde saklanmaya çalışan ama saklanamayan o acıma hissi... Bunu her zaman fark ederdim.

İçlerinden, *zavallı Armin*, diye düşündüklerine emindim. Hiçbir şeyden haberi olmayan, onların yanında güvende olduğunu sanan, ona uzatılan dostluk elini gerçekten bir dostluk zannederek sıkı sıkıya tutan zavallı kız... İşte, onların gözünde böyle görünüyordum.

"Hastaneye gitmek ister misin? Ya da ağrı kesici verebilirim."

İpek'in sesinde mahcubiyet vardı. Onun kendini kötü hissetmesini istemiyordum. Dudaklarıma sahte bir tebessüm yerleştirerek başımı iki yana salladım. "Yok, o kadar ciddi bir şey değil," dedim. "Sadece yorgunum. Uyuyup dinlenirsem yarına bir şeyim kalmaz. Eminim."

Yalan söylüyordum çünkü yalanlar bazen en sağlam sığınak olurdu.

"Emin misin?"

İpek'in içi rahat etmiyordu. Sanki gerçeği görmek istiyormuş gibi gözlerine dikkatle baktı. Ama ben ona izin vermeyecektim. Daha büyük, daha sahici bir gülümsemeyle, minnet dolu bir ifadeyle ona karşılık verdim.

"İyiymi, gerçekten. Endişe etmeni anlıyorum ama rahat olabilirsin. Dinlendikten sonra bir şeyim kalmayacak."

İpek başını usulca sallayarak içi rahat etmemiş olsa da daha fazla üstelemedi. Ama en son Eymen'in, "Ölmeyeceksin, değil mi?" diyen sesi yükseldi. "Bak, sabah uyanmazsan başına gelir, ağlarım!"

Tam kapıdan çıkmak üzereyken duraksadım. Şefkatli ve samimi sözleri, içimde yarılan çatlakların arasından sızan bir sıcaklık gibi geldi. Onlara baktım. Eymen'in her zamanki gibi alaycı ama içten olan gülümsemesi, İpek'in sessiz ama koruyucu bakışları...

Ve sonra Saruhan.

Gözleri üzerimde miydi? Bakıyor muydu? Umursuyor muydu? Bilmek istemedim.

Sadece Eymen'e belli belirsiz gülümsedim ve fısıltıya yakın bir sesle, "Uyanacağım, söz," dedim ve sonra hızla odadan çıkıp koridorda yürümeye başladım. Bedenim sarsılıyordu. Bıraktığım nefesle birlikte, içimde dolaşan tüm acılar derime batıyordu sanki. Saruhan'ın ihanetinin ağırlığı, omuzlarımı aşağı çekiyordu.

Yürürken İpek'i düşündüm. İlk tanıştığımız ânu, ilk selamını, ilk gülümsemesini, ona asla güvenemeyeceğimi düşündüğüm günleri... Ve sonra onu kız kardeşim gibi sevdiğimi fark ettiğim ânu...

Eymen'i düşündüm sonra. İlk andan beri garip ve bir o kadar sevimli bir çocuktur. Renkli ve enerji dolu kişiliği sayesinde hayatımda hep olmasını istediğim, film ve kitaplarda denk geldiğim, deli gibi kıskandığım erkek arkadaşı Eymen. Her şeyimi anlatıp paylaşabileceğim, zor zamanımda gözünü bile kırpmadan bana arka çıkacak kişiydi. Onunla yeri geldiğinde hüngür hüngür ağlayacağımıza ve yeri geldiğindeyse kahkahalarımızda boğulacağımıza emindim.

Ama Saruhan bunları elimden almıştı. O, bana ne yapmış olursa olsun, beni en çok mahveden şey buydu. Saruhan yalnızca beni dolandırmamıştı.

Benden sevdiklerimi de çalmıştı.

Yalnızlığın Koynunda

Odaya adımımı attığımda, banyonun kapısı hâlâ ardına kadar açıktı. İçeriye hafif bir loşluk hâkimdi. Gecenin karanlığından sıyrılan soluk bir ışık, pencereden sızarak içeri süzülüyordu. Kendimi hâlâ yorgun hissediyordum ama bu yorgunluk sadece bedenime ait değildi. Sanki ruhum da bu odanın içinde kaybolmuş, buhar olup havaya karışmıştı.

Üzerimdeki ağırlığı atabilmek için yavaşça giysilerimi çıkarıp kendimi duşa attım. Sıcak suyun altına girdiğimde, suyun omuzlarımdan aşağı süzülen sıcak dokunuşuyla kaslarımın gevşediğini hissettim. Su tenime çarptıkça yaralarım sızlıyordu.

Saruhan'ın sesi zihnimin içinde yankılanırken, ellerimi şakaklarıma götürerek gözlerimi kapadım. Göz kapaklarımdan ardında, onun yüzünü gördüm. Bana her zamanki o umursamaz, kibirli gülümsemesiyle bakıyordu. O gece, beni peşine takılmamam için defalarca uyarmıştı. Ama ben onu dinlememiştim.

Keşke dinleseydim.

Su saçlarımdan süzülüp, akarken gözlerimi tekrar açtım ve derin bir nefes aldım. Hâlâ buradaydım. Hâlâ bu evdeydim. Hâlâ Saruhan'ın ihanetine rağmen onlardan biriymiş gibi davranıyordum. Ve en kötüsü, ondan nefret etmem gerektiğini bildiğim hâlde içimdeki o aptalca duygu hâlâ onu görmek istiyordu.

Kendime bu kadar sinirlendiğimi daha önce hiç hatırlamıyordum.

Duşu kapatıp bornozla banyodan çıktığımda gözüm masanın üzerindeki telefonuma takıldı. Alıp saate baktım. 01.47 olmuştu. Gece yarısını geçeli çok olmuştu ama ben hâlâ uykusuzdum. Aynanın karşısında

oyalanırken dışarıdan gelen tıkırtıyla irkildim. Doğru duyup duymadığımdan emin olmak için nefesimi tuttum. Sessizlik çöktüğünde yanlış duyduğumu düşünüp önüme döndüm ama sonra yine aynı ses daha güçlü duyuldu. İrkilerek başımı çevirdim. Biri kapıyı çalıyordu.

Bornozumun ipini sıkıca bağladığımdan emin olarak kapıya doğru ilerledim. Attığım her adımda kalp atışlarım hızlanıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı usulca araladım ve kimin geldiğini görmek için başımı uzatarak dışarı baktım.

“Saruhan!”

Şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerime eşlik eden titreyen sesimi duyduğumda öfkeyle dişlerimi sıktım. Neden duygularımı gizlemekte bu kadar beceriksizdim?

“Uyku vaktin gelmedi mi senin?”

Elini kapıya koyup, iterek biraz daha aralasa da hâlâ kapının kolunu tuttuğum için daha fazla açmasına izin vermedim.

“Duş almadan uyumak istemedim,” diye kısa bir açıklamada bulundum. “Uyuyacağım şimdi.” Ağır ağır başımı sallarken, dikkatimi dağıtmaması için yüzüne bakmadan konuşmaya çalışıyordum. “Sen neden geldin? Bir şey mi oldu?”

“Korkarsın diye geldim.” Umursamaz bir tavırla omuz silerken, boşta duran elini ensesine doğru atarak saç diplerini kaşıdı. “Malum, perili köşkümdeki hayaletler geceleri peşine düşüyor.”

Çocuksu gülüşünde kaybolmamak için direnmeye devam ettim.

“Gerek yok.” Buz gibi çıkan sesimle verdiğim cevap karşısında donup kaldı. Böyle bir cevap beklemediğine emindim. “Yalnız uyuyabilirim artık. İlk günler öyle hissetmiştim sadece, şimdi iyiyim. Kendi odana gidebilirsin.”

Kaşları yukarı kalkarken, “Emin misin?” diye sorduğunda sesindeki şaşkınlık alenen duyulabiliyordu. “Sonra ağlayarak beni arama sakın.”

Her ne kadar karşısında bornoz ve başımda dev gibi görünen baş havlusuyla duruyor olsam da kendimden emin bir şekilde duruşumu dikleştirdim. “Eminim,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Yalnız uyuyacağım, sana ihtiyacım yok.”

Tekinsiz gölgelerin, yeşillerinde karanlığa ibadet ettiğini, gözlerindeki derinliği görebiliyordum. Ona ne zaman karşı gelsem gözleri hep böyle kararırdı. Gözlerini kıstığında uzun kirpiklerinin gölgesi düştü yeşillerine. Bir gariplik olduğunu, neden böyle davrandığımı anlamaya çalışır gibi

yüzümü inceliyordu ama buna fırsat vermeden bir adım geriye çıktıktan sonra, "İyi geceler, Saruhan," diye mırıldanıp kapıyı yüzüne kapadım.

Kapının ardında kaç dakika durduğumu bilmiyordum. Zamanın nasıl aktığını ya da içerideki sessizliğin üzerime nasıl çöktüğünü... Tek bildiğim, kalbimin kaburgalarımın içinde sıkışıp çırpınan bir kuş gibi debelendiği. Saruhan Kalaycı'yı kapının ardında bırakmıştım.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Ama kalbimin derinlerinde bir yerde, o yakıcı sezgi inatla fısıldıyordu. Bu, onun ihanetinin yanında bir hiçti.

Odada bir sağa, bir sola yürüdüm. Adımlarım gölgemi kovalıyordu. Bunu yaparak elime ne geçmişti ki? Neden onu kapının ardında bırakmanın huzuru içime dolmuyordu? Neden zafer hissi bir nebze olsun ruhumu okşamıyordu? Sanki içimde hapsolmuş bir çığlık vardı ve dudaklarımdan kopsa her şey düzelecek, her şey yerli yerine oturacakmış gibi hissettiriyordu. Ama o çığlık bir düğüm gibi boğazıma oturuyor, nefesimi daraltıyordu. Saruhan'ın yüzüne haykırmak istiyor ama susuyordum. Ve susmak, gitgide ağır bir yük gibi omuzlarıma çöküyordu.

Zihnim Saruhan'ın ne yaptığım, şimdi nerede olduğunu düşünmekten âdeta kördüğümüne dönmüştü. Sinirlenmiş miydi? Öfkeyle duvarları mı yumrukluyordu? Yoksa her zamanki umursamazlığıyla dudaklarının kenarına alaycı bir tebessüm kondurup beni ve tavrımı yok mu saymıştı?

İçim, bu son ihtimalin doğruluğunu kaldıramıyordu. Düşünceler beni ele geçirmişken kapının çalındığını duyduğum an tüm düşüncelerim bir bıçak gibi saplandı. İç çekerek arkama döndüm, gözlerim irileşti.

Saruhan mıydı? Yoksa bu kez başka biri miydi?

Tereddütlerimi bir kenara iterek yürümeye başladım. Kapıya yaklaştıkça kalp atışlarım öylesine yükseldi ki odadaki sessizlik içinde nefesi kapının altından odama sızıyormuş gibi ürperdim. Eğer gelen Saruhan'dan başkası değilse...

Eğer yüzünde o tanıdık, tehditkâr gölgeyle karşıma dikilirse...

Eğer gözlerindeki o ıssız derinlik, beni hapsetmeye hazırsa... Bilmiyordum. Ne yapacağımı, nasıl duracağımı, hangi kelimeleri seçeceğimi bilmiyordum.

Titreyen parmaklarım kapıyı araladığında, Saruhan'la göz göze geldik. Derin, karanlık bir orman gibi bakan gözleriyle beni inceliyordu.

Bir elini kapının kenarına yaslamıştı. Koyu yeşil bakışları, gölgelerde yüzen bir hayalet gibi üzerimde geziniyordu. Dağınık saçları alnına

düşmüş, yüzüne keskin bir gölge vermişti. Bir an için gözlerim o karışıklığa kaydı ama kaşlarını çatıldığını fark edince hızla bakışlarımı kaçırdım.

Derin bir nefes aldım. Sessizliği kıran o soluk, odanın içinde yankılanan tek sestti. Ama ne olduğunu anlamadan, o buz gibi sesini yükseltip, “Bunu bir kez daha yaparsan gördüğün son yüz benim yüzüm olur,” dedi. Hiç olmadığı kadar sert ve tehditkâr çıkmıştı sesi.

Dudaklarının arasından çıkarken sözleri âdeta metal bir hançer gibi göğsüme saplandı. Alt dudağını ağır çekimde yalarken gözleri buğulandı. Beni hayal kırıklığına uğratmış bir yabancı gibi değil, bir avcı gibi konuşuyordu. Düşmanına gözdağı veren biri gibi.

Beynimin içinde çılgınlık yükseldi ama dudaklarımdan dökülenler bambaşkaydı. “Beni tehdit mi ediyorsun?” diye sordum dik durarak. Başımı hafifçe yana eğdim, sesimde hesap soran bir tını vardı. Ama içimdeki yangın, bunu benim bile inandırıcı bulmamı engelliyordu.

Saruhan gözlerini yumdu. Sakinleşmeye mi yoksa içindeki öfkeyi bastırmaya mı çalışıyordu? Birkaç saniye sonra başını yana çevirdi, sessizliği üzerime dolandı. Yeniden bana döndüğünde, bütün ışıklar sönmüş gibiydi gözlerinde.

Bir adım attı. Sonra bir adım daha. Şaşkınlıktan donakaldım. Aramızdaki mesafe tehlikeli bir hızla kapanırken, içgüdüsel olarak geri çekildim. Ama o durmadı. Adımlarımı takip etti. Ben uzaklaştıkça o üzerime geldi.

Odanın içine kadar girmiştik. Kapıya uzanıp hınçla kapadı. Kapı, geceyi yarıp geçen bir gök gürültüsü gibi kapandı. Tüm bedenim irkildi. Tüm benliğim, o tek hareketin yankısıyla titredi.

“Bir sorunun mu var?” Sesi, tenhada yankılanan bir fısıltı gibiydi. “Bilmeden bir şey mi yaptım?” Ben geri çekilmeye, o da üzerime gelmeye devam ediyordu. “Söyleyeceksin,” dedi gözlerimin içine tutunurken. Sanki ruhumu didik didik ediyordu. Her kelimesi birer emir gibi dökülüyordu dudaklarından. “Her ne oluyorsa bana söyleyeceksin. Bunu söylemen hiçbir şeyi değiştirmeyecek elbet. Sadece yaptığım yanlış bilinçli bir şekilde yaptığımdan emin olmak isterim.”

Ben sustukça sesi hiddetleniyordu. Saruhan Kalaycı’ya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

“Manyak mısın sen?” diye mırıldanırken korkmadığımı göstermek için bakışlarımı sertleştirdim. “Bu tavırlar ne ayrıca? Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun?” Saruhan Kalaycı’nın öfkeli tarafını tanıyordum. Ve evet, ondan korkuyordum.

“Hayır,” dediğinde sesi bıçak sırtı gibiydi. Ürperten bir dinginlik taşıyordu. “Sadece bana başkaldırman hoşuma gidiyor.”

Uğradığım şaşkınlıkla gözlerim yeşillerine dalıp, gitmişken ansızın bileğimden yakalayan parmaklarıyla irkildim. Beni sıkırmıyordu, acıtmıyordu ama dokunuşu ruhumu dar bir kafese sıkıştırıyordu.

Beni kendine çektiğinde karşı koymak aklımdan bile geçmedi, neredeyse içgüdüsel bir şekilde ona doğru adım attım. Tam o an diğer eli yüzüme doğru uzandığında nefesim ciğerlerime hapsoldü. Bir anlık duraksamadan sonra parmaklarının tersi yanağımı usulca okşadı.

İşte o an, bornozla karşısında olduğumu fark ettim. Ve utancımın bir kez daha nefesimi tuttu. Neden yapıyordu bunu? Ona karşı öfkeden deliye dönmüşken şu an parmaklarının dokunduğu tenimin garip bir hisle ürperiyor olması normal miydi?

Başparmağı dudağımın kenarına hafifçe dokunduğunda, teninin sıcaklığı her yerimde gezindi. Usulca yukarı doğru çıktığında, içimde kopan fırtınayı bastırmak için yutkundum.

Saruhan başını yana eğdi, gözlerimin içine derin bir şeyler arıyormuş gibi baktı. “Hoşuna gidiyor mu?” Başparmağı dudağımın köşesinde gezinmeye devam ediyordu. Bir yanım ona bağırarak, haykırmak istiyordu. Ama dudaklarım mühürlenmişti.

Saruhan, cevap vermediğimi fark ettiğinde keyifle güldü. Gülüşü, bu geceye ait olmayan bir şeydi. Sanki ışığın yasak olduğu bir yerde alev almıştı. “Hem de çok hoşuna gidiyor,” diye mırıldandı ve dudaklarının arasından görünen keskin beyaz dişleri hafif bir sıtışla belirdi.

“Gitmiyor,” derken yutkundum. Ama bu durumu gizleyebilmek için boğazımı temizler gibi öksürdüm.

Saruhan’ın eli aniden durdu. Gülüşü silindi. İçimde sebebini bilmediğim bir korku peyda oldu. Buna da mı kızmıştı?

Ama endişem kısa sürdü. Çünkü bir anda daha da büyük bir gülümseme dudaklarına yayıldı ve bana doğru bir adım daha attı. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı artık.

“Kaşlarını çatmanı yasaklamıştım.” Fısıltısı yüzüme çarpınca nefesimi tuttum. Teni tenime değmeden bile nefesini hissediyordum. “Düzelt hemen.” Gülüşü silinmişti. Yerini ciddiyetin koyu gölgesi almıştı. İsteğini bilinçsizce yerine getirdiğimde, dudaklarının kenarı bir kez daha kıvrıldı. “İşte bu hoşuma gitti.”

Neden böyle davranıyordu? Ne yapmak istiyordu? İçimdeki öfkenin nasıl bir karmaşaya dönüştüğünü göremiyor muydu? Beni ihanetinin karanlığına hapsetmişken bu rahat tavırlarıyla ne elde etmeye çalışıyordu?

Tüm bunlara rağmen kendimi susmaya, duygularımı gizlemeye zorladım. Ama o gülüşü... O gülüşü yeniden kayb olduğunda, bir adım geri çekildi. Fakat hâlâ bileğimi bırakmamıştı. Sanki iradesine zincirlenmiş gibiydim. Başımı kaldırdığımda, Saruhan yanımdan geçmiş, odanın ilerisindeki yatağa doğru yürüyor, beni de peşinden sürüklüyordu. Onun elindeydim ve başka bir seçeneğim yoktu.

Kalbim göğüs kafesimden firar etmek istercesine tekmeliyordu. Arsız düşünceler zihnimin koridorlarında yankılanıyor, damarlarımda dolaşıyordu. Yanaklarımdan kızardığını hissediyordum. Ama neyse ki oda yerince loştu. Yatağın hemen yanında durdu. Beni usulca omuzlarımdan tutup yatağın kenarına oturttu.

Ne yapacağını anlamaya çalışarak gözlerinin içine baktım. Ama o sadece susuyordu. Kucağımda birleşen ellerimi yumruk yaptım. Parmak uçlarım, avuçlarımda içindeki ateşe dokundu. Buz kesmiş ellerim, yanıyordu.

Dikkatlice bornozumun düzgün bağlanıp bağlanmadığını kontrol ettim. Sonra bakışlarım yeniden Saruhan'a döndüğünde, hâlâ bana baktığını gördüm. Sanki aklında bir düşünce vardı ama bunu dile getirmekten kaçınıyordu.

"Pencereye dön ve beni bekle."

Yanımdan ayrılırken, yine bilinçsizce vakit kaybetmeden söylediğini yaptım ve yönümü pencereye dönerek yatağın ucunda oturmaya devam ettim. Omzumun üstünden Saruhan'ın gittiği tarafa baktım. Şifonyerin çekmecesini açtığında ne aradığını merak etmiştim.

Saniyeler sonra elinde gördüğüm şeyle gözlerim büyüdü. Bir tarak. Geri döndüğünde yüzümdeki şaşkınlığı fark edince alaycı bir sırıtışla yüzüme baktı. Tarağı yatağın kenarına bırakıp başımdaki havluyu çözmeye başladığında nefesimi tuttum. Islak saçlarım omuzlarımdan aşağıya döküldüğünde gözlerimi kapadım. Her şeye rağmen Saruhan'ın yapmak istediği şeyi anlayınca ona karşı beslediğim öfkem karanlığa çekildi. Yumuşak bir dokunuşla saçlarımı geriye doğru attığında, zaman bir anlığına durdu. Ve sonra tarak saç tellerime dokundu. O an anladım ki bazı savaşlar silahlarla değil, sessizlikle veriliyordu.

"İpek çocukken hep hasta olurdu," derken sesi mırıltı gibi çıkmıştı. Parmakları saçlarımda, zamanın bile dokunmaya kıyamayacağı bir sabırla geziniyordu. Hem saçlarımı ağır ağır tarıyor hem de sözlerinin

arasına geçmişin kırık dökük parçalarını serpiştiriyordu. O anlatırken ben bir sis perdesinin ardında şekillenen hatıraların içinde kayboluyordum. “Buradayken kızlar ve erkekler gruplar hâlinde duşa sokulurdu. Topluca yıkanıp sonra odalara gönderilirdik. İpek uzun saçlarıyla duştan sonra dolaşmayı pek severdi. Tıpkı seninki gibiydi saçları, sırtına kadar uzanırdı.”

Sustu. Gözlerinde beliren gülümsemeyi göremesem de gözümde canlandırmak zor olmadı.

“Her seferinde havlu alıp saçlarını sabırla kurutur, hasta olmayacağından emin olana kadar başından ayrılmazdım.”

O anlatırken, zihnimde bir sahne canlandı. Eski bir odada, yere sinmiş nem kokusu... Yerde bir çocuk, elinde bir tarakla önünde oturan bir başka çocuğun ıslak saçlarını tarıyor. Eşsiz bir sahneydi.

“Saçlarımı kurutmaktan pek hoşlanmam.” Sanki kendi sesimi ilk kez duyuyormuş gibi kulağımda yankılandı sözlerim. “Özellikle evde olduğum zamanlar.”

“Biliyorum,” dediğinde omzumun üstünden kısa bir bakış attım. “Tahmin etmesi zor biri değilsin,” diyerek karşılık verdi bakışlarıma. Sesi sakindi. Sanki yıllardır beni tanıyormuş gibi konuşuyordu. “Saçlarını kurutmadan uyuyacağına emindim.”

Saçımı sabırla tarıyor, daha sonra parmak uçlarıyla geçtiği yerleri bir kez daha düzeltiyordu. Her hareketinde tuhaf bir sabır, her dokunuşunda garip bir sahipleniş vardı.

Saruhan’ın merhametli tarafıyla karşılaştığımda, konuşarak ânı bozacakmışım gibi hissederdim hep. O yüzden dakikalarca sustum. Saruhan ne zaman geçmişi anlatırsa kelimeleri zihnimin en derin köşelerine kazınırdı.

“Çok severdi saçlarını.” Sesi, yıllar öncesinin tozuna üflemiş gibi havanın kasveti arttı. “Sultan bir gün kısacık kesti. İpek günlerce ağladı.” Bu kez öfkesi sesine yansıdı.

Şaşkınlıkla, “İpek’in saçlarını mı?” diye sordum ama cevap vermedi. Sadece taramaya devam etti. Daha fazla üstelemedim çünkü sessizliğe teslim olmak daha cazip geldi.

Dakikalar boyunca sabırla saçlarımı taradı. Sanki geçmişin izlerini, zamanın dokunamadığı yerlerden temizlemeye çalışıyordu. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Çekmecelerden birini açıp kullanılmamış bir havlu çıkardı. Ve tıpkı anlattığı gibi hasta olmayacağımdan emin olana kadar saçlarımı kuruttu. Dizini yatağın kenarından çekerken derin bir nefes aldı.

“Artık uyu.”

Tarakla havluyu odanın bir köşesine fırlattıktan sonra olduğu yerde dikilip bana bakmaya başladı.

“Saruhan,” diye mırıldandım.

“Söyle.”

“Bir şey sormak istiyorum.” Sesimdeki pürüzden kurtulmak için yutkundum. Saruhan başını hafifçe yana eğdi, beni dinlediğini belli etmek için gözlerini gözlerime sabitledi. “Benim... Sizden biri olduğuma gerçekten inanıyor musun?”

Saruhan, kollarını göğsünün altında birleştirdi. Bir süre sadece susmayı tercih etti. Sonra ağır adımlarla yanıma doğru yürümeye başladı. Yaklaştıkça nefesim daha da hızlandı.

Ayağa kalkıp onu bekledim. Tam karşımda durduğunda kokusu ciğerlerimi istila edecek kadar yoğun bir biçimde içime doldu. Gülümsemesi bulaşıcıydı ama ben ona karşı koydum. O an içimden geçenleri bilmiyordu çünkü. Bilseydi eğer gülümsemezdi.

“Buna senin inanman lazım,” diyen sesi, bir fısıltı kadar yumuşaktı. “Yoksa bizden biri olamazsın.” Beni süzerken gözleri yüzümde bir cevap arıyordu. “İnanıyor musun?”

Gülümsedim. Bu gece, Saruhan beni ikinci kez şaşırtıyordu. “İnanıyorum,” diyerek başımla onayladığımda gülüşü genişledi. “Sizden biri olduğumu biliyorum.”

“Güzel.”

Sesi, tenime değen bir rüzgâr gibi nahifti. Parmak uçları yanağıma düşen saç telini usulca kulağımın arkasına tararken gözlerimi kapadım. Dokunuşu, incitmeye korkarcasına nazikti.

Sessizliğim onu harekete geçirince, irkilerek geriye doğru sendeledim. “Uyku vakti, Kafes Kuşu.” Sesi aynı soğukluğa döndüğünde kaşlarımı çattım. “Yatağa geç.” Elini yüzümden çekti. Kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu. Ve söylediklerini yapmamı bekledi.

“Önce üzerimi değiştirmem gerekiyor,” diye karşılık verdim.

Bir anlığına dalgınlaştı. Sonra başını öne eğerek gülümsedi. Başını hafifçe iki yana sallayarak, “Pekâlâ,” dedi. “Üzerini giy ve uyu.”

Bir şey söylememi beklemeden odanın kapısına yöneldi. O an kalbimde bir şey kırıldı. Yanımda kalmasını istiyordum. Her gece olduğu gibi bu gece de Saruhan’la aynı odada yatmak istiyordum.

Ama olmadı.

Gidişini izlerken kalbim hüznle doldu. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Ama bildiğim tek şey bana ihanet etmiş olmasına rağmen onu yine de yanımda istediğimdi.

Ve bu, beni en çok öfkeliendiren şeydi.

İç çekerek, yattığım yerden sıçrayarak doğruldum. Nefesim düzensizdi. Gözlerimse dehşetle açılmıştı. Rüyaayla gerçek arasındaki çizgide sınırimi kaybettiğimde odanın etrafını büyük bir şaşkınlıkla incelemeye başladım.

Gözlerim odanın tanıdık gölgelerinde dolaştıkça yatağımda olduğuma ve yalnız uyuduğuma inanmakta zorlandım. Saruhan bir şekilde yanımda kalır sanmışım. Belki de ben uyuduktan sonra sessizce gelir diye umut etmişim.

Ne aptaldım.

Karanlık, zihnimde hâlâ yankılanan bir rüyanın ağırlığını taşıyordu. Öyle gerçekçiydi ki... Uyanmadan önce gördüklerime tüm benliğimle inanmışım. Sanki o anları yaşamış, o acıyı gerçekten tatmış gibiydim. Ama bir kâbustan uyanmışım. Gerçek değildi.

Keşke Saruhan'ın ihaneti de bu kâbusun bir parçası olsaydı. Ama değildi. Onun ihaneti, zihnimden gelip geçen bir rüya değil, göğsümü delip geçen bir kâbustu.

Hayatım boyunca hep ya anlamsız, absürt rüyalar görür ya da hiçbir şey hatırlamadan gözlerimi yeni güne açardım. Ne derin anlamlar taşıyan rüyalara ne de dehşet dolu kâbuslara alışkındım. Ama bu gece, bilinçaltım bana âdeta bir cevap veriyordu.

Dünden beri kendime sorduğum soruya, içimde yankılanan o sessiz çığlığa, bizzat rüyam cevap vermişti. Saruhan'ın ihanetine karşı izleyeceğim yol ne olacaktı?

Rüyamda yürüdüğüm yol karanlıktı. Tıpkı içimde kabuk bağlayamayan yaralar gibi. Adımlarımı attığım her taş, ihanetin keskin soğuğuyla örülmüştü. Bastığım yer, uğradığım ihanet kadar kasvetli ve yürek burkucuydu. Ama geri dönüşü olmayan bir yoldaydım. Ve biliyordum ki o yolu yürümekten başka şansım yoktu.

Bu bir işaret miydi? Yoksa içimde uyuyan karanlığın uyanışı mı?

Cevabı bilmiyordum. Ama bunu yaşamak zorundaydım. Rüyamda gördüğüm her şey geleceğe yön veriyordu ve hapsedildiğim karanlığın içindeki tek ışık buydu.

Üzerimdeki örtüyü savurup kararlı bir şekilde yataktan kalktım. Bütün hücrelerimde rüyamın gölgesi dolaşıyordu. Adımlarım, zihnimden önce hareket ederken içimde baş gösteren keskin bir dürtüye boyun eğiyordu.

Koşarak giysi dolabına ulaştım. Rastgele elime geçen kıyafetleri aceleyle üzerime geçirirken renklerin ya da uyumun hiçbir önemi yoktu. Huzursuz bir uykunun sonucunda kabaran saçlarımı ellerimle düzeltirken aynadaki yansımamla göz göze geldim.

Orada duran kişiyi tanımiyordum ama dönüştüğüm kişiyi biliyordum. Ve size yemin ederim, en çok bundan korkuyordum.

Dudaklarımı dişleyerek baktığım gözlerim bir yabancıya aitti. Korkuyla yutkunurken o gözlerde gördüğüm intikam ateşinin sıcaklığı yüzümü kavurmaya yetmişti. Sert, kararlı ve öfke dolu...

“Bu ben değilim. Ama onlar beni buna zorladı.” Sesim, içimdeki karanlığın bir kehaneti gibi kulaklarımda çınladı. “Saruhan Kalaycı...” Dudaklarımdan dökülen ismi tenimi yakmıştı. “Yıllardır dönüşmekten korktuğum tarafımı uyandıran sensin. Her şey senin yüzünden.”

Rüyamda yaşananlar, zihnimde bir film şeridi gibi hızla akıp geçti. Her kare, bana yürüyeceğim yolu işaret ediyordu. Daha fazla oyalanmanın anlamı yoktu. Komodinin üzerindeki telefonumu alıp hızlı ve sessiz adımlarla odadan çıktım. Kapıyı ardımdan kapatırken koridorun iki yanını kontrol ettim. Görünürde kimse yoktu.

Öğlen olmak üzereydi. Diğerleri çoktan uyanmış olmalıydı ama nerede olduklarını bilmiyordum. Her sabah çok erken uyanıp ya salonda ya da bahçede bir araya gelirlerdi. Bu onlar için bir rutindi.

Merdivenlerin başına geldiğimde aşağıdan gelen seslere kulak verdim. Tam da tahmin ettiğim gibi Eymen ve İpek mutfaktaydı. Fazla net anlaşılmayan konuşmaları içimi rahatlatı.

Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Daha doğrusu rüyamda olduğu gibi. Bir dejavunun içinde planımı hayata geçirmeye çalışmak, içimde garip bir korkuyu da tetikliyordu. İzlediğim bir filmi tekrardan izlemek gibi... Sonunu biliyordum ve ben bu sonu izlemek istemiyordum.

Mecburdum.

Planıma dair her şey hazırды. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı, nasıl ilerleyeceğimi çok iyi biliyordum ve önüme bir engel çıkmaması için elimden geleni yapacaktım.

Eymen'in odasının biraz ilerisinde, İpek'in kaldığını biliyordum. Son bir kez antreye göz gezdirip, kimsenin beni görmeyeceğinden emin olduğumda, parmak uçlarımda ilerleyerek İpek'in odasının yolunu tuttum.

Usulca açtığım kapıdan içeri sızarken nefesimi tuttum. Birinin gelme ihtimaline karşı ses duyabilmek için kapıyı tam kapamamıştım. Şifonyere doğru seri adımlarla ilerledim. Odanın içindeki tanıdık eşyalara göz gezdirirken her yerin sanki odada kimse kalmıyormuş gibi düzenli oluşu dikkatimi çekti. İpek'in titizliği şaşırtacak türdendi.

Zihnimde yankılanan rüyanın emirleriyle, yere çömelip şifonyerin en alt çekmecesini açtım.

Ve işte oradaydı. Dün gece bahsettiği çizimler...

İçimde soğuk bir zafer duygusu yükselirken, çizimleri dikkatlice bulundukları yerden alıp hızla doğruldum. Çekmeceyi aceleyle kapadıktan sonra unuttuğum bir şey var mı diye odayı kolaçan ettim.

Tam o anda şifonyerin üzerinde İpek'in telefonunu görmek keyfimi iyice yerine getirmişti. Zihnimde çakan şimşekler planımı kolaylaştıracak kadar zekice bir fikri aklıma düşürdüğünde, dudaklarımda tehlikeli bir gülüş belirdi. Planımın en önemli parçası bu telefon olacaktı.

Beni son noktaya en kestirmeden götürecek anahtardı.

Her şey bu kadardı. Saruhan Kalaycı'nın beni dönüştürdüğü kişiyle tanışmak için önlerinde hiçbir engel kalmamıştı.

Telefonla işim bittiğinde aldığım yere bıraktım ve çizimlerle birlikte odadan ayrıldım. Kalbimin düzensiz çarpıntısı içimde büyüyen korkuyu besliyordu.

Derin bir nefes alıp, ciğerlerimi sıkıştıran havayı yavaşça geri verirken bedenimi ağırlaştıran kaygının esaretinden kurtulabilmek için birkaç saniyeliğine duraksadım. Sakin olmalıydım. Her şey yolundaydı, kimse hiçbir şeyin farkında değildi ve ben işimi halledene kadar da haberleri olmayacaktı.

Koridorda ilerlerken sessizliğin içinde yankılanacak en ufak bir hareket planımı mahvetmeye yeterdi. Bu yüzden nefesimi içime hapsederek

adımlarımı ölüm sessizliğinde atmaya çalıştım. Gözlerim refleksle koridorun iki ucunu taradı fakat etraf bomboştu. Sessizlik, üzerime çöken gerginliği biraz olsun dindirse de içimde, her an birinin bir köşeden çıkup beni yakalayacağına dair yakıcı bir his vardı.

Son birkaç adımı koşarak, atıp odama ulaştıktan sonra kapıyı aceleyle ardımdan kapadım. Bedenim bir anlığına gevşese de zihnimde dönüp duran düşünceler, rahatlamama izin vermeyecek kadar fazlaydı.

Ayaklarım kendiliğinden makyaj masasının dibinde duran çantama yöneldi. Onu kavrayarak yatağın üzerine koyduğumda, hareketlerimin reflekslerle ilerlediğini ve beynimin bu süreci âdeta otomatik bir düzene koyduğunu fark ettim.

Çizimleri titizlikle çantama yerleştirirken, en ufak bir kıvrımın dahi olmasına izin vermeden çantanın içini düzenledim ve hassas bir şekilde fermuarı kapadım. Buraya kimse bakmayacağından çizimler güvende olacaktı.

Odadaki tüm eşyalar, duvarların soğuk ve sessiz yüzeyi, yer yer eskimiş ahşap zemin, hepsi sessiz birer tanıktı planıma. İlk adımı başarıyla atmış ve kimse fark etmeden çizimleri almıştım. Ama buna rağmen içimde bir yerlerde, bir şeylerin ters gidebileceğine dair sinsi bir şüphe vardı. Bir anlığına durup her şeyi baştan düşünmek istedim ama buna vaktim yoktu.

Çantayı omzuma attıktan sonra sıkıca tutup odanın kapısına yöneldim. Elim kapının koluna yerleştirdiğimde, son bir kez iç çekerek başımı geriye attım ve gözlerimi kapadım. Dün gece duyduğum her şeyin bugün beni buraya getirdiğini düşünerek kaderin ellerimde şekillendiğini hissetmeye çalışıyordum. Ve tam da bu yüzden durup, düşünmeyi bırakıp odadan çıktım.

Koridorda ilerlerken evin içinde yankılanan hafif kahkahalar her şeyin yolunda gittiğinin habercisiydi. İçim daha da rahatlarırken, merdiveni neşeli adımlarla inip doğrudan mutfağın eşğine vardım.

“Günaydın!” derken, gülüşüm olabildiğince sahici ve neşeliydi. Beni gördüklerinde sohbetleri kesildi ama varlığıma aldırmadan, gülüşmeye devam ederlerken beni neşeyle karşıladılar. Eymen’in yüzündeki gülümseme, İpek’in sıcak selamı...

“Günaydın, Armiko!” Eymen çabucak suyunu kafasına dikti. “Ölmemişsin, yaşasın!”

“Ölmek için güzel bir gündü ama benim ölesim yoktu,” diye iğnelediğimde gülüşlerimiz birbirine karıştı.

“Ağzından yel alsın, kuzum. Deme öyle şeyler.” Koşarak, yanıma gelip kollarını sımsıkı bana sardı. “Ayrıca bundan sonra götü yiyen gelsin de seni öldürmeyi denesin bakalım. Ağzlarına sıçarsın, bize de izlemek düşer!”

İpek de kükürdayarak, “O kadar haklı ki,” dedi. “Biz hâlâ dünün etkisindeyiz.”

Merak etme, İpek. Saruhan sayesinde ben de dün gecenin etkisindeyim hâlâ. Ne yazık ki.

Yüzlerine baktıkça bir şeyler değişmiş gibi hissediyordum. Onları incitmek hiç istemiyordum ama içimdeki ses beni rahat bırakmıyordu. *Saruhan sana ihanet etti. Ve onlar da bunu senden gizliyor.*

Zihnim bu düşünceyi her tekrarladığında kalbime karlar yağıyordu.

Daha donuk bir ifadeyle, “Saruhan nerede?” diye sordum.

İpek, “Birkaç işi varmış, erkenden çıktı,” dedi. “Söylediğine göre de geç gelecekmış.”

Öylece kalakaldım. Bunu duyduğum an her şeyin planım için kusursuz bir hâle büründüğünü fark ettim. Eğer bir işaret bekliyorsam işte buydu. Peş peşe önüme serilen tesadüfler, beni kaçınılmaz sona doğru itiyordu. Artık geri dönüş yoktu.

Saruhan yoktu. Bu, artık tamamen benim oyunumdu.

İçimde kopan sessiz çığlıkları bastırmaya çalışarak sıradan bir konuşmayı sürdürür gibi başımı salladım. “Arabayla mı çıktı?” diye sordum.

Eymen başını hızlıca sallayarak, “Hayır, araba kapının önünde duruyor,” dedi. *Harika.* Bu güzel haberdi çünkü arabaya benim ihtiyacım vardı.

“Hımm... Anladım,” dedim umursamıyormuş gibi davranarak. “Peki, siz bugün evde misiniz?” İşlerin tamamen yolunda gideceğinden emin olmak için sorduğum bir soruydu.

İpek belli belirsiz başını sallarken “Evet, bir işim yok,” dedi.

“Benim de bir işim yok,” dedi Eymen. “Sen bir yere mi gidiyorsun? Çanta ne iş?”

Merakla çatılan kaşlarının altındaki gözleri yüzümde dolaşırken olumlu anlamda başımı salladım. “Birkaç işim var. Kısa sürer ama. Hemen gidip gelirim.” Omuz silkerek önemsiz işlerimin olduğuna inanmalarını sağladım.

“Seninle gelmemizi ister misin?”

İpek'in korumacı ve ciddi tavrını takınarak sorduğu soruyu reddetmek üzere başımı iki yana salladım.

"Gerek yok ya. Kendim halledebilirim. Teşekkürler."

Yalan söyledikçe gerginliğim daha da artıyordu.

"Peki, nasıl istersen," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim.

"O hâlde ben de vakit kaybetmeden çıkayım," diyerek, vedalaşıp mutfaktan ayrılmak için arkamı döndüm. "Akşam görüşürüz."

Cevap vermelerini beklemeden mutfaktan çıktığımda, arkamdan aynı şekilde seslendiklerini duydum. Arabamın anahtarını almak üzere girişteki vestiyere doğru yürürken kalbim sanki ayaklarımın altındaydı ve ben attığım her adımda kalbimi ezip geçiyordum.

Hızla evden çıkıp arabamın şoför koltuğuna yerleştim. Başımı geriye atarak, ellerimi yüzüme kapadıktan sonra derin derin alıp verdiğim nefesim gerginliğimi artırsa da alt dudağımı dişleyerek duygularımı yatıştırmaya çalıştım.

Sakin ve güçlü olmalıydım. Şans ilk kez benden yanaydı ve süreç umduğumdan çok daha pürüzsüz ilerliyordu. Yürüdüğüm bu karanlık yolun ortasında tek başımaydım artık.

Birkaç dakika sonra başımı kaldırıp, arabayı çalıştırırken öfkeyle gözlerimi kustım ve kendime aynı şeyi tekrar tekrar söyleyerek yaşananların acısını taze tutmaya çalıştım.

Unutma! Her şey yalan. İhanet ise gerçek olan.

Saat 19.21'i gösteriyordu.

Arabanın kaç dakikadır evin önünde olduğunu ve benim kaç dakikadır arabadan çıkmaya korktuğum için öylece oturduğumu bilmiyordum. Direksiyona yaslanmış, derin soluklarla nabzımı yatıştırmaya çalışıyor ve içinde bulunduğum durumun ağırlığını kavramaya çalışıyordum. Sonun başlangıcındaydım.

Dışarıda geçirdiğim saatlerde her adımı, her detayı kusursuzca halletmiştim. Şimdi ise yapmam gereken tek şey bu eve son kez girmekti. Düne kadar güvendiğim tek liman olan bu ev, artık benim sığınağım değildi. Duvarları bana ait değildi, içinde yaşayanlar ise benim dünyama ait

olmaktan çıkmıştı. Bu geceyle birlikte, onlar geçmişin tozlu sayfalarına hapsolacaktı.

Geçmiş... Hiç bu kadar can yakıcı olmamıştı.

Gözüm yan koltukta duran sırt çantasına takıldı. O çanta, son birkaç saatte inşa ettiğim yeni hayatın başlangıç noktasıydı. Her şeyi içinde taşıyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, daha sonra ani bir hareketle kapıyı açarak soğuk havayı ciğerlerime çektim. Arabadan inerken karşımda yükselen eve son kez baktım.

İlk geldiğim gün, her detayına büyülenmişçesine göz gezdirdiğim bu yer, şimdi bana bir mezar kadar soğuk bir his veriyordu. Oysa burada ne hayaller kurmuştum. Verandasında Eymen ve İpek'le saatlerce oturmayı, kahkahalarımızın rüzgâra karışmasını, masalar kurup birlikte yemekler hazırlamayı, bir gün gerçekten buraya ait olmayı dilemiştim.

Olmadı.

Bunu düşünmek bile göğsümde bir yumruk gibi sıkışan acıyı artırıyordu. Başımı eğip verandaya çıkan basamakları ağır adımlarla çıktım. Zili çalmadan son kez derin bir nefes aldım.

İçeriden yankılanan ayak sesleri, zamanı âdeta ağırlaştırıyordu. Kapıyı açacak kişinin kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. O, hep olduğu gibi telaşlı ve aceleliydi. Kapı açıldığında, Eymen'in neşeli sesi evi doldurdu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Armiko! Hoş geldin, kuzu."

Güldüğünde bile ışıldayan gözlerine bakarken içimde bir şeylerin paramparça olduğunu hissettim. Bu kadar masum bir sıcaklık, böylesine acı bir gerçekle nasıl yan yana durabilirdi?

Zoraki bir tebessümle, "Hoş buldum," diye mırıldandım.

İçeri adım attığım anda evin havası üzerime ağır bir yük gibi çöktü. Yabancı bir toprakta yürüyormuşçasına tedirgindim. Her köşe, her eşya, her gölge üzerime geliyordu. Zihnimde dönüp duran düşünceleri susturmak için, "Saruhan geldi mi?" diye sordum.

Eymen, umursamaz bir ifadeyle omuz silkerek, "Hayır, daha gelmedi," dedi. "Ne zaman döneceğine dair bir haber de vermedi."

İçimde bir rahatlama mı vardı yoksa daha da artan bir huzursuzluk mu emin olamıyordum. Onunla hesaplaşmam ayrı olacaktı. Şimdilik onun evde olmaması bir avantajdı.

"İpek nerede?"

Soruma cevap veremeden İpek salonun kapısında belirdi. Yüzünde gülümsemeye çalışan ama gözleriyle bir şeyleri sorgulayan o tuhaf ifade vardı.

Sesime doğal bir hava katmaya çalışarak, “Selam,” dedim.

O ise daha içten bir tebessümle, “Selam,” diye karşılık verdi.

Gözlerimi kaçırdım çünkü uzun süre bakarsam söylemek istediklerimi yutkunmak zorunda kalırdım. Oysa ben bu konuşmayı erteleyemezdim. Ne kadar can yakıcı olursa olsun, artık sahte bir güvenin içinde yaşamaya devam etmeyecektim.

Sonunda derin bir nefes alarak, “Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordum.

İpek’in kaşları kuşkulu bir şekilde kalktı. “Yalnız mı?” dedi sakince.

Başımı iki yana sallarken, sırasıyla yüzlerine bakıp, “Hayır, ikinizle,” dedim.

Ne kadar soğukkanlı görünmeye çalışsam da sesimin derinlerinde saklı olan titremeyi fark etmiş olmalarını istemedim. Öfkemi de acımı da arımda bırakarak bu konuşmayı yapmam gerekiyordu.

İpek kenara çekilip, “Olur, konuşalım,” dedikten sonra salona yöneldi. Arkamdan yürüyen Eymen merakını gizlemeye çalışsa da başarısızdı.

“Önemli bir sorun yok, değil mi? Saruhan’ı da aramamı ister misin?”

Gözlerimi yere sabitleyerek, “Hayır,” dedim sert bir sesle. “Sizinle konuşmak istiyorum.”

Eymen’in yüzüne şaşkınlık yerleşti. O kendine has neşesiyle, “Ben meraktan çatlarım şimdi,” diyerek önden salona girdi. “Çabuk, yürüyün hadi!”

İçimde yankılanan kelimeleri daha fazla erteleyemeyeceğimi fark ettiğimde, salonun ortasında dikildim ve gözlerimi kaldırarak onları izledim. Birkaç saniye süren sessizlik, bir ömür gibi hissettirdi. Sonunda, boğazımdaki düğümü çözercesine nefesimi verdim ve kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı.

“Her şeyi biliyorum.”

Söylediğim anda şok dalgasının yüzlerine çarpışını izledim. Önce birbirlerine, daha sonra tekrar bana baktılar. Onları yaşadıkları bu şaşkınlıkla baş başa bırakırken omzumdaki sırt çantamı ayaklarımdan dibine koydum.

“Neden bahsediyorsun, Armin?” diyen İpek’in sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Ona cevap vermeden önce yüzünü inceledim. Gerçekten söylediğim şeyi anlamamış mıydı yoksa bilmezlikten gelmeyi mi tercih ediyordu?

Eymen vakit kaybetmeden, aynı soruyu yineleyip, “Evet, Armin, neyi biliyorsun?” diye sordu.

Boğazım kurumuştı ama içimdeki ateş, ağzımdan çıkacak her kelimeyi dağlıyor ve can yakıcı bir keskinliğe dönüştürüyordu. Kuruyan dudaklarımı usulca yalayıp, yutkunduktan sonra gözlerimi bir an bile kaçırmadan, “Dün gece her şeyi duydum,” dedim. “Saruhan’ın bana ihanet ettiğini... Beni dolandırdığını biliyorum.”

Ve o an yüzlerine çarpan dehşet, inkâr ve sessizlik... Gerçek, en acı yüzüyle karşılarına dikilmişti işte.

“Armin...”

İpek’in sesi, içinde binlerce anlam taşıyan, yavaş ve titrek bir fısıltı gibi çıktı. Fakat sözlerini tamamlamasına izin vermedim.

“Lütfen!” dedim net bir sesle. “Sizden herhangi bir açıklama beklemiyorum. Ne kendinizi savunmanıza gerek var ne de Saruhan’ı aklamana. Sadece birkaç şey söylemek istiyorum.”

Derin bir nefes alarak ikisinin de gözlerinin içine baktım. Beni dinlemelerini istiyordum. Bu bir vedaydı ve ağzımdan çıkacak her kelime zihinlerine kazınsın istiyordum.

İpek, başını hafifçe sallarken saçını kulağının arkasına taradı. Eymen ise huzursuzca yerinde kıpırdanıp alt dudağını dişliyor, ağlamaklı bakışlarını benden kaçıırıyordu.

“Birbirimizin hayatına çok kısa bir zaman önce girdik. Her şey öylesine çabuk gelişti ki... Kendimi daha ne olduğunu anlamadan aranızda, bu kirli dünyada buldum. Eğer siz beni ilk andan kabul edip aranıza almasaydınız benim için bu kadar önemli olmazdınız. Keşke olmasaydınız. Belki o zaman canım daha az acırdı.” Hınçla burnumu çekerek duruşumu dikleştirdim. “Kol kanat gerdik birbirimize. Sanki hep buradaymışım gibi... Sanki sizden biriymişim gibi...”

Gözlerimi kaçırarak derin bir nefes aldım. İçimde yükselen duygu seline kapılmamak için dişlerimi sıktım. Eymen’in gözlerinin dolduğunu görmek, acımı daha da derinleştiriyordu.

“İlk günler... Size güvenmekte zorlanmıştım. Ama siz bana güven verdiğiniz. Sonra bir gün, kendimi Burak’la aynı odada bulduğumda, o yemek masasında anılarınıza ortak ettiğinizde ya da dün akşam beni düğünden kurtarmak için var gücünüzle çabaladığınızda... Hayatımın belki de en

korkunç anlarını yaşarken bile sizden güç aldım. Beni hayatınıza öyle bir kabul etmişsiniz ki... Tüm felaket anlarında en çok sizi kaybedeceğime üzülüyordum.”

Kelimeler karşı koyamadığım şekilde titreyerek dökülüyordu dudaklarımdan. Derin derin nefes alarak konuşmaya devam ettim. Bu akşam, geride bıraktığım her şeyi sonsuza kadar mühürleyecekti çünkü.

“Görevlerin beni yorduğunu, canımı yaktığını düşünürdüm.” Titreyen ellerimle çantamın fermuarını açtım, içinden rulo hâline getirdiğim çizimleri çıkardım ve havaya kaldırdım. “Mesela bu çizimleri çalmak için... O pislik herifin dokunuşları midemi bulandırmıştı. Ne kadar ağır geldiğini anlatamam bile. Ama yanılmışım. Haberim olmadan en çok siz acıtmışsınız canımı.” Sözlerim onların da canını yakıyordu, görebiliyordum. “Sizin suçunuz olmadığını biliyorum ama benden sakladınız. Bu ihanete ortak oldunuz.”

Eymen’in dudakları aralandı ama tek kelime edemedi. Gözlerindeki çaresizlik, içimdeki fırtınayı daha da körükledi. İpek’in yüzü ise taş kesilmiş gibiydi. O kadar pişmandı ki konuşmaya cesaret edemiyordu.

“Biliyorum, bu sizin suçunuz değil.” Dişlerimi sıkmak canımı yakıyordu ama elimde değildi. “Ama benden sakladınız. Alay eder gibi yüzüme bakarak onun sırrını sakladınız. Saruhan’ın bana ihanet ettiğini bile bile susmayı tercih ettiniz.”

İpek’in kaşları çatıldığında gözleri buğulandı. “Bunu nasıl söyleyebilirdik, Armin?” dedi. “Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliriz ki?”

İpek’in çatlayan sesi bir anlığına onları dinlemem gerektiğini hissettirse de bunu istemedim. Eğer onların konuşmasına izin verirsem kararımdan vazgeçip her şeye rağmen onlarla kalacağımı biliyordum çünkü.

“Sorun siz değilsiniz. Sorun, Saruhan. Bundan sonra onun yüzünü görmek istemiyorum. Bu evde kalmam mümkün değil. Yapamam. Beni ayaklar altına almasına izin veremem, anlıyor musunuz?” Sesimin titremesini önemsemiyordum artık. “Bu gece son. Size veda etmeye geldim ben.”

“Armin...”

Eymen’in titreyen sesi gözlerimin dolmasına neden olduğunda burnumu çektim. “Yapma lütfen,” diye mırıldandım. “Sizinle ve onunla daha fazla aynı evde kalamam. Dün gecedan beri düşünmekten aptala döndüm ama olmaz, yapamam.”

“Ama...”

“Lütfen!” derken, elimin tersiyle gözlerimi silerek duruşumu dikleştirdim. Duygularımı bastıramazsam kararımdan vazgeçirmeye çalışırlardı. Bu yüzden acımasız ve net bir duruş sergilemek zorundaydım. “Söylediğim gibi... Bitti. Bu evden ayrılacağım ve bir daha birbirimizi görmeyeceğiz. Sadece bunu söylemek istedim.”

İpek hışımla ayağa kalkarken Eymen yalvaran gözlerle mahcup bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu.

“Bunu da... Hak etmediğinizi düşünüyorum.” Elimde rulo hâlinde duran çizimleri omuz hizamda kaldırırken öfkeyle kıstığım gözlerim önce İpek’e, daha sonra ise Eymen’e döndü. “Meğer söylediğiniz her şey yalanmış. Benim suçum yoktu. Ben kötü bir insan değildim ama o benden para çalacak kadar alçaldı!” Ağlamaya başladığımda İpek seri adımlarla yanıma gelmeye başlayınca durmasını söyler gibi elimi kaldırdım. “Lütfen!”

Âdem Yavuz’un proje çizimlerinin rulo olarak kalmasını sağlayan lastiği tek seferde çekip aldım. Sayfaları açıp buğulu gözlerle kısa bir bakış attıktan sonra başımı kaldırdım ve yeniden onlara baktım.

Kalbimdeki yaranın izi gibi dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleştiğinde, “Siz bunu hak etmiyorsunuz,” diyerek çizimleri yırtmaya başladım. “Birlikte kazandığımız bu parayı hak etmiyorsunuz. Bana ihanet ettiniz.” Tüm emeklerimizi ağlayarak yırttım. O gece bir ekip olduğumuza inandırılmam, birbirimizi kollamamız... Hepsinin koca bir yalan olduğunu sayıklayarak parçaladım kâğıtları.

“Armin, sakınleş!” diyen Eymen koşarak yanıma gelmeye çalıştığında geri çekildim.

“Sakın!” diye bağırdım öfkeden titreyen sesimle. “Artık sizi de görmek istemiyorum!” Ellerim titriyordu. Elimin tersiyle hızlıca gözyaşlarımı sildim. “Şimdi odama çıkacağım. Tüm eşyalarımı aldıktan sonra burayı terk edeceğim.” İkisine de kısa bir bakış attıktan sonra salonun çıkışına yöneldim. Ama son bir şey daha vardı. Tam çıkarken durdum. Omzumun üzerinden onlara döndüm. Soğuk ve keskin bir sesle, “Saruhan’la yüzleşeceğim,” dedim. “Sakın ona haber vermeyin.”

Ve sonra koşarak merdivenlere yöneldim. Gözyaşlarım artık durdurulamaz bir sel gibi akıyordu. Odamın kapısını açıp içeri daldığımda hıçkırıklarım bedenimi titretiyordu. Saruhan’ın ihanetini sindiremiyordum.

Kapıyı çarptım ve doğruca yatağa oturdum. Gözlerim bulanık, kalbim ise delik deşikti. Çantamı açtım. Yaşlı gözlerimi silip ön gözdeki fermuarı hızla araladım ve oradaki küçük kâğıdı çıkardım.

Beş Milyon - Acarlar Holding.

Gözlerimi kısarak uzun uzun ellerimin arasındaki çeke baktım. Bana yaptıklarının bedeliydi bu. Çizimleri gözlerinin önünde ağlayarak parçaladığımı hayatları boyunca hafızalarından silmeyeceklerdi. Bana ihanet etmenin ağırlığını taşıyacaktı hep. Bense benden çaldıklarını geri almıştım onlardan.

Ve artık Saruhan Kalaycı'nın karşısına çıkma vakti gelmişti.

İpek'in telefonu sayesinde Acarlar'la sanki İpek Ersoy benmişim gibi gidip görüşmüştüm ve çizimleri teslim edip parayı almıştım. Çizimleri teslim etmeden önce ise çizimlerin aynılarını kopyalamıştım. Biraz önce gözlerinin önünde yırttuğım kâğıtlar sahteydi. Böylelikle onlara hayatları boyunca unutamayacağı bir ders vererek ayrılmış olacaktım bu evden.

Çeki dikkatlice çantama koyduktan sonra yine onlar sayesinde kazandığım diğer paraların olduğu tarafı açtım. Burcu'nun takıları, Defne Saygıner'in pırlanta koleksiyonu... Olmaktan korktuğum kişi buydu. Armin Yücel'in bu tarafından hep korkuyordum fakat beni onlar zorlamıştı. Bu yüzden yaptıklarının bedelini hepsi ödemek zorundaydı. Her ne kadar onlarla aramda güçlü bir bağ olsa da benim için hâlâ birer yabancı oldukları gerçeğini dün gece idrak etmiştim ve bu sayede planımın ilk evresini başarıyla tamamlamıştım.

Vakit kaybetmeden sırt çantamı ve arabamın anahtarını alıp odadan çıktım ve doğruca evin çıkışına yöneldim. Salonun girişinde öylece duruyorlardı. Eymen'in hüznün çökmüş sesi adımı haykırdığında dönüp, bakmamak için koşarak evden ayrıldım. Bu onları son görüşümdü. Eymen Demiröz'le İpek Ersoy'u bir daha asla görmeyecektim.

Tıpkı Saruhan Kalaycı'yı görmeyeceğim gibi...

Arabanın kilidini uzaktan kumandayla açtıktan sonra hızlıca çantayı arka koltuğa attım ve şoför koltuğuna yerleştim. Nefes nefese kalmıştım. Alıp, verdiğim nefesler titreyerek ayrılıyordu bedenimden. Ellerim titrerken yan koltuğa bıraktığım telefonumu elime aldım ve hızlıca rehberi taramaya başladım. Saruhan'ın numarasını görür görmez, derin bir nefes alırken gözlerimi kapadım. Hemen ardından arama tuşuna bastım ve aramayı hoparlöre alarak telefonun açılmasını bekledim. Birkaç kez çaldıktan sonra Saruhan'ın sesini duyduğumda kalbim sıkışır gibi olsa da konuşmayı başarabildim.

"Saruhan... Çok acil hastaneye gelmen gerekiyor. Ben çok kötüyüm, hastaneye gidiyorum!"

Hâlâ nefes nefese olmam, yaptığım rolü desteklemişti.

“Ne oluyor?” diye sordu telaşla. “Armin!”

“Daha fazla konuşamayacağım. Hastaneye gel, yanımda olmana ihtiyacım var.”

Cevap vermesini beklemeden, telefonu yüzüne kapatıp arabayı çalıştırdım. Yapmam gereken son bir şey kalmıştı çünkü. O da Saruhan Kalaycı'ya hayatının dersini vermektir.

Zaman geçmek bilmiyordu.

Dün gece Saruhan'ın gözlerinde masumiyetimizin cenazesini kaldırmıştım. Tekinsiz bulduğum gölgeler, meğer yıllarca beslediğim umudamın katilleriydi. Yıllar önce beni kurtaramadığı için vicdanının urganını boynuna geçiren o masum çocuk bir zalime dönüşmüştü. Tanımadığı birinin parasını çalacak kadar alçaktı. Sebebi her ne olursa olsun...

Yarım saate yakın bir süre Saruhan'ı beklerken ihanetini tekrar tekrar kendime hatırlatıyor ve öfkemi diri tutuyordum. Bunu yapmazsam eğer biraz sonra yaşanacaklar karşısında güçlü duramayacağımı biliyordum. Çünkü bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Kalbim göğüs kafesimi yumruklarken avucumun içinde sıkıttığım telefonumun ekranını açtım ve dakikalar önce Saruhan'a attığım mesaja baktım.

Yediğim bir şey yüzünden zehirlenmişim. Bu gece hastanede kalacağım. 101 numaralı oda.

Korku dolu bakışlarım çevrede dolaşırken, otoparktan çıkan uzun boylu adamı hastane binasına doğru koştururken gördüğümde nefesimi tuttum. Bu kişi Saruhan'dan başkası olamazdı. Ben onu silüetinden bile tanırken o bir kez baktığı çaresiz gözleri yıllar sonra tanıyamamıştı.

Saruhan, içine çekildiği tuzaktan habersizce hastanenin merdivenlerini tırmanıp gözden kayboldu. Titreyen ellerimin telaşını bastırmak için kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Biraz sonra benim için her şey bitecekti. Saruhan Kalaycı hayatımdan tamamen çıkarken yürüdüğüm karanlık yolun sonundaki uçurumdan aşağı yuvarlanacaktım. Çünkü bu yolun geri dönüşü yoktu.

Yelkovanın attığı her adım kalbime kıymık gibi batıyor, ruhum her geçen saniye biraz daha can çekişiyordu. Dün gece bile kalbim böyle çarpmamıştı. Bedenimin uyuştüğunu hissedebiliyordum ve ayakta durmak bir hayli güçtü artık.

Biraz sonra bir araba hastane binasının önünde durduğunda, mavi kırmızı ışıklar gecenin karanlığında gözlerime saplandı. Öyle bir canım yanıyordu ki... Saruhan'a rağmen bu yaptığım yüzünden kendimi hiç ama hiç affetmeyecektim.

Ağaçların arasına gizlenip hastanenin bahçesinden binayı izlemeye başladığımda soluğumu kesen o an yaşandı. Koridorun ilerisindeki Saruhan, iki polis memuru koluna girmiş bir şekilde hastane binasından çıkarılıyordu. Gerçekten yaşıyordu. Bu kahrolası an bir kâbus değildi.

Yıllar önce Sultan'ın iki adamı beni aynı bu şekilde götürürken Saruhan'ın çaresizce beni izlemesi gibi ben de götürülürken onu aynı çaresizliğin koynunda, titreyen bedenimle izledim.

Hastanenin önünde bekleyen polis arabasına bindirilmeden önce başını kaldırdığında yeşilleri benimkilerle buluştu ve ben tam o an ölmek istedim. Artık onu kimin ihbar ettiğini biliyordu.

Saruhan Kalaycı... Sana bu kez başkaldırmadım. Sana ihanet ettim.

23

Yeniden Başlarken Ölmek

Saruhan'ın tutuklanmasından beş saat önce...

Hava henüz kararmamıştı, kalbimin üzerine çöken karanlık ise geceyi kışkandıracak yoğunluktaaydı.

Sinan tarafından dolandırılmak, Saruhan'ın hayatına giriş biletim olmuştu. Onunla bir gün yeniden buluşacağımızı biliyordum ama bu trajedi sayesinde olacağına ihtimal vermezdim.

O gece yanıma geldiğinde, onunla birlikte her şeyi ardımda bırakmaya hazırdım. Eğer onun peşinden gidersem hiçbir şeyin eskisi gibi olmaya-
cağını bana söylemişti ama bilmediği şey şuydu ki ben hiçbir şeyin eskisi
gibi olmasını zaten istememiştim.

Her şey tam da istediğim gibi giderken Saruhan tarafından dolandı-
rıldığımı öğrenmiştim. İpek'i, Eymen'i ve Saruhan'ı buna pişman edecek,
onlardan intikamımı aldıktan sonra kendi yoluma gidecektim. Yollar
daima vardı, kiminle yürüdüğün değişirdi ama yollar hep kalırdı.

Hâlâ çok seviyordum onları. Kısa sürede bu kadar sevmiş ve bağlan-
mışken intikam oyunumun sonuçları yüzünden çok korkuyordum. Bu
nedenle bir an bile mantığımla hareket etmeyi bırakmadım. Duygularıma
yenik düşersem eğer ne Eymen'le İpek'i kandırabilir ne de Saruhan'dan
intikamımı alabilirdim.

Tüm bu düşünceleri bir kenara atıp telefonuma yöneldim. Evden çık-
madan önce İpek'in telefonundan aldığım Acarlar'ın numarasını aramak

için rehberine girdim. Son arama kısmında Acarlar'ı bulup, arayarak telefonunu kulağıma götürdüğümde intikam planım resmen başlamış oldu.

Plazanın önünde duruyordum. Arabanın farlarını söndürüp telefonun açılmasını bekledim.

"Alo?" diyerek ilk konuşan, telefondaki adam oldu.

"Alo, merhaba."

Sesimdeki pürüzden rahatsız olup usulca boğazımı temizledim.

"Merhaba, buyurun."

"Erdal Bey'le mi görüşüyorum?"

Gerginliğimi gizleyebilmek için sık sık yutkunuyor ve sakince konuşuyordum.

"Evet, benim. Buyurun."

Bu ilk görüşmemiz olmamasına rağmen adamın sorgulayıcı ses tonu hiç hoşuma gitmemişti.

"Birkaç saat önce de konuşmuştuk. Çizimlerin satışı için toplantı ayarlamıştık."

"Ah... Çok özür dilerim. Yoğun bir gün oluyor benim için. Kimin aradığına bakmadan telefonu açtığım için tanıyamadım, üzgünüm."

Adamın bitmek bilmeyen açıklamasını, "Hiç önemli değil," diyerek yarıda kestim. "Şirkettesiniz, değil mi?"

"Evet, evet!" Sesindeki heyecan birden arabanın içine dolmuştu. "Sizi bekliyoruz."

"Güzel," diye mırıldanırken istemsizce gülümsedim. "Ben de geldim sayılır, birazdan otoparka gireceğim."

"Dilerseniz sizi karşılaması için birini gönderebiliriz. Ne dersiniz?"

Adamın donuk tavrı birdenbire kibarlaştığında gülmemek için kendimi zor tuttum. Adama göre son derece mesafeli bir tavırla, "Hiç gerek yok," dedim. "Kat numarasını söylemeniz yeterli."

"On dördüncü kat. Acarlar Holding, hanımefendi."

"Pekâlâ. Birazdan orada olacağım, görüşmek üzere."

Telefonu kulağımdan çekip arabayı çalıştırdım. Yüzlerce lüks arabanın arasına bıraktığım kırmızı Mercedes'imın arka koltuğundan çizimlerin bulunduğu dosyayı ve portföy çantamı aldım. Kapadığım kapının camından memnuniyetle yansımamı inceledim.

O an düşündüğüm tek bir şey vardı. Saruhan paramı çaldığı için ona öfkeliydim ama şu kısacık zamanda, onlar sayesinde milyonlarca lira kazanmıştım. Operasyonlar, Burcu'nun takıları, hediye ettikleri araba... Yani

Saruhan Kalaycı sayesinde artık bir servetim vardı ama söz konusu hiçbir zaman para değildi.

Her şey affedilir ancak ihanet asla.

Otoparkta ilerlemeye devam ederken ayağımdaki *stiletto* yüzünden attığım her adımın gürültüsü kolonlar arasında yankılanıyordu. Konforsuz ayakkabıların ayağımı acıtmasını önemsemeden nihayet asansör kapısına ulaştım. On dördüncü kata ulaşana kadar asansördeki boy aynasından kendimi inceledim. Toplantı için resmen kılık değiştirmiş, günlük yaşantıma ve tarzıma çok uzak kıyafetler tercih etmişim.

Kendime âdeta yabancılik çekiyordum. Saçlarımı sıkı bir topuz yapmışım. Dünden kalan ruhsuzluğumu saklayacak porselen makyajım ise bir yükümüş gibi geliyordu yüzüme. İnsanı huzursuz edecek ciddiyette beyaz gömleğimle, siyah kalem eteğimle ve siyah *stiletto* ayakkabılarımla tam bir iş kadınıydım şimdi. Üzerime boca ettiğim ve tüm asansör kabini esir alan parfümün kokusu ciğerlerime dolarken dudaklarım şeytani bir gülüşle kıvrıldı.

Otoriter görünmek ve istediğim rakamı alarak toplantıyı bitirmek için böyle giyinmişim. Alelade genç bir kız olarak karşılırlarına çıktığımda onların istekleri konuşurdu, şimdiyse benim kurallarım geçerli olacaktı.

Her şey İpek'in görüştüğü şartlar üzerinden ilerleyeceği için ekstra görüreceğim ve söyleyeceğim bir şeyimin olmamasına ayrıca seviniyordum. Paramı alacak ve bir an önce buradan uzaklaşıp bir sonraki aşamaya geçecektim.

Asansörün kapıları açılır açılmaz karşımda duran adamları şaşkınlıkla karşıladım. Hızlıca duruşumu ve yüz ifademi düzelterek belli belirsiz bir tebessümle Erdal Bey olduğunu düşündüğüm orta yaşlı adama doğru ağır ağır ilerledim. Gerginlikten titreyen dizlerimi umursamamaya çalışsam da topuklular üzerinde yürürken, bunun pek de mümkün olmamasına içimden küfürler yağdırarak yürümeye devam ettim.

"Erdal Bey?"

Elimi uzattığımda vakit kaybetmeden, "Hoş geldiniz, Sıla Hanım," diye karşılık verdi. Şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde adamın yüzüne baktığımda bu kez ifademdeki garipliği gizleyemedim. "Sıla değil miydi? Yanlış mı hatırlıyorum?"

Adamın sorusuyla birlikte zihnime hücum eden düşünceler, bir süre daha sessiz kalmama neden oldu. Sıla ismi, İpek'e zerre kadar benzemiyordu. Ya adam İpek'in ismini Sıla hatırlayacak kadar yoğun ve dikkatsizdi

ya da İpek ifşa olmamak için Acarlar'la görüşürken kendini Sıla diye tanıtmıştı.

İkinci ihtimalin çok daha mantıklı ve tam İpek'in yapacağı bir hamle olduğunu düşünerek gülümsedim.

"Hayır. Sadece..." Hızla elimi çekerek çantamı açtım ve bir şeyler arıyormuş gibi yaptım. "Ben..." diye mırıldanarak sanki dev gibi bir çantanın içini kurcalıyormuş gibi minik çantamın içinde parmaklarımı gezindirmeye devam ettim. "Ah... Buradaymış. Bir an telefonumu arabada bıraktığımı düşündüm, kusura bakmayın." İsim konusunda verdiğim tepkiyi başka bir noktaya çekmezsem bir şeylerden şüphelenebilirlerdi. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemediğim için oynadığım ufak oyunum işe yaramış olmalı ki Erdal Bey isim konusunun üzerinde durmadan beni toplantı odasına davet etti.

Yerine otururken, "Bir şeyler içer misiniz?" diye sorduğunda teklifini kibarca reddettim.

"Kırk beş dakika sonra başka bir toplantıya yetişmem gerekiyor. O yüzden pek vaktim yok ne yazık ki."

Heyecandan elim ayağım birbirine dolanır ve tek kelime bile konuşmam diye düşünürken rolümün üstesinden gelebiliyor olmanın şaşkınlığını yaşıyordum.

"Pekâlâ. Başka zaman diyelim," derken, kravatını düzelterek arkasına yaslandı. "Doğruca konuya girebiliriz o hâlde."

"Lütfen," dedikten sonra kucağında duran dosyayı masanın üzerine bıraktım.

"İzninizle çizimleri inceleme şansım var mı acaba?"

Olumlu anlamda başımı sallarken dosyayı masanın üzerinde Erdal Bey'in önüne doğru ittim. Çizimleri incelerken gözlerindeki ışıltı gerçekten mutlu olmamı sağladı. İpek'in anlattıkları aklıma geldikçe bu yaptığım şey daha anlamlı geliyordu artık. Âdem Yavuz'un Acarlar'ın işini nasıl elinden aldığını ve şirketin batacak hâle gelmesinde ne kadar ciddi bir rolleri olduğunu hatırladıkça öfkeleniyordum. Özellikle aklıma oğlu Burak Yavuz geldikçe deliye dönüyordum.

"Çok merak ediyorum. Âdem Yavuz'un en büyük projesiydi bu. Nasıl ele geçirdiniz? Bu iş için gece gündüz titizlikle çalıştığı söylenirken bir şekilde çizimlerin size ulaşması ve sizin de bize getirmeniz..."

Erdal Bey'in merakına yenik düşüp peş peşe sıraladığı sorular karşısında gerilmeye başlasam da neyse ki bu tarz sorulara ne cevap vereceğimi önceden hazırlamıştım.

Derin bir nefes alarak, “Âdem Yavuz’un özünde nasıl biri olduğunu ve iş ahlakındaki bozukluğu siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz,” dedim. “Geçmişte basına sızan haberleriniz ve daha niceleri yüzünden Âdem Bey’in düşmanı çok. Kendi oğlu da buna dâhil. Çizimler bir şekilde elime geçtiğinde onları ait oldukları ellere teslim etmek istedim.”

Özellikle oğlunu da katarak yaptığım açıklama sayesinde üstü kapalı bir cevap vermiş oldum. Yüzündeki ifadeye bakıldığında ise hem çizimlere ulaştığı için keyfi yerinde hem de söylediklerim yüzünden kafası karışık görünüyordu.

“Umarım bu çizimler şirketinizin eski gücüne kavuşması için yeni bir yol olur,” diye iltifat ederek konuyu daha fazla kurcalamasına fırsat vermedim.

“Umarım,” dediğinde sesindeki mutluluğu fark edip gülümsedim. Çok geçmeden, anlaştığımız tutar olan beş milyonu pazarlık yapma gereği duymadan çek defterine karaladı ve imzasını attı.

Çeki koparıp, bana doğru uzatırken, “Bu yaptığınızla şirketimi öyle büyük bir deritten kurtardınız ki...” diyerek mutluluğunu dile getirdi. “Size ne kadar teşekkür etsek az. Şirketim ve kendim adına minnettarız, Sıla Hanım.”

“Ne demek. Ben teşekkür ederim. Her zaman iyi ve haklı olandan yana olmak da benim görevim,” derken Saruhan’ın da beni bu tarz cümlelerle kandırdığı aklıma geldi ve istemeden kaşlarımı çattım. “İzninizle. Ben kalksam iyi olur artık,” derken, bileğimdeki saate bakarak geç kalmış havasıyla oturduğum yerden kalktım.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum,” diyerek uzattığı elini sıktım.

“Çok memnun oldum,” diye karşılık verdikten sonra ellerimiz ayrıldı. Erdal Bey benden önce davranarak kapıyı açtığında, son bir kez başımla selamladıktan sonra toplantı odasından ayrılıp asansörün yolunu tuttum.

Asansörün kapıları otoparka açılır açılmaz topuzumu dağıttım. Saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülürken yüzümde planımın yolunda gitmesinin verdiği memnuniyet dolu gülüşüm vardı.

Arabaya biner binmez çantamda duran çeki kontrol ettim. Hayatım boyunca bu kadar parayı bir arada görmemiştim. Babamın zenginliğine rağmen... Adım adım sona yaklaşmanın buruk tebessümüyle başımı kaldırdım ve yan koltuktaki sırt çantamdan ucu görünen sahte çizimlere baktım. Bu akşam İpek’le Eymen’in karşısında bu çizimleri parçaladığımda, birlikte çıktığımız ilk operasyonda kazandığımız parayı çöpe atığımızı sanacaklardı. Onlar için hazırladığım plan buydu.

Arabayı çalıştırdıktan sonra hızla otoparktan ayrıldım. Kaybedecek vaktim yoktu, sıra Saruhan Kalaycı'nın intikamındaydı.

Saruhan'ın tutuklanmasından üç saat önce...

Zamanla yarışırıyordum. Saruhan için planladığım şeyleri hayata geçirmeden önce üzerimdeki rahatsız edici toplantı kıyafetlerinden kurtulmam gerekiyordu.

Yolun hemen ilerisindeki benzin istasyonuna uğradım. Arabayı marketin yan tarafındaki boş alana park ettikten sonra sırt çantamla birlikte markete girdim. Hiç oyalanmadan tuvaletlerin olduğu tarafa ilerledim. Tuvalet kabinlerinden birine girdikten sonra çantamı kapının arkasındaki askıya astım ve sırt çantama tıktırdığım tişörtle pantolonu üzerime geçirdikten sonra gömlekle eteği çantaya attım.

Tuvalet kabininden çıktuktan sonra kendime çekidüzen vermek için lavaboların olduğu tarafa gittim. Üzerimi düzelttikten sonra yüzümdeki abartılı makyajı da silip eski hâlime geri döndüm. Planımın ikinci kısmına geçmeye hazırdım. Tuvaletten ayrılıp koşar adımlarla arabanın yolunu tuttum.

İpek'le Eymen'in cezası, Saruhan'a yapacaklarımın yanında basit kalıyordu. Madem bana *Kafes Kuşu*, diyordu, o zaman ismime yakışır bir karşılık vermeliydim. Saruhan'ı kafese kapamak, özgürlüğünü elinden almak ve ona ihanet etmek... Ona karşı yapabileceğim en büyük hamle buydu.

Bu akşam yapacaklarımla hem Burak Yavuz'dan bir kez daha intikam alırken hem de Saruhan'ın cezasını kesebilirdim. Bunu yapmaktan hiç keyif almayacağımı bilerek arabayı çalıştırdım ve benzin istasyonundan ayrıldım. Yapacağım şeyin geri dönüşünün olmadığını bilsem de içimde yanan ateşi dizginleyemiyordum.

Burak'ın yattığı hastaneye geldiğimde üzerime bir kapüşonlu ceket giymiş ve kapüşonunu başıma geçirmiştım. Buraya iki şey için gelmişim: İlki Burak'ın karşısına dikilip yüzüne tükürmektir. İkincisi de planımı hayata geçirmektir.

Saruhan onu camdan atmıştı ve dizine platin takılması için iki ameliyat olması gerekmişti. Bu yüzden hâlâ hastanede yatıyordu. Burak'ın

yattığı odanın koridorunda ilerlerken onu görme düşüncesi midemi bulandırdığı için ayaklarım gitmek istemiyordu. Odanın önünde derin bir nefes aldıktan sonra içeriye girmek üzere elimi aralık duran kapının üzerine koydum. Kapıyı açmadan önce aralıktan odanın içine baktığımda, gördüklerim karşısında dehşete düşmüştüm.

Burak'ın yanında iki polis memurunu görünce geri çekildim. Polislerin burada ne işi vardı?

Ayrıca bana saldırıp iradem dışında ilaç verdiği yönündeki ifadelerimin ardından hâlâ onun söyleyeceklerinin ne önemi vardı ki?

Öfkeyle kaşlarım çatılırken tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ve içeride konuşulanları dinlemeye koyuldum. Neyse ki koridor boştu ve rahatça dinleyebiliyordum.

“Memur Bey...” dedi Burak güçlkle. “Hâlimi görüyorsunuz. Ben bu hâldeyken, o herif elini kolunu sallayarak hâlâ dışarıda geziyor mu?”

“Her yerde aranıyor, merak etmeyin.”

“Saruhan Kalaycı'yı bulun, Memur Bey. Beni bu hâle getiren adamı bulun ve içeri tıkın!”

Burak'ın öfkeyle polislere bağırıldığını duydukça deliye dönüyor, odaya girip geriye kalan sağlam kemiklerini de kırmamak için zor duruyordum.

“Söylediğimiz gibi yakında bulunacaktır. Birlikte cezanızı çekersiniz artık.”

Diğer polis memurunun alaycı cevabı karşısında afalladım. Bu cevap içimi rahatlatsa da Saruhan'ın aranıyor olmasının huzursuzluğuyla omzumu duvara yasladım.

İşte o an şeytan kulağıma bir fikir fısıldadı. Artık yeni bir planım vardı. Çok daha sağlam bir plan... İntikamımı en iyi şekilde alırken geriye kalan tüm pürüzleri temizlemem için bir fırsattı bu.

Burada işim bitmişti. Odanın önünden ayrılarak koridorun sonuna doğru ağır ağır ilerledim. Attığım her adım beni sona yaklaşıtıyordu. Yeni hayatımda yanımda kim olurdu, bilmiyordum fakat her zaman karşımda olacak ve benden ölesiye nefret edecek kişinin kim olacağına emindim: Saruhan Kalaycı.

Hastanenin bahçesinden hızla uzaklaşıp تنها bir yere çekildim. Cebime koyduğum minik şişeyi çıkardım. Kokusuyla bile son derece mide bulandıran ilacı tek seferde başıma dikip tamamını içtim. Hayatımda tat-tığım en kötü şey olabilirdi ama mecburen hepsini yutmak zorundaydım.

Zehirlendiğimi hastane rapor ve kayıtlarıyla ispatlamam gerekiyordu. Saruhan, bunu neden yaptığımı sonra anlayacaktı. Çok sonra... Önce

Eymen ve İpek'le yüzleşecek, sonra bu akşam Saruhan'ı bir mesajla hastaneye çağıracaktım ve asıl kıyamet işte o zaman kopacaktı.

Düşünceler şakaklarımda kıvranırken, kusacakmış gibi yüzümü buruşturup, elimle mideme bastırıyor ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Şişeyi yeniden cebime atarken, "Bu zehir sonumuz olacak, Saruhan Kalaycı," diye homurdandım. "Her şeyi yok edecek ve her şeyi yeniden başlatacak bir zehir."

Saruhan Kalaycı... Sana bu kez başkaldırmadım. Sana ihanet ettim.

Ne zaman tutuklandı?

Polis arabasına ne zaman bindirildi?

Polis arabasının ne zaman hastanenin otoparkından ayrıldığını ve ne zamandan beri arabanın içinde gözlerim kapalı oturduğumu bilmiyordum.

Saruhan'a ihanet ettiğim andan beri bedenim ve düşüncelerim de bana ihanet etmiş, beni yalnızlığa terk etmişti. Saruhan yakalanırken gözlerinin içine baktığım o an zaman durmuş, dünya hiçliğe gömülmüştü.

Arabanın içinde oturuyordum çünkü arabayı çalıştırıp direksiyonu çevirecek gücü kendimde bulamıyordum. Kafamın içindeki susmak bilmeyen düşüncelerim Saruhan'la birlikte hayatımdan çıkıp gitmişti sanki. Kafamın içi تنها bir sokaktan farksızdı ve ben şimdi orada dolaşmaktan korkuyordum.

Başımı çevirdiğim her yönde, gözümü kapadığım her anda Saruhan'ın polis arabasına bindirilmeden önceki yüz ifadesi canlanıyordu. Ömür boyu o son bakışmamızın enkazı altında çırpınıp duracakmış gibi hissediyordum.

Kalbimin derinliklerinden yükselen ses bile karşı çıkıyordu bana. Saruhan'ın bunu hak etmediğini, artık suçlu olan tarafın ben olduğumu haykırıyordu.

Kahretsin, ağlıyordum.

Her şey sona erdiği hâlde mutlu olamadığım için ağlıyordum. Onları kaybettiğim için ağlıyordum. Tutuklandığını izlerken, içimin soğuması gerekirken neden bin parçaya ayrılmıştı kalbim?

Bu yaşlar tenimi yakarcasına neden süzülüyordu?

Baktığım yerde Saruhan'ın öfkeyle kuşanan yeşillerini görmek istemiyordum. Polislerin koluna girmiş, özgürlüğü elinden alınmış, çaresiz kalan Saruhan Kalaycı'nın son anları zihnimden silinsin istiyordum.

Yapamıyordum. En ufak hücreme kadarilmekilmek işleniyordu o an. Bu, kimsenin kazanamadığı boktan bir savaştı. İhanete uğradım, ihanet ettim. Hangisi daha çok canımı yaktı diye sorsalar cevabım çok açıktı: İhanet etmek. İhanet ettiğim andan beri kalbimin üzerine çöken ağırlığın altında can çekişiyordum.

Kalbimin derinliklerinde susmak bilmeyen, yaptıklarımın pişmanlık ve acı duymamı sağlayan sesi bastırmak için, "Artık bitti," dedim. Arabanın içini dolduran sesim acınasıydı.

Her şeyin yolunda olduğunu, haklı olan taraf olduğumu hatırlatırcasına dikiz aynasından gözlerimin içine baktım. Belli belirsiz başımı sallayarak, kendimi onayladıktan sonra vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdım ve hastanenin otoparkından ayrıldım.

Bana ihanet eden Saruhan Kalaycı'dan da kurtulmuştum. Peki, bundan sonra ne olacaktı? Hayat beni nereye sürükleyecekti?

Sokak lambalarının seyrek olduğu, yalnızca araba farlarının aydınlatığı ıssız yolda fazla hız yapmadan, giderken gözümün önünden gitmeyen üç kişinin anılarıyla gözyaşlarına boğuldum. Belki de acele karar vermiş ve fevri hareket etmişim.

Kalbim kulaklarımı uğuldatacak kadar kuvvetli çarpıntılarla göğüs kafesimi dövüyordu. Zaman nasıl geçiyor, emin değildim. Her an daha çok buğulanıyordu gözlerim ve yol netliğini kaybediyordu. Öfkeyle gaza yükleniyor, hayatımı tehlikeye atmaktan korkmuyordum.

Dünyadan kopmuştum sanki. Onlardan, hayatımdan, kendimden... Her şeyden uzaklaşıyordum adım adım. İntikam oyunumla onlardan çok kendime zarar vermişim ben.

Süratle giden arabanın motorundan çıkan gürültüyle kulaklarım uğulduyordu. Saniyeler içinde bir sesle irkildim. Bu arabanın motoruna ya da başka yerine ait bir ses değildi. Kulaklarımı tırmalayacak tizlikte sessizliği bozan telefonumun gürültüsü beni kendime getirdi.

Aceleyle yan aynalardan yolun durumunu kontrol ettim. Dehşete düşmeme sebep olacak kadar hızlı giden arabayı yavaşlatmak için sert bir şekilde frene bastım. Az öncekine kıyasla çok daha yavaş bir hızda ilerlemeye devam ederken ısrarla çalan telefonu açtım. Telefonun diğer ucundaki İpek benden önce konuşup, "Alo?" dedi. Sesindeki gerginlik şimdiden boğazıma sarılmıştı.

Korkuyla yutkunurken genzimi yakan ihtimalleri zihnimden kovmaya çalıştım. Ancak ne kadar kaçsam da kafamın içinde şekillenen senaryolar karanlık bir girdap gibi ruhumu içine çekiyordu. Boğazıma oturan düğümle nefes almak bile zorlaşırken telefonun diğer ucunda bekleyen İpek'in sabırsız nefesi beni kendime getirdi.

"Efendim," diyen sesim, daha önce kendimden duymadığım bir soğuklukla çıktığında ürperdim. O an fark ettim ki yalnızca onlara değil, kendime de yabancılaşmıştım.

Yıllarca korktuğum şeyi yaşıyor, hissizleşiyordum. Bir gün olur da duygularımı kapatmak zorunda kalırsam kendimden geriye ne kalır diye hep düşünmüştüm. O gün gelmişti. Şimdi sevgiye yer bırakmayan, acımayan, umursamayan ve bedel ödetmekten çekinmeyen biri olarak karanlığın içinde ilerliyordum. Tanışmaktan korktuğum bu yeni Armin, artık tutunabileceğim tek daldı.

"Armin, neredesin?" diyen İpek'in sesi, düşüncelerimi bıçak gibi kesip zihnime çarptı.

"Yoldayım, ne oldu?" derken kelimeler dudaklarımdan keskin ve düz bir şekilde döküldü.

"Peki, ya Saruhan?" Sesindeki endişe o kadar belirgindi ki ne diyeceğimi bilemiyordum. "Saatlerdir Saruhan'ı arıyorum. Sana defalarca mesaj attım, kaç kez aradım. Neden açmadın?"

Saatlerdir mi?

Kaşlarımla çatarak boşluğa baktım. Zaman algım silinmiş gibiydi. Oysa her şey sadece birkaç dakika önce yaşanmış kadar tazeydi zihnimde.

"Saatlerdir mi?" diye sorarken sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

"Saatlerdir, Armin! Evden ayrılalı tam üç saat oldu!"

Üç saat... Zaman nasıl bu kadar hızlı akabilmişti? Bugün ben zamanı değil, zaman beni kovalamıştı.

"Ben... Duymadım."

Sözlerime ben bile inanmamıştım. Şaşkınlığım, söylediklerimi ilgisiz ve geçiştirici bir hâle büründürmüştü.

"Saruhan'la görüşeceğini söylemiştin." İpek'in sesi, beni sıkıştıran demir bir kelepçe gibi elimi kolumu bağladı. "Ne oldu? Kavga mı ettiniz? O yüzden mi açmıyor telefonlarını? Neden kimse bana cevap vermiyor?"

Onlara yaşananları nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Bir insanı tamamen kaybetmenin, onu ölüme göndermekten farkı yoktu. Ve ben, Saruhan'ı gözümü kırpmadan gömmüştüm.

“Görüşmedik,” dedim ruhumun sancısı kalbime çökerken. Saruhan’la vedalaşamamıştım. Son kez gözlerinin içine bakıp ondan nefret ettiğimi bile söyleyememiştim.

İpek’in derin bir nefes aldığını duyduğumda, cümlemin onu ikna etmediğini anlamıştım. “Gerçekten mi?” Kuşkulu sesi beni iyiden iyiye köşeye sıkıstırdı.

Daha güçlü bir tonla tekrarlayıp, “Görüşmedik,” dedim.

“Peki, o nerede, Armin?” İpek’in sesindeki endişe giderek büyüyordu. “Saruhan’a ne oldu? Neden eve gelmedi? Neden ulaşamıyoruz?”

Sorduğu her soru zihnime bir çivi gibi çakılıyor, içimde saklamaya çalıştığım gerçeği daha da kabartıyordu. Parmaklarımı direksiyona sertçe bastırdım. Araba bir yere gidiyordu ama kontrolü bende değildi. Yol boş ve düz olmasaydı çoktan bir yere çarpmıştım.

“Armin?”

“Buradayım,” dedim kısık bir sesle.

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi yumduğumda, ciğerlerime dolan hava bile boğazımı yakıyordu. Nefesim titrediğinde hınçla dişlerimi sıktım.

“Armin?” dedi tekrar. Bu kez sesi, anlamının eşliğinde duran biri gibi ürkek ve tedirgindi. İçine doğan gerçeği duymaktan korkuyordu. “Bir şey oldu. Değil mi?”

Sessizlik, içimizi kemirerek aktı. Zaman durdu, kelimeler rafa kaldırıldı, boğazımıza çöken yumru yüzünden nefesimiz ciğerlerimizde asılı kaldı.

“Saruhan tutuklandı,” dedim sonunda. Ağzımdan dökülen ağır ve acımasız kelimeler ikimizde de derin yaralar açarken gözyaşlarım sicim gibi akmaya başladı.

İpek titrek bir nefes verdiğinde sanki dünya onunla birlikte susmuştu.

“Na- Nasıl?” Sesindeki kırgınlık çığ gibi üzerime yıkıldı. “Neden?” Sesinde hem öfke hem de bir çocuğun terk edilme korkusu vardı.

Gözlerimi sıkıca kapatırken yutkundum. Cümlemin söylerken en azından güçlü kalmalıydım. “Ben yaptım,” dedim ve bir anda her şey bitti.

Telefonun diğer ucunda sessizlik yankılandı. Beklediğim tepki bu değildi. Bağırmasını, hakaretler yağdırmasını istiyordum. Üzerime gelsin, benden nefret ettiğini haykırırsın istiyordum. Ama o susmuştu. Ve bir insanın suskunluğu, haykırıışlarından daha can yakıcıydı.

Daha keskin ve donuk bir sesle, “Saruhan’ı polise ihbar ettim,” diye devam ettim. “Yakalanmasını sağladım.”

Sessizlik kaldığı yerden devam etti. İpek'in söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Onların elinden Saruhan'la birlikte her şeylerini almıştım.

"Neden yaptın?" dediğinde, sesine çöken ölümcül sakinlik içimi acıttı. "Cevap ver, Armin!" diye haykırdı. "Bunu neden yaptın?"

Sesi kulaklarımda çınlarken karşılık verecek gücü kendimde bulamadım. Öfkeyle gözlerimi kısıarak nefesimi toparladım ve boğazımda düğümlenen kelimeleri bir çırpıda serbest bıraktım.

"Bunu soruyor musun gerçekten?"

"Evet, soruyorum. Bunu Saruhan'a neden yaptın? Nasıl yaparsın böyle bir şeyi?"

"Az bile yaptım." Kelimelerim, gecenin içinde yankılanan bir mahkûm kararı gibi sert ve keskindi. "Bir dolandırıcı neyi hak ediyorsa tam olarak onu yaşattım ona. Ne eksik ne de fazla."

İpek'in güldüğünü duydum. Ama bu, neşeden yoksun bir gülüştü. İçinde kırılmışlık, hüsrân ve delicesine bir öfke barındıran, ruhunu paramparça eden bir gülüştü.

"Tek derdin bu mu gerçekten?" Acı dolu bir alayla konuşmuştu. "Yaşanan onca şeyi görmezden gelebilecek kadar kör mü etti seni bu aptal olay?"

"Aptal olay mı?" Sesim, içimde biriktirdiğim tüm kırgınlıkların çığlığı gibi yükseldi. "Saruhan'ın hiç suçum yokken benden para çalması mı aptal olay? Neredeyse kendimi öldürmek üzere olduğum o an mı sence basit bir mesele?"

"Ama ölmedin!" diye bağırdığında sesi benimkini bastıracak kadar yüksekti. "Ölmedin, Armin! Kendi ağzınla söylüyorsun. Ölmek üzereydin ama ölmedin. Peki, neden? Söylesene! Neden ölmedin?"

Büyük bir boşluğa düşüyormuş gibi yutkundum. O kadar derin ve acıydı ki bu yutkunma, sanki ciğerlerimden canımı da söküp alıyordu. Cevap verirsem bu oyunun tüm kartlarını ona teslim edeceğimi hissediyordum. Haklı olmama rağmen köşeye sıkışmış gibiydim. İpek, en derin yarama dokunmuştu.

"Beni intihardan vazgeçirmiş olması hiçbir şeyi değiştirmiyor," dedim nihayet. Sesim keskin bir bıçak gibiydi. "Ayrıca yanıma geldiği o gece bile Saruhan'ın planının bir parçasıydı, bunu ikimiz de biliyoruz."

İpek sustu. Benim biraz önce yaşadığım afallamayı şimdi o yaşıyordu. Eminim ki kelimeleri tartıyor ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

“Üstelik...” diye devam ettim. Her kelimeyle biraz daha sertleşecektim. “O gece, intihardan vazgeçmem için tek bir kelime bile etmedi. İntihar bile etmeyecektim hem!”

Sinan’ın yaptıklarını ve bundan sonra olacakları düşünüyor, öfkemin ve planlarımın gölgesinde gecenin sakinliğini dinliyordum sadece.

“Bunu yapmamalıydın, Armin.” İpek’in sesi titriyordu. “Onun karşısına çıkıp bağırımalıydın, öfkeni haykırmalıydın, ona vurmalıydın! Saruhan’a karşı ne yaparsan yap, yanında olurdum. Seninle birlikte onun karşısına dikilirdim ama... Ama bu yaptığın... Bunun hiçbir açıklaması yok.”

Ağlamaklı olduğunu duyabiliyordum. Her kelimededen sonra sesini toparlamaya çalışıyor, kendini kontrol etmek için çabalıyordu. “Bana *keşke*, dedirttin, Armin,” diye fısıldadı sonunda. “Hayatta en çok nefret ettiğim kelimeyi sen bana söyledin. Keşke... Keşke hiç tanışmasaydık.”

Son söylediğiyle içimde ne varsa dümdüz etmişti. Gözlerim yandı, yaşlar hızla çeneme kadar süzüldü. Görüşüm bulanıklaştığında, zihnimde yankılanan tek şey onun sesi oldu.

Keşke hiç tanışmasaydık.

İpek, Saruhan’ın ihanetinden çok daha fazla canımı yakmıştı.

“Saruhan’ın yaptığı büyük bir hataydı,” derken sesi şimdi daha yumuşaktı. “Biz de çok yeni öğrendik. Şoku henüz üzerimizden atamamışken sen de bizimle birlikte öğrendin. Önce bizi silip attın hayatından. Haklıydın. Sesimizi çıkaramadık. Çıkaramazdık çünkü Saruhan’ın yaptığı kabul edilemezdi.” Derin bir nefes aldı. “Fakat bir düşün, Armin. Hayatına girdiğinden beri Saruhan’ın senin için yaptıklarını düşün. Senin için cinayet işleyecek kadar ileri gitti! Sana dokunduğu için Burak’ı camdan aşağı attı. Sinan’ın peşinden gittiği o binada ağır yaralandı. Senin için babanın eşinden değerli mücevherler çaldı. Mutlu olman için sana bir araba hediye etti. Ve daha niceleri. Tüm bunları Saruhan yaptı, hatırlıyor musun?”

İçimde garip bir sessizlik vardı. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

“Senin kaçırdığın nokta ne, biliyor musun Armin?” dedi İpek. Sesi sakin ama sözleri kaldıramayacağım kadar ağırdı. “Saruhan sana ihanet ettiğinde seni tanımıyordu. Birilerinin lafına inanarak paraya ihtiyacı olduğu için seni dolandırdı. Ama seni tanıdıktan sonra senin uğruna pek çok şey yaptı. Seni tanıdığı, seni sevdiği için. Yine de sen bunları görmezden geldin ve onu ihbar ettin.”

“Aynı şey değil,” diyerek karşı çıkmaya çalıştım ama yine sözümü kesti.

“Evet, aynı şey değil. Bir dolandırıcının işinin gereği hiç tanımadığı birinden çalmasıyla iki günlük, değmez bir insanı bizden biri olarak görüp üzerine titremesi ve kaybettiği ne varsa misliyle önüne sermesi aynı şey değil. Çok haklısın!”

Derin bir nefes aldım, boğazımda düğümlenen kelimeleri yutmaya çalıştım.

“Haklı olduğumu biliyorsun, İpek. Lafları çarpıtarak beni bastırmaya çalışma lütfen.”

Kardeş gibi büyüdüğü birini kaybettiği için ne kadar öfkeli olduğunu anlayabiliyordum. Ama kendimi haklı çıkarmak zorundaydım.

“Sana en başından beri *haksızsın*, demiyorum,” dediğinde sesi, arkadaşımın sesi değildi artık. Bir yabancıydı. “Sadece hesap sorarken nerede duracağını bilemedin. Ve her şeyi mahvettin.” Sessizlik yeniden aramıza girecekken İpek son darbeyi vurdu. “Saruhan her ne sebeple oraya girdiyse elbet kurtulur. Biz onu orada bırakmayız. Ama...” Nefesi kırılğan bir cam gibi çatladı. “Ama bundan sonra sen yoksun.”

O an, yalnızlığı iliklerime kadar hissettim. Ruhumu çürüten bir hastalık, kalbimi karartan bir günah gibi. En ufak hücrelerime kadar yalnızlığı içime çektim. Geriye kalan tek şey göğsümde yankılanan boşluktu.

“Ben...”

Cümlemin sonunu getirmeme fırsat kalmadan telefonun kesildiğini duyduğum an beynimden vurulmuş gibi irkildim. Tüm dünya, tek bir tuş sesiyle üzerime çökmüş, içimde kalan son direnişi de yerle bir etmişti. Dakikalarca telefon kulağımda, gözlerim yola sabitlenmiş hâlde kalakaldım.

Titreyen ellerimin arasında telefonu zorla tutarken nefesim düzensizleşti. Gözyaşlarım yüzümün her kıvrımını yakarak, süzölmeye devam ederken telefonu gelişigüzel bir hareketle kenara fırlattım. Sonra... Yüzümü direksiyona gömdüm ve hıçkırıklara boğuldum.

İpek’in sesi zihnimin içinde yankılanıp duruyordu. Gözyaşlarımın yakıcılığını hafifletmek istercesine ellerimi gözlerime bastırdım ama hiçbir şeyin faydası yoktu. Hayatlarında olmak için can attığımız insanların nefretine maruz kalmak...

Bu geceyi hiç unutmayacaktım. En çok da Saruhan’ın gözlerinde gördüğüm o sessiz öfkeyi, İpek’in kelimelerle üzerime inşa ettiği duvarları, nefret dolu sesini... Ve biliyordum, Eymen de onlardan farklı düşünmüyordu. O da en az İpek kadar öfkeliydi, en az Saruhan kadar suskun...

Babası tarafından terk edilen küçük kız... Senin kimseye ihtiyacın yok.

Zihnimin en karanlık köşelerinden yükselen bu cümle, içimdeki son kaleyi de yıkıp geçti. O küçük kız hâlâ içimde bir yerde yaşıyordu. O küçük kız hâlâ birilerinin sevgisine tutunmaya çalışıyordu. Ama gerçek bu kadar basitti işte: Kimseye ihtiyacım yoktu.

Parmak uçlarımla gözyaşlarımı sildim. Ağır ağır, sanki sildiğim yaşlar değil de anılarımymış gibi. Saruhan'ın sesi, İpek'in öfkesi, Eymen'in varlığı... Tüm bunları zihnimden, ruhumdan, geçmişimden kazıyıp atıyordum.

Dikiz aynasından kendime baktım. Saçlarımı geriye attım, birkaç tutamı kulağımın arkasına taradım. Yüzüme baktığımda... Bu gözler, bu ifade... Hepsi bir yabancıya aitti. Ve bir o kadar tanıdıktı. Bu, yıllardır saklandığım Armin'di.

Nereye gideceğimi biliyordum artık. Yeni hayatıma yapacağım başlangıcın gerçekleşeceği yere doğru, soğuk bir kararlılıkla arabayı sürdüm.

Yarım saatlik bir yolculuğun ardından nihayet varmıştım. Önümde yükselen yapı, daha önce yalnızca bir kez geldiğim bu ev, şimdi yeni başlangıcımın ilk adımı olacaktı. Çok büyük değildi ama ilk gördüğümde bile içimde bir kale izlenimi uyandırmıştı. Çünkü burası sıradan bir ev değildi. Sıcak bir aile yuvası ya da mutlulukla dolup taşan bir yer hiç olmamıştı. Burası yüzlerce hayalin, umudun, korkunun ve acının aynı çatı altında toplandığı yerdi.

Burası, Saruhan'ın vicdanının kalbiydi. Kulüp'tü.

Arabadan inerken kalbim hızlanmaya başladı. Uygur'ın Saruhan'a olan bağlılığı inkâr edilemez bir gerçektir. Peki, ya yaptığım şeyi öğrenirse? Beni yine de kabul eder miydi?

Bahçeye adım attığımda taşlı yolun soğukluğu ayakkabılarımdan alından tüm vücuduma işliyordu. Omzumun üzerinden evin dış cephesini bir kez daha inceledim. Neredeyse tüm odalar karanlıktı. Saate bakmasam da epey geç olduğunu tahmin edebiliyordum. Evin arka tarafına, daha önce antrenman yaptığımız alana doğru yürürken çardakların olduğu tarafta yanan soluk bir ışık gördüm.

İçime garip bir huzursuzluk dalgası yayıldı. Çardakta biri oturuyordu. Arkası dönüktü. Kim olduğunu seçmeye çalıştım ama ışık yetersizdi, gecenin karanlığı görüşümü gölgeliyordu. Kalp atışlarım düzensizleşti. Şimdi ne olacaktı?

Sorunun cevabını bilmiyordum. Ama bildiğim tek şey eski hayatımın artık geride kaldığıydı.

Ve önümde uzanan bu yol, yürümek zorunda olduğum tek yoldu.

“Selam.” Sesim gecenin sessizliğine karışırken bir adım bile ileri gitmedim. Uygar çardakta oturuyordu ve yüzü bana dönük değildi. Sırtı hafif kamburdu ve kolları dizlerine yaslıydı. Kendi içinde bir şeyleri tartıyor gibiydi. Orada olduğumu bile fark etmemiş olabilirdi.

Önce ayaklarını topladı, ardından arkasına yaslanarak bana doğru döndü. Gözleri beni bulduğunda bir rahatlamayla gülümsedim.

“Armin.” Adımı tanıdık bir sıcaklıkla söyledi. Yüzüne yayılan şaşkınlık ifadesi, gecenin bulanık ışığında bile net şekilde seçiliyordu. “Selam. Gelsene!” Hızla yerinden doğruldu. “Gel, durma öyle. Otur.”

Adımlarım ahşap zeminde yankılanırken içimde sebepsiz bir ağırlık hissettim. Fark etmeden Saruhan’a ait her şey bende de aidiyet hissi uyandırmış ve Kulüp de onlardan biriymiş gibi hissettim. Ama şimdi burası da artık yabancıydı. Yine de Uygar’a duyduğum güven, sıcaklık yayıyordu.

“Rahatsız etmiyorum, değil mi?”

Tam karşısına yerleşirken sorgulayan bakışları üzerimden ayrılmadı.

“Tabii ki etmiyorsun.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Ama şaşırmadım desem yalan olur. Gecenin bu saatinde... Bir sorun yoktur umarım, ha?”

Sormak istediği esas soru açık ve netti: *Burada ne işin var, Armin?*

Aynı şekilde gülümserken, “Hayır, bir sorun yok,” dedim ve bir an duraksadım. “Aslında var. Ama yok da diyebiliriz.”

Saçmalıyordum. Kelimelerim bile tutarsızdı.

Uygar’ın kaşları hafifçe çatıldı. Kendi sözlerimin anlamsızlığını fark edince, başımı iki yana sallayıp cümlemini düzelttim.

“Ben buraya sana bir şey vermek için geldim.”

Gözleri bir an merakla parladı. “İyice merak etmeye başlıyorum,” dedi ve elini ensesine atıp saçlarını hafifçe karıştırdı. “Nedir bu kadar önemli olan?”

Ona cevap vermek yerine, dizlerimin üzerinde duran çantamı usulca açtım. Aradığım şeyi bulduğumda kısa bir an tereddüt ederek durdum. Sonra gözlerim Uygar’ın gecedan bile daha koyu kahverengi gözlerine döndü. Kaşları merakla havalanmıştı ve konuşmamı bekliyordu. Oyalanmadan çantadan çıkardığım şeyi yavaşça çardağın masasına bıraktım.

“Nedir bu?”

Bakışları bir an kâğıt parçasına, daha sonra tekrar bana kaydı. Şaşkınlık ama ifadesizliğini korumaya çalışıyordu. Çenemin ucuyla masayı işaret ederek ortaya koyduğum çeki almasını istedim.

Kâğıdı eline alıp dikkatlice inceledi. Gözleri çeki tararken yüzündeki ifadeyi izledim. Önce bir şaşkınlık dalgası yüzüne çarptı. Sonra anlam arayan bir karmaşa... Ve ardından, gerçeği idrak ettiği anda göz bebekleri büyüdü.

“Armin...”

Aklında cevap bekleyen onlarca soru olduğuna emindim.

“Kulüp’ten sen sorumlusun, değil mi?” Sorumu sessiz bir onayla başını sallayarak cevapladı. “İçeride kaç çocuk kaldığını bilmiyorum ama buranın ne anlama geldiğini biliyorum. Burada kalanlar yardıma muhtaç. Gidecek başka yerleri yok.” Bir kez daha başını salladı. Gözleri çekte yazan tutara takılı kalmıştı. “İşte bu yüzden, o artık senindir.”

“Ne bu?” Elindeki çeki, gözlerine inanamıyormuş gibi dikkatle inceliyordu. “Nereden geldi?”

Kollarımı masanın kenarına yasladım ve ona yaklaşarak gözlerinin içine baktım. “Yaptığım bir işin karşılığında kazandım bu parayı,” dedim.

Uygar bir an dondu. Parmakları, çekin üzerinde temkinli bir şekilde dolaşırken gözleri şüpheyle karışık bir hayretle beni inceliyordu. “Bunu kabul edemem,” diyerek çeki hızla masaya bıraktı. “Oldukça yüksek bir tutar bu, Armin. Çok... Çok fazla.”

Yüzümdeki gülümseme aniden soldu. Oysa o paranın miktarı önemli değildi. Ne kadar olduğunu umursamamıştım bile. Tek düşündüğüm, bu evin ayakta kalmasıydı. Masumiyeti bir gecede kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi bilirdim. Buraya sığınanların masumiyeti uğruna gözden çıkardığım bir paraydı sadece.

Gözlerini kaçırmamasını istemeyerek, elimi usulca çeke doğru kaydırıp tekrardan önüne ittim. “Senin için fazla,” dedim. “Benim için de fazla ama Kulüp için değil. Çünkü bu ev hep olmalı, Uygar. Hep ayakta kalmalı.” Derin bir nefes alarak ellerimi masadan çektim ve ona bakmaya devam ettim. “İlk tanıştığımızda bana söylediklerini hatırlıyor musun?” Uygar, anımsamaya çalışır gibi kaşlarını hafifçe çatıp başını yana eğdi. “*Saruhan, bir gece beni ölümden kurtardı, demiştin. Eğer o olmasaydı, hayatta olmazdım. Beni kurtardı, bana kalacak bir yer verdi. Dövüşmeyi öğretti ve en önemlisi hayatta kalmayı...*”

Sözlerim havada asılı kaldı. Uygar dalıp gitmişti. Geçmişi yeniden yaşıyor gibiydi. Gözleri kısa bir süre için kâğıttaki rakamlara değil, hatıralara daldı. Sonunda sessizce başını sallayıp, “Evet, hatırlıyorum,” dedi.

“Bu parayı tam da bu yüzden alacaksın işte.” Sözlerim, geceye karışan sert bir yemin gibi çıkmıştı dudaklarımdan. “Saruhan’ın sana yaptığını, sen de diğer kimsesiz çocuklara yapmak zorundasın. Dışarıda, soğuk kaldırımlara sığınmış, açlık ve korkunun kışkacında kaybolmuş yüzlerce Uygur olduğunu biliyorsun. Onların da bir kurtarıcıya ihtiyacı var. Sen, o kurtarıcı olmalısın. Onlara yalnız olmadıklarını göstermeli, güvenli bir yuva sunmalı, kendilerini savunabilmeleri için dövüşmeyi ve en önemlisi hayatta kalmayı öğretmelisin.” Sözcükler boğazıma düğümlenmeye başlamıştı, içimde yükselen duygular gözlerimin ardına sıcak bir basınç uyguluyordu. “Bu yüzden, bu para tam da olması gereken yerde. Lütfen, itiraz etmeyi bırak ve kabul et.”

Masada duran çek, gölgeler içinde bile parlak bir ağırlık taşıyordu. O sadece bir miktar paradan ibaret değildi, o bir kefaretti. Kanla, acıyla, ihanetten doğan bir bedeldi. Burak’ın sapkınlığı yüzünden kendini öldüren masum Melisa’nın anısına kazandığımız bu para, ne kadar hak edilmiş olursa olsun, kirliydi. Ellerimi ona sürmek bile istemiyordum. En azından, bir şeyleri onarmak için kullanılmasını sağlayarak o kirliliği yıkayabilirdim.

Uygur, çekin üzerindeki rakamlara tedirgin bir bakış attıktan sonra, “Pekâlâ ama en azından bir kısmını almak istemez misin?” diye sordu. Sesindeki tereddüt, onun ne kadar iyi biri olduğunun sessiz bir kanıtıydı.

“Paraya ihtiyacım yok,” dedim kesin bir ifadeyle. “Gerçekten. Bu parayı gönül rahatlığıyla kullanabilirsin.” Samimiyetimi anlamasını ister gibi hafifçe gülümsedim, ardından çeki alıp nazikçe onun avuçlarının arasına bıraktım. Ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. “Bunu, kurtarılması gereken tüm kimsesiz çocuklar için kullan.”

Uygur, ellerindeki çekin ağırlığını hisseder gibi başını eğdi. Derin bir nefes aldıktan sonra, “Teşekkür ederim,” dedi. Sesi alçak ama minnettardı. “Kendi adıma değil, burada nefes alan herkes adına...”

Dakikalar boyunca o teşekkür, aramızdaki havada asılı kaldı. Yüzlerimizden tebessümlerimiz silinse de gözlerimizin derinliklerinde mutluluk bir süre daha varlığını korudu. Ancak sessizlik, beni yavaş yavaş içimdeki başka bir meseleyle yüzleşmeye zorladı. Uygur’a söylemem gereken bir şey daha vardı. Derin bir nefes alarak usulca boğazımı temizledim.

“Aslında buraya çeki verip bir şey söylemek için geldim.”

Uygur kaşlarını kaldırdı, ilgisini gizleme gereği duymadan öne doğru eğildi. “Seni dinliyorum,” derken dirseklerini masaya yaslamıştı.

“Ama önce senden bir şey rica ediyorum. Lütfen, bana hiçbir şey sorma. Sadece dinle.”

Uygar'ın gözleri belirsiz bir şaşkınlıkla açıldı, daha sonra isteğimi kabul eder gibi başını salladı.

“Peki. Dinliyorum.”

Kelimeleri titizlikle seçerek, “Aslında buraya senden bir şey istemeye geldim,” dedim. Uygar'ın yüzü kaskatı kesildi ama yine de tek kelime etmedi. Beni dinlediğini göstermek için sadece başını hafifçe eğdi. “Bunu senden başka kime sorabileceğimi bilmiyorum. Ama senden başka bana yardım edebilecek kimsenin olmadığını da biliyorum.”

“Ne istediğini bilmiyorum ama iyice meraklanmaya başladım,” dedi yavaşça. “Devam et.”

Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. “Çok fazla şey yaşadım, Uygar.” Boğazıma bir düğüm oturdu. “Çok fazla şey gördüm. Hepsi, beni olduğum kişiye ve olmak istediğim yere sürükledi. Artık değişmek istiyorum. Daha güçlü olmak istiyorum.” Uygar'ın yüzündeki ifade sertleşmişti. “Bu yüzden senden bir şey istiyorum.” Bakışlarımı onunkilere kilitledim. “Beni eğit.” Sessizlik bir anlığına çardağın tavanına asılı kaldı. Uygar'ın bakışları donmuştu. “Beni burada, bu evde eğitmeni istiyorum. Kalacak bir yer ve gece gündüz sürecek bir eğitim... Gerekirse durmaksızın çalışalım. Sadece bir an önce başlamak ve en kısa sürede hazır olmak istiyorum.”

Uygar gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla bana baktı. “Nasıl?” diye fısıldadı. “Saruhan'la bu yüzden gelmiştiniz zaten buraya. Ne değişti? Neden burada kalmak istiyorsun ve neden bu kadar acele ediyorsun?”

Yavaşça gözlerimi kaçırdım.

“Soru sorma demiştim.”

Uygar derin bir nefes alıp ellerini masada birleştirdi. “Geçenlerde eğitime başlamıştık zaten. Seve seve kendini savunmayı ve dövüşmeyi öğretirim, şüpheli olmasın.” Ama gözlerindeki merak yok olmamıştı. “Kalacak yer olarak...” diye mırıldandı ve ardından düşüncelere daldı.

Parmakları çenesinde gezinirken birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Bense içimde, her an üzerime çökebilecek bir gerginlikle onu izliyordum. Saruhan'ı ihbar ettiğimi Uygar'dan ne kadar süre saklayabileceğimi bilmiyordum. Ama şimdi bunu bilmesini istemiyordum.

Sonunda, yeniden bana baktığında, “Üst kattaki odalardan birini ayarlayabiliriz,” dedi. “Oldukça geniş odalardır, rahat edersin.”

Omzumu silktim. “Büyük küçük fark etmez, sadece bir yatak ve bir dolap yeter.” Sonra aklıma gelen bir düşünceyle, “Bir de Saruhanlar bu durumu bilmezse sevinirim,” diye hızla ekledim.

Uygar, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Yavaşça gözlerini kıstı. “Bir sorun var, değil mi?” diye sordu.

Hemen gözlerimi kaçırıp, “Her şeyi boş ver,” dedim. “Gerekirse beni hiç tanımıyormuş gibi yapabilirsin. Sadece güçlü olmak istiyorum. Bunun için senden öğrenmem gereken şeyler var.”

Uygar bir süre sessiz kaldı, daha sonra usulca başını salladı. “Güç ve çeviklik bizim gibiler için hayatta kalmanın temelidir. Eğer gerçekten buna hazırsan doğru bir karar vermişsin.” Ayağa kalkarken bana dikkatle baktı. “Ama söyle, Armin... Neyin peşindesin?”

Gözlerimi ona diktim. “Seni Saruhan eğitti, değil mi?” Uygar başını salladı. “Bana da onun öğrettiklerini öğret. Beni onun gibi yap. Sana ne öğrettiyse hepsini öğrenmek istiyorum. Kendimi savunabilmek, karşımda benden güçlü bir insan olsa bile rahatça alt edebilmek istiyorum. Saruhan’ın sahip olduğu tüm özelliklere sahip olmamı sağlayabilir misin?”

“*Boynuz kulağı geçer, derler.*” Uygar, kendinden emin bir ifadeyle omuz silkerek konuştuğunda, gözlerinde yılların getirdiği özgüvenin izlerini görebiliyordum. Bu özgüven, bir zaferin değil, kan, ter ve kayıplarla yazılmış bir hikâyenin izi gibiydi. “Eğer sözümünden çıkmaz, her öğrettiğimi içselleştirebilirsen kim olursa olsun yere serersin.”

Sözleri içimdeki meydan okuma hissini daha da körükledi. “Saruhan’ı bile mi?” diye sordum, kendime engel olamayarak.

Bir an bile tereddüt etmeden, “Saruhan’ı bile,” diye yanıtladı. O kadar net ve kararlı söylemişti ki kendine bu kadar güvenmesi beni düşündürdü. Acaba gerçekten bu iddiasını kanıtlayacak kadar şey yaşamış mıydı yoksa sadece kendini fazla beğenmiş, egoist bir aptal mıydı? Bunu zamanla göreceğimi biliyor, şimdilik içimdeki merakı dizginlemeye çalışıyordum.

“Yarın sabah, gün henüz doğmadan uyanacaksın. Bir an önce odana yerleşip uyusan iyi edersin.” Sesi, sert ve buyurgandı. “Karşımda uyuklayan ya da zayıf görünen öğrencilerime neler yaptığımı görmek istemezsin.” Ellerini beline yerleştirdiğinde yüzünde beliren ciddi ifade, içimde hem heyecan hem de garip bir gerginlik yaratmıştı.

Bense bu meydan okumayı kollarımı sıvayarak karşılamaya hazırdım. “Diğerlerinin ne kadar sürede öğrendiğini bilmiyorum fakat gördüğün en hızlı öğrenci ben olacağım.” Sözlerim, içimde yükselen azmin ateşiyle daha da keskinleşmişti. “Birkaç gün içinde seni yere serdiğimde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.”

Hızla yerimden kalkarken ellerim hâlâ masanın üzerindeydi ve Uygar’ın gözlerinin içine bakarak gülümsedim. Gözlerinde beliren hafif

bir şaşkınlık, ardından gelen keyifli bir gülümseme, onun da bu iddiadan hoşlandığını gösteriyordu.

Kışkırtıcı bir şekilde gülümseyerek bana baktı. “Yarın sabah uyanabileceğinden bile şüpheliyim,” dedi.

Ben de meydan okumaya devam ederek dudaklarımda kendinden emin bir gülüşle, “Sen öyle san, sabah görüşürüz,” dedim. O an içimde hissettiğim öz güven ve öğrenme isteği, yeni bir dünyanın kapılarını aralıyordu.

“Gel bakalım.” Çardaktan çıkmamı beklemeden bahçeye doğru ilerlemeye başladı. Ay ışığının aydınlatığı taş yolda yürürken sesi rüzgârın arasında net bir emir gibi yankılandı. “Başıma bela açacak bir durumun yok, değil mi?”

“Hayır, yok,” dedim ve adımlarımı hızlandırarak peşine takıldım.

“Emin misin?” diye üstelediğinde aniden duraksadım. Bir şeylerden şüpheleniyor muydu? Gözlerimi kaçırmamaya çalışarak, “Eminim,” diye tekrarladım. “Seni ilgilendiren ya da başını belaya sokacak hiçbir mesele yok.”

Uygar hafifçe başını sallayarak yürümeye devam etti. “Kim olduğun, buraya kiminle geldiğin zerre kadar umurumda değil.” Sesi soğuktu, keskin bir bıçağın teni kesmesi gibi netti. “Burada, öğrendiğin kadar değerlisin. Eğer şaşkın ve beceriksizin tekiysen her yeni gün yediğin dayağın skorunu sayarak hayatta kalmaya çalışırsın. Ve burada, karşına çıkacak herkes bir öncekinden daha hırçın, daha acımasızdır.” Duraksadı. Gölgele içinde sert hatları daha da belirginleşmişti. “Burası süslü okullara, çarşı pazar gezmeye benzemez. Muhatabın sokaktaki insanlar. Muhatabın hırsızlar. Muhatabın çete üyeleri...”

Sözleri içime ağır bir yük gibi çöktü. Düşüncelerim Uygar’ın sesinin yankısıyla boğuşurken aniden durdu ve hızla arkasını dönerek parmağını yüzüme doğrulttu. “Sakın unutma,” dedi net bir tavırla. “Buradaki insanlar yedikleri birkaç yumruğun acısını bilmez, hissetmez. Çünkü kalplerinde daha ağır acılar taşırlar. Nereden bildiğimi soracak olursan da... Kendimden biliyorum.”

Yutkundum. Söyledikleri, taşıdığı yükü gözler önüne seriyordu. Bir an, sanki geçmişin gölgesi ona çarpmış gibi kaşları çatıldı, yüzüne kısa bir acı ifadesi yerleşti.

“Anladım.” Sesim düşündüğümde daha yumuşak çıktı. “Kimseyi hafife almamam gerektiğini öğrenmem gerekiyor.”

Uygar derin bir nefes alıp dik duruşuna geri döndü. Başını onaylar gibi sallayarak, "Aklın çalışıyor," dedi. "Ben söylemeden bir şeyleri anlayabilmen güzel."

Otoritesini açıkça hissettiren sert bakışlarına karşılık ben de aynı kararlılıkla bakarak, "Beni hafife almamanı söylemiştim," dedim.

Dudaklarının kenarına hafif bir gülümseme yerleşti. "Göreceğiz." Sonra yürümeye devam etti. "Benimle gel."

Adımlarımı hızlandırarak peşine takıldım ama zihnim yine düşüncelerin pençesine teslim olmuştu. Saruhan'la tanışana kadar insanların emir verir gibi konuşmasından nefret ederdim. Karşımdaki kim olursa olsun, üslubuma dikkat eder, saygısız ve kaba olmamaya özen gösterirdim. Fakat şimdi... Uygar'ın, Saruhan kadar buyurgan tavrına bile aldırış etmiyordum.

Gülümsedim. Armin Yücel gerçekten değişiyordu.

Zengin babasının sunduğu süslü oyuncakları terk etmekle başlamıştı bu yolculuk. Ama asıl mücadele şimdi başlıyordu. Kendi benliğini geride bırakıp, yeni bir kimliğe bürünerek var olma savaşına atılmak... Korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi.

Kapıyı iterek içeri girdiğimde, odanın loş ışığında süzülen gölgeler duvarlarda dans ediyordu. Bakışlarım hızla etrafı taradı, Uygar'ın benim için seçtiği odanın içinde yavaşça ilerledim. Sade ama işlevseldi. Tam ihtiyacım olan şey...

Uygar kapının girişinde durmuş, omzunu kapı çerçevesine yaslamış hâlde beni izliyordu. "Benlik başka bir şey yoksa artık kaçıyorum," dedi rahat bir tavırla.

"Hayır, yok. Gayet güzel bir oda, teşekkür ederim," diyerek hafifçe gülümsedim. Ona birkaç adım yaklaştım, gülümsemesini fark ettiğimde içime tuhaf bir huzur yayıldı.

Yeni bir başlangıç yapıyordum. Ama bu başlangıcın beni nasıl bir sona sürükleyeceğini bilmiyordum. Ve bilmediğim bir sona doğru yürümek, tahmin ettiğimden çok daha heyecan vericiydi.

İç çekerek yaslandığı yerden doğrulduğunda, gözlerindeki yorgunluğa rağmen hafif bir gülümseme takındı. "O hâlde... İyi geceler," dedikten sonra ellerini iki yana savurarak geriye doğru adım attı.

Kapının eşiğinde, içimde belirsiz bir huzursuzlukla, "İyi geceler, Uygar," dedim. "Sabah görüşürüz."

"Görüşürüz," diye yineledi. Geriye çekilirken bir kez daha yüzüme baktı, ardından hızla arkasını dönüp seri adımlarla uzaklaştı. Gözlerim,

loş koridorun içinde kayboluşunu takip etti. Saniyeler içinde sessizlik arkasında bir boşluk bırakarak üzerime çöktü.

Derin bir nefes alıp duraksadım. İçimde bir şeyler tuhaf bir şekilde sıkışıyor, kalbim, nereden geldiğini bilmediğim bir ağırlıkla daralıyordu. Kapıyı kapadım ve iki kez kilitledim. Yeni bir ev, yeni bir başlangıç... Ama alışma süreci hâlâ aynıydı. Yabancı duvarların içinde, bana ait olmayan bir yatakta uyuma fikri, içimdeki huzursuzluğu büyütüyordu.

Düşünceler zihnime hücum ederken, derin bir iç çekerek yatağa doğru ilerledim. Bir an duraksayıp gözlerimle etrafı taradım. Oda, uykuya davet eden bir sakinliğe sahipti ama içimde fırtınalar kopuyordu. Saruhan'ın evinde geçirdiğim o ilk geceyi hatırladım. O devasa odanın içinde, dört duvarın arasında sıkışıp kalmış gibi hissettiğim anı... O an içimde yankılanan korkuyu, bilinmezin getirdiği huzursuzluğu ve içimi kemiren o sessiz paniği... Göğsümün ortasında bir el varmış da kalbimi hınçla sıkıyormuş gibi bir his yayıldı içime.

Üzüntü ve acının birbirine dolanıp sıkı sıkıya sarıldığı bir yumru gibi ruhuma çöken bu his, yüzümü buruşturmama neden oldu. O an anladım ki geçmiş peşimi bırakmıyordu. Sadece mekân değişiyor ama içimdeki korkular hep aynı kalıyordu.

Üzerimdeki kıyafetleri bile değiştirmeye üşenecek kadar yorgun hissederek doğrudan yatağa girdim. Yorganı üzerime çekerken içten içe yalvarıyordum. Bugün yaşananlar ruhumu paramparça etmişti ve biliyordum ki gece boyunca zihnim bir bıçak gibi keskin düşüncelerle bana saldırıp duracaktı. Ama tek bir dileğim vardı: Bir anlığına bile olsa uykunun merhametine sığınabilmek...

Gözlerimi sıkıca kapadım. Fakat içimde yankılanan sesler, geçmişin acı izleri ve kaybettiklerimin gölgeleri, gece boyunca beni bırakmaya hiç niyetli değildi.

Telefonumun alarmı gecenin karanlığını yırtarak bilincime ulaştığında bedenim refleksle irkildi. Uyku sersemliği içinde, bilinmezlik yüklü bir odanın duvarları arasında olduğumu fark ettim. Gözlerim, loş ışıktaki tanımadığım mobilyalar ve yabancı duvarlar arasında dolaşırken, içimde hafif bir tedirginlik peyda oldu. Başım dönüyordu ve tüm vücudum, içimi kemiren soğukla birlikte ürperiyordu.

Alarmı erkene kurmuştum çünkü ilk günden kendimi kanıtlamak istiyordum. Yatağın kenarına oturup yüzümü avuçlarıma gömdüm. Birkaç

saniye nefesimi düzenledikten sonra ayağa kalkıp spor çantama yöneldim. Çantadan koyu renk bir tayt çıkardıktan sonra üzerime spor atletimi geçirdim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğuyla toplayarak son bir kez aynaya göz gezdirdim. Bugün değişimin ilk günüydü.

Hava henüz aydınlanmamıştı ve soğuğun iliklerime işleyeceğini tahmin ediyordum. Bu yüzden bir kapüşonlu ceketle hazırlığımı tamamladım. Fermuarımı çekip derin bir nefes aldıktan sonra ayaklarım sessizce merdivenlere yöneldi. Saatin erken olması nedeniyle kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek adımlarımı hafiflettim.

Kulüp'ün kapısını temkinle araladım, gıcırdamasını dahi istemiyordum. Dışarı adımımı attığımda, tenime çarpan serinlik beni ürpertince, ellerimi cebime sokarak bahçenin antrenman alanına doğru yürümeye başladım. Acelem yoktu, konuştuğumuz saatten çok daha önce uyanmıştım.

Antrenman alanında, sabahın alacakaranlığında duran Uygur'ı fark ettiğimde olduğum yerde donup kaldım. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Göz göze geldiğimizde yüzündeki gülümseme, sanki beklediği tepkiyi almış gibi daha da belirginleşti. Kaşlarımı çatarak adımlarımı hızlandırdım ve yanına vardığımda ilk konuşan ben oldum.

“Günaydın!”

Uygur kollarını göğsünde birleştirerek hafifçe başını eğdi. “Günaydın.” Ardından kaşlarını hafifçe kaldırarak kışkırtıcı bir ifadeyle, “Geç kaldın,” dedi.

Kaşlarımı daha da çatıp dudaklarımı büzdüm. “Konuştuğumuz saate daha yarım saat var. Senin benden erken gelmen, benim geç kaldığım anlamına gelmiyor.” Cümlemin sonunda onun teslim olup, özür dilemesini beklerken, Uygur başını iki yana sallayarak bu ihtimali hızla bertaraf etti.

“Hiç uyumamanı beklerdim senden.”

Gözleri keskin bir dikkatle yüzümü incelerken dudaklarının kenarı alaycı bir kıvrımla süslenmişti. İçimde yükselen gerginliği hafifletmek için başımı iki yana sallayıp iç geçirdim. “Daha rahat pataklayabilmen için mi?” dedim, yüzümü buruşturarak. “Beni dayak yemeyi seven biri mi sandın?”

Sabahın sessizliğini delip geçen kahkahası hiç beklemediğim kadar yüksek ve içtendi. O an Uygur'ın kahkahası, gecenin içime saldıgı tüm ağırlığı bir anda kırıp parçalamaya yetti. Onunla birlikte ben de istemsizce gülmeye başladım.

“Bu iyiydi,” derken yanındaki kum torbasına elini yasladı ve başıyla işaret etti. “Hazır mısın?”

Gözlerimi merakla onun elinin olduğu yere kaydırıp, “Kum torbası mı?” diye sordum.

Uygar kaşlarını kaldırıp küçümseyici bir tavırla güldü. “Evet,” dedi. “İlk kez mi görüyorsun?”

Bakışlarımı torbadan kaldırıp alaycı bir ifadeyle gözlerinin içine baktım.

“Böylesini ilk kez görüyorum. Kum torbası dediğin havada asılı olur. Bu... Bu yerde. Bir garip.”

Uygar omuz silkerek avuç içiyle kum torbasına sert bir tokat indirdi. “Aynı şey,” dedi umursamaz bir tavırla. “Tek fark, sabitleme merkezi yerde.” Ardından tişörtünün yakasını tuttu ve tek hamlede çıkarıp attı. Gözlerim bir an çıplak kalacağını sanıp, başka bir yere kayacakken, altındaki sporcu atletini düzelterek beline çekti. “Hadi bakalım, başlıyoruz!” diye bağırınca bir an irkildim.

Ne yapacağımı bilemez bir hâlde etrafıma göz gezdirirken usulca ceketimin fermuarını indirmeye başladım. O sırada Uygar, çardakların oraya gidip çıkardığı tişörtünü bir kenara attıktan sonra geri döndü. Ben de ağır adımlarla ceketimi çıkarıp onun yanına bıraktım. İçimde bir huzursuzluk vardı ama bunu belli etmemek için derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim.

Uygar, kum torbasına sırtım dayayarak, “Şanslısın,” dedi. “Bugün muhatabın ben değilim. Cansız bir kum torbası. Nasıl olsa sana karşılık veremez, değil mi?”

Tam karşısında duran torbaya göz gezdirdim. Benimle aynı boyda olması canımı sıkıyordu.

“Kum torbasına vurma fikri korkutucu geliyor. Ya bir yerimi kırarsam?”

Uygar umursamaz bir tavırla omuz silkti.

“Alçıyla yaşamak, kum torbasına vurmaktan daha zor.”

Gözlerimi devirerek ters ters ona baktım.

“İçimi rahatlattın ya, sağ ol!”

Uygar alaycı bir şekilde gülümsedi ve çenesinin ucuyla kum torbasını işaret etti.

“Hadi, ne yapabiliyorsun, görelim.”

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sorduğumda gözlerini devirerek başını salladı.

“Vur.”

“Yumruk mu?”

“Nasıl istersen. Sadece harekete geç.”

Gözlerimi kısıp kum torbasına döndüğümde korkuyla yutkundum. Ellerimi kaldırıp, ilk hamlemi yaparken Uygur'ın gözleri üzerimdeydi. Ve ben, onun bakışlarında kendi sınırlarımı aşmam için bir meydan okuma görüyordum.

Ellerimin titrediğini umursamadan sağ yumruğumu sıktım ve içimdeki tüm tereddüte rağmen korkuyla da olsa kum torbasına bir darbe indirdim. Darbe dediğim, aslında hafif bir dokunuştan ibaretti. Ama yine de bileğime -sanki kırılmış gibi- anında bir acı dalgası yayıldı. Yüzüm acıyla buruştu ve küçük bir çığlık kontrolsüzce boğazımdan yükseldi.

Uygur kaşlarını kaldırarak hafifçe güldü.

“Abartın.”

Ona hak vermemek elde değildi. Başımı hızla sallarken, “Abarttım,” dedim.

“Bir daha dene.” Sesindeki ciddiyet, emir gibi çıkan kısa cümlesi, içimdeki korkunun yerini kızgın bir azme bırakmasına neden oldu. Bakışlarımı sertçe kum torbasına diktim. İçimdeki çekingenliği silip, atmaya çalışarak bir darbe daha indirdim. Bu kez sol yumruğumu kullandım, ardından tekrar sağ... Her vuruşta içimde bir şeyler çözülüyor, yumruklarım korkuyla değil, artık öfkeyle sıkılıyordu.

Nefes nefese geriye çekildiğimde Uygur'ın yüzünde memnuniyet dolu, hafif bir gülümseme belirdi.

Nefesimi düzenlemeye çalışarak soluk soluğa, “Nasıldı?” dedim.

Uygur bir an bile tereddüt etmeden omuzlarını silkti. “Kötü.” Gözlerimi kısarak ona sertçe baktım. “Ama en azından kendini göstermek için fena sayılmaz,” diye ekledi.

Merakla kaşlarımı kaldırdım. “Peki, hakkımdaki ilk izlenimin nedir?” diye sordum.

Uygur ellerini beline yerleştirip bana doğru birkaç adım attı. Gözleri yüzümde dikkatlice gezinirken sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, “Sadece elini kolunu sallıyorsun,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Zayıfsın ve korkuyorsun.” Omzunu silkti. “Karşında yalnızca cansız bir nesne var ama yine de titriyorsun. Yumruk atmak sadece elini savurmak değil. Tüm vücudunu kullanmalısın. Ama...” Hafifçe başını eğip beni süzdü. “En azından hızlısın. Bu iyi bir şey.”

Antrenman alanının kenarında duran sargı bezlerine yöneldi ve hiçbir şey söylemeden büyük bir ustalıkla sağ elini sarmaya başladı. Ben sessizce izlerken konuşmaya devam etti.

“Yeterince güçlü olmasan bile hızlıysan avantaj elde edebilirsin. Hızlı bir hamle, rakibinin hamlesini boşa çıkarabilir. Sen küçüksün ama çeviksin. Bunu kullanmayı öğrenmelisin.”

“Nasıl?” dedim tereddütle.

Elini sarmayı bitirdiğinde omzuma hafifçe dokundu ve kenara çekilmemi işaret etti. Derin bir nefes alıp geri çekildim. Uygar, çenesinin hemen önüne kaldırdığı ellerini yumruk yaparak gardını aldı. Kasları sanki bir avcı gibi anında gerildi. Omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar, nefes alıp verişiyile birlikte hareket ediyordu. Gözlerim hayranlıkla açıldı.

Saniyeler içinde kum torbasına şimşek gibi inen yumruğuyla, sert bir darbe sesi yankılandı. İrkilerek geri çekildim ama Uygar durmadı. Peş peşe gelen yumruklar, ardından gelen sert bir tekme...

Gözlerim kocaman açıldı. Bir an için kendimi onun yerinde hayal ettim. Yumruklarımın aynı hızda ve güçte savrulduğunu, attığım her darbenin karşımdakini sarsacak kadar güçlü olduğunu düşündüm. Yüzümde farkında olmadan bir gülümseme belirdi. Evet, bunu istiyordum. Hem de çok istiyordum.

Uygar, nefesini düzenlemek için birkaç saniye bekledikten sonra bana dönüp elini kum torbasına vurdu. “Gel bakalım,” dedi. “Korkmadan yumruklarını savur. Vücudun sıkı olsun. Gevşek bırakmak yok!”

Elleri birbirine çarptığında, avuçlarının içindeki sargı bezlerinin çıkardığı tok ses, içimde garip bir cesaret uyandırdı. Tüm vücudum adrenalinle dolmuştu. Öne doğru bir adım attım. Vücudumu dikleştirdim ve kum torbasının karşısına geçtim.

Ve o an başladık.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Kaç kez yumruk attım, kaç kez ellerim acıdığı için durmak zorunda kaldım, hatırlamıyordum. Gün tamamen aydınlanmış, havaya ağır bir sıcaklık çökmüştü. Ama ben hissetmiyordum. Attığım her yumrukta kalbimdeki ateş biraz daha alevleniyor, içimdeki istek durmaksızın büyüyordu.

Bir noktada Uygar aniden ileri atılıp, kum torbasını sabitlerken, “Bugünlük bu kadar yeter,” dedi.

Alnımdaki teri silerek nefes nefese gülümsedim.

“Daha yeni alışıyordum.”

Elime baktığımda şaşkınlıkla gözlerimi açtım. El kemiklerimin üzerinde kızarıklıklar vardı. Hafif sızlamalar başlamıştı ama içimdeki tatmin hissi acıyı unutturuyordu. “Devam edebiliriz,” diye itiraz ettim.

Uygar başını sallayarak ciddi bir ifadeyle, “Dinlenmen gerek,” dedi.

“İyi ama...”

“Yeterli,” diyerek sert ve kararlı bir tavırla sözümü kesince, mecbur kalıp başımı usulca salladım. Derin bir nefes alarak nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

“Gün içinde başka bir ders var mı?”

Uygar gülerek başını iki yana salladı.

“Hayır. Zaten fazla zorlarsak yarın sabah seni yataktan kaldırmam imkânsız olur.”

Ben de onunla birlikte güldüm.

“Tamam, süper. Öğleden sonra birkaç işim var. Akşama doğru eski evime uğrayıp birkaç eşyayı alacağım. Sonra yemek yer, buraya dönerim.”

Uygar omuz silkerek başını salladı.

“Sen bilirsin. Derslere zamanında geldiğin sürece sıkıntı yok. Onun dışında istediğini yapabilirsin, hesap vermene gerek yok.”

“Geç kalmam, merak etme.” Güvence verircesine başımı salladım. Terden sıırsıklam olan saçlarımı alnımdan geriye atarak arkamı döndüm. “Ben gidiyorum o hâlde.”

Uygar eliyle evi işaret etti.

“Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

İçimde garip bir huzur vardı. Yorulmuştum ama mutluydum. Ve belki de ilk kez, bu kirli yeraltı dünyasında gerçekten güçlü olabileceğime inanıyordum.

Hiç uyumamayı düşünmeme rağmen duştan sonra bedenimin yorgunluğa teslim olmasıyla birkaç saatliğine de olsa gözlerimi kapamıştım. Uyandığımda, odanın içindeki solgun ışık bana zamanın ne kadar ilerlediğini haykırıyordu. Gözlerimi ovuşturarak başımı yastuktan kaldırdığım anda gözüm saate kaydı ve refleksle yerimden sıçradım. Zamanın bu kadar hızlı geçeceğini hesap etmemiştim.

Aceleyle yataktan kalkıp hazırlanmaya koyuldum. Siyah *mom jean* pantolonun içine rastgele seçtiğim salaş beyaz tişörtü geçirdim. Üzerime siyah deri ceketimi aldım. Açık bıraktığım saçlarım omuzlarımda salınırken makyajsız yüzüm aynadaki yansıyamla buluştuğunda kısa bir an duraksadım. Gözlerim, yüzümde bir yabancıyı arıyormuş gibi süzüldü.

Ayakkabılarımın bağcıklarını aceleyle bağladıktan sonra çantamı omzuma taktım ve hızla odadan çıkıp evden ayrıldım. Soğuk hava yüzüme çarpınca derin bir nefes aldım. Bugün yapmam gereken son birkaç şey kalmıştı. Sonra... Tamamen özgür olacaktım.

Tabii tüm ömrü kafeste geçen bir kuş ne kadar özgür kalabilirse...

Arabanın gösterge panelindeki saate gözüm kaydı. 14.47'yi gösteriyordu. Daha fazla vakit kaybetmek istemediğim için hızla yola çıktım.

Dakikalar, sokaklar ve binalar geride kalırken her kilometre beni adım adım o noktaya yaklaşıtıyordu. Yolun sonunda, en büyük yüzleşmem vardı. Kalbim göğsümde hızla atıyor, nefes alırken bile boğazıma takılan kelimeler içimde büyüyordu.

Son caddeye girdiğimde, nefesim neredeyse kesilecekti. Sesli konumun uyarısıyla, hedefime vardığımı duyduğumda içimdeki uğultu daha da şiddetlendi.

Ellerim titriyordu. Direksiyonun üzerindeki parmaklarımda hafif bir uyuşma hissettim. Başımı kaldırıp sağ tarafta yükselen binaya baktığımda, alt dudacağımı dişledim.

Karakol.

Saruhan'ın yüzü aniden zihnime hücum etti. Onun o donuk, hayal kırıklığıyla gölgelenmiş bakışları... Çığ gibi üzerime çöktü. Daha fazla oylanmamam gerektiğini biliyordum. Yavaşça kapıyı açtım, derin bir nefes aldım ve kendimi dışarı attım.

Merdivenleri ağır ağır çıktım. Ayaklarım her adımda sanki yere çivilenecekmiş gibi ağırlaşırken gözlerim binaya kilitlenmişti. Midemde bir düğüm vardı, nefes almak bile zordu artık. Ama girişteki memurların üzerimde gezinen bakışlarını hissedince şüpheli bir izlenim bırakmamak için kendimi topladım.

Uzun ve kasvetli koridorda yürürken az önce konuştuğum polis memurunun peşine takıldım. O benden bir adım önde yürüyordu, bense duvarlardaki solgun ışığın bile kasvetli görüldüğü bu yerde, kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Memur, göz ucuyla bana bakarak, "Demek olay hakkında bilgi sahibisiniz, öyle mi?" dedi.

"Evet. Bu yüzden ifade vermeye geldim," dedikten sonra sesimin titremediğine emin olmak için dudaklarımı sıktım.

"Olaya tanık olduğunuz için süreç ifadenize göre biraz daha hızlanacaktır."

Yanıt vermeye gerek görmedim. Çünkü tam o sırada, karşıımızdaki odanın kapısını açtı ve kenara çekilerek içeri girmemi işaret etti. İçeri adım attığımda, odanın soğuk havası tenime dokundu. Metal masanın önüne yerleştirilmiş sandalyeye oturdum ve polis memurunun da karşıma geçip yerleşmesini bekledim.

Önündeki tutanak kâğıtlarım çekip birkaç işlem yaptıktan sonra gözlerini bana dikti. “Sizi dinliyorum,” dedi.

Ciğerlerime derin bir nefes çekip konuya girdim. “Dün, akşam saatlerinde Saruhan Kalaycı hastanede tutuklandı.” Memur, söylediğimi onaylarcasına başını hafifçe salladı. “Burak Yavuz’u öldürmeye teşebbüsten arandığını ve Burak Yavuz’un şikâyeti üzerine yakalandığını öğrendim.”

Polisin yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. “Evet,” dedi. “Burak Yavuz ifadesinde, Saruhan Kalaycı’nın onu camdan aşağı atarak öldürmeye çalıştığını söyledi ve şikâyetinde bulundu.”

Şaşkınca geriye yaslandım, kaşlarımı çattım ve birkaç saniye boyunca şok olmuş gibi davrandım. Sonra sözlerimi daha da vurgulamak için başımı hafifçe iki yana salladım.

“Memur Bey...” Sesimi titretmeden ama derin bir hiddetle konuştum. “Şikâyetçi olan adamın kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Melisa isimli bir genç kıza tecavüz edip ölümüne sebebiyet vermiş biri. Ve o adam, aynı şeyi bana yapmaya kalkıştı! Eğer Saruhan ve arkadaşlarım olmasaydı, bugün burada size ifade veriyor olamazdım belki.” Polis yüzüme dikkatle baktı ama hiçbir şey söylemedi. “Böyle bir adamın şikâyetiyle nasıl suçsuz birini tutuklayabilirsiniz?”

Polis memuru, ketum bir tavırla, “Suçsuz diyorsunuz,” diye karşılık verdi. “Ama dün gece hastaneye geldi. Ve Burak Yavuz ifadesinde, yarım kalan işini tamamlamaya geldiğini belirtti.”

Bu cümle boğazımı düğümledi. Gözlerimi büyüterek şaşkın bir kahkaha attım. “Yarım kalan iş mi?” Kıkırdayarak başımı salladım. “Memur Bey, siz farkında değil misiniz? Bu adam sizinle alay ediyor!” Sesimi alçalttım ama içimdeki öfke neredeyse parlıyordu. “Saruhan hayatımda tanıdığım en nahif insanlardan biri. Ve siz, onu bu iftirayla içeride tutuyorsunuz. Böyle birine potansiyel katil diyebilmek için gerçekten kör olmak gerekiyor.”

“Peki, Saruhan Kalaycı neden oradaydı? O saatte hastanede ne işi vardı?”

Polis memurunun soğuk sesi odaya ağır bir sis gibi çökmüş, tüm varlığını sıkıştıran görünmez bir mengene hâline gelmişti. İçimde kasırgalar kopsa da sakın görünmeliydim. Planımın bir parçası olarak göğsüme

bastırdığım elimle hızlı ve kesik nefesler almaya başladım. Şaşkın, korkmuş, biraz da paniklemiş görünmeliydim. Tüm bu olanlar beni derinden sarsıyormuş gibi bir izlenim yaratmalıyım.

“Çünkü...” dedim, sesimi titremeye zorlayarak. “Dün gece yediğim bir şey yüzünden rahatsızlandım. Defalarca kustum. Sonunda, daha fazla dayanamayıp hastaneye gitmek zorunda kaldım. Gözetim altında kalmam gerektiği söylendi. Sanırım zehirlenmişim ya da vücudum bir şeye alerjik reaksiyon göstermişti.”

Konuşurken cebimdeki telefona uzandım, aceleyle ekran kilidini açarak mesajlar bölümüne girdim. Ardından telefonu polis memurunun önüne bıraktım.

“O an korkuyla erkek arkadaşına mesaj attım. Yanımda olmasını istedim. Hastanenin konumunu paylaştım. Burada tüm konuşmalarımız ve saatleri kayıtlı. Eğer delil olarak almak isterseniz...”

Duraksadım. Sandalyemin kenarına asılı olan sırt çantasını hızla kucağıma alıp içeri karıştırmaya başladım. Ellerim titremiyormuş gibi yapmaya çalışsam da bu tamamen rolümün bir parçasıydı. Kısa sürede aradığım belgeleri bulup çıkardım. Hastane raporlarını ve tahlil sonuçlarını masanın üzerine bıraktım.

“Buyurun.” Sesimde titrek bir ciddiyet vardı. “Bunlar da zehirlendiğime dair raporlar.”

Polis memuru evrakları eline alıp inceledi. Kaşlarını hafifçe çatı. Gözleri raporlardaki detayları süzerken yüzündeki ifadesiz maske bir anlığına çatlamış gibiydi. Ardından sessizce başını sallayarak önündeki tutanak kâğıdına notlar almaya devam etti.

Bense gözlerimi kapadım ve zihnimi hızla toparladım. Artık son darbeyi vurmanın zamanıydı.

Sesimi kararlı bir tona bürüyerek, “Tüm bunlara ek olarak,” dedim. “Burak Yavuz hakkındaki ifademi ve şikâyetimi de göz önüne alırsanız Saruhan’ın suçsuz olduğu apaçık ortada. Çünkü o adam, daha önce Melisa’nın da hayatını mahvetmiş bir suçlu. O gece bana saldırdığında, içeceğime bilmediğim bir madde kattı. Bilincimi kaybetmemi sağladı ve zorla kolumdan çekerek bir odaya kapadı.”

Polis memurunun kalemi bir anlığına havada asılı kaldı. Sözlerimin ağırlığını hissettiğini biliyordum.

Saruhan’ın adını özellikle kullanmamaya özen göstererek, “Erkek arkadaşım...” dedim. “Tuvalete gitmek için yanımdan ayrıldığında, onun

yokluğunu fırsat bilip bana saldırdı. Eğer Saruhan ve arkadaşlarım beni fark edip zamanında odaya dalmasaydı, belki de bugün burada olamazdım.”

Sustum. Nefes almak zorundaydım. Sanki o ânı yaşıyormuş gibi dizlerimi sıkıca kavradım ve başımı yere eğdim. Derin bir soluk alıp, sesimi biraz daha kısarak devam ettim.

“Saruhan odaya girdiğinde, Burak paniğe kapıldı. Kapıda bekleyen diğer arkadaşım yüzünden kaçacak bir yolu olmadığını anlayınca çareyi pencereden atlamakta buldu. Ama asıl ironik olan şu ki...” Başımı kaldırdım, gözlerimi doğrudan polis memuruna diktim. “Bunu kendi isteğiyle yaptı. Çünkü kendisi de içeceğime koyduğu maddedin etkisindeydi ve bilinci bulanıktı. Bir kaçış yolu ararken çareyi pencerede buldu.”

Polis memurunun gözleri üzerimde takılıp kaldı. Sanki söylediklerimin gerçekliği üzerine bir muhakeme yapıyordu. Ardından başını yeniden eğerek notlarına devam etti. Ara sıra başını sallıyor, söylediklerimi onaylar gibi görünüyordu.

“Prosedür gereği...” diye devam ettim, sesi kesilmeden önce. “Burak Yavuz’un kanındaki maddelerin de raporlanmış olması gerekiyor. Eğer inceleme doğru yapıldıysa onun da dosyasında olması lazım.”

Sözlerimi bitirdiğimde arkama yaslandım. Memurun tutanağı tamamlamasını beklerken içimde fırtınalar kopuyordu. Ama dışarıdan bakıldığında, sadece endişeli ve çaresiz görünen genç bir kadındım.

“Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?” diye sorduğunda kısa ama keskin bir sessizlik oldu.

Başımı yavaşça iki yana sallarken, “Hayır,” diye mırıldandım.

Polis memuru derin bir nefes aldı ve son birkaç not aldı. Ardından, “Bu anlattıklarınız ve sunduğunuz deliller, Saruhan Kalaycı’nın işine yarayabilir,” dedi.

Kalbim hızla çarpmaya başladığında içimde tuhaf bir huzursuzluk yer edindi. Heyecanlı görünmeye çalışarak, “Yani hemen çıkacak mı?” diye sordum. Oysa içimde karşı koyamadığım hezeyanlara kapılmıştım. Saruhan’la yüzleşme fikri beni ürkütüyordu.

“Orasını bilemem,” dedi gözlerini benden kaçırarak. “Savcının talimatına bağlı. Eğer savcı, Saruhan Kalaycı’nın serbest kalmasına karar verirse hemen çıkar. Ama adliyeye sevk edilmesi istenirse süreç biraz daha uzayacaktır.”

Sakin bir ifadeyle başımı salladım. “Anladım.” Sesimi alçaltarak, “Peki, yapmam gereken başka bir şey var mı?” diye sordum. “Onun suçsuz yere içeride olmasına gönlüm razı değil.”

Polis başını iki yana sallarken, "Sizin yapabileceğiniz bir şey kalmadı," dedi net bir şekilde. "Bundan sonrası savcının kararı."

Ayağa kalktığı anda, işimizin bittiğini anlamıştım. Ben de aynı hızla sandalyeden doğrulup odanın çıkışına yöneldim. Kapıdan çıkarken, son bir kez dönüp, "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"İyi günler."

Gülümseyerek odadan çıktım. Ama içimde kasvetli bir fırtına esmeye devam ediyordu.

Koridorda yürürken planımın tıkır tıkır işlediğini hissedebiliyordum. Saruhan'ın içeride tutulması için artık hiçbir sebep yoktu. Ne kadar sürerse sürsün, burada bekleyecek ve onun özgürlüğüne kavuştuğunu kendi gözlerimle görecektim.

Artık dünden daha iyi hissediyordum çünkü her ne kadar ihanetine ihanetle karşılık vermiş gibi görünsem de gerçekte Saruhan'ı kurtarmıştım.

Eğer o gece hastaneye gitmemiş olsaydım Saruhan'ın hakkında verilen tutuklama emrinden haberimiz bile olmayacaktı. Bu emir bir gün, en umulmadık anda karşısına çıkacak ve onu kuskıvrak yakalayacaktı. Ama şimdi... Hem içimi kavuran intikam ateşini söndürmüş hem de onu sonsuza dek Burak Yavuz belasından kurtarmıştım.

Asıl intikam, sadece ödetilen acı değil, aynı zamanda kazanılan özgürlüktü.

Kendimle gurur duyarak başımı hafifçe salladım. Planımın kusursuz bir döngüyle tamamlandığını görmek, her ne kadar yorgunluğumu hücrelerime kadar hissettirse de içimde buruk bir zafer duygusu uyandırıyor. Saruhan'a duyduğum öfke ne kadar yakıcı olursa olsun, ona ceza çektirip, ardından kurtararak kendimi tehlikeye atmıştım. Dahası, bu sürecin en kilit noktasında kendi hayatımı gözden çıkarmış, hiç düşünmeden bilinçli bir şekilde ilaç içmiştim.

Eğer bunu öğrenirse Saruhan'ın nasıl tepki vereceğini tahmin etmek zor değildi. Kaşlarını çatıp, o otoriter ve korumacı sesiyle bana homurdanarak, "*Önce kendini düşünmeliydin, aptal!*" derdi. "*Kendini kurtarmadan başkalarını kurtarmaya kalkman saçmalık!*" Ama ben bunu hiçbir zaman göremeyecektim.

Karakolun merdivenlerinden inerken omuzlarımı dikleştirdim. Üzerime çökmeye çalışan tüm ağırlıkları silkip attım. Hayatımda ilk defa bu kadar yalnızdım ama bir o kadar da özgürdüm. Saruhan'ı, İpek'i ve Eymen'i sonsuza kadar kaybetmiş olsam da en azından hayatlarını darma-dağın etmeden, onları koruyarak gitmiştim.

Beni nasıl hatırlayacakları artık umurumda değildi. Onların gözünde kin dolu, intikam peşinde koşan biri olarak kalacaktım belki de. Zamanla beni de unutacak, hayatlarına devam edeceklerdi. Armin Yücel, bir dönem hayatlarına girip çıkan, daha sonra da silinip kaybolan bir gölge gibi kalacaktı hafızalarında.

Ama gerçekte... Onlardan çaldığım parayla sıcak bir yuvada büyüyen çocuklar olacaktı. O para, gözleri umutla parlayan çocukların açlığını doyuracak, kimsesizliğine merhem olacaktı. Ve en önemlisi, Saruhan özgürlüğü elinden alınmadan en büyük düşmanlarından birinden sonsuza dek kurtulmuş şekilde yaşayacaktı.

Beni unutabilirlerdi. Hatta nefret bile edebilirlerdi. Ama onlar hatırlamasa da onlardan çaldığım para sayesinde güvende olan kimsesiz çocuklar ve özgürlüğü güvende olan Saruhan'ın yaşadığı her gün hatırlanmaya devam edecekti.

Böylece hafızalarının en karanlık dehlizlerinde daima izim kalacaktı.

Saatler akıp geçmiş, gökyüzü laciverte çalan tonlarla ağır ağır geceye teslim olmaya başlamıştı. Ne ileri gitmiş ne de geri dönmüştüm. Tek yaptığım, gözlerimi karakolun merdivenlerine kilitleyerek beklemektir. Dakikalar birbirini kovalarken içimdeki umut ve huzursuzluk arasında gidip gelen bir kasırgayla Saruhan'ı görmeyi bekliyordum.

Ne kadar zaman sonra bilmem... İlk başta bir hayal gördüğümü sandım. O kadar uzun süredir gözlerimi aynı noktaya dikmiş, bu ânı düşlemiştim ki gerçekliği ayırt etmem güçtü. Gözlerimi kıсарak, bakarken kalbim aklımdan önce anladı.

Saruhan Kalaycı özgürlüğüne kavuşmuştu. Tıpkı gözyaşlarım gibi...

Neden ağladığımı bilmiyordum. Saruhan'a duyduğum öfke, hınç ve hayal kırıklığı, hafif bir rüzgâr gibi dağılıp gitmişti sanki. Onları sandığım kadar çabuk unutamayacağımı biliyordum ama bu gerçekle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Onsuz, İpek ve Eymen olmadan nasıl devam ederdim? Ya onlar bensiz?

Merdivenlerden ağır adımlarla inerken yüzündeki ifadeyi görebiliyordum artık. Kaşları çatık, başı eğikti. Özgürlüğüne kavuşmuş bir adamın mutlu olması gerekmez miydi?

Saruhan Kalaycı mudu değildi.

Çünkü ona ihanet etmiştim. Saruhan, hayatı boyunca bu ihaneti zihninin en karanlık köşesinde, kalbinin en derin yerinde saklayarak yaşayacak, adımı her duyduğunda içini bıçak gibi kesen bir acıyla anımsayacaktı.

Son birkaç basamağı hızla inerek, elini kaldırıp bir taksi durdurdu. Beni hiç fark etmeden yolcu koltuğuna oturdu ve kapıyı hızla kapadı. Taksinin farları, asfaltta ince bir ışık çizgisi bırakırken, araç süzülerek caddeden uzaklaştı.

İşte her şeyin son bulduğu o an... Saruhan gitmişti. Bense hâlâ burada, paramparça hislerle yapayalnız kalmıştım ve acıma eşlik eden tek şey gözyaşlarımdı.

Onları unutmak için ağlıyordum. Hafızamdan silip, atmak istercesine, hıçkırarak ağlıyordum. Ama geriye dönüş olmadığını biliyordum. Dönmek istemediğimi de...

Ne kadar zaman geçti, bilmiyordum ama artık buradaki işim bitmişti. Eksik eşyalarımı almak üzere eve gitmeliydim. Gecikmek istemiyordum, Uygur'a verdiğim sözün daha ilk gününde alay konusu olmayı hiç istemiyordum. Titreyen ellerimle yüzümdeki yaşları sildim, bulanık görüşümü netleştirmeye çalışarak arabayı çalıştırdım.

Yol boyunca, bir daha asla görmeyeceğim insanları düşünmemek için alt dudağımı dişlerken fark ettim. Ben onlardan kopamazdım.

On beş dakika sonra eski evimin bulunduğu sokağa girdiğimde içim burkuldu. Yıllarca mücadele verdiğim, hayallerimin filizlendiği, umutsuzluğun kök saldığı bu yere geri dönmek... Şimdiye kadar inşa ettiğim her şey, başıboş bir anıya dönüşüyordu sanki.

Buradan külüstür bir arabayla ayrılmıştım. Şimdi altımda son model, spor bir araba vardı. Bir zamanlar umutsuzluk içinde terk ettiğim bu sokakta, şimdi yanımda bir çanta dolusu servet taşıyordum. Hayatın nasıl da garip bir mizah anlayışı vardı! Kaybettiklerimin, kazandıklarımın daha ağır olup olmadığını sorguluyordum.

Anılara kapılıp, zaman kaybetmemek için derin bir nefes alarak arabadan indim. Çantamı omzuma takıp kapıyı kapadıktan sonra uzaktan kumandayla kilitledim. Eski, köhne binanın önüne geldiğimde gözlerim yangın merdivenine takıldı. Saruhan'la ilk tanıştığım yer...

Buruk bir tebessümle dudaklarım kıvrıldı. O gece aklıma kazınmıştı. Beni ölümle sınavan, korkularımın yüzleşmeye zorlayan o an...

Derin bir nefes alarak binanın aralık duran demir kapısını ittim. Paslı menteşeler gıcırdarken hâlâ tanıdık olan o rutubet kokusu ciğerlerime

saldırdı. Merdivenleri çıkarken sabahki antrenmandan kalan ağrılar kendini hissettirmeye başlamıştı ama bu acıya bile minnettardım. En azından canlı hissettiriyordu.

Çok geçmeden cebimde hazır tuttuğum anahtarla kapıyı açtım ve içeri adım attım. Kapıyı ardımdan kapatıp sırtımı yasladığımda, ciğerlerime hücum eden rutubet kokusu yüzünden derin bir solukla tanıdık anıların zihnime hücum etmesine izin verdim. Asla özlemem sandığım bu küçük daireyi bile özlemiştim meğer.

Dakikalar boyunca ışıkları açmadan olduğum yerde durdum. Sağ tarafımda koridorun ışık düğmesi, sol tarafımda salonun lambası vardı ama ben karanlığı tercih ettim. Burada, geçmişimin gölgeleriyle baş başa kalmak istiyordum. Bu geceyi eski hayatıma bir veda olarak geçirmeliydim.

Uygar'ı arayıp bir mazeret uydurabilir, anılarla dolu bu evde son bir gece geçirebilirdim.

Ama sonra bir şey fark ettim. Gölgelemin arasındaki varlığını...

Koridorun sonunda, odama açılan kapı sonuna kadar açıktı. Perdeler çekilmemişti, dışarıdan süzülen sokak lambalarının soluk ışığı odayı silik bir şekilde aydınlatıyordu. Ve orada, koridorun ortasında bir silüet duruyordu.

Nefesim boğazıma takıldığında kalbim hoyrat bir şekilde çarpmaya başladı. İlk başta yanıldığımı düşündüm. Zihnimin bana bir oyunu sandım. Ama hayır...

Uzun boyu, geniş omuzları, karanlığın içinde sert hatlarla belirginleşen silüeti... Varlığıyla içime korku salan adamın üzerime doğru attığı ilk adımla geriye doğru kaçmaya çalışsam da kaçacak yerimin olmadığını hatırlatır gibi sırtım kapıya çarptı.

Koşar adımlarla üzerime gelmeye devam etti.

Bacaklarım işlevini kaybetmiş, bedenim olduğu yere çakılmıştı. Bilinçsizce geriye bir adım atmaya çalıştığımda sırtımın yeniden ahşap kapıya çarpmasıyla nefesim düzensizleşti. Kim olduğunu görmeme fırsat kalmadan hiddetli ve kararlı adımlarla üzerime yürümeye devam ederken korku damarlarıma zehir gibi yayıldı. Kurtuluş yoktu.

Ve biliyordum... Bu, intikamın ateşiyle kavrulan değil, geçmişin karanlık yüzüyle yüzleşmeye mecbur bırakılan bir kadının acınası hikâyesiydi.

Aramızdaki mesafe neredeyse kapanmışken, "Bunu yapmayacaktın!" dedi hırıltılı sesiyle.

Sesi bir bıçak gibi havayı yarıp geçtiğinde tüm vücudum buz kesti. Aramızdaki mesafe bir anda yok olmuş, nefesi tenime değecek kadar yaklaşmıştı. O an kanım damarlarımdan çekiliyormuş gibi hissettim.

Karanlığın içinde parlayan metal, gözlerimde kısa bir ışık huzmesi gibi çaktı. Bir an... Sadece bir an gözlerimi kısıtışında soğuk çeliğin tenime saplanışını hissettim. Göğsüme çöken ağırlık, tüm havayı içimden çekip almıştı.

Burun deliklerime çarpan o tanıdık koku, zihnimi keskin bir bıçak gibi deldi. Küçük bir inilti dudaklarımdan dökülürken karanlığın içinde bıçaktan daha tehlikeli parlayan bir çift göz, bakışlarımı buldu.

Öfke dolu gözleri gözlerime kilitlenmişti. Parmakları bıçağın kabzasını sıkıca kavıyor, sıkıştığı dişlerinin gıcirtısı sessizliği parçalıyordu. Kalp atışlarım kulaklarımda uğuldarken zihnimdeki tüm sesler susmuştu.

Nefesi yüzüme çarparken, "Bize bunu yapmayacaktın!" diye yineledi çatlama sesiyle.

Dizlerimin bağı çözülmüştü. Gözlerim istemsizce kapanırken zemin ayağımın altından kayıyormuş gibi başım döndü. Ağır ağır yere çökerken parmak uçlarım sıcak bir sıvıya bulandı.

Ellerim kendi kanımla yıkanmıştı.

Parmaklarımdaki ucundaki karıncalanmayı hissedebiliyordum. Bedenime saplanmış bıçağın soğukluğuyla ellerimi kaplayan kanın yakıcı sıcaklığı birbirine karışırken nefesim düzensizleşti.

Direnmenin anlamı yoktu. Karanlığın içinde, gölgelerin ardında saklanan yabancının vücuduma sapladığı bıçakla birlikte usulca yere uzanırken kapının sert bir şekilde kapandığını duydum.

Gitmişti.

Yaşlar gözlerimden akarken kafamın içindeki tüm sesler saniyeler içinde sustu. Geriye yalnızca burnumdaki tanıdık o koku kalmıştı.

Saruhan'ın kokusu...

Devam Edecek...

İkinci Kitap Alıntısı

“Söz...” diye fısıldadım. “Ben halledeceğim.”

Bu öylesine bir vaat değildi. Bu, benim içimdeki tüm savaşları, tüm suskunlukları ve tüm ihanetleri sona erdirecek bir ricaydı.

Hışımınla arkamı dönmemele dizlerine birer kurşun sıkıldığında feryatları kulaklarımı doldurdu. Elindeki silah yere düşerken acıyla kıvranıyordu. Dizlerinden oluk oluk kan akıyor ve yaralarına dokundukça daha fazla haykırıyordu.

Silahı bir oyuncakmış gibi arkamda gizlerken ağır ve keyif dolu adımlarla yanına gittim. Acısı katlanarak artıyor, ifadesi her an biraz daha soluyordu.

Sonunda... O sarsılmaz kibrin sahibi, dizlerinin üzerine çökmüştü. Kan, altındaki zemine yayılarak kırmızı bir yol gibi uzanırken ihanetlerini çiğnercesine kanının üzerinde adımladım. Adımlarım onun kanıyla yerde iz bırakıyordu.

Her adım, içimdeki yıkımı bastırıyordu. Karşısında durduğumda, dizlerinin üstünde titrerken acı ve öfkeyle bana bakıyordu. Gözleriyle canını bağışlamam için yalvarıyordu âdeta.

“Neden yaptın bunu, neden?”

“Bir gün önümde diz çökeceğini biliyordum,” dediğimde sesim, kalbimin en karanlık yerinden yankılandı. “Nihayet olman gereken yerdesin. Ayaklarımın dibinde.” Gülüşüm şeytanı bile dize getirecek kadar kışkırtıcıydı.

Hafıfçe eğilerek onunla aynı hizaya geldiğimde gözlerini gözlerime sabitledim. Gözlerimin içine baksın istiyordum. Baksın ve akıbetini görsün... Gözlerim, onun kıyametinin aynasıydı.

Silahı kalbine doğrulttuğumda başını kaldırıp bana bakamadı bile. Dizlerindeki kurşunların acısıyla kıvranıyordu. Bir şey söyleyecek gibi olduğunda daha fazla konuşmasına izin veremezdim.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan tetiği iki kez çektim.

İlk kurşun göğsünün soluna saplandığında bedeni geriye savruldu.

İkincisi kalbinin tam ortasına gömüldü ve böylece, ölümün son perdesi gözlerine indi.

Eğer
PEŞİNDEN
Geliyorsam

E M E S G Ü L

Ninova